

ДЖОДЖО МОЙС СЛЕД ТЕБ

Част 2 от „Аз преди теб“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2016

chitanka.info

На баба ми Бети Маккий

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря, както винаги, на моя агент, Шийла Кроули, и на моя редактор, Луис Мур, за това, че продължават да вярват в мен, и за безкрайната подкрепа. Благодаря на многото талантливи хора в „Пенгуин Майкъл Джоузеф“, които ми помогнаха да превърна суровия ръкопис в лъскава книга върху милиони рафтове, и най-вече на: Максин Хичкок, Франческа Ръсел, Хейзъл Орми, Хети Адам-Смит, Софи Елитсън, Том Уелдън и всички невидими герои, които помагат на нас, авторите, да излезем пред публиката. Обичам да съм част от вашия екип.

Огромни благодарности на всички, които работят заедно с Шийла в „Къртис Браун“, за вашата подкрепа, особено на Ребека Ричи, Кейти Макгауан, Софи Харис, Ник Марстън, Кат Бъкъл, Ранит Ахуя, Джес Купър, Алис Лътиънс, Сара Гад и разбира се, на Джони Гелър. В Съединените щати искам да благодаря на неподражаемия Боб Букмън. Вече е в кутията, Боб!

Благодаря за приятелството, съветите и мъдрите препоръки по време на обяд относно всички въпроси, свързани с книгата, на Кати Рънсимън, Мади Уикам, Сара Миликън, Ол Паркър, Поли Самсън, Деймиън Бар, Алекс Хеминсли, Джес Ръстън и на всички в „Райтърсблок“. Страхотни сте.

Искам да благодаря сърдечно на Джаки Тиърни (някой ден ще наваксам с имейлите, обещавам!), на Клеър Роуит, Крис Лъкли, Дрю Хейзъл и на всички, които ми помагат да правя онова, което правя.

Благодаря също на актьорите и екипа на филма „Аз преди теб“. Да присъствам, докато героите ми оживяват от плът и кръв, бе невероятна привилегия, която никога няма да забравя. Всички вие, без изключение, сте великолепни (и особено Емилия и Сам).

Благодарности и много обич на родителите ми — Джим Мойс и Лизи Сандърс — и най-много на Чарлс, Саския, Хари и Локи. Вие сте моят свят.

И накрая благодаря на хилядите хора, които писаха в Твитър или Фейсбук, или на моя уебсайт, загрижени достатъчно за Лу, че да искат да разберат какво е станало с нея. Може би нямаше да реша да напиша тази книга, ако тя не бе продължила да живее така ярко във вашето въображение. Толкова се радвам, че това се случи.

ПЪРВА ГЛАВА

Едрият мъж в края на бара се поти. Навел е глава над двойното си уиски, но през няколко минути вдига очи и поглежда нагоре и навън, после зад себе си към вратата. Под сиянието на светещите ленти лицето му блести от избилите фини капчици пот. Издиша дълго и на пресекулки, замаскира го като въздишка и отново се вира в питието си.

— Хей. Извинете?

Вдигам очи от полирането на чашите.

— Може ли още едно за мен?

Иска ми се да му кажа, че не е добра идея, че няма да му помогне и може да му дойде в повече. Но той е голям мъж, освен това до края на работното време остават още петнайсет минути и според правилника на компанията нямам причина да му откажа, затова отивам, вземам чашата му и я вдигам пред очите си. Той кима към бутилката.

— Двойно — казва той и избърсва лице с масивната си длан.

— Седем лири и дваисет, ако обичате.

Единайсет без петнайсет е, вторник вечер, и „Шемрок енд Кловър“, ирландският бар на Ийст Сити Еърпорт, който е ирландски толкова, колкото Махатма Ганди е ирландец, постепенно утихва и приключва за вечерта. Барът затваря десет минути след излитането на последния самолет и в момента сме само аз, напрегнат младеж с лаптоп, хихикащите жени на втора маса и мъжът, които пие двойното уиски „Джеймисън“ и чака или полет SC 107 за Стокхолм, или DB224 за Мюнхен, който е отложен с четиридесет минути.

На работа съм от обяд, защото Карли я заболя корем и се прибра у дома. Нямам нищо против. Никога не ми е било проблем да оставам до късно. Тананикам си тихичко мелодия от „Келтски гайди от Изумрудения остров“, докато отивам да прибера чашите на двете жени, които са погълнати напълно от някакво клипче на телефон. Смехът им е като на здраво пийнали хора.

— Внучката ми. На пет дни — пояснява русата, докато се протягам над масата за чашата ѝ.

— Прекрасна е. — Усмиввам се. Всички бебета ми се струват еднакви като кифлички със стафиди.

— Живее в Швеция. Никога не съм ходила там. Но трябва да ида да видя първото си внуче, нали?

— „Поливаме“ бебето. — Двете отново избухват в смях. — Ще пийнеш ли едно с нас? Хайде, почини си за пет минутки. Няма да успеем да изпием бутилката навреме.

— Опа! Това е за нас. Хайде, Дор.

Подканени от съобщението на монитора, двете събират нещата си и вероятно само аз забелязвам леко залитане, докато се отправят към пункта за проверка на личния багаж. Оставям чашите на бара и оглеждам пространството за още нещо за миене.

— Никога ли не се изкушаваш? — По-дребната жена се е върнала за шала си.

— Моля?

— Просто да тръгнеш нататък след края на смяната. Да се качиш на някой самолет. Аз бих се изкушавала. — Тя отново се засмива. — Всеки ден, за бога.

Усмиввам се с професионалната усмивка, която може да означава всичко, и отново се обръщам към бара.

Наоколо магазините под наем затварят за през нощта, металните им щори се спускат шумно пред витрините с прекалено скъпи чанти и шоколади „Тоблерон“, които се купуват за подарък при спешни случаи. Светлините угасват над изходи три, пет и единайсет, докато последните пътници за деня отлитат в нощното небе. Вайълет, чистачката от Конго, бута количката си към мен с полюшваща се бавна походка и гумените подметки на обувките ѝ проскърцват по лъскавия линолеум.

— Добър вечер, скъпа.

— Добър вечер, Вайълет.

— Не бива да си тук по това време, миличка. Трябва да си у дома при любимите ти хора.

Казва ми абсолютно същото всяка вечер.

— Още малко — отговарям както всяка вечер.

Тя кима доволно и продължава по пътя си.

Напрегнатият младеж с лаптопа и потният любител на уискито са си тръгнали. Подреждам всички чаши и броя парите, като проверявам два пъти, за да се уверя, че цифрите на касовия апарат и наличността в чекмеджето съвпадат. Записвам всичко в касовата книга, проверявам помпите за наливна бира, отбелязвам какво трябва да поръчаме. Едва тогава забелязвам, че палтото на едрия мъж си стои праметнато на високия стол до бара. Вървя натам и поглеждам нагоре към монитора. Полетът за Мюнхен е обявен за качване, така че бих могла да изтичам и да му го занеса. Отново поглеждам, после бавно тръгвам към мъжката тоалетна.

— Ехо? Има ли някой?

Чува се задавен глас, с лека нотка на истерия. Бутам вратата.

Любителят на уиски се е навел ниско над мивките и плиска лицето си с вода. Блед е като платно.

— Моят полет ли обявиха?

— Тъкмо излезе на монитора. Сигурно имате още няколко минути. — Понечвам да тръгна, но нещо ме спира. Мъжът се взира в мен. Очите му приличат на черни копчета от тревога.

— Не мога да го направя. — Грабва салфетка и бърше лицето си. — Не мога да се кача на самолета.

Изчаквам.

— Трябва да ида да се срещна с новия си шеф, но не мога. Не събрах кураж да му кажа, че ме е страх да летя. — Той тръсва глава. — Не е просто страх. Ужасявам се.

Оставям вратата да се затвори зад гърба ми.

— Каква е новата ви работа?

Той примигва.

— Хм... автомобилни части. Аз съм новият старши регионален мениджър, скоба резервни части, затваряме скобата, за „Хънт Моторс“.

— Изглежда голяма работа — казвам аз. — Имате си... скоби.

— Дълго време работя за този пост. — Преглъща с мъка. — И затова не искам да загина в кълбо от пламъци. Наистина не искам да умра в огнено кълбо във въздуха.

Изкушавам се да кажа, че всъщност няма да е огнено кълбо във въздуха, а по-скоро бързо падащо кълбо, но подозирам, че няма да му помогна особено. Отново плиска лицето си и аз му подавам нова салфетка.

— Благодаря. — Той си поема дъх на пресекулки, изправя се и се опитва да се овладее. — Обзалагам се, че не сте виждали възрастен мъж да се държи като глупак досега, нали?

— По четири пъти на ден.

Присвитите му очи се разширяват.

— По четири пъти на ден ми се налага да измъквам някого от мъжката тоалетна. И обикновено е заради страх от летене.

Той примигва насреща ми.

— Трябва да знаете, както казвам и на всички останали, че нито един самолет, излетял от това летище, не е катастрофирал.

Той изправя глава.

— Наистина ли?

— Нито един.

— Нито дори... малка авария на пистите?

Свивам рамене.

— Тук всъщност е доста скучно. Хората излитат, отиват там, закъдето са тръгнали, връщат се след няколко дни. — Облягам се на вратата, за да я отворя. Тези тоалетни винаги замирисват до вечерта. — И освен това аз лично смятам, че има далеч по-лоши неща, които могат да ти се случат.

— Е, предполагам, че е вярно. — Замисля се, поглежда ме крадешком. — По четири на ден, а?

— Понякога и повече. Сега, ако не възразявате, наистина трябва да се връщам. Не е хубаво да ме виждат да излизам от мъжката тоалетна твърде често.

Той се усмихва и за миг го зървам такъв, какъвто би изглеждал при други обстоятелства. Темпераментен по природа. Весел човек. Човек, който е на върха на играта в продажбите на автомобилни части, произведени в Европа.

— Знаете ли, мисля, че чух да обявяват вашия полет.

— Значи, смятате, че всичко ще е наред?

— Всичко ще бъде наред. Това е много надеждна авиолиния. И става дума само за няколко часа от живота ви. Вижте, SK491 кацна преди пет минути. Докато вървите към изхода за заминаващи, ще видите стюардите и стюардесите да излизат на път за къщи и ще се уверите, че всички се смеят и бърбрят весело. За тях качването на тези полети е като качването на автобус. Някои го правят по два, три,

четири пъти на ден. А те не са глупави. Ако не беше безопасно, нямаше да се качват, нали?

— Като да се качиш на автобус — повтаря той.

— Вероятно много по-сигурно дори.

— Е, това е вярно. — Той повдига вежди. — Пълно е с идиоти по пътищата.

Кимвам.

Той оправя вратовръзката си.

— А и работата е много добра.

— Жалко ще е да я изпуснете заради такова дребно нещо. Всичко ще е наред, само веднъж да свикнете с височината.

— Може би ще свикна. Благодаря ви...

— Луиза — отвръщам аз.

— Благодаря ви, Луиза. Вие сте много мило момиче. — Поглежда ме замислено. — Не бихте ли искали... вие... да изпием по питие някой път?

— Мисля, че вече обявиха полета ви, господине — казвам аз и отварям вратата, за да мине.

Той кимва, за да прикрие смущението си, пресилено потупва джобовете си.

— Да. Добре. Ами... да тръгвам, значи.

— Радвайте се на тези скоби.

Около две минути след като е излязъл, откривам, че е оповръщал цялата трета кабинка.

Прибирам се в един и петнайсет и влизам в тихия апартамент. Преобличам се в долнище на пижама и суитшърт, после отварям хладилника, изваждам бутилка бяло вино и си сипвам в чаша. Кисело е като лимон. Поглеждам етикета и осъзнавам, че съм го отворила предната нощ и съм забравила да затворя отново бутилката, но си казвам, че не е особено добра идея да се замисля човек за такива неща. Отпускам се на стола с виното.

На полицата над камината има две картички. Едната е от родителите ми, които ми честитят рождения ден. Тези „най-добри пожелания“ от майка ми ме пронизват като с нож. Втората картичка е от сестра ми, която предлага двамата с Томас да ми дойдат на гости

през уикенда. Отпреди шест месеца е. Две гласови съобщения на телефона ми, едното — от зъболекаря. Другото — не.

Здрасти, Луиза. Джаред е. Срегнахме се в „Дърти Дак“? Ами, бяхме заедно (приглушен, неловък смях). Беше просто... нали се сецаш... Хареса ми. Мислех си, че може да го повторим? Имаш ми номера...

Когато бутилката вече е празна, се замислям дали да не купя нова, но не ми се излиза отново. Не искам Самир от денонощния магазин да ми подхвърля някоя от шегичките си за безбройните ми бутилки „Пино Гриджо“. Не ми се говори с никого. Внезапно се усещам адски изморена, но с онова изтощение, при което главата ти бучи и ти е ясно, че ако си легнеш, няма да можеш да заспиш. За миг се сецам за Джаред и странно оформените му нокти. Притеснява ли ме странната им форма? Зяпам голите стени във всекидневната и внезапно осъзнавам, че всъщност имам нужда от въздух. Наистина ми трябва въздух. Отварям прозореца в коридора, тромаво се покатервам по пожарната стълба и се озовавам на покрива.

Първия път, когато се качих, преди девет месеца, агентът по недвижими имоти ми показва какво са направили предишните наематели — миниатюрна градина на терасата с няколко метални сандъчета за цветя и малка пейка.

— Официално не е твоя, разбира се — каза ми той, — но само твоят апартамент е с директен достъп до нея. Мисля, че е доста приятна. Можеш да си направиш дори купон тук горе!

Тогава само го изгледах, чудейки се дали приличам на човек, който прави купони.

Цветята отдавна са изсъхнали. Очевидно не ме бива много в грижите за каквото и да било. Сега стоя на покрива, загледана в примигващия мрак на Лондон под краката ми. Около мен има милиони хора, които живеят, дишат, хранят се, спорят. Милиони животи, съвършено различни от моя. Това ме изпълва с някакъв странен покой.

Натриевите лампи по улиците проблясват, докато звуците на града се носят в нощния въздух, двигателите на автомобилите ръмжат, врати се затръшват. От няколко мили на юг се дочува брутално

пърпорене на полицейски хеликоптер, чийто лъч осветява мрака в търсене на изчезнал нарушител, скрил се навярно в някой парк. Отнякъде долита вой на сирена. Винаги има сирена. „Много скоро ще се почувствате като у дома“, беше казал агентът по недвижими имоти. За малко да се изсмея. Градът ми е толкова чужд, колкото е бил винаги. Но напоследък се чувствам така навсякъде.

След миг колебание се качвам на парапета, разперила ръце встрани, като леко пиян въжеиграч. Единият крак пред другия, бавно се придвижвам напред по бетона. От ветреца косъмчетата по протегнатите ми ръце настръхват. В началото, когато се нанесох тук и когато ми беше най-тежко, понякога се обзалагах със себе си дали мога да мина от единия край на сградата до другия. Когато стигнех до далечния край, се изсмивах в нощта. *Видя ли? Тук съм — жива съм — стоя на ръба. Правя каквото ми каза!*

Това се бе превърнало в таен ритуал — само аз, градският хоризонт в нощта, утехата на мрака, анонимността, съзнанието, че тук горе никой не знае коя съм. Вдигам глава, наслаждавам се на нощния бриз, дочувам смях някъде долу, приглушения звън на строшена бутилка, пълзящия трафик, гледам безкрайния червен поток от задните светлини, същински автомобилен кръвен поток. Само часовете между три и пет сутринта са относително спокойни, пияниците вече са се строполили по леглата, главните готвачи в ресторантите са свалили най-сетне белите си престилки, баровете са затворили врати. Тишината в тези часове се нарушава само понякога от нощните птици, от отварянето на еврейската пекарна надолу по улицата, глухото тупване на стоварените от разносните бусове бали с вестници. Познавам и най-дребните детайли от живота на града, защото вече не спя.

Някъде там долу правят полицейска проверка в бара „Уайт Хорс“, в който ходят хипстъри и обитатели на Ййст Енд, двама спорят отвън, а в другия край на града общинската болница събира останалото от болните и ранените, както и онези, които едва са успели да преживеят поредния ден. Тук горе има само въздух, мрак и някъде далеч товарният полет на „ФедЕкс“ от „Хийтроу“ до Пекин, както и безчет пътници като онзи господин с уискито, поели по своя път нанякъде.

— Осемнайсет месеца. Цели осемнайсет месеца. Кога ще бъде достатъчно? — казвам в мрака. И ето го отново — усещам го да се

надига в мен, същия неочакван гняв. Правя две крачки, като гледам в краката си. — Защото това не ми прилича на живот. На нищо не прилича.

Две стъпки. Още две. Ще стигна до ъгъла тази вечер.

— Ти не ми даде никакъв проклет живот, нали? Наистина. Просто разби предишното ми съществуване. Направи го на пух и прах. Какво да правя с онова, което ми е останало? Кога ще почувствам... — Протягам ръце встрани, усещам студения нощен въздух по кожата си и осъзнавам, че отново плача. — По дяволите, Уил — прошепвам. — Проклет да си, задето ме остави.

Мъката отново се надига като внезапен прилив, силна, всепоглъщаща. И точно когато усещам как потъвам в нея, някакъв глас от сенките казва:

— Не бива да стоите там.

Понечвам да се обърна и зървам за миг дребно бледо лице на пожарната стълба, огромни тъмни очи. От шока кракът ми се плъзва по парапета и внезапно губя равновесие. Сърцето ми сякаш полита само частица от секундата преди и тялото ми да го последва. И после, като в кошмар, усещам безтегловност, летя в пропастта на мрака, краката ми се размахват над главата и чувам вик, може би крещя самата аз...

Хряс.

И после всичко става черно.

ВТОРА ГЛАВА

— Как се казваш, скъпа?

Шина на врата ми.

Ръка, която опипва главата ми — нежно, бързо.

Жива съм. Което е доста изненадващо всъщност.

— Точно така. Отвори очи. Погледни към мен, хайде. Можеш ли да ми кажеш името си?

Искам да проговоря, да отворя уста, но гласът ми прозвучава приглушено и сбъркано. Май съм си прехапала езика. В устата ми има кръв, топла и с вкус на желязо. Не мога да помръдна.

— Ще те поставим на твърда носилка, нали разбираш? Може да ти е малко дискомфортно за около минута, но ще ти сложа морфин и болката ще утихне. — Гласът на мъжа е спокоен, равен, сякаш най-нормалното нещо на света е да лежа потрошена върху бетонната настилка, зяпнала небето. Иде ми да се разсмея. Искам да му кажа колко е нелепо, че съм тук. Но нищо, изглежда, не се случва както е редно.

Лицето на мъжа изчезва от полезрението ми. Жена с неонова жилетка, чиято тъмна къдрава коса е вързана на опашка на тила ѝ, се надвесва над мен и насочва малко фенерче в очите ми, като ме оглежда със същия безпристрастен интерес, сякаш съм експонат, а не човек.

— Трябва ли да ѝ сложим система?

Искам да кажа нещо, но вниманието ми е обсебено от болката в краката. „Господи“, възкликвам аз, но не съм сигурна, че съм го изрекла гласно.

— Множество фрактури. Зеници — нормални и реагиращи. Кръвно — деветдесет на шейсет. Късмет е имала, че е улучила онази тента. Каква случайност, нали, да падне точно върху шезлонга?... Не ми харесват тези охлузвания обаче. — Студен въздух отстрани на тялото ми, леко докосване на топли пръсти. — Вътрешен кръвоизлив?

— Трябва ли ни втори екип?

— Бихте ли се отдръпнали, господине? Още назад?

Друг мъжки глас.

— Излязох навън за цигара и тя се стовари на балкона ми, за бога. За малко да ми падне на главата.

— Ето, виждате ли — явно е щастливият ви ден. Не е паднала на главата ви.

— Адски ме стресна. Човек не очаква разни хора просто така да му се стоварят от небето. Погледнете шезлонга ми. Струваше ми осемстотин лири от „Конран“... Дали ще мога да заведа иск за щета?

Кратко мълчание.

— Можете да правите каквото решите, господине. Вижете, можете направо да й пратите сметката за почистването на кръвта ѝ от балкона, така и така сте почнали. Нали?

Очите на мъжа се спират на колежката му. Времето ми се изплъзва и аз се понасям с него. Паднала съм от покрив? Става ми студено на лицето и осъзнавам, че съм почнала да треперя.

— Изпада в шок, Сам.

Някъде долу се отваря врата на бус. После носилката под мен помръдва и в миг болката, болката, болката... Всичко става черно.

Сирена и проблясване в синьо. Винаги има сирени в Лондон. Движим се. Неонов светлини осветяват вътрешността на линейката, прекъсват и отново блясват, разкривайки неочаквано претърпкана задна част; виждам мъжа в зелената униформа, който пише нещо в телефона си, преди да се обърне и да нагласи системата над главата ми. Болката е намаляла — морфин? — но съзнанието ми се изпълва с растящ ужас. Сякаш огромна въздушна възглавница се надува бавно вътре в мен и постепенно измества всичко останало. *О, не, не. О, не.*

— Ижжжвинете?

Нужни са ми два опита, преди мъжът, който е облегнал лакът на задната врата на линейката, да ме чуе. Обръща се и се навежда към лицето ми. Мирише на лимони и е пропуснал едно място, докато се е бръснал.

— Добре ли си?

— Ахм, аз...

Мъжът се навежда.

— Съжалявам. Трудно се чува заради сирената. Скоро ще стигнем. — Слага ръка върху моята. Неговата е суха и уверена. Внезапно изпадам в паника, да не би да реши да ме пусне. — Само се дръж. Колко минути още, Дона?

Не мога да изрека думите. Езикът ми изпълва устата. Мислите ми са объркани, преливат една в друга. Размърдах ли ръце, докато ме повдигаха? Вдигнах дясната си ръка, нали така?

— Аз пара... зирана ли съм? — прозвучава като шепот.

— Какво? — Той навежда ухо близо до устата ми.

— Пара... зирана? Аз па... лизирана?

— Парализирана? — Мъжът се поколебава, вперил поглед в мен, после извърща очи и се вглежда в краката ми. — Можеш ли да размърдаш пръстите си?

Опитвам се да си спомня как да помръдна крака. Изглежда, са ми нужни повече усилия и концентрация, отколкото преди. Мъжът се протяга и леко докосва големия пръст на крака ми, сякаш да ми напомни къде е.

— Опитай отново. Точно така.

Болка пронизва и двата ми крака. Рязка въздишка, може би ридание. Мое.

— Добре си. Болката е хубаво нещо. Не мога да твърдя със сигурност, но не мисля, че има гръбначно нараняване. Счупила си бедрената кост, както и няколко други в добавка.

Очите му са вперени в моите. Добри очи. Изглежда, разбира колко много се нуждая от убеждаване. Усещам ръката му да стиска моята. Никога не съм се нуждаела толкова много от човешко докосване.

— Наистина. Почти сигурен съм, че не си парализирана.

— О, слава богу. — Чувам гласа си, сякаш идва отдалеч. Очите ми се пълнят със сълзи. — Не ме оставяйте, моля ви — шепна.

Той свежда лице към мен.

— Няма да те оставя.

Искам да кажа нещо, но лицето му се замъглява и отново се отнасям.

След това ми казват, че съм паднала от височина цели два етажа от общо пет, разкъсала съм тента и съм се приземила в най-модерен и много голям шезлонг от платно и ратан, с водоустойчиви меки възглавници, на балкона на господин Антъни Гардинър, адвокат по авторско право, мой съсед, когото никога не съм срещала. Бедрената ми кост е счупена на две, две ребра и ключицата ми също са счупени. Имам два счупени пръста на лявата ръка, както и счупена метатарзална кост, която пробила кожата на стъпалото и станала причина един от студентите по медицина да припадне. Рентгеновите ми снимки са достойни за възхищение.

Продължавам да чувам гласа на парамедика, който се погрижи за мен: *Никога не знаеш какво може да ти се случи, когато паднеш от високо.* Очевидно съм извадила голям късмет. Казват ми го и чакат, усмихнати широко, сякаш се очаква да отговоря с бляскава усмивка или да изтанцувам един фокстрот. Не се чувствам късметлийка. Нищо не чувствам. Унасям се и се събуждам, а понякога над мен светят ярките лампи на операционна зала, друг път съм в тиха и стаена стая. Лицето на сестра. Откъслечни разговори.

Видя ли как беше оцапала всичко онази възрастна жена в отделение Д4? Ама че край на смяната, а?

Работиш в „Принцеса Елизабет“, нали? Кажу им, че знаем как се работи в спешното. Ха-ха-ха.

Само си почивай, Луиза. За всичко ще се погрижим. Само си почивай.

От морфина ми се спи. Увеличават дозата и потъвам в приятната хладна прегръдка на забравата.

Отварям очи и виждам майка си в другия край на леглото.

— Будна е. Бърнард, тя е будна. Трябва ли да повикаме сестрата?

„Сменила е цвета на косата си — мисля си разсеяно. А после: — О. Това е майка ми. Тя вече не ми говори.“

— О, слава богу. Слава богу. — Майка ми се пресяга и докосва кръстчето на шията си. Това ми напомня за някого, но не мога да се сетя за кого точно. Навежда се напред и леко погалва бузата ми. Незнайно защо това веднага изпълва със сълзи очите ми. — О, малкото ми момиче. — Навежда се над мен, сякаш да ме защити от следващи беди. Усещам парфюма ѝ, познат ми като моя собствен. — О, Лу.

Попива сълзите ми с кърпичка.

— Изплаших се до смърт, когато ми се обадиха. Боли ли те нещо? Имаш ли нужда от каквото и да е? Удобно ли ти е? Какво да ти донеса?

Толкова бързо говори, че не мога да отговоря.

— Дойдохме веднага, щом научихме. Трина се грижи за дядо. Той ти изпраца поздрави. Е, поне се опита да каже нещо в този смисъл, но ние всички си знаем какво му е. О, миличка, как, за бога, се забърка в тази каша? Какво си мислеше?

Майка ми попива очите си, после и моите отново.

— Ти си ми дъщеря. И... не мога да понеса, че можеше да ти се случи нещо, докато ние не... нали разбираш.

— Нам... — Преглъщам думите. Езикът ми има странна форма. Звуча като пияница. — Никога не съм ишшкала...

— Знам. Но за мен беше толкова трудно, Лу. Не можех...

— Не сега, мила, нали? — Татко я докосва по рамото.

Тя поглежда някъде встрани и ме хваща за ръка.

— Когато се обадиха. О... Помислих си — не знаех какво е... — Тя отново подсмърча, притиснала кърпичка до устните си. — Слава на бога, че е добре, Бърнард.

— Разбира се, че е добре. Ти си като от каучук, момичето ми, нали?

Татко се надвесва над мен. Последно сме говорили по телефона преди два месеца, но не съм го виждала на живо през изминалите осемнайсет месеца, откакто напуснах родния си град. Изглежда ми огромен и познат, и отчайващо, крайно изтощен.

— Шшъжалявам — прошепвам. Не мога да измисля какво друго да кажа.

— Не ставай глупава. Просто се радваме, че си добре. Макар да изглеждаш като след шест рунда с Майк Тайсън. Виждала ли си се в огледало, откакто си тук?

Поклащам глава.

— Ами... може би е по-добре да изчакаш още малко. Нали се сецаш за онзи път, когато Тери Никълс се преметна през рамката на колелото си край минимаркета? Е, като махнем мустака, горе-долу така изглеждаш. Всъщност... — Той се вира по-отблизо в лицето ми. — Сега като стана дума...

— Бърнард.

— Ще донесем една пинсета утре. Както и да е, другия път, като се сетиш за уроци по летене, нека да са на самолетната писта, става ли? Скачането и махането с ръце явно не действа при теб.

Опитвам се да се усмихна.

И двамата се навеждат над мен. Лицата им са напрегнати, притеснени. Моите родители.

— Отслабнала е, Бърнард. Не мислиш ли, че е отслабнала?

Татко се навежда по-близо и тогава забелязвам, че очите му са леко влажни, а усмивката — доста по-неуверена от обичайното.

— О... много е красива, скъпа. Повярвай ми. Изглеждаш прекрасно. — Стиска ръката ми, после я вдига към устните си и я целува. Баща ми никога не е правил това с мен през целия ми живот.

Тогава осъзнавам, че те са смятали, че ще умра, и от гърдите ми се изтръгва ридание. Затварям очи, за да спра горещите сълзи, и усещам едрата му, загрубяла от работата с дърво длан да покрива моята.

— Тук сме, скъпа. Всичко е наред вече. Всичко ще се оправи.

Изминават трийсет и петте мили до Лондон и обратно всеки ден в продължение на две седмици, като хващат ранния влак, а след това идват през няколко дни. Баща ми излиза специално от работа, защото мама не иска да пътува сама. Всякакви ги има в Лондон в крайна сметка. Казва го неведнъж, винаги с поглед крадешком през рамо, сякаш някой закачулен и размахал нож бандит се е промъкнал зад нея в отделението. Трина се е пренесла временно у дома, за да наглежда дядо. Известна острота се появява в тона на майка ми, докато обяснява, и това ме кара да мисля, че може би не е по желание на Трина.

Мама носи домашно приготвена храна от деня, в който всички се взирахме в продължение на пет минути в обяда ми и въпреки старанието си не успяхме да отгатнем какво е.

— И го носят в пластмасови чинии, Бърнард. Като в затвора.

Побутна нещото в чинията с вилицата си, после го подуши. Оттогава пристига с огромни сандвичи, дебели резени шунка в мека бяла питка, домашни супи в термос. „Храна, която познаваш“ — и ме храни като бебе. Езикът ми бавно връща нормалните си размери. Явно

съм го прехапала при падането си. Не е нещо необичайно, както ме уверяват.

Правят ми две операции, за да фиксират бедрената кост, левият крак и лявата ми ръка са в гипс до горе. Кийт, един от санитарите, пита дали може да се подпише на гипса ми — очевидно носи лош късмет да е чисто бял — след което бързо надрасква толкова циничен коментар, че се налага Евелин, сестрата филипинка, да го замаже с нов гипс, преди да го е видял някой от докторите. Докато ме води с количката до рентгена или до манипулационната, Кийт ми разказва всички клюки от болницата. Мога да мина и без да съм посветена в историята на всички пациенти, които умират бавно и мъчително, но това явно го прави щастлив. Понякога се чудя какво ли разправя на другите за мен. Аз съм момичето, което е паднало от пететажна сграда и е оживяло. В болничната йерархия това явно ме поставя доста по-високо от сплетените черва в отделение С или „онази тъпа крава, която, без да иска, си отрязала пръста с ножиците за трева“.

Невероятно е колко бързо ставаш част от системата. Събуждам се, правят ми процедури няколко души, които вече разпознавам, опитвам се да кажа на докторите онова, което искат да чуят от мен, и чакам родителите ми да пристигнат. Майка ми и баща ми се стараят да се занимават с разни неща из стаята ми и се държат адски почтително с лекарите. Татко се извинява, задето не мога да скоча от леглото, докато мама не го скрита доста силно по глезена.

След като визитацията приключи, мама обикновено обикаля малките магазинчета на долния етаж и се връща възмутена от множеството места за бързо хранене.

— Онзи еднокрак мъж от кардиологичното отделение, Бърнард, нали се сещаш? Тъпче се долу с чийзбургер и картопки, сякаш не е виждал храна от месеци.

Татко седи близо до долния край на леглото ми и чете местния вестник. През първата седмица все търсеше да види дали не са писали за моя случай. Опитвам се да му обясня, че в тази част на града дори двойно убийство рядко стига до кратките вести, но в Сторгфолд предната седмица местният вестник бил излязъл със заглавие на първа страница: „Колички в супермаркета оставени на неправилно място“. А седмицата преди това водеща тема била: „Учениците са възмутени от

състоянието на езерцето с патици в парка“, затова още не е напълно убеден.

В петъка, след последната операция на бедрената кост майка ми носи нощница, твърде голяма за мен, и огромен хартиен плик с яйчени сандвичи.

Няма нужда да питам какво има вътре: замирихва на сярата веднага щом отваря плика. Баща ми размахва ръка пред носа си.

— Сестрите ще обвинят мен, Джоузи — мърмори той, докато отваря и затваря няколко пъти вратата на стаята ми.

— Яйцата ще я охранят малко. Твърде слаба е. Освен това няма какво толкова да се възмущаваш. Ти винеше кучето за ужасните си миризми две години след като горкото животно беше умряло.

— Само поддържам жива романтиката, скъпа.

Мама снижава глас:

— Трина казва, че последният ѝ приятел вдигал чаршафа над главата ѝ, когато изпускал газове. Можеш ли да си представиш!

Татко се обръща към мен.

— Когато аз го правя, майка ти отказва да остане в същия окръг с мен.

Има някакво напрежение наоколо дори когато се засмиват. Усецам го. Когато целият ти свят се е свил между четири стени, ставаш много чувствителен и към най-слабите промени в атмосферата. Както когато докторите се извързват леко встрани, докато преглеждат рентгеновите снимки, или сестрите закриват уста с ръка, докато говорят за някого наблизо, който преди малко е починал.

— Какво? — питам. — Какво има?

Двамата се споглеждат неловко.

— Ами... — Мама присяда на ръба на леглото ми. — Докторът каза... консултантът каза... не било ясно как си паднала.

Захапвам един от яйчените сандвичи. Вече мога да хващам разни неща с лявата си ръка.

— О, това ли. Разсеях се.

— Докато си ходела по покрива.

Дъвча известно време.

— Има ли вероятност да си ходила насън, миличка?

— Татко, никога през живота си не съм ходила насън.

— Напротив. Онзи път, когато беше на тринайсет и беше слязла насън долу, и бе изяла половината от тортата за рождения ден на Трина.

— Хм. Може да не е било точно насън.

— Освен това говорят за нивото на алкохол в кръвта ти. Казват... била си пила... доста.

— Имах тежка вечер в работата. Пийнах една-две чаши и просто се качих на покрива да подишам малко въздух. После се разсеях от някакъв глас.

— Чула си глас?

— Стоях на парапета и просто гледах напред. Понякога го правя. И тогава зад гърба ми се чу гласа на някакво момиче, стреснах се и изгубих равновесие.

— Момиче ли?

— Чух само гласа ѝ.

Татко се навежда напред.

— Сигурна ли си, че е било истина? А не някакво въображаемо...

— Само костите ми са пострадали, татко, умът ми си е наред.

— Наистина споменаха, че някакво момиче е повикало линейката. — Мама докосва ръката на баща ми.

— Значи, казваш, че е било нещастен случай — отронва той.

Спирам да дъвча. Двамата се споглеждат гузно.

— Какво? Вие... да не мислите, че съм скочила?

— Нищо такова не сме казали. — Татко се почесва по главата. — Просто... ами... нещата толкова се объркаха, откакто... А и не сме те виждали толкова отдавна... малко се изненадахме, че си се разхождала по покрива на сградата в малките часове на нощта. Някога те беше страх от високото.

— Някога бях сгодена за човек, който считаше за нормално да пресмята колко калории е изгорил, докато спи. Господи. Значи, затова сте толкова внимателни с мен? Мислите, че съм опитала да се самоубия?

— Той просто питаше...

— Кой какво е питал?

— Психиатърът. Просто искат да се уверят, че си добре, скъпа. Всички знаем, че нещата бяха... ами, нали знаеш... откакто...

— Психиатър?

— Включили са те в списъка за посещение при някакъв специалист. Да поговорите, нали разбираш. И си поговорихме надълго и нашироко с лекарите, затова ще се прибереш с нас у дома. Само докато се възстановиш. Не можеш да останеш самичка в онзи твой апартамент. Той е...

— Били сте в апартамента ми?

— Наложил се да вземем нещата ти.

Настава дълго мълчание. Представям си ги застанали на входната ми врата, майка ми, стиснала здраво чантата си, докато оглежда непраното спално бельо, празните бутилки от вино, наредени по полицата над камината, самотното половин пликче с ядки в хладилника. Виждам ги как поклащат глави, споглеждат се. *Сигурен ли си, че сме на правилния адрес, Бърнард?*

— Точно сега е хубаво да си при семейството си. Само докато си стъпиш отново на краката.

Иска ми се да ги уверя, че ще си бъда много добре в моя апартамент, независимо какво мислят за него. Искам да си върша работата, да се прибирам у дома и да не мисля за нищо до следващата ми смяна. Искам да кажа, че не мога да се върна в Стортфорд и отново да бъда онова момиче, момичето, което... Не искам пак да усещам бремето на грижливо прикритото неодобрение на майка ми, престореното веселие на баща ми, който все повтаря: „всичко е наред, всичко е много добре“, сякаш, ако го повтори достатъчно пъти, наистина всичко ще се оправи. Не искам да минавам край къщата на Уил всеки ден, да си мисля за онова, от което бях част, за нещото, което винаги ще бъде там.

Но не казвам нищо. Защото внезапно се усещам уморена, всичко ме боли и просто не мога да се боря повече.

Татко ме прибира у дома две седмици по-късно в работния си миниван. Отпред има място само за двама, затова мама е останала да подготви къщата и докато шосето лети под гумите ни, усещам как стомахът ми нервно се свива.

Веселите улички на родния ми град сега ми изглеждат чужди. Оглеждам ги безпристрастно, като страничен наблюдател, отбелязвам колко миниатюрно изглежда всичко, колко банално, колко симпатично. Осъзнавам, че точно така вероятно е изглеждало за Уил, когато се е върнал у дома след катастрофата, но бързо изтиквам мисълта настрана. Докато минаваме по нашата улица, се улавям как леко се смъквам на седалката. Не искам да разменям любезности със съседите, да се обяснявам. Не искам да бъда съдена за онова, което съм направила.

— Добре ли си? — Татко се обръща, сякаш е усетил какви мисли ми минават.

— Супер.

— Добро момиче. — За миг слага ръка върху рамото ми.

Мама вече е на прага, когато спиране отвън. Подозирам, че е стояла до прозореца последния половин час. Татко оставя една от чантите ми на стъпалото, после се връща да ми помогне, премятайки другата чанта през рамо.

Внимателно опирам бастуна си на плочите и усещам поклащането на завесите по прозорците зад гърба ми, докато бавно крача по пътеката.

Виж кой си идва — направо ги чувам да шепнат. — *Какво ли е направила пък сега?*

Татко ме води напред, като гледа старателно в краката ми, сякаш могат изведнъж да скочат и да хукнат нанякъде.

— Добре ли си? — все пита той. — Не бързай сега.

Виждам дядо ми да стои зад мама в коридора, облечен в карирана риза и новия си син елек. Нищо не се е променило. Тапетите са същите. Килимът в коридора е същият — със следите от прахосмукачка в износените му нишки след сутрешното чистене на мама. Виждам дори и стария си син анорак да виси на закачалката. Осемнайсет месеца. Струва ми се, че ме е нямало поне десет години.

— Не й вади душата — казва мама, стиснала ръце. — Много бързо вървиш, Бърнард.

— Тя да не е хукнала като Мо Фара. Ако забави още малко, направо ще заспим прави.

— Внимавай със стъпалата. Не трябва ли да останеш зад нея, Бърнард докато се качва? За...

— Знам къде са стъпалата — изричам през стиснати зъби. — Живяла съм тук само двацет и шест години.

— Внимавай да не се спъне на този праг там, Бърнард. Не искаме сега да си строши другия крак.

О, боже! — възкликвам мислено. — *Така ли беше и при теб, Уил? Всеки божи ден?*

В този момент сестра ми се появява на вратата, избутвайки мама.

— О, за бога, мамо. Хайде, скокливке. Да не правим панаири пред съседите.

Трина пъха рамото си под ръката ми и леко се извъръща, за да изгледа гневно съседите, вдигнала вежди, сякаш казва: *Сериозно ли?* Струва ми се, че дори чувам свистенето на бързо спуснати пердетата.

— Проклети зяпачи. Както и да е, побързай. Обещах на Томас да види белезите ти, преди да го заведе на градина. Господи, колко си отслабнала? Гърдите ти сигурно са виснали като две мандарини, напъхани в чорапи.

Трудно ми е да се смея и вървя едновременно. Томас тича да ме прегърне и се налага да спра и да се облегна с една ръка на стената, за да не изгубя равновесие при сблъсъка.

— Наистина ли те срязаха цялата и после пак те сглобиха? — пита той. Главата му стига до гърдите ми. Паднали са му четири предни зъба. — Дядо казва, че сигурно са те сглобили наопаки. Но само бог знае дали ще видим разликата.

— Бърнард!

— Шегувах се.

— Луиза. — Гласът на дядо е глух и колеблив. Неуверено протяга ръце да ме прегърне и аз отвърщам на прегръдката. Той се дръпва леко, докато старческите му ръце ме стискат изненадващо здраво, и ми се мръщи престорено строго.

— Знам, татко. Знам. Но вече си е у дома — обажда се мама.

— Пак си в старата си стая — казва баща ми. — Опасявам се, че сме украсили стените с тапети на трансформъри заради Том. Нали нямаш нищо против някой и друг Автобот и Предакон?

— Имах червеи в дупето — споделя Томас. — Мама казва, че не бива да го казвам извън къщи. Или да си пъхам пръстите в...

— О, мили боже — възкликва мама.

— Добре дошла у дома, Лу — казва татко и моментално пуска чантата върху крака ми.

ТРЕТА ГЛАВА

Като се замисля за последните девет месеца след смъртта на Уил, осъзнавам, че съм била в някакъв унес. Заминах направо за Париж и просто не се върнах у дома, замаяна от свободата, от желанията, които Уил бе пробудил в мен. Хванах се на работа в един бар, посещаван предимно от чужденци, където нямаха нищо против ужасния ми френски, а и той междувременно се подобри. Наех си малка таванска стаичка в 16-и район, над ресторант, предлагащ ястия от Близкия изток, и често лежах будна, заслушана в разговорите на пиещите до късно и звуците от ранните утринни доставки. През цялото време имах усещането, че живея чужд живот.

В онези начални месеци сякаш бях изгубила повърхностния слой на кожата си — усещах всичко много по-силно. Събуждах се, смеейки се или плачейки, виждах всичко кристално ясно, сякаш бяха махнали някакъв филтър от очите ми. Опитвах нови храни, вървах по непознати улици, говорех с хората на език, който не бе мой. Понякога усещах присъствието му, сякаш гледах през неговите очи, чувах гласа му в главата си.

Какво мислиш сега, Кларк?

Казах ти, че много ще ти хареса.

Изяж го! Опитай това! Хайде!

Без ежедневните си задължения се чувствах изгубена. Минаха седмици наред, преди ръцете ми да престанат да се чувстват безполезни без всекидневния контакт с тялото му — с меката риза, която закопчавах, топлите, неподвижни ръце, които нежно измивах, меката му коса, която още усещах между пръстите си. Липсваше ми гласът му, внезапният му, трудно спечелен смях, усещането за допира на устните му до пръстите ми, начинът, по който клепачите му се свеждаха, когато се унасяше в сън. Майка ми, все още потресена от онова, част от което бях аз, ми бе казала, че макар все така да ме обича, не може да приеме, че тази Луиза е дъщерята, която тя е възпитала. Така че към загубата на любимия човек се добави и загубата на

семейството ми. Прекъснатата бе всяка нишка, която ме свързваше с предишното ми аз. Имах усещането, че просто съм отлетяла, безтегловна, в някаква непозната вселена.

Затова си измислях нов живот. Създавах случайни и необвързващи приятелства с други пътешественици: студенти англичани, които си бяха взели година почивка, за да попътуват, американци, които следваха стъпките на известни литературни герои, уверени, че никога няма да се върнат в Средния запад, млади и заможни банкери, туристи, постоянно променяща се група, която пристигаше и отминаваше нататък — бегълци от друг живот.

Усмивах се и разговарях с тях, работех и си казвах, че правя каквото той иска. Че има някаква утеха в това.

Зимата постепенно отпусна хватката си. Пролетта бе красива. И тогава една сутрин се събудих и усетих, че внезапно съм разлюбила града. Или поне не се чувствах достатъчно парижанка, за да остана. Историите на чужденците, живеещи тук, ми се струваха досадно еднакви, парижаните ми изглеждаха недружелюбни — или най-малкото всеки ден забелязвах хиляди дребни неща, с които никога нямаше да свикна напълно. Градът, колкото и пленителен да беше, ми приличаше на шикозна рокля от висшата мода, която бях купила набързо, но която в крайна сметка не ми бе напълно по мярка. Подадох предизвестие за напускане и заминах да обикалям Европа.

Никога не съм се чувствала по-неадекватна, отколкото в онези два месеца. Бях самотна почти през цялото време. Противно ми беше, че не знам къде ще спя на следващата нощ, постоянно се тревожех за разписанието на влаковете и различните валути, трудно се сприятелявах, защото не можех да се доверя на когото и да било. А и какво бих могла да кажа за себе си все пак? Когато някой ме попиташе, можех да дам само най-бегла информация. Важните и интересни неща за себе си не можех да споделя. Без човек, с когото да си говоря, всяка забележителност — независимо дали е фонтанът „Ди Треви“, или някой канал в Амстердам — беше просто поредната отметка в някакъв списък. Прекарах последната седмица на един плаж в Гърция, който твърде много ми напомняше за плажа, на който бяхме с Уил не толкова отдавна, и най-накрая, след седмица седене на пясъка, докато се опитвах да отпращам по пътя им разни загорели мъже, които явно всички се казваха Димитри, и докато се мъчех да убедя себе си, че си

прекарвам добре, най-сетне се предадох и се върнах в Париж. Най-вече защото тогава за първи път ми хрумна, че няма къде другаде да отида.

Две седмици спах на дивана на едно момиче, с което бях работила в бара, докато се опитвах да реша какво да правя по-нататък. Спомняйки си за един от разговорите ни с Уил на тема кариера, писах до няколко колежа за курсове по мода и дизайн, но понеже нямах свои досегашни творения, които да им покажа, те учтиво ме отхвърлиха. Мястото ми в курса, за който първоначално се бях класирала скоро след като Уил си отиде, вече беше дадено на друг кандидат, защото бях пропуснала да се запиша. „Можете да опитате отново следващата година“, ми каза администраторът с тона на човек, който знае, че няма да го направя.

Потърсих обяви за работа в интернет сайтове и разбрах, че въпреки всичко, което бях преживяла, все още не бях достатъчно квалифицирана за онзи тип работа, която би могла да ме заинтересува. И точно тогава, когато се чудех какво да правя по-нататък, Майкъл Лолър, адвокатът на Уил, ми се обади да ми напомни, че е време да направя нещо с парите, оставени ми от Уил. Това бе извинението, от което се нуждаех, за да се преместя. Той ми помогна да се спазаря за цената на стряскащо скъп апартамент с две спални в покрайнините на Лондонското сити, който купих най-вече защото си спомних как веднъж Уил ми беше разказвал за една винарна на ъгъла и това ме накара да се почувствам по-близо до него; остана ми и малка сума, с която да го обзаведа. Шест седмици по-късно се върнах в Англия, намерих си работа в „Шемрок енд Кловър“, спах с мъж на име Фил, когото нямаше да видя повече, и зачаках да усетя, че наистина започвам нов живот.

Девет месеца по-късно продължавах да чакам.

Не излизах много през първата седмица у дома. Всичко ме болеше и бързо се уморявах, затова беше по-лесно да си лежа в леглото и да дремя, унесена от свръхсилните болкоуспокояващи, да си казвам, че най-важното е да оставя тялото ми да се излекува. По някакъв странен начин завръщането в малката ни семейна къща ми се отразяваше добре: това бе първото място, на което успях да спя повече от четири часа, откакто я бях напуснала; беше толкова тясно, че

винаги можех да се протегна и опра на някоя стена, ако залитна. Мама ме хранеше, дядо ми правеше компания — Трина се беше върнала в колежа и бе взела Том с нея, гледах много телевизия през деня, като не спирах да се удивлявам на безкрайните реклами за даване на заеми от разни компании и за домашни платформи за качване на инвалидна количка по стълбището, както и на непрекъснатите обсъждания на някакви местни знаменитости, които след година в чужбина вече не разпознавах. Все едно се намирах в малък пашкул, в който имаше огромен слон, клекнал в ъгъла.

Не говорехме за нищо, което може да наруши крехкото равновесие. През деня гледах всевъзможни програми за поредната знаменитост, а после на вечеря подхвърлях: „Е, какво ще кажете за Шейна Уест, а?“. Мама и татко се нахвърляха жадно на темата, подмятаха, че била истинска мръсница или че имала хубава прическа, или че напълно си заслужавала славата. Обсъждахме „Страхотна сделка на тавана“ (Винаги съм се чудил колко ли би струвала онази викторианска ваза на майка ти... истинска грозотия), както и „Образцов дом в провинцията“ (Не бих изкъпала и куче в тази баня). В мислите си не отивах по-далеч от следващото хранене, отвъд обичайното предизвикателство на обличането, миенето на зъби и изпълнението на дребните задачи, които майка ми поставяше (Знаеш ли, скъпа, ако може да сортираш дрехите си, докато съм навън, ще ги пусна за пране с моите цветни дрехи).

Но като някакъв пълзящ прилив външният свят постепенно проникваше вътре. Чувах как съседите задаваха въпроси на майка ми, докато тя простираше прането. „Значи, твоята Лу си е у дома, така ли?“ И нетипично резкия отговор на майка ми: „Да“. Осъзнах, че избягвам стаите в къщата, през чиито прозорци можех да видя замъка. Но знаех, че е там и че хората, които живеят в него, са моята реална и неотменна връзка с Уил. Понякога се питах какво ли е станало с тях; докато бях в Париж, ми беше препратено писмо от госпожа Трейнър, в което официално ми благодареше за всичко, което съм направила за сина й. „Съзнавам, че ти направи всичко, което би могла.“ Но само толкова. Това семейство, което преди бе целият ми живот, сега се бе превърнало в призрачна останка от време, за което не си позволявах да си спомня. Сега, докато уличката ни лежеше в сянката на замъка в продължение

на няколко часа всяка привечер, усещах присъствието на семейство Трейнър като упрек.

Минаха две седмици, преди да усетя, че мама и татко вече не посещават обичайния си клуб.

— Днес не е ли четвъртък? — обадох се на третата седмица, докато седяхме край масата за вечеря. — Не трябваше ли вече да сте излезли?

Двамата се спогледаха.

— О, не. Тук сме си добре — заяви татко, дъвчейки парче свинска пържола.

— Нямам нищо против да остана сама, честно — казах аз. — Вече съм много по-добре. И ми е приятно да си гледам телевизия. — Тайничко си мечтаех да си седя, без да ме гледа никой, сама в стаята. Не бях оставала сама за повече от половин час, откакто се върнах у дома. — Наистина. Излезте и се забавлявайте. Не се тревожете за мен.

— Ние... вече всъщност не ходим в клуба — каза мама, докато режеше картофа си.

— Хората... ами говореха доста. За станалото. — Татко сви рамене. — В крайна сметка беше по-лесно да стоим настрана.

Тишината, която последва, продължи цели шест минути.

Имаше и други, по-конкретни напомняния за живота, който бях оставила зад гърба си. Такива, които носеха прилепнал спортен клин за бягане със специални нишки за регулиране на температурата на тялото.

И когато за четвърта поредна сутрин видях Патрик да пробягва покрай къщата ни, ми хрумна, че това може да не е просто съвпадение. Бях чула гласа му още първия ден и вяло бях изкуцукала до прозореца, за да надникна през щорите. Видях го долу на улицата да разтяга прасците си, докато си говори с някакво русо момиче с конска опашка; тя беше в клин в същия цвят, толкова прилепнал, че направо можех да отгатна какво е яла на закуска. Приличаха на двама олимпийски състезатели по бобслей, само дето им липсваше шейната.

Отстъпих крачка назад от прозореца, в случай че той вдигне очи и погледне към мен, но само след минута двамата вече бяха хукнали, устремени надолу по пътя, с изправени гърбове и енергично подскачащи крака, като двойка лъскави тюркоазени понита от детска въртележка.

Два дни след това, тъкмо се обличах, когато ги чух. Патрик обясняваше нещо на висок глас за въглехидратите и този път момичето хвърли подозрителен поглед към къщата ни, сякаш се чудеше защо спират точно на това място за втори път.

На третия ден бях в предната стая с дядо, когато двамата се появиха.

— Трябва да тренираме спринт — заяви Патрик на висок глас. — Слушай, ти тичай до третия стълб и обратно, а аз ще ти засичам времето. На интервали от две минути. Тръгвай!

Дядо вдигна очи към тавана многозначително.

— През цялото време, откакто се върнах тук ли го прави?

Дядо направо щеше да си изкриви очите от старание.

Гледах през дантеленото перде как Патрик стои, вторачил поглед в хронометъра си, извърнал по-добре изглеждащия си профил към моя прозорец. Беше с черно пухкаво горнище с цип и подходящи по цвят къси панталони от ликра и докато стоеше само на метър-два от другата страна на пердето, аз го наблюдавах в кротка почуда и се питах как е възможно това да е човекът, когото толкова време съм мислела, че обичам.

— Не спирай! — викна той, вдигайки очи от хронометъра. И момичето като послушно кученце докосна с пръст стълба до него и отново хукна. — Четиридесет и две и три стотни — одобрително заяви той, когато тя се върна задъхана. — Мисля, че можеш да намалиш с още половин секунда.

— Това е заради теб — обади се майка ми, която влезе с две чаши.

— Беше ми любопитно.

— Майка му ме попита в супермаркета дали си се върнала, и аз потвърдих. Не ме гледай така — не можех да излъжа жената. — Тя кимна към прозореца. — Тази си е оправяла гърдите. Всички говорят за това. Явно човек може да закрепил две чаши чай върху тях. — Остана за миг до мен. — Знаеш ли, че са сгодени?

Очаквах да усетя болка, но беше толкова слаба, че може да съм си я въобразила.

— Изглеждат... напълно един за друг.

Майка ми остана още малко, загледана в него.

— Не е лош човек, Лу. Ти просто... се промени. — Подаде ми чашата и се извърна.

Най-накрая една сутрин, когато спря да прави лицеви опори на бордюра пред къщата ни, отворих вратата и излязох.

Облегнах се на верандата, скръстих ръце пред гърдите и зачаках да вдигне поглед.

— Не бих се задържала дълго точно на това място. Съседското куче доста си харесва този тротоар.

— Лу! — възкликна той, сякаш аз съм последният човек, когото е очаквал да види пред дома ми, който той посещаваше няколко пъти седмично през седемте години, в които бяхме заедно. — Е... хм, изненадан съм да те видя пак тук. Мислех, че си тръгнала да покоряваш широкия свят!

Годеницата му, която правеше лицеви опори до него, вдигна очи за миг, после отново ги впери в тротоара. Може и да съм си въобразила, но ми се стори, че задникът ѝ се стегна още малко. Нагоре, надолу, движеше се отривисто. Нагоре и надолу.

За миг се притесних за новите ѝ гърди.

Патрик скочи на крака.

— Това е Каролайн, годеницата ми. — Очите му не се откъсваха от мен, вероятно очакваше някаква реакция. — Тренираме за следващото състезание „Железния човек“. Вече сме били на две заедно.

— Колко... романтично — казах аз.

— Двамата с Каролайн мислим, че е добре да вършим нещата заедно — каза той.

— Ясно — отвърнах аз. — Имате си и еднакви тюркоазени екипи.

— О, да. Това е цветът на нашия тим.

Последва кратко мълчание.

Вдигнах юмрук нагоре.

— Напред и нагоре!

Каролайн скочи на крака и започна да разтяга мускулите на бедрата си, като сгъваше единия крак отзад като щъркел. Кимна ми едва-едва, което бе възможно най-повърхностната любезност, която можеше да прояви.

— Отслабнала си — отбеляза той.

— Ами, да. Диета с физиологичен разтвор.

— Чух, че си имала... неприятен инцидент. — Наведе глава настрани в знак на съчувствие.

— Новините бързо се разпространяват.

— Както и да е. Радвам се, че си добре. — Той пристъпи от крак на крак, погледна към улицата. — Сигурно не ти е било лесно през изминалата година. Все пак. След като направи каквото направи, и всичко останало.

Ето това беше. Опитах се да си овладее дишането. Каролайн решително отказваше да ме погледне, протегнала крак, за да разтегне прасците си.

Добре тогава.

— Както и да е... поздравления за сватбата.

Той огледа бъдещата си жена с гордост, докато се възхищаваше на гъвкавия ѝ крак.

— Ами, както казват хората, когато му дойде времето, просто го усещаш. — Усмихна ми се престорено извинително. И това ме довърши.

— Сигурна съм, че е така. И предполагам, че си заделил достатъчно средства за сватбата — тези неща не струват малко, нали?

И двамата ме погледнаха.

— Нали продаде историята ми на вестниците. Колко ти платиха, а, Пат? Няколко хиляди? Трина не може да научи точната сума. И все пак смъртта на Уил сигурно е струвала доста повече от няколко еднакви на цвят клина, нали?

Начинът, по който Каролайн мигновено се обърна към него, ми подсказваше, че точно тази част от миналото си Патрик явно не бе споделил.

Той се взираше в мен. На страните му бяха избили две алени петна.

— Това няма нищо общо с мен.

— Разбира се. Беше ми приятно, че се видяхме, Пат. Всичко най-хубаво за сватбата, Каролайн! Сигурна съм, че ще бъдеш... най-стегнатата булка в околията.

Обърнах им гръб и бавно се прибрах вкъщи. Затворих вратата, облегнах се на нея с разтуптяно сърце и останах там, докато се уверих, че двамата са продължили нататък.

— Задник — заяви дядо, когато доуцуках обратно във всекидневната. И отново го повтори, като хвърли пренебрежителен поглед към прозореца: — Задник. — После се засмя.

Загледах се в него. И напълно неочаквано установих, че съм почнала да се смея — за първи път от много, много време насам.

— Е, реши ли какво ще правиш? Когато се възстановиш.

Лежах в леглото си. Трина се обаждаше от колежа, докато чакаше Томас да свърши тренировката си по футбол. Зяпах тавана, на който Томас бе залепил цяла галактика от светещи в тъмното стикери, които явно никой не можеше да свали, без да събори половината таван.

— Още не.

— Все трябва да правиш нещо. Не може вечно да лежиш по гръб.

— Няма. Освен това още ме боли тазът. Физиотерапевтът ми каза да си лежа.

— Мама и татко се чудят какво ще правиш. В Стортфолд няма никаква работа.

— Знам.

— Само се размотаваш. Явно нищо не те интересува.

— Трина, съвсем скоро паднах от покрива на сграда. Възстановявам се.

— И преди само се носеше по течението и обикаляше насам-натам. А после се хвана на работа в бара, докато разбереш какво искаш да правиш. Все по някое време трябва да си направиш някакъв план. Ако нямаш намерение да учиш повече, трябва да седнеш и да измислиш какво смяташ да правиш с живота си. Само ти го казвам. Както и да е, ако ще оставаш в Стортфолд, трябва да дадеш апартамента си под наем. Мама и татко не могат вечно да те издържат.

— И го казваш точно ти, която последните осем години се издържаш само от „Банката на Мама и Татко“.

— Аз уча в редовна форма на обучение. Това е различно. Е, все едно, прегледах банковите ти извлечения, докато беше в болницата, и след като платих сметките ти, изчислих, че ти остават още около хиляда и петстотин лири, включително и обезщетението за болнични от работата. Между другото, какви, по дяволите, са всички тези презокеански разговори? Струват цяло състояние.

— Не е твоя работа.

— Както и да е, съставила съм ти списък с агенти по недвижими имоти в района, които се занимават с наеми. Мислех си, освен това, че можем отново да прегледаме заедно формулярите за кандидатстване в колеж. Може някой да се е отказал от онзи курс, който искаше.

— Трина. Уморявам се, докато те слушам.

— Няма смисъл да се мотаеш. Ще се почувстваш по-добре, когато имаш някаква конкретна цел.

Колкото и да беше досадно, имаше нещо утешително в мрънкането на сестра ми. Никой друг не смееше да ми каже нищо. Родителите ми сякаш смятаха, че дълбоко в същността ми има нещо толкова сбъркано, че трябва да се отнасят с мен изключително внимателно. Мама переше дрехите ми, оставяше ги прилежно сгънати на леглото ми и ми готвеше по три пъти на ден, а когато я сварвах да ме гледа загрижено, само ми се усмихваше неловко и това прикриваше всичко, което не искахме да си кажем. Татко ме водеше на физиотерапия, седеше до мен на дивана, докато гледаме телевизия, и дори не вземаше дистанционното от ръката ми. Трина беше единствената, която се държеше с мен така, както се бе държала винаги.

— Знаеш какво ще ти кажа, нали?

Обърнах се на една страна, примижавайки от болката.

— Знам. Недей.

— Е, знаеш какво би казал Уил. Имахте сделка. Не можеш да се откажеш сега.

— Добре. Стига, Трина. Приключихме с този разговор.

— Добре. Томас тъкмо излиза от съблекалнята. Ще се видим в петък — каза тя, сякаш си бяхме говорили за музика или къде ще ходи на почивка, или за някой сериал.

А аз останах да зяпам в тавана.

Имахте сделка.

Да. И виж какво се получи.

Колкото и да ми опяваше Трина, през седмиците, откакто се бях върнала у дома, бях постигнала голям напредък. Бях спряла да използвам бастуна, с който се чувствах като стогодишна баба и който

бях успяла да забравя на почти всяко място, на което бях ходила, откакто се прибрах. Обикновено сутрин придружавах дядо на разходка в парка по молба на мама. Докторът му бил предписал ежедневно раздвижване, но когато един ден го последвах, видях, че просто отива до магазина на ъгъла и си купува огромен пакет пържени свински кожички, и ги хапва бавно по обратния път.

Вървахме бавно, куцукахме и двамата и никой от нас не бързаше за където и да било.

Мама все ни предлагаше да се разходим из градината на замъка „за разнообразие“, но не й обръщах внимание, а и всяка сутрин, щом вратата се затвореше зад гърба ни, дядо твърдо кимваше в посока към парка. Не само защото разходката беше по-кратка или наблизко имаше павилион за залагания. Според мен той бе наясно, че не искам да се връщам там. Не бях готова. Не знам дали някога ще съм готова.

Направихме две бавни обиколки на езерцето с патиците и седнахме на една пейка, за да гледаме как малчуганите и родителите им хранят птиците и как тийнейджърите пушат, крещят си и се бият един с друг — безпомощните битки на ранното младежко ухажване. После отидохме до павилиона, за да може дядо да изгуби три лири, залагайки на победата на някакъв кон на име Разлай кучето. Когато той смачка билетчето със залога си и го хвърли в кош, аз му казах, че ще му купя поничка с мармалад от супермаркета.

— Нискомаслена — каза той, докато стояхме пред щанда на пекарната.

Намръщих се.

— Нискомаслена — повтори той, сочейки поничките, и се засмя.

— О, да. Точно така ще кажем на мама. Нискомаслени понички.

Мама казваше, че новите му лекарства го карат да се смее непрекъснато. Според мен имаше далеч по-лоши неща, които могат да ти се случат.

Дядо продължаваше да се смее тихичко на собствената си шега, докато се редяхме на опашката пред касата. Бях свела глава и ровех в джобовете си за дребни. Мислех си дали не мога да помогна на татко в градината през уикенда. Затова ми отне около минута, докато схвана какво се приказва шепнешком зад гърба ми.

— *Заради вината е. Казват, че се е опитала да скочи от висока сграда.*

— Ами да, нищо чудно, нали? Аз поне нямаше да мога да се понасям след това.

— Чудно ми е, че изобщо смее да се покаже наоколо.

Замръзнах на мястото си.

— Нали знаеш, горката Джоузи Кларк е съсипана. Ходи на изповед всяка седмица, а знаеш, че тази жена е безгрешна като младенец.

Дядо сочеше поничките и обясняваше на момичето на касата:

— Нискомаслени.

Касиерката се усмихна любезно.

— Осемдесет и шест пенса, моля.

— Семейство Трейнър вече никога няма да са същите.

— Ами това направо ги съсипа, нали?

— Осемдесет и шест пенса, моля.

Няколко секунди ми трябваша да осъзная, че касиерката гледа към мен и чака. Извадих шепа монети от джоба си. Пръстите ми сковано започнаха да ровят из тях.

— Да се чудиш как Джоузи се осмелява да я оставя сама да се грижи за дядо си, нали?

— Нали не мислиш, че тя...

— Е, човек никога не знае. Веднъж го е направила все пак...

Страните ми пламтяха. Монетите издрънчаха по плота. Дядо не спираше да повтаря: „Нискомаслени. Нискомаслени“ на озадаченото момиче зад касата, като чакаше то да схване шегата. Задърпах го за ръкава.

— Хайде, дядо, да вървим.

— Нискомаслени — настоя той отново.

— Добре — каза момичето и се усмихна вежливо.

— Моля те, дядо. — Беше ми горещо и ми се виеше свят, сякаш всеки момент щях да припадна. Може и да продължаваха с приказките си зад гърба ми, но ушите ми бучаха толкова силно, че не чувах.

— Чао-чао — каза дядо.

— Чао — отвърна и момичето.

— Супер — обади се дядо, когато излязохме на слънце. После ме погледна: — Защо плачеш?

Ето нещо важно, когато си бил част от катастрофално, променящо живота преживяване. Мислиш си, че именно това катастрофално и променящо живота преживяване ще бъде нещо, с което трябва да се справяш: внезапните спомени, безсънните нощи, безкрайното повторение в главата ти на случилото се, въпросите дали си постъпил правилно, дали си казал нещата, които е трябвало да кажеш, дали си могъл да промениш нещо, стига да си можел да промениш поне частица от стореното.

Майка ми беше казала, че оставането ми с Уил до самия му край ще се отрази на целия ми живот от този момент нататък, но аз си мислех, че е имала предвид психиката ми. Че е имала предвид вината, която ще трябва да се науча да понасям, мъката, безсънието, странните и нелогични изблици на гняв, безконечния вътрешен диалог с някого, когото вече го няма. Но сега осъзнах, че не става дума само за мен: в този дигитален век аз щях да си остана завинаги това момиче. Дори и да успея да залича напълно всичко от паметта си, никога нямаше да ме оставят да се разгранича от смъртта на Уил. Името ми щеше да бъде свързано с неговото, докато има пиксели и екрани. Хората щяха да си създават мнение за мен въз основа на най-повърхностно познаване на случая, а аз не можех да направя нищо.

Подстригах си косата на късо каре. Смених начина си на обличане, като прибрах дълбоко всичко, което ме отличаваше по някакъв начин. Възприех униформата на Трина от джинси и някаква тениска. Сега, докато четях някоя история във вестника за това как банков чиновник откраднал цяло състояние, или за жена, която убила детето си, или пък за изчезнал брат или сестра, се улавях, че вместо да потръпна от ужас, както някога, аз се чудя какво ли е останало ненаписано във вестника.

Изпитвах някакво усещане за близост с тези хора. Бях опетнена. Светът го знаеше. И още по-лошо — аз също започвах да го усещам.

Скрих късата си коса в плетена шапка, сложих си тъмни очила и отидох до библиотеката, стараяйки се да прикрия куцането си, макар челюстта да ме заболя от цялата тази концентрация.

Промъкнах се покрай пеещите хлапета от детския отдел, после и край смълчаните любители на генеалогията, които се опитваха да

открит доказателства, че са далечни роднини на крал Ричард III, след това седнах в ъгъла да прегледам папките с местните вестници. Не беше трудно да намеря август две хиляди и девета година. Поех си въздух, разтворих папката по средата и погледнах заглавията.

МЕСТЕН МЛАДЕЖ ПРИКЛЮЧВА ЖИВОТА СИ В ШВЕЙЦАРСКА КЛИНИКА

Семейство Трейнър моли за дискретност по време на „тежкия период“

Трийсет и пет годишният син на Стивън Трейнър, уредник на замъка Стортфолд, приключи земния си път в „Дигнитас“, противоречивия център за асистирано самоубийство. Младият Трейнър беше прикован към инвалидна количка след пътен инцидент през две хиляди и седма година. Той е заминал за клиниката, придружен от семейството си и неговата лична асистентка, Луиза Кларк, също жител на Стортфолд.

Полицията разследва обстоятелствата около неговата смърт. Източници посочват, че все още не е изключена вероятността за повдигане на обвинителен акт.

Родителите на Луиза Кларк — Бърнард и Джоузефин Кларк, живеещи на улица „Ренфрю“, отказаха коментар.

Камила Трейнър, съдия в окръжния съд, очевидно е подала оставка след самоубийството на сина си. Местен източник твърди, че позицията ѝ, предвид действията на семейството, е сериозно „разклатена“.

Видях го. Лицето на Уил, взиращо се в мен от размазаната снимка във вестника. Леко саркастичната му усмивка, прямият поглед. За миг останах без дъх.

Смъртта на господин Трейнър слага край на успешната му кариера в Лондонското сити, където бе познат като безскрупулен финансист, но и като човек с

точна преценка за изгодна сделка. Вчера колегите му се събраха да отдадат почит на човека, когото описват като...

Затворих вестника. Вдигнах поглед чак когато добих увереност, че съм овладяла мимиките на лицето си. Край мен в библиотеката всички тихо се занимаваха с делата си. Малките дечица продължаваха да пеят, тънките им гласчета се носеха колебливо и нестройно, а майките им ръкопляскаха ентузиазирано край тях. Библиотекарката зад мен обсъждаше тихичко с колежката си най-добрия начин да се приготви тайландско къри. Мъжът до мен пък прокара пръст по стар избирателен списък, мърморейки под нос: „Фишър, Фицборн, Фицуилям...“.

Не бях направила нищо. Бяха минали повече от осемнайсет месеца и не бях направила нищо, освен да предлагам питиета в две различни държави и да се самосъжалявам. И сега, след четири седмици в къщата, където бях израснала, усещах как Стортфорд отново се пресяга към мен да ме притегли, да ме увери, че тук ще се оправя. Всичко ще бъде наред. Нямах да има големи приключения, вярно, както и леко неудобство, докато хората отново свикнат с присъствието ми, но имаше далеч по-страшни неща, нали, от това да бъдеш при семейството си, обичан и на сигурно място? В безопасност?

Погледнах купчината вестници пред себе си. Най-новото заглавие гласеше: „Скандал за паркомясто за хора с увреждания пред сградата на пощата“.

Сетих се за баща си, докато седеше на болничното ми легло и напразно търсеше репортаж за необичаен инцидент.

Провалих се, Уил. Разочаровах те във всяко отношение.

Виковете се носеха до другия край на улицата, когато се прибирах у дома. Отворих вратата и моментално бях оглушена от силния плач на Томас. Сестра ми го хокаше и размахваше пръст срещу него в ъгъла на всекидневната. Мама се беше навела над дядо с купичка вода и гъбата за миене на съдове в ръка, докато той нетърпеливо я буташе настрана.

— Какво става?

Мама се дръпна настрани и за първи път зърнах ясно лицето на дядо. Беше с нови катраненочерни вежди и гъст, черен, леко неравномерен мустак.

— Перманентен маркер — каза мама. — Отсега нататък никой не бива да оставя дядо да си дремва в една стая с Томас.

— Трябва да престанеш да рисуваш навсякъде — крещеше Трина. — Само на хартия, разбра ли? Не по стените. Не по лицата на хората. Не по кучето на госпожа Рейнолдс. Не по бикините ми.

— Само ти написах дните от седмицата!

— Не ми трябва бикини с дните от седмицата! — викна тя. — А и ако исках да имам такива, щях да напиша правилно „сряда“!

— Не му се карай, Трина — обади се мама, отдръпвайки се леко, за да види дали усилията ѝ са дали някакъв резултат. — Можеше да е по-зле.

Стъпките на баща ми по стълбите прогърмяват като надвиснала буря. Той се втурна във всекидневната, привел гръб от умора, със сплескана отстрани коса.

— Не може ли човек да се наспи в собствения си дом в проклетия си почивен ден? Тази къща е истинска лудница.

Всички застинахме и го зяпнахме.

— Какво? Какво толкова казах?

— Бърнард...

— О, стига. Лу едва ли си мисли, че съм имал предвид нея...

— О, мили боже. — Мама вдигна ръка към лицето си.

Сестра ми лекичко избутваше Томас да излезе от стаята.

— О, боже — прошепна тя под нос. — Томас, най-добре изчезвай от тук веднага. Защото, когато дядо ти те докопа...

— Какво? — намръщи се татко. — Какво става?

Дядо се засмя гръмогласно. Посочи с треперещия си показалец.

Беше направо величествена гледка. Томас беше боядисал цялото лице на татко със син маркер. Очите му изпъкнаха като две черници в море от кобалт.

— Какво?

Томас, който вече се отдалечаваше по коридора, обясняваше през плач:

— Гледахме „Аватар“! Той каза, че няма нищо против да е аватар!

Очите на татко се разшириха. Отиде до огледалото над полицата на камината.

Последва кратка тишина.

— О, мили боже.

— Бърнард, не споменавай напразно Божието име.

— Боядисал ме е в синьо, Джоузи. Мисля, че имам право да споменавам Божието име колкото си искам. Това перманентен маркер ли е? Том? Това перманентен маркер ли е?

— Ще го изчистим, татко. — Сестра ми затвори вратата към задния двор зад гърба си. От другата страна се чуваше хленченето на Томас.

— Утре трябва да надзиравам поставянето на новата ограда в замъка. Ще дойдат строители. Как, за бога, да се разправям със строителите, ако съм син! — Татко си плю на дланта и се зае да търка лицето си. В резултат се получи леко замазване, но основният ефект бе, че дланта му се оцвети в синьо. — Не се маха. Джоузи, не се маха.

Мама остави на мира дядо и се зае да търка с гъбата татко.

— Само стой мирен, Бърнард. Правя каквото мога.

Трина хукна за лаптопа си.

— Ще проверя в интернет. Сигурно ще намеря нещо. Паста за зъби или лакочистител, или белина, или...

— Няма да слагаш никаква белина по лицето ми! — изрева татко.

Дядо, с новия си пиратски мустак, седеше и се смееше тихичко в ъгъла.

Опитах се да се измъкна кротко от стаята.

Мама придържаше лицето на татко с лявата си ръка, докато търкаше. Обърна се към мен, сякаш едва сега ме е забелязала:

— Лу! Не те попитах... добре ли си, скъпа? Приятна ли беше разходката?

Всички внезапно спряха и ми се усмигнаха; усмивка, която казваше: „Всичко е наред тук, Лу. Не се тревожи за нищо“. Мразех тази усмивка.

— Супер.

Този отговор чакаха всички. Мама се обърна към татко.

— Това е хубаво. Нали е хубаво, Бърнард?

— Да. Чудесно.

— Би могла да сортираш дрехите си за пране, скъпа, ще пусна белите заедно с на татко ти ризите после.

— Всъщност — отвърнах аз — няма нужда. Мислех си и реших, че е време да се върна у дома.

Никой не проговори. Мама погледна татко. Дядо отново се разсмя и закри уста с ръка.

— Добре — каза татко с цялото достойнство на мъж на средна възраст със синьо лице. — Но ако се връщаш в онзи апартамент, Луиза, ще стане при едно условие...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Казвам се Наташа и съпругът ми почина от рак преди три години.

В тази влажна вечер, понеделник, членовете на „Кръга на продължаващите“ седяха в кръг на оранжеви офис столове в залата на църквата „Света Троица“ заедно с Марк, лидера на групата — висок мъж с мустаци, чието съществуване сякаш излъчваше уморена меланхолия — и един празен стол.

— Аз съм Фред. Жена ми, Джили, почина през септември. Беше на седемдесет и четири.

— Сунил. Моят брат близък умря от левкемия преди две години.

— Уилям. Починал баща преди шест месеца. Малко е странно, честно казано, защото изобщо не се разбирахме, докато беше жив. Все се питам какво правя тук.

Имаше особена миризма в скръбта. Миришеше на влага, недобре проветрена църковна зала и нискокачествен чай във филтърни пакетчета. Миришеше на храна за сам човек и фасове, допушвани на студа с прегърбени рамене. На лак за коса и пот, на малки ежедневни победи срещу блатото на отчаянието. Дори и само миризмата ми беше достатъчна, за да реша, че мястото ми не е тук, каквото и да бях обещала на татко.

Чувствах се като измамница. Освен това всички изглеждаха толкова... *тъжни*.

Наместих се неловко на мястото си и Марк ме забеляза. Усмихна ми се окуражително. *Знаем как е* — сякаш казваше. — *Изпитали сме го.*

Обзалагам се, че не сте, отвърнах безмълвно.

— Извинете. Съжалявам, че закъснях. — Вратата се отвори, вътре нахлу горещ въздух и празният стол бе зает от рошав тийнейджър, който прибра крайниците си на стола с привичен жест, сякаш винаги се оказваха твърде дълги за мястото, което заемаше.

— Джейк. Пропусна миналата седмица. Всичко наред ли е?

— Съжалявам. Татко имаше проблем в работата и не можеше да ме доведе.

— Няма проблем. Хубаво е, че успя да дойдеш сега. Знаеш къде са напитките.

Момчето се огледа наоколо изпод дългия си бретон и за миг спря погледа си на проблясващата ми зелена пола. Придърпах чантата в скута си в опит да я скрия малко и той извърна очи.

— Здравей, скъпа. Аз съм Дафни. Съпругът ми сам отне живота си. Не мисля, че беше заради мрънкането ми! — В задавения смях на жената се долавяше болка. Тя потупа грижливо фризираната си коса и неловко се вторачи в коленете си. — Бяхме щастливи. Наистина.

Ръцете на момчето бяха затиснати под бедрата му.

— Джейк. Мама. Преди две години. Идвам тук от близо година, защото баща ми не може да се справи с това, а аз имам нужда да поговоря с някого.

— Как е баща ти тази седмица, Джейк? — попита Марк.

— Горещо-долу. Имам предвид, че доведе една жена у дома миналия петък вечерта и не седна да плаче на дивана след това. Значи, има напредък.

— Бащата на Джейк се справя с мъката си по свой начин — поясни Марк за мен.

Случаен секс — заяви Джейк. — Предимно секс.

— Ще ми се да бях по-млад — завистливо отрони Фред. Беше с риза и вратовръзка, явно беше от хората, които се смятат за твърде разголени, ако не са с вратовръзка. — Мисля, че би било чудесен начин да преживея смъртта на Джили.

— Братовчедка ми си намери мъж на погребението на леля — обади се една жена в ъгъла, която май се казваше Лиан; не съм сигурна. Беше дребничка и пухкава, с гъста шоколадовокафява коса.

— На самото погребение ли?

— Каза ми, че след сандвичите са отишли направо в мотел. — Тя сви рамене. — Явно е заради силните емоции.

Бях на грешното място. Вече го разбирах. Тайничко си събрах нещата, като се питах дали трябва да им кажа, че си тръгвам, или би било по-лесно просто да се измъкна.

И тогава Марк се обърна към мен с въпросително изражение.

Аз го изгледах неразбиращо.

Той повдигна вежди.

— О. Аз ли? Всъщност аз тъкмо си тръгнах. Мисля, че... имам предвид, не мисля, че аз...

— О, всеки иска да си тръгне на първата сбирка, скъпа.

— Аз исках да си тръгна и на втората, и на третата.

— Заради бисквитите е. Все повтарям на Марк, че трябва да купим по-хубави.

— Просто ни кажи най-основното, ако искаш. Не се тревожи. Тук си между приятели.

Всички чакаха. Не можех да избягам. Свих се отново на стола си.

— Хм. Добре. Ами казвам се Луиза и мъжът, когото аз... обичах... почина на трийсет и пет.

Няколко души закимаха съчувствено.

— Твърде млад. Кога се случи това, Луиза?

— Преди двацет месеца. И една седмица. И два дни.

— Три години, две седмици и два дни. — Наташа ми се усмихна от другата страна на кръга.

Наоколо зашепнаха съчувствено. Дафни, седнала до мен, протегна пухкавата си, отрупана с пръстени ръка и потупа крака ми.

— Много пъти сме обсъждали в тази зала особените трудности, когато някой почине млад — каза Марк. — Колко време бяхте заедно?

— Хм. Ние... ами... малко по-малко от шест месеца.

Няколко едва прикрити погледа, пълни с изненада.

— Това е... доста кратко — обади се някой.

— Уверен съм, че болката на Луиза е също толкова истинска — спокойно се обади Марк. — А как си отиде той, Луиза?

— Къде да е отишъл?

— Починал — подсказа ми Фред.

— О. Той... хм... сам отне живота си.

— Сигурно е било огромен шок.

— Не съм. Знаех, че го е планирал.

Някаква особена тишина настъпва, когато кажеш на пълна стая с хора, убедени, че знаят всичко, което може да се знае за смъртта на близък човек, че в действителност не е така.

Поех си въздух.

— Той е съзнавал, че иска да го направи, още преди да се срещнем. Опитах се да променя решението му. Не успях. Затова го приех. Направих го, защото го обичах. Тогава всичко ми изглеждаше смислено. А сега смисълът ми се губи. Затова съм тук.

— В смъртта никога няма смисъл — каза Дафни.

— Освен ако не си будист — обади се Наташа. — Опитвам се да мисля като будист, но все се притеснявам, че Олаф ще се върне като мишка или нещо такова и ще взема да го отровя. — Тя въздъхна. — Трябва да сложа отрова вкъщи. Имаме ужасен проблем с мишките в блока.

— Никога няма да се отървеш от тях. Като бълхите са — подхвърли Сунил. — На всяка, която виждаш, се падат стотици, скрити в стените.

— Може би не е зле да се замислиш какво ще направиш, Наташа, скъпа — каза Дафни. — Може да има стотици малки Олаф, тичащи наоколо. Моят Алън може да е сред тях. Вероятно ще отровиш и двамата.

— Е — обади се Фред, — щом е будист, значи, ще се върне като нещо друго, нали така?

— Ами ако се върне като муха и Наташа убие и нея?

— Не искам да се прераждам в муха — заяви Уилям. — Ужасни космати гадини. — Той потръпна.

— Аз да не съм някакъв масов убиец — засегна се Наташа. — Говорите така, сякаш съм хукнала да избивам преродените съпрузи на всички.

— Е, онази мишка може да е все нечий съпруг. Дори и да не е Олаф.

— Мисля, че е време да се опитаме да върнем дискусията си към обичайното — намеси се Марк, разтривайки слепоочията си. — Луиза, много смело от твоя страна да дойдеш тук и да ни разкажеш историята си. Защо не споделиш как се запознахте с... как се казваше той? Ти си сред хора, на които можеш да се довериш. Всички сме се заклели, че нашите истории ще си останат тук, между тези стени.

В този миг случайно улових погледа на Джейк. Той погледна към Дафни, после към мен и лекичко поклати глава.

— Срегнах го на работа — казах аз. — Казваше се... Бил.

Въпреки обещанието си пред татко, нямах намерение да ходя на сбирките на „Кръга на продължаващите“. Но връщането ми на работа беше толкова ужасно, че в края на деня не можех да си представя как ще се прибера в празния си апартамент.

— Ти се върна! — Карли остави чашата кафе на бара, взе рестото на бизнесмена и ме прегърна, като междувременно безпогрешно постави монетите в точните отделения на касата — всичко това, без да спира за миг. — Какво, за бога, се случи? Тим ни каза само, че си претърпяла злополука. А после той напусна и даже не знаех дали изобщо ще се върнеш.

— Дълга история. — Загледах се в нея. — Хм... какво си облякла?

Беше девет часът в понеделник сутрин и летището гъмжеше от бизнесмени в сиви и сини костюми, които зареждаха лаптопите си или говореха дискретно по телефоните си за пазарни дялове. Карли улови нечий поглед от другата страна на касата.

— Ами, хм, нещата доста се промениха, откакто те няма.

Обърнах се и забелязах някакъв бизнесмен от вътрешната страна на бара. Примигнах и оставих чантата си.

— Хм... бихте ли изчакали ето там, моля, веднага ще ви обслужа...

— Ти сигурно си Луиза. — Ръкостискането му беше силно и без капчица топлота. — Аз съм новият бар мениджър, Ричард Пърсивал.

Огледах пригладената му коса, костюма и бледосинята риза и се зачудих какви ли точно барове е менажирал.

— Приятно ми е.

— Ти си тази, която отсъства вече два месеца.

— Ами, да. Аз...

Той се разходи край рафтовете, оглеждайки внимателно всяка бутилка.

— Просто искам да знаеш, че не харесвам хора, които си вземат безкрайни болнични.

Усетих как косъмчетата на врата ми настръхват под ризата.

— Просто отбелязвам, Луиза. Не съм от онези мениджъри, които си затварят очите. Известно ми е, че в някои компании болничните се

считат за привилегия от персонала. Но не и в компаниите, в които аз съм работил.

— Повярвайте ми, не съм и помислила за изминалите девет седмици като за привилегия.

Той огледа една от помпите за бира от долния край и замислено потърка пръсти.

Поех си въздух, преди да заговоря:

— Паднах от висока сграда. Бих могла да покажа белезите си от операциите. Така че можете да сте сигурен, че няма вероятност да го направя отново.

Той ме изгледа втренчено.

— Няма нужда от сарказъм. Не казвам, че ще ти се случат други злополуки, но твоят болничен де факто е необичайно дълъг за служител, който е в компанията от сравнително скоро. Само това искам да изтъкна. Че е отбелязано.

Носеше ръкавели със състезателни колички по тях.

— Чух ви добре, господин Пърсивал — казах аз. — Ще се постарая да отбягвам подобни почти смъртоносни инциденти.

— Ще ти трябва униформа. След малко ще ти донеса от склада. Кой размер си? Дванайсети? Четиринайсети?

Изгледах го ядно.

— Десети.

Той повдигна вежда. Аз му отвърнах със същото. Докато отиваше към офиса си, Карли се наведе над кафемашината и се усмихна мило зад гърба му.

— Пълен и абсолютен задник — пророни тя само с ъгълчето на устните си.

Права беше. От момента на завръщането ми Ричард Пърсивал ми висеше над главата като градоносен облак, по думите на баща ми. Следеше колко точно сипвам от мерките, проверяваше всяко ъгълче от бара за невидими почти трошици от фъстъци, непрекъснато влизаше и излизаше от тоалетните, за да следи за хигиената, и не ни пусна да си тръгнем, докато не се увери, че сме приключили касата за вечерта с точност до последното пени.

Вече не ми оставаше време да си бърбря с клиентите, да гледам мониторите с обявените полети, да давам забравени паспорти или просто да гледам излитащите самолети през огромните прозорци.

Дори нямах време да се подразня от вездесъщите „Келтски гайди“. Ако някой клиент останеше без внимание повече от десет секунди, Ричард моментално се появяваше откъм офиса си, въздишаше демонстративно и многократно и на висок глас се извиняваше на човека, задето е чакал толкова време. Двете с Карли, обичайно заети с други клиенти в това време, само си разменяхме тайничко погледи, пълни с примирение и презрение.

Половината ден прекарваше в срещи с търговски представители, а останалото време говореше по телефона с централата, обсъждайки футболни мачове и разходи на глава от персонала. От нас се очакваше да насърчаваме клиентите да купят още нещо при всяка поръчка и ако забравехме, ни викаше настрани, за да ни чете конско. Всичко това само по себе си беше достатъчно зле.

Но капак на всичко бе униформата.

Карли влезе в дамската тоалетна тъкмо когато бях се напъхала в нея, и застава до мен пред огледалото.

— Приличаме на идиотки — отсече тя.

Понеже явно не са били доволни от тъмните поли и белите ризи, някой гений от маркетинга на висок пост в компанията бе решил, че атмосферата на веригата барове „Шемрок енд Кловър“ ще се подобри значително с помощта на оригинални ирландски костюми. Въпросните костюми явно са били измислени от някой, който смята, че в този момент деловите жени и касиерките из целия Дъблин се въртят щастливо на работните си места в бродирани туники, чорапи до коленете и пантофки за танци с преплетени над глезените връзки и всичко това — в блестящо изумруденозелено. С добавка от перуки с букли.

— Исусе. Ако приятелят ми ме види облечена така, със сигурност ще ме зареже. — Карли си запали цигара и се покатери на мивката, за да деактивира датчика на пожароохранителната система на тавана. — Само да вметна, че вероятно първо ще иска да ме изучука. Перверзникът.

— Какво носят мъжете? — Подръпнах късата си пола отстрани и нервно изгледах запалката на Карли, чудейки се колко ли леснозапалими са дрехите ми.

— Погледни навън. Само Ричард е. И е длъжен да носи онази риза със зеленото лого. Горкичкият.

— Само толкова? Никакви обувки на леприкони? Или елфска шапчица?

— Изненада, изненада. Само ние, момичетата, трябва да работим като някакви порно героини.

— С тази перука приличам на Доли Партън в ранните ѝ години.

— Вземи си червена. За наш късмет, имаме избор между три цвята.

Някъде навън чухме гласа на Ричард. Стомахът ми бе почнал да се свива инстинктивно при звука на гласа му.

— Все едно, няма да се задържа дълго тук. Ще изиграя „Ривърденс“ по моя си начин и ще си намеря друга работа — заяви Карли. — Ричард може да си завре проклетите детелини в стиснатия корпоративен задник.

След което подскочи престорено весело и излезе от тоалетната.

През останалата част от деня непрекъснато усещах леки парвания от статично електричество.

„Кръгът на продължаващите“ приключи сбирката си в девет и половина. Излязох навън във влажната лятна вечер, изтощена от двойното усилие на работния ден и събитията от вечерта. Свалих си якето, твърде горещо беше, и внезапно осъзнах, че след като съм разголила душата си пред стая с непознати, няма голямо значение дали ще ме видят с измислената униформа на ирландска танцьорка, която, честно казано, беше с една идея по-тясна, отколкото трябва.

Не бях успяла да поговоря за Уил — не и по начина, по който говореха те, сякаш любимите им хора още са част от живота им, може би в съседната стая.

О, да, моята Джили правеше това непрекъснато.

Не мога да изтрия гласовото съобщение с гласа на брат ми. Често си го пускам, когато ми се струва, че има опасност да забравя как звучеше той.

Понякога го чувам в съседната стая.

Аз не можех да изрека дори името на Уил. И докато слушах разказите им за семейни отношения, за бракове, продължили трийсет години, за общите им къщи, животи, деца, се чувствах като измамница. Аз се бях грижила за някого в продължение на шест месеца. Бях го

обичала и го бях видяла как отнема живота си. Как биха могли тези непознати да разберат какво бяхме двамата с Уил един за друг през това време? Как бих могла да обясня колко бързо бяхме разбрали всичко един за друг, как имахме свои шеги, споделяхме горчиви истини и болезнени тайни? Как бих могла да ги убедя, че тези кратки месеци бяха променили напълно начина, по който гледах на всичко? Че той бе променил света ми и вече нищо нямаше смисъл, след като него го нямаше?

А и в крайна сметка какъв беше смисълът постоянно да се взираш и анализираш тъгата си? Все едно да чоплиш незараснала рана и да не я оставяш да заздравее. Знаех в какво съм участвала. Каква роля съм изиграла. Какъв смисъл имаше отново и отново да го предъвквам?

Нямаше да дойда следващата седмица, знаех го. Щях да измисля някакво извинение за пред татко.

Бавно пресичах паркинга, ровейки в чантата си за ключовете, като си повтарях, че така поне не съм прекарала поредната вечер сама пред телевизора в чудене как ще минат цели дванайсет часа, докато стане време отново да отида на работа.

— Истинското му име не е Бил, нали?

Джейк закрачи редом с мен.

— Не.

— Дафни е като радиостанция. Не е лош човек, но личната ти история ще бъде споделена с всички в клуба ѝ, преди да можеш да изречеш „прераждане в гризач“.

— Благодаря ти за предупреждението.

Той ми се ухили и кимна към блестящата ми пола от ламе.

— Хубави дрешки, между другото. Отличен избор за сбирка на скърбящите. — Той спря за миг да си върже връзката на обувката.

Спрях с него. Поколебах се, после казах:

— Съжалявам за майка ти.

Отвърна ми със сериозно лице:

— Не може да говориш така. Като в затвора — не може да питаш другите за какво са вътре.

— Така ли? О, извинявай. Не знаех...

— Шегувам се. Ще се видим другата седмица.

Някакъв мъж, облегнат на мотоциклет, вдигна ръка за поздрав. Пристъпи напред, когато Джейк прекоси паркинга, и го прегърна в здрава мечешка прегръдка, целуна го по бузата. Спрях и ги загледах, най-вече защото е рядък случай да видиш мъж да прегръща сина си така на публично място, след като е прехвърлил годините за детска градина.

— Как беше?

— Добре. Обичайното. — Джейк махна към мен. — О, това е... Луиза. Тя е нова.

Мъжът ме изгледа с присвити очи. Беше висок и широкоплещест. Носът му, който вероятно е бил чупен поне веднъж, му придаваше леко грубиянски вид на бивш боксьор.

Кимнах любезно за поздрав.

— Беше ми приятно да се запознаем, Джейк. Чао.

Махнах с ръка и тръгнах към колата си. Но докато отминавах, мъжът не спираше да ме зяпа и усетих как се изчервявам под настоящия му поглед.

— Ти си онова момиче — каза той.

О, не — помислих си и внезапно забавих крачка. — *Не и тук.*

За миг останах вторачена в земята, поех си дълбоко дъх. После се обърнах с лице към двамата.

— Добре. Както изясних преди малко пред групата, приятелят ми сам взе решението си. Аз само го подкрепях. Честно казано, не бих искала да го обсъждам точно сега с напълно непознат.

Бащата на Джейк продължаваше да ме гледа с присвити очи. Вдигна ръка към главата си.

— Ясно ми е, че не всеки ще го разбере. Но точно така беше. Не мисля, че съм длъжна да защитавам избора си. И съм адски уморена, беше тежък ден и мисля да се прибирам вече.

Той наклони глава встрани. А после каза:

— Нямам представа за какво говориш.

Намръщих се.

— Накуцването. Забелязах, че накуцваш. Живееш близо до онзи голям строеж, нали? Ти си момичето, което падна от покрива. През март. Или април.

И внезапно го познах.

— О... ти си...

— Парамедикът. Моят екип те заведе в болницата. Чудех се какво ли е станало с теб.

Направо ми се подкосиха коленете от облекчение. Огледах внимателно лицето му, косата, ръцете, внезапно спомняйки си с точността на рефлекс на Павлов утешительното му докосване, звука на сирената, слабото ухание на лимони. Издишах шумно.

— Добре съм. Е, не точно добре. Бедрената ми кост е счупена, имам нов шеф, който е пълен гадняр, а и нали виждаш — ходя на групова терапия за скърбящи в някакво влажно църковно мазе с хора, които са наистина ужасно...

— Тъжни — услужливо допълни Джейк.

— Бедрената ти кост ще се оправи. Явно няма да пречи на танцовата ти кариера.

Смехът ми прозвуча като цвилене.

— О, не. Това е... Униформата е свързана с шефа гадняр. Не е обичайното ми облекло. Както и да е. Благодаря ти. Уха... — Хванах се за главата. — Толкова е странно. Ти ме спаси.

— Радвам се да те видя. Не ни се случва често да видим какво се случва след това.

— Справихте се страхотно. Беше... Ами ти беше наистина много мил. Това поне го помня.

— Де нада.

Зяпнах го.

— Де нада. На испански е. „За нищо.“

— О, добре тогава. Вземам си обратно думите. Благодаря за нищо.

Той се усмихна и вдигна ръката си с длан като малка лопата.

А после... не знам какво ме накара да го направя:

— Хей.

Той се обърна към мен.

— Казвам се Сам всъщност.

— Сам. Не съм скочила.

— Добре.

— Не. Сериозно. Имам предвид, знам, че ме виждаш да излизам от групова терапия и всичко останало, но това е... ами просто... не бих скочила нарочно.

Той ме изгледа с поглед, който сякаш казваше, че е видял и чул всичко.

— Радвам се да го чуя.

Взирахме се един в друг в продължение на минута. После той отново вдигна ръка за поздрав.

— Радвам се, че се видяхме, Луиза.

Сложи си каската, а Джейк се настани на мотора зад него. Установих, че продължавам да гледам след тях, докато излизат от паркинга. И понеже още ги гледах, забелязах престорено драматичното вдигане на очи към небето от страна на Джейк, преди да си сложи каската. И едва тогава си спомних какво бе казал по време на сбирката.

Сексманиакът.

— Идиотка — сопнах се сама на себе си и закуцуках по асфалта към колата си, която кротичко се печеше в горещината.

ПЕТА ГЛАВА

Живеех точно на границата на Ситито. В случай че имам някакви колебания, точно от другата страна на улицата имаше огромен кратер с размерите на офис сграда, заобиколен със строителни паравани, на които бе написано: „Фартингейт — оттук започва Ситито“. Намирахме се точно на предела, където лъскавите стъклени храмове на финансистите дяляха терен с мърлявите стари тухлени постройки с дървени прозорци на ресторантчетата за къри и денонощните магазинчета за хранителни стоки, с баровете за стриптийз и офисите на мини таксиметрови компании, които категорично отказваха да останат в миналото. Моята сграда беше сред тези архитектурни отживелици, обкована с метални решетки, наподобяваща складова постройка, вторачена в непреклонното настъпление на стоманата и недоумяваща колко ли още ще оцелее, вероятно съхранена заради някой модерен бар за пресни сокове или моден бутик. Не познавах никого, освен Самир, който продаваше в смесения магазин, и жената в пекарната, която ми се усмихваше за поздрав, но май не говореше английски.

Тази анонимност ме устройваше идеално. В крайна сметка бях дошла тук, за да избягам от миналото си, от усещането, че всеки знае абсолютно всичко за мен. А и Ситито бе започнало да ме променя. Бях опознала нашето малко ъгълче от града, с неговия ритъм и опасни местенца. Бях научила, че ако дадеш пари на пияницата на автобусната спирка, той ще дойде и ще седи пред апартамента ти през следващите осем седмици и че ако трябва да мина по улиците през нощта, е най-добре да вървя с ключове, здраво стиснати между пръстите си; че ако съм излязла късно през нощта за бутилка вино, по-добре да не поглеждам към групичката младежи, които обичайно стояха скупчени пред кебапчийницата на ъгъла.

Вече не ме притесняваше постоянното бучене на полицейския хеликоптер в небето.

Можех да оцелея. Освен това знаех по-добре от всеки друг, че има и много по-лоши неща.

— Здравей.

— Здравсти, Лу. Пак ли не можеш да спиш?

— Тук едва минава десет часът.

— Е, какво ново?

Нейтън, бившият физиотерапевт на Уил, живееше вече от девет месеца в Ню Йорк и работеше за мъж на средна възраст, изпълнителен директор на компания, известна на Уолстрийт, който имаше страхотна къща на четири етажа и мускулна атрофия. Да звъня на Нейтън в безсънните малки часове, ми беше нещо като навик. Добре е да знаеш, че има някой, който те разбира, макар и там далеч в мрака. Макар че понякога неговите новини ме засягаха като леки удари — всеки друг вече е продължил напред; всеки е постигнал нещо.

— Е, как е в Голямата ябълка?

— Не е зле? — Австралийският му провлачен акцент превръщаше всеки отговор във въпрос.

Излегнах се на дивана и вдигнах крака на страничната облегалка.

— Да, но това не ми говори нищо.

— Добре. Ами получих повишение на заплатата, значи, това е супер. Резервирах си билет за у дома след няколко седмици, за да се видя със старите. Ще бъде хубаво. Те са на седмото небе, понеже сестра ми ще си има бебе. О, и срещнах много готина мацка в един бар на Шесто авеню, двамата се разбирахме прекрасно и взех, че я поканих на среща, но когато ѝ казах с какво се занимавам, тя каза, че много съжалявала, но излизала само с мъже, които ходят с костюми на работа.

Той се засмя.

Усетих, че и аз се усмихвам.

— Значи, лекарската униформа не се брои.

— Явно не. Макар че ми каза, че би могла да си помисли, ако бях истински лекар. — Той отново се разсмя. Нейтън имаше непоклатимо самообладание. — Няма проблем. Такива момичета стават капризни, ако не ги водиш в правилните ресторанти и неща от този род. По-добре е да го разбереш навреме, нали? Ами ти?

Свих рамене.

— Оправям се. Горедолу.

— Още ли спиш с тениската му?

— Не. Спря да мирише на него. А и започна да става малко противна, ако трябва да съм честна. Изпрах я и я опаковах в оризова хартия. Но си пазя пуловера му за тежки дни.

— Хубаво е да имаш резервен вариант.

— О, ходих на групова терапия за справяне със скръбта.

— Как беше?

— Гадост. Чувствах се като измамница.

Нейтън изчака.

Наместих възглавницата под главата си.

— Дали не съм си въобразила всичко, Нейтън? Понякога си мисля, че съм преувеличила ужасно много случилото се между Уил и мен. Как е възможно да съм обичала някого толкова много за толкова кратко време? И всичко, което си мисля за нас двамата — наистина ли сме изпитвали един към друг онова, което си спомням? Колкото повече време минава, толкова повече онези шест месеца ми изглеждат като странен... сън.

Съвсем кратка пауза и Нейтън отговори:

— Не си го измислила, скъпа.

Потърках очи.

— Аз ли съм единствената? На която още й липсва?

Още една кратка пауза.

— Не. Той беше добро момче. Най-доброто.

Това бе едно от нещата, които харесвах у Нейтън. Нямаше нищо против дългото мълчание по телефона. Най-накрая седнах на дивана и си издухах носа.

— Както и да е. Не мисля, че ще ида пак. Не съм сигурна, че е за мен тази терапия.

— Дай им шанс, Лу. Не може да съдиш за нещо само след една сбирка.

— Звучиш като баща ми.

— Е, той винаги е бил разумен човек.

Сепнах се от звука на звънеца. Никой никога не звънесе на вратата ми, освен госпожа Нелис от дванайсети апартамент, когато пощальонът случайно разменише пощата ни. Съмнявах се да е тя в този час. И определено не ми доставяха точно сега нейния каталог „Елизабетински кукли“.

Отново се позвъни. И трети път, пронизително и настоятелно.

— Трябва да затварям. Някой е пред вратата ми.

— Дръж високо глава, скъпа. Ще се оправяш.

Оставих телефона и неуверено станах от дивана.

Нямах приятели наблизко. Не бях разбрала още как да си създадеш такива, когато се преместиш на ново място и прекарваш повечето от времето, когато си буден, в работа. А ако родителите ми бяха решили да се намесят в живота ми и да ме приберат обратно в Стортфолд, щяха да го организират в пиковите часове, понеже и двамата мразеха да шофират по тъмно.

Зачаках, чудейки се дали онзи пред вратата нямаше да осъзнае грешката си и да се махне. Но отново се позвъни, дразнещо и сякаш безкрайно дълго, като че ли някой се беше облегал на звънеца.

Станах и отидох до вратата.

— Кой е?

— Трябва да говоря с теб.

Момичешки глас. Надникнах през шпионката. Момичето гледаше в краката си и затова видях само дълга кестенява коса, твърде голямо кожено яке. Леко залитна, потърка носа си. Пияна ли беше?

— Мисля, че сте объркали апартамента.

— Ти ли си Луиза Кларк?

Замълчах за миг.

— Откъде знаеш името ми?

— Трябва да говоря с теб. Ще отвориш ли вратата?

— Почти десет и половина е.

— Да. Затова предпочитам да не стоя навън в коридора.

Достатъчно дълго бях живяла тук, за да знам, че не бива да отварям вратата на непознати. В този район на града не беше необичайно някой наркоман да тръгне да звъни по вратите с надеждата да изпроси малко пари. Но това момиче говореше културно. И беше младо. Твърде младо, за да е някоя от журналистките, които за кратко се бяха ентузиазирали да пишат за съдбата на красивия млад бизнесмен, решил да сложи край на живота си. Не беше ли твърде млада, за да е навън толкова късно? Наведох глава, опитвайки се да видя дали няма някой друг в коридора. Изглеждаше празен.

— Ще ми кажеш ли за какво става дума?

— Не и тук навън.

Отворих вратата, доколкото позволяваше дължината на предпазната верига, така, че да се гледаме очи в очи.

Едва ли беше на повече от шестнайсет, страните ѝ пазеха юношеската си свежест. Косата ѝ беше дълга и лъскава. Имаше дълги и слаби крака в прилепнали черни джинси. Плътна очна линия, красиво лице.

— Е... коя каза, че си ти? — попитах аз.

— Лили. Лили Хоутън-Милър. Виж — каза тя и повдигна леко брадичка, — трябва да говоря с теб за баща си.

— Мисля, че си сбъркала адреса. Не познавам никого на име Хоутън-Милър. Сигурно ме бъркаш с някоя друга Луиза Кларк.

Понечих да затворя вратата, но обувката ѝ бе пхнатата между вратата и рамката. Сведох поглед към крака ѝ, после отново бавно го вдигнах.

— Това не е неговото име — каза тя, сякаш обясняваше на някой не особено схватлив. И когато продължи, очите ѝ бяха едновременно свирепи и изучаващи. — Той се казва Уил Трейнър.

Лили Хоутън-Милър стоеше в средата на всекидневната ми и ме оглеждаше с хладния интерес на учен, който се взира в нов вид торен червей.

— Уха. Какво си облякла?

— Аз... работя в ирландски бар.

— Като танцьорка на пилон ли? — Явно изгубила интерес към мен, тя бавно се завъртя и заразглежда стаята. — Наистина ли живееш тук? Къде са ти мебелите?

— Скоро се нанесох.

— Един диван, един телевизор, два кашона с книги? — Тя кимна към стола, на който седях, понеже все още не можех да успокоя дишането си, и се опитвах да намеря някакъв смисъл в казаното от нея.

Изправих се.

— Ще си взема нещо за пиене. Ти искаш ли?

— Ще пия една кола. Освен ако нямаш вино.

— На колко си години?

— Защо искаш да знаеш?

— Не разбирам... — Отидох зад бара в кухнята. — Уил нямаше деца. Щях да знам. — Намръщих се и я изгледах с внезапно подозрение. — Това някаква шега ли е?

— Шега?

— С Уил си говорехме... много. Щеше да ми каже.

— Е, ами явно не ти е казал. Аз искам да поговоря за него с някой, който не откача тотално всеки път, когато само спомена името му, както всички в семейството ми.

Взе картичката от майка ми и отново я остави.

— Едва ли бих го казала на шега. Все едно, как ли пък не. Истинският ми баща е някакъв тип в инвалидна количка. Никак не ми се струва забавно.

Подадох ѝ чаша вода.

— Но кой... кои са роднините ти? Имам предвид коя е майка ти?

— Имаш ли цигари? — Беше почнала да крачи из стаята, докосваше разни неща, вземаше вещите ми и ги оставяше обратно по местата им. Когато поклатих глава, тя каза: — Майка ми се казва Таня. Таня Милър. Омъжена е за втория ми баща, който се казва Франсис Тъпанар Смотаняк Хоутън.

— Хубаво име.

Остави чашата и извади пакет цигари от коженото си рокерско яке, след което запали една. Щях да ѝ направя забележка, че не може да пуши в дома ми, но бях толкова слисана, че просто отидох до прозореца и го отворих.

Не можех да сваля очи от нея. Може би успях да зърна в нея някакви черти на Уил. В сините ѝ очи, в карамеления цвят на лицето. В начина, по който леко вдигаше брадичка, преди да заговори, в немигация ѝ поглед. Или просто виждах неща, които исках да видя? Тя гледаше през прозореца към улицата долу.

— Лили, преди да продължим, има нещо, което...

— Знам, че е мъртъв — каза тя. Вдиша рязко и издуха дима в средата на стаята. — Имам предвид, че точно така разбрах. Имаше някакъв документален филм по телевизията за асистираното самоубийство и споменаха името му, а мама тотално откачи без никаква видима причина и хукна към банята, след което Смотаняка отиде при нея и затова отидох да подслушвам пред вратата. Тя беше в пълен шок, защото дори не е знаела, че е бил в инвалидна количка. Чух

всичко. Имам предвид, не че не знаех, че Смотаняка не ми е истински баща. Просто мама ми беше казвала само, че истинският ми баща е задник, който не иска да знае за мен.

— Уил не беше задник.

Тя сви рамене.

— На мен ми се струва такъв. Но както и да е, когато се опитах да ѝ задам въпроси, тя тотално превъртя и каза, че знам за него всичко, което трябва, и че Смотаняка Франсис ми е бил по-добър баща, отколкото Уил Трейнър някога би могъл да бъде, и че трябва да я оставя на мира.

Отпих от водата си. Никога не съм искала чаша вино повече от сега.

— И какво направи ти?

Тя отново дръпна от цигарата си.

— Потърсих го в Гугъл, естествено. И намерих теб.

Имах нужда да остана сама, за да осмисля какво ми беше казала. Беше твърде смайващо. Не знаех как да приема това кльоцаво момиче, което крачеше из всекидневната ми, а въздухът около него пращеше от енергия.

— Наистина ли не е казвал нищо за мен, изобщо?

Бях се загледала в обувките ѝ: пантофки тип „балерина“, доста ожулени, сякаш са прекарвали твърде много време в обикаляне на лондонските улици. Усетих неясно съмнение.

— На колко години си, Лили?

— На шестнайсет. Поне приличам ли на него? Видях снимка в Гугъл, но си мислех, че може ти да имаш някоя. — Тя се озърна из стаята. — Всичките ти снимки в кашоните ли са?

Тя огледа картонените кашони в ъгъла и се зачудих дали няма да иде да рови в тях. Почти бях сигурна, че в онзи, към който се канеше да иде, е пуловерът на Уил. Изпитах внезапна паника.

— Хм. Лили. Всичко това е... доста неща ми се струпаха. И ако наистина си тази, която твърдиш, тогава ние... имаме доста за обсъждане. Но вече е почти единайсет и никак не съм убедена, че това е подходящото време да започнем. Къде живееш?

— Сейнт Джонс Ууд.

— Ами, добре. Родителите ти ще се чудят къде си. Защо не ти дам номера си и може...

— Не мога да се върна у дома. — Обърна се към прозореца, тръсна пепелта навън с отработено движение. — Строго погледнато, аз не бива да съм тук. Би трябвало да съм в училище. Седмичен пансион. Вече всички сигурно са изперкали, защото ме няма там. — Извади телефона си, сякаш едва сега се е сетила за него, намръщи се на онова, което видя на екрана, после пак го напъха в джоба си.

— Ами аз... не знам какво мога да направя, освен да...

— Мислех, че може да остана тук? Само тази нощ? И тогава може да ми кажеш повече неща за него, нали така?

— Да останеш тук! Не. Не. Съжалявам, не може. Аз не те познавам.

— Но си познавала баща ми. Наистина ли мислиш, че той не е знаел нищо за мен?

— Трябва да си вървиш у дома. Виж, нека се обадим на родителите ти. Могат да дойдат да те вземат. Да направим така и...

Тя ме гледаше вторачено.

— Мислех си, че ти ще ми помогнеш.

— Ще ти помогна, Лили. Но това не е начинът да...

— Не ми вярваш, нали?

— Аз... нямам представа какво...

— Не искаш да ми помогнеш. Не искаш да правиш нищо. Какво ми каза изобщо за баща ми? Нищо. Помогна ли някак? Не си. Благодаря.

— Почакай! Не е честно... ние тъкмо...

Но момичето метна фаса през прозореца, обърна се и мина край мен на път за вратата.

— Какво? Къде отиваш?

— О, какво те интересува теб? — каза тя и преди да успее да кажа каквото и да било, входната врата се затръшна и тя изчезна.

Седях много тихо на дивана, мъчейки се да осмисля какво се бе случило през изминалия близо един час. Гласът на Лили още отекваше в ушите ми. Правилно ли бях чула? Непрекъснато си повтарях наум казаното от нея, връщах се към него отново и отново, въпреки бученето в ушите си.

Моят баща е Уил Трейнър.

Майката на Лили явно ѝ беше казала, че той не е искал да има нищо общо с нея. Но със сигурност би казал нещо на мен. Нямахме тайни един от друг. Нали двамата с него можехме да си кажем абсолютно всичко? За миг се разколебах: нима Уил не е бил толкова откровен с мен, колкото си мисля? Нима е бил способен просто да заличи цяла дъщеря от съзнанието си?

Мислите ми се въртяха в кръг. Грабнах лаптопа си, седнах с кръстосани крака на дивана и написах *Лили Хотън Милър* в търсачката и когато не се появиха резултати, опитах отново с различен правопис на името, докато накрая се спрях на *Лили Хоутън-Милър*, при което се появиха няколко хокейни резултата, публикувани от училище „Ъптън Тилтън“ в Шропшър. Отворих няколко снимки и като ги увеличих, я забелязах — сериозно момиче в редица от усмихнати хокеисти. *Лили Хоутън-Милър игра смело, макар и безрезултатно в защита*. Беше отпреди две години. Пансион. Тя беше казала, че би трябвало да е в пансиона. Но това още не значеше, че е свързана с Уил или че изобщо майка ѝ е казала истината за баща ѝ.

Промених името в търсачката само на *Хоутън-Милър*, след което излезе кратка публикация в дневно издание как Франсис и Таня Хоутън-Милър са посетили тържествена вечеря на bankerите в „Савой“, както и молба към общината за архитектурно преустройство от предната година, с което да се направи винарска изба под къща в Сейнт Джонс Ууд.

Облегнах се назад, замислих се, после потърсих *Таня Милър и Уилям Трейнър*. Не се появи нищо. Опитах отново, този път с *Уил Трейнър*, и изведнъж попаднах на група бивши студенти на „Дърам“ във Фейсбук, в която няколко жени, чиито имена завършваха на „ела“ — Естела, Фенела, Арабела, обсъждаха смъртта на Уил.

„Не можах да повярвам, когато го чух по новините. Точно той! Мир на праха ти, Уил.“

„Никой не може да се измъкне жив от живота. Знаете ли, че Рори Апълтън почина в инцидент с яхта по време на състезанието «Кайкос»?“

„Той ли следваше география? С червена коса?“

„Не, философия, политика и икономика.“

„Сигурна съм, че се натискахме с Рори на бала на първокурсниците. Огромен език.“

„Не че ти държа сметка, Фенела, но това беше проява на лош вкус. Горкият човек е починал.“

„Не беше ли Уил Трейнър онзи, който излизаше с Таня Милър през целия трети курс?“

„Не виждам защо да е проява на лош вкус да кажеш, че си се целувала с някого, само защото по-късно е починал.“

„Не казвам, че трябва да пренаписваш историята. Просто може сега жена му да чете тук и може да не ѝ е приятно да види, че любимият ѝ съпруг си е пъхал езика в устата на някакво момиче от Фейсбук.“

„Тя вече знае, че езикът му е огромен. Имам предвид, нали все пак се е омъжила за него.“

„Рори Апълтън е бил женен?“

„Таня се омъжи за някакъв банкир. Ето линк. Винаги съм мислела, че двамата с Уил ще се оженят, когато бяхме в университета. Бяха страхотна двойка.“

Натиснах предложената връзка, на която имаше снимка на слаба като вейка блондинка с елегантно оформен кок, усмихната широко на стълбите пред гражданското, заедно с по-възрастен тъмнокос мъж. Малко по-встрани, в ъгъла на снимката, стоеше намръщено малко момиче в бяла тюлена рокля. Доста приличаше на Лили Хоутън-Милър, с която се бях срещнала. Но снимката беше отпреди седем години и всъщност можеше просто на нея да е някоя намръщена малка шаферка с дълга светлокестенява коса.

Препрочетох дискусиата и затворих лаптопа. Какво да правя? Ако наистина беше дъщеря на Уил, не трябваше ли да се обадя в училището? Почти бях сигурна, че има правила, които забраняват непознати да се опитват да се свържат с непълнолетни ученички.

Ами ако това в действителност беше някоя измама? Уил бе починал като доста заможен човек. Не беше толкова трудно да си представи човек как някой измисля сложна схема, чрез която да се опита да измъкне пари от семейството му. Когато приятелят на татко, Чоки, почина от инфаркт, цели седемнайсет души се появиха при жена му с твърдения, че им дължи пари за залози.

Реших да не се замесвам. Нещата можеха да станат твърде болезнени.

Но когато си легнах, чух гласът на Лили да отеква в тихия апартамент.

Моят баща е Уил Трейнър.

ШЕСТА ГЛАВА

— Съжалявам. Алармата ми не звънна. — Изтичах покрай Ричард и окачих палтото си на закачалката, след което побързах да нахлузя полата от изкуствена материя.

— Закъснение от три четвърти час. Това е неприемливо.

Беше осем и трийсет сутринта. Бяхме единствените двама в бара, както забелязах.

Карли си беше тръгнала — дори не си бе направила труда да го каже в очите на Ричард. Просто му изпратила съобщение на телефона, в което му казала, че ще остави тъпата униформа в края на седмицата и че ѝ дължат две седмици платен отпуск, мамка му, така че може да ги счита за предизвестие. „Ако си беше направила труда да прочете наръчника за служителите — фучеше той, — щеше да знае, че използването на полагащия се платен отпуск вместо предизвестие е абсолютно недопустимо. Написано е в раздел трети, ясно като бял ден, стига да се беше постарала да провери. А и ругатните са просто излишни.“

Сега беше в процес на търсене на заместник. Което означаваше, че до приключването на този процес оставах само аз. И Ричард.

— Съжалявам. Случи се... нещо у дома.

Бях се събудила внезапно в седем и трийсет, като за няколко минути не можех да се осъзная в коя страна съм или как се казвам и просто останах да лежа в леглото, неспособна да помръдна, докато размишлявах над събитията от предната вечер.

— Добрият служител не носи домашните си проблеми на работното място — назидателно каза Ричард, докато минаваше край мен, стиснал папката си. Загледах се в него, чудейки се дали изобщо има личен живот. Изглежда, не прекарваше много време у дома.

— Да. Е, добрият работодател не кара служителите си да носят униформи, които и в стриптийз бар биха сметнали за долнопробни — измърморих под нос, докато набирах персоналния си код в касовия

апарат и едновременно с това подръпвах късата си пола от ламе с другата ръка.

Той рязко се обърна и се върна до бара.

— Какво каза?

— Нищо.

— Напротив, каза.

— Казах, че ще го запомня за следващия път. Много благодаря, че ми го припомни.

Усмихнах му се мило.

Той продължи да се взира в мен доста по-дълго, отколкото беше комфортно и за двама ни. После каза:

— Чистачката отново е болна. Трябва да почистиш мъжката тоалетна, преди да почнеш на бара.

Погледът му беше непреклонен, сякаш ме предизвикваше да кажа нещо. Напомних си, че не мога да изгубя работата си. Преглътнах.

— Добре.

— О, в третата кабинка е доста омазано.

— Супер — отвърнах аз.

Той се завъртя на петите на излъсканите си до блясък обувки и влезе обратно в офиса си. Аз през цялото време му пращах въображаеми вуду стрелички в гърба.

— Темата на сбирката на кръга ни тази вечер е вината, вината на оцелелите, угризенията, че не сме направили достатъчно... Точно това често е причината да не можем да продължим напред.

Марк изчака, докато си подавахме кутията с бисквити, после се наведе напред на пластмасовия си стол, стиснал ръце върху коленете си. Пренебрегна тихото недоволно мърморене, че нямало бисквити с бурбонски крем.

— Някога толкова се ядосвах на Джили — обади се Фред в настаналата тишина. — Когато страдаше от деменция, имам предвид. Оставяше мръсни чинии в кухненския бюфет, а аз ги намирах няколко дни след това и... срам ме е да го кажа, но няколко пъти ѝ се развиках. — Той избърса очи. — Тя толкова се гордееше с домакинството си — преди. Това е най-лошото.

— Живял си с деменцията на Джили доста дълго време, Фред. Би трябвало да си свръхчовек, за да не ти се отрази напрежението.

— Мръсните чинии биха ме подлудили — обади се Дафни. — Сигурно щях да вдигам ужасни скандали.

— Но вината не беше нейна, нали? — Фред се поизправи на стола си. — Много си мисля за онези чинии. Ще ми се да мога да се върна назад. Щях да ги мия, без да кажа и дума. Щях да я прегърна вместо това.

— Улавям се, че понякога си фантазирам за разни мъже в метрото — включи се Наташа. — Понякога, докато се качвам с ескалатора, разменям поглед с някой случаен мъж, докато той слиза. И преди още да съм стигнала до перона, вече съм изградила цяла връзка между нас двамата в главата си. Нали се сещате, той се втурва обратно по ескалатора, защото е усетил някакво магическо привличане между нас, и двамата стоим там, вперили поглед един в друг, сред тълпите от пътници на линията „Пикадили“, а после отиваме да пийнем по нещо и преди да се усетя, вече сме...

— Звучи ми като филм на Ричард Къртис — обади се Уилям.

— Харесвам филмите на Ричард Къртис — намеси се и Сунил. — Особено онзи за актрисата и мъжа.

— „Шепърдс Буш“ — подсказа Дафни.

Последва кратко мълчание.

— Аз мисля, че е „Нотинг Хил“, Дафни — поправи я Марк.

— Повече ми харесва варианта на Дафни. Какво? — изсумтя Уилям. — Вече не ни ли е позволено да се смеем?

— И така, във фантазиите ми ние се женим — продължи Наташа. — А после, докато стоим пред олтара, аз почвам да си мисля: „Какво правя?“. Олаф почина само преди три години, а аз вече си фантазирам за други мъже.

Марк се облегна на стола си.

— Не мислиш ли, че е нормално след три години самота? Да си представяш други връзки?

— Но ако наистина съм обичала Олаф, със сигурност няма да си мисля за друг.

— Не живеем във викторианската епоха — възрази Уилям. — Никой не очаква да носиш вдовишки дрехи, докато остарееш.

— Ако аз бях починала, щеше да ми е неприятно Олаф да се влюби в друга.

— Ти нямаше да знаеш — изтъкна Уилям. — Щеше да си мъртва.

— Ами ти, Луиза? — Марк бе забелязал мълчанието ми. — Изпитваш ли още някаква вина?

— Може ли... може ли някой друг да се изкаже?

— Аз съм католичка — обади се Дафни. — Чувствам вина за абсолютно всичко. Заради монахините е, нали знаете.

— Какво мислиш ти по темата, Луиза?

Отпих голяма глътка кафе. Усещах очите на всички вперени в мен. Хайде, подканих се мислено. Преглътнах с мъка.

— Че не успях да го спра — казах аз. — Понякога си мисля, че ако бях по-умна или... ако бях постъпила иначе... или ако бях повече... не знам. Просто повече.

— Изпитваш вина за смъртта на Бил, защото смяташ, че си можела да го спреш?

Дръпнах някакъв конец на полата си. Когато той се измъкна от шева, сякаш нещо се освободи в мозъка ми.

— А също и че вода живот, който е много по-незначителен, отколкото му бях обещала. Изпитвам угризения и задето той фактически плати за апартамента ми, докато сестра ми сигурно никога няма да може да си позволи собствено жилище. Чувствам се гузна и задето даже не ми харесва особено да живея в него, защото не го усещам като свой, а ми се струва нередно да го направя по-уютен, защото непрекъснато го свързвам с факта, че У... Бил е мъртъв и аз някак си съм се възползвала от това.

Последва кратко мълчание.

— Не бива да изпитваш вина заради някакво имущество — каза Дафни.

— Ще ми се някой на мен да ми остави апартамент — подхвърли Сунил.

— Но това е като някакъв приказен край, нали? Един човек умира, всички извличат някаква поука, продължават нататък и създават нещо красиво от смъртта му. — Сега говорех, без да мисля. — Аз не съм направила нищо такова. В общи линии се провалих във всичко.

— Баща ми плаче всеки път, когато прави секс с друга жена — изтърси Джейк, кършейки пръсти. Гледаше изпод падналия ниско над очите му бретон. — Подлъгва жените да спят с него, а после се утешава с това, че му е мъчно. Сякаш докато се чувства виновен след това, всичко е наред.

— Смяташ, че използва вината си като патерица.

— Смятам, че или правиш секс и се радваш, че го правиш...

— Аз нямаше да се чувствам гузен заради много секс — обади се Фред.

— Или се отнасяш с жените като с човешки същества и се стараеш да няма за какво да се чувстваш гузен, или не спиш с други, а почиташ паметта на съпругата си, докато наистина си готов да продължиш.

Гласът му пресекна на „почитайш“ и той стисна челюст. Вече бяхме свикнали с внезапно скованото изражение и по негласно споразумение в групата всеки поглеждаше встрани, докато евентуалните сълзи бъдат прикрити.

Гласът на Марк беше тих.

— Казал ли си на баща си как се чувстваш, Джейк?

— Не говорим за мама. Той е добре, стига да не я споменаваме.

— Това е доста тежък товар за плещите на един човек.

— Да. Ами... нали затова идвам тук?

Отново настъпи кратко мълчание.

— Вземи си бисквитка, Джейк, миличък — подкани го Дафни и кутията обиколи кръга обратно, а всички се почувствахме, необяснимо защо, малко по-уверени, след като Джейк най-сетне си взе една.

Не спирах да си мисля за Лили. Едва слушах разказа на Сунил как се бил разплакал в секцията с тестени изделия в супермаркета и само се усмихнах съчувствено, когато Фред разказа как отбелязал самичък рождения ден на Джили с куп лъскави балони. Вече няколко дни целият епизод с Лили ми се струваше като сън, много ярък и нереален.

Как е възможно Уил да е имал дъщеря?

— Много си весела.

Бащата на Джейк се беше облегал на мотоциклета си, докато пресичах паркинга пред църковния двор.

Спрях пред него.

Нали сме на терапия за справяне със скръбта. Едва ли можеш да очакваш да изляза с танцова стъпка.

— Така си е.

— Не е каквото си мислиш. Искам да кажа, че не е свързано с мен — поясних аз. — Свързано е с... една тийнейджърка.

Той леко вдигна брадичка и забеляза Джейк зад гърба ми.

— О. Ясно. Е, имаш съболезнованията ми. Изглеждаш твърде млада, за да имаш тийнейджърка, ми се струва.

— О. Не. Не е моя! Много е... сложно.

— С удоволствие бих ти дал съвет. Но нямам и най-малка идея. — Той направи крачка напред и прегърна Джейк, а момчето мрачно изтърпя вниманието му. — Добре ли си, младежо?

— Супер.

— Супер — повтори Сам и ме погледна косо. — Ето, видя ли? Универсалният отговор на тийнейджърите за всичко. Война, глад, печалба от лотарията, световна слава. Всичко е супер.

— Нямаше нужда да идваш да ме вземаш. Отивам при Джулс.

— Да те закарам?

— Тя живее ето там. В онази сграда. — Джейк посочи. — Мисля, че мога и сам да се оправя.

Лицето на Сам остана спокойно.

— Значи, другия път би могъл да ми пратиш съобщение, нали? Да ми спестиш разкарването дотук и чакането?

Джейк сви рамене и отмина, метнал раница през рамо. Мълчаливо го гледахме как върви.

— Ще се видим после, нали, Джейк?

Джейк само вдигна ръка, без да се обръща.

— Добре — отроних аз. — Сега се чувствам малко по-добре.

Сам леко тръсна глава. Гледаше след сина си, сякаш дори и сега не можеше да понесе, че го оставя сам.

— В някои дни му е много по-тежко. Искаш ли да пийнем по кафе или нещо друго, Луиза? За да не се чувствам като пълен идиот? Казваш се Луиза, нали?

Замислих се за казаното от Джейк на сбирката тази вечер. *В петък татко доведе у дома някаква откачена блондинка, Мегс, която е тотално обсебена от него. Докато той беше под душа, не спря да ме пита дали той говори за нея, когато я няма.*

Сексуалният маниак. Но пък беше мил и беше помогнал да ме сглобят наново в линейката, а и алтернативата беше поредната вечер, прекарана у дома в мисли какво ли става в главата на Лили Хоутън-Милър.

— Стига да говорим за нещо различно от тийнейджъри.

— Може ли да говорим за костюма ти?

Сведох поглед към зелената си къса пола от ламе и ирландските танцувални пантофки.

— Категорично не.

— Струваше си да опитам — отвърна той и се качи на мотоциклета си.

Седнахме отвън в един полупразен бар, недалеч от апартамента ми. Той си поръча черно кафе, а аз — портокалов сок.

Имах време тайничко да го огледам, след като не се промъквах покрай коли на паркинга и не лежах завързана за болнична носилка. Носът му имаше издайническа гърбица, а очите му се присвиваха по начин, който казваше, че е виждал почти всичко в човешкото поведение и вероятно дори донякъде му е забавно. Маниерите му бяха по-груби от тези на Уил, но се движеше с една особена пестеливост, сякаш се бе приучил да не наранява околните заради ръста си. Очевидно беше свикнал повече да слуша, отколкото да говори, или може би просто аз се чувствах неловко сама в компанията на мъж след толкова много време, защото осъзнах, че бърря неспирно. Говорех за работата си в бара, разсмях го с описанието на Ричард Пърсивал и ужасите на униформата ми, разказах му колко странно съм се почувствала, когато се бях прибрала за кратко у дома, за плоските шегички на баща ми, за дядо и неговите понички, както и за необичайната употреба на синия маркер от страна на племенника ми. Но докато говорех, си давах сметка, както много често напоследък, колко много премълчавам: за Уил, за онова необичайно и необяснимо нещо, което ми се беше случило предната вечер. С Уил никога не се налагаше да се

замислям какво казвам: разговорите ми с него бяха естествени като дишането. Сега бях станала ужасно добра в това да не споделям нищо лично.

Той само седеше и кимаше, гледаше минаващите хора и коли и пийваше кафето си, сякаш за него е най-нормалното нещо на света да си прекарва времето с трескаво бърбореща непозната в зелена минипола от ламе.

— Е, как ти е бедрото? — попита той, когато най-сетне замлъкнах.

— Не е зле. Но много ми се ще да престана да куцам.

— И това ще стане, стига да продължиш с физиотерапията. — За миг все едно чух гласа му, какъвто беше в линейката. Спокоен, хладнокръвен, утешителен. — А другите наранявания?

Сведох поглед към тялото си, сякаш можех да видя през дрехите си.

— Ами, като оставим настрана факта, че изглеждам така, сякаш някой е очертал части от тялото ми с особено ярък червен маркер, не е зле.

Сам кимна.

— Имаш късмет. Падането беше доста сериозно.

Ето го пак. Онова ужасно политане, което усетих в стомаха си. Въздухът под краката ми. Никога не знаеш какво ще стане, когато паднеш отвисоко.

— Не съм се опитвала да...

— Вече ми каза.

— Но не съм сигурна, че някой ми вярва.

Разменихме смутени усмивки и за миг се запитах дали и той е от онези, които не ми вярват.

— Е... често ли излизаш с жени, които падат от покрива?

Той поклати глава, загледан някъде отсреща.

— Само събирам парчетата. Радвам се, че в твоя случай парчетата са се нагласили добре.

Поседяхме в мълчание още малко. Все си мислех какво мога още да кажа, но толкова бях отвикнала да бъда насаме с някой мъж — поне докато съм трезва — че постоянно губех кураж и устата ми само се отваряше и затваряше като на златна рибка.

— Искаш ли да ми кажеш за твоята тийнейджърка? — попита Сам.

Беше облекчение да мога да обясня на някого. Разказах му за среднощното звънене на вратата, за странната ни среща и какво бях видяла във Фейсбук, както и как тя бе избягала, преди да измисля какво изобщо бих могла да направя.

— Уха — възкликна той, след като свърших. — Това е... — Леко поклати глава. — Мислиш ли, че наистина е тази, за която се представя?

— Малко прилича на него. Но честно казано, не знам. Дали не си измислям прилики? Дали просто не виждам в нея онова, което ми се иска? Възможно е. Половината време си мисля колко е страотно, че нещо от него е останало, а през другата половина се чудя дали не съм пълна глупачка. А и после се замислям за всичко, свързано с това — например, ако наистина му е дъщеря, справедливо ли е той никога да не я е виждал? И как ще го понесат родителите му? Ами ако срещата му с нея е можела да промени решението му? Ами ако точно това е било нещото, което би могло да го убеди... — Гласът ми заглъхна полека.

Сам се облегна на стола си, смръщил вежди.

— Това е мъжът, заради когото посещавах сбирките на кръга.

— Да.

Усещах изучаващия му поглед, вероятно се опитваше да прецени какво е означавал Уил за мен.

— Не знам какво да правя — казах аз. — Не знам дали да я потърся, или просто да оставя всичко както си е.

Той се загледа в улицата замислен. После каза:

— А какво би направил той?

И в този момент загубих присъствие на духа. Вдигнах очи към този едър мъж с прямия му поглед, с двудневната набола брада, с нежните и умели ръце. И всичките ми мисли се изпариха.

— Добре ли си?

Отпих голяма глътка от сока си, опитвайки се да скрия онова, което бях сигурна, че е изписано на лицето ми. Внезапно, по неясна за мен причина, ми се прииска да заплача. Дойде ми твърде много. Цялата странна и смуцаваща вечер. Фактът, че Уил отново се бе появил и сякаш присъстваше във всеки мой разговор. Изведнъж видях

лицето му, саркастично повдигнатата вежда, сякаш казваше: *Какво, за бога, си забъркала сега, Кларк?*

— Просто... беше дълъг ден. Всъщност имаш ли нещо против, ако аз... — Сам бутна стола си назад и стана.

— Не. Няма нищо, тръгвай. Извинявай. Не исках...

— Беше много хубаво. Аз само...

— Няма проблем. Имала си дълъг ден. После и сбирката на кръга. Разбирам. Не, недей... няма нужда — каза той, когато посегнах за портмонето си. — Наистина. Мога да те почерпя един портокалов сок.

Мисля, че направо притичах до колата въпреки куцането си. Усещах погледа му през цялото време.

Спрях на паркинга и издишах дълбоко, сякаш го бях сдържала през целия път от бара дотук. Погледнах към магазина на ъгъла, после отново към апартамента си и реших, че не искам да бъда разумна. Исках вино, няколко големи чаши, докато убедя себе си да престана да гледам назад. Или до момента, когато нямаше да мога да виждам нищо. Бедрото ме заболя по-силно, докато слизах от колата. Откакто се беше появил Ричард, постоянно ме болеше; физиотерапевтът в болницата ми беше казал да не стоя твърде дълго права. Но само при мисълта да го кажа на Ричард, ми ставаше лошо.

Ясно. Значи, искаш да работиш в бар и да можеш по цял ден да си седиш на стола, така ли?

Онова млечнобяло, готвещо се за редиците на средния мениджмънт лице, старателно безличната му прическа. Излъчването на надменно превъзходство, макар да беше само две години по-голям от мен. Затворих очи и се опитах да преглътна възела от тревога, който стягаше стомаха ми.

— Само това, моля — казах, докато оставях бутилката студено бяло вино на касата.

— Парти, а?

— Какво?

— Готин костюм. Преоблякла си се като... Чакай, не ми казвай.

— Самир поглади брадичка. — Снежанка?

— Точно така — съгласих се аз.

— Трябва да внимаваш с това. Нали знаеш, че има празни калории в него? По-добре пий водка. Чиста. Или с мъничко лимон. Така казвам и на Джини, дето живее отсреща. Знаеш ли, че е екзотична танцьорка? Те трябва да внимават за фигурата си.

— Диетични съвети. Супер.

— Като всичко онова, дето все пишат за захарта. Трябва да се внимава със захарта. Няма смисъл да си купуваш нискомаслени продукти, ако са пълни със захар, нали така? Там са празните калории. Точно там. А онези заместители на захарта са най-лошите неща. Залепват за червата ти.

Той маркира виното и ми върна рестото.

— Какво хапваш, Самир?

— Спагети с пушен бекон. Страшни са, казвам ти.

Бях потънала в мислите си — някъде между натрошения ми таз, екзистенциалното отчаяние, свързано с работата, и необичайното желание да хапна спагети с пушен бекон — когато я видях.

Седеше на стъпалата пред сградата ми, свита на земята, обвила с ръце коленете си. Взех си рестото от Самир и направо хукнах да пресека улицата.

— Лили?

Тя бавно вдигна очи.

Гласът ѝ бе завален, очите ѝ — зачервени, сякаш е плакала.

— Никой не ме пусна. Натисках всички звънци, но никой не ме пусна.

Напъхах с мъка ключа в ключалката и подпрях вратата с чантата си, преди да приклепна до нея.

— Какво е станало?

— Само искам да легна да спя — каза тя, търкайки очи. — Толкова съм уморена. Исках да си взема такси до къщи, но нямах пари.

Долових киселия дъх на алкохол.

— Пияна ли си?

— Не знам. — Тя примигна насреща ми и леко наведе глава настрани. Тогава се запитах дали става дума само за алкохол. — Ако не съм, значи, си се превърнала в леприкон. — Тя потупа джобовете си. — О, виж, виж какво си имам! — Вдигна нагоре полуизпушена ръчно свита цигара, която дори и аз успях да подуша, че не е само с тютюн. — Да изпусим една, Лили — каза тя. — О, не. Ти си Луиза. Аз съм

Лили. — Тя захихика и с мъка извади запалка от джоба си, след което веднага се опита да запали цигарата откъм обратната страна.

— Добре, стига. Време е да се прибиращ. — Взех фасата от ръката ѝ и без да се впечатля от възраженията ѝ, го смачках ядно с крак. — Ще ти повикам такси.

— Но аз не...

— Лили!

Вдигнах поглед. От другата страна на улицата стоеше някакъв младеж, пъхнал ръце в джобовете на джинсите си, и ни гледаше напрегнато. Лили го погледна и веднага извърна очи.

— Кой е този? — попитах аз.

Тя се взираше в краката си.

— Лили. Ела тук. — В гласа му се долавяше увереността на собственик. Стоеше леко разкрачил крака, сякаш дори и от това разстояние очакваше тя да му се подчини. Нещо моментално ме разтревожи.

Никой не помръдна.

— Това гаджето ти ли е? Искаш ли да говориш с него? — попитах тихо.

Първия път не успях да различа думите ѝ. Наложих се да се наведа по-близо и да я помоля да повтори.

— Накарай го да се махне. — Тя затвори очи и извърна лице към вратата. — Моля те.

Той тръгна да пресича улицата към нас. Аз се изправих и се постарях гласът ми да звучи колкото може по-строго.

— Можеш да си вървиш вече. Лили ще дойде с мен.

Той спря на средата на улицата.

Не откъсвах очи от неговите.

— Можеш да говориш с нея друг път. Разбрахме ли се?

Сложих ръка на звънеца и сега заговорих на своя въображаем, мускулест и крайно избухлив приятел.

— Да. Ще слезеш ли да ми помогнеш, Дейв? Благодаря.

Изражението на младежа подсказваше, че това не е краят. После се обърна, извади телефона от джоба си и започна да говори с някого тихо и напрегнато, докато се отдалечаваше, пренебрегвайки клаксона на таксито, което трябваше да го заобиколи, и само хвърли кос поглед през рамо към нас.

Въздъгнах малко по-треперливо, отколкото очаквах, пъгнах ръце под раменете ѝ и без никакъв финес, но пък с доста приглушени ругатни, успях да издърпам Лили Хоутън-Милър във фоайето.

Тази нощ остана да спи в апартамента ми. Не можах да измисля какво друго да направя с нея. Повърна два пъти в банята ми, като ме отблъскваше, когато се опитах да прибера косата ѝ настрани.

Отказа да ми даде домашен телефон или може би не си го спомняше, а мобилният ѝ беше заключен с парола.

Измих я, помогнах ѝ да навлече чифт спортно долнище и тениска и я заведох във всекидневната.

— Разтребила си тук! — възкликна тя, сякаш го бях направила заради нея.

Накарах я да изпие чаша вода и я настаних на дивана, завъртяна настрани и с вдигнати към корема колене, макар да бях сигурна, че вече не е останало нищо в стомаха ѝ.

Докато намествах главата ѝ на възглавницата, тя отвори очи и сякаш за първи път ме разпозна наистина.

— Съжалявам.

Каза го толкова тихо, че за миг не бях сигурна дали е казала точно това, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Завих я с одеяло и я гледах, докато заспи — бледото ѝ лице, тъмносините сенки под очите, веждите, които имаха същата извивка като на бащата на Уил, същите бледи лунички.

После се сетих да заключа вратата на апартамента и взех ключовете с мен в спалнята, като ги пъгнах под възглавницата, за да не отмъкне нещо или да реши да си тръгне, не бях съвсем сигурна защо. Лежах будна, в главата ми бучаха сирените от летището, виждах лицата на хората от сбирката в църквата и вторачения, многозначителен поглед на младежа от отсрещната страна на улицата; мислех си, че съм приютила напълно непозната в дома си. И през цялото време един глас отекваше в главата ми: *Какви ги вършиш, за бога?*

Но какво друго бих могла да направя? Най-накрая, след като първите птици вече бяха запели, а бусът на пекарната бе разтоварил ранната си доставка долу, мислите ми забавиха ход, утихнаха и заспах.

СЕДМА ГЛАВА

Усетих миризмата на кафе. Нужни ми бяха няколко секунди, докато реша защо в апартамента ми може да се носи аромат на кафе, и когато си отговорих, мигновено скочих от леглото, навличайки суитшърта в движение.

Тя седеше с кръстосани крака на дивана, пушеше и използваше единствената ми по-хубава чаша за пепелник. Телевизорът работеше — даваха някаква щура детска програма с ярко облечени и широко ухилени водещи — а на полицата над камината имаше две чаши от стиропор.

— О, здрасти. Онази вдясно е твоята — каза тя, като ми хвърли кратък поглед. — Не знаех какво обичаш, затова ти взех американско кафе.

Примигнах и подсмръкнах от цигарения дим. Прекосих стаята и отворих прозореца. Погледнах часовника.

— Толкова късно ли е?

— Да. Кафето може да е малко студено. Не знаех дали да те будя.

— Днес е почивният ми ден — казах аз и се пресегнах за кафето. Беше достатъчно топло. Отпих голяма глътка с удоволствие. После се загледах в чашата. — Чакай малко. Как го купи? Бях заключила вратата.

— Слязох по противопожарната стълба — отвърна тя. — Нямах пари, затова казах на човека в пекарната в кой апартамент съм и той каза, че може после да му ги платиш. О, дължиш му и за два сандвича с пушена сьомга и сирене.

— Така ли? — Искаше ми се да се разсърдя, но изведнъж усетих силен глад.

Тя проследи погледа ми.

— О, аз вече ги изядох. — Издуха кръгче дим в средата на стаята. — В хладилника ти няма почти нищо. Наистина е редно да си подредиш малко жилището.

Момичето от тази сутрин бе толкова различно от онази Лили, която бях прибрала от улицата предната вечер, че ми беше трудно да повярвам, че е същият човек. Върнах се в спалнята, за да се облека, заслушана в телевизионната програма и шляпането на босите ѝ крака, докато си вземаше нещо за пиене от кухнята.

— Хей, слушай... Луиз. Може ли да ми дадеш малко пари назаем? — викна тя.

— Ако е, за да се напиеш до козирката, не.

Тя влезе в спалнята ми, без да чука. Вдигнах тениската си пред гърдите.

— О, и може ли да остана тук тази нощ?

— Трябва да говоря с майка ти, Лили.

— Защо?

— Трябва да разбере какво се случва.

Тя застана на вратата към стаята ми.

— Значи, не ми вярваш.

Направих ѝ знак да се обърне, за да си сложа сутиена.

— Вярвам ти. Но така стават нещата. Ти искаш нещо от мен, а аз трябва да науча нещо повече за теб преди това.

Докато навличах тениската презглава, тя отново се върна.

— Щом така искаш. И без това трябва да си взема малко дрехи оттам.

— Защо? Къде живееш сега?

Тя се извърна, сякаш не ме беше чула, душейки мишницата си.

— Може ли да използвам душа ти? Направо воня.

Час по-късно вече бяхме в колата и отивахме към Сейнт Джонс Ууд. Направо бях изтощена, както от събитията от предната вечер, така и от странната енергия, която се излъчваше от седналата до мен Лили. Тя непрекъснато мърдаше на седалката, пушеше цигарите една след друга, а после мълчеше в толкова напрегната тишина, че направо можех да усетя бремето на мислите ѝ.

— Е, кой беше онзи? Младежът от снощи? — Старателно гледах напред и гласът ми беше спокоен.

— Просто един тип.

— Каза ми, че ти е гадже.

— Значи, е такъв. — Гласът ѝ бе станал отсечен, а лицето ѝ бе сковано. Когато наближихме дома на родителите ѝ, тя скръсти ръце пред гърдите си, а погледът ѝ стана предизвикателен, сякаш вече водеше мълчалива битка. Беше ми любопитно дали не ме е излъгала за квартала, но тя махна да завия по една широка улица с дървета от двете страни и после да отбия в третата пресечка вляво, и се озовахме в място, типично за чужди дипломати или американски банкери, на улица, по която сякаш никой никога не минава. Спрях колата и се загледах през прозореца към високите измазани в бяло къщи, грижливо подрязаните зелени плетове, безупречно поддържаните саксии по первазите.

— Тук ли живееш?

Тя затръшна вратата зад себе си с такава сила, че малката ми кола се разтърси цялата.

— Не аз. *Те* живеят тук.

Отключи си и аз я последвах смутено, чувствайки се като натрапник. Озовахме се в просторно фоайе с висок таван, паркет на пода и огромно позлатено огледало на стената, с куп снежнобели покани, закачени на рамката му. Ваза с красиво аранжирани цветя беше поставена на малка старинна масичка. Въздухът бе наситен с уханието им.

От горе някъде се чу шум и врява, май някакви детски гласове — трудно беше да се прецени.

— Природените ми братя — небрежно поясни Лили и тръгна навътре, явно очаквайки да я последвам. Кухнята беше огромна, в модерно сиво, с безкраен на пръв поглед мраморен плот в бледокафяво. Всичко тук говореше за много пари — от дизайнерския тостер до кафемашината, която беше достатъчно сложна и голяма, че да е на мястото си в изискано миланско кафене. Лили отвори хладилника и погледна вътре, след което най-накрая извади кутия с прясно нарязани парчета ананас, които започна да яде с пръсти.

— Лили?

Глас от горния етаж, тревожен, женски.

— Лили, ти ли си? — Звук от стъпки, които бързаха надолу.

Лили само вдигна очи към тавана.

На вратата застана руса жена. Тя се вторачи в мен, после в Лили, която тъкмо пъхаше нехайно парче ананас в устата си. Отиде и грабна кутията от ръцете ѝ.

— Къде, по дяволите, беше? От училището направо не са на себе си. Татко ти обикаля из квартала. Мислехме, че може да са те убили! Къде беше?

— Не ми е татко.

— Не ми се прави на много умна, госпожице. Не може просто да се върнеш тук, сякаш нищо не е станало! Имаш ли някаква представа какви тревоги ни причини? Будувах заради брат ти през половината нощ, а после не можах да спя от притеснения какво може да ти се е случило. Наложих се да отменя гостуването при баба Хоутън, защото не знаехме къде си.

Лили я изгледа хладно.

— Не разбирам защо си се притеснила. Обикновено не те е грижа къде съм.

Жената застина от гняв. Беше слаба, от онези фигури, които се постигат с постоянни диети или строг тренировъчен режим; косата ѝ беше скъпо подстригана и боядисана, така че да не си личи намесата на специалиста, и носеше дизайнерски джинси. Но лицето ѝ, въпреки скъпия тен, я издаваше: изглеждаше изтощена.

Тя се нахвърли върху мен:

— При теб ли спи?

— Ами да, но...

Тя ме изгледа от глава до пети и явно реши, че не е очарована от видяното.

— Знаеш ли какви неприятности ни причиняваш? Имаш ли представа на колко години е? Какво, по дяволите, изобщо правиш с толкова младо момиче? Ти си поне, на колко, на трийсет?

— Всъщност аз...

— Затова ли е всичко? — попита тя дъщеря си. — Да не би да имаш връзка с тази жена?

— О, мамо, млъкни. — Лили отново бе взела кутията с ананас и ровеше в нея с показалец. — Не е каквото си мислиш. Не е тя причината. — Пъхна парче ананас в устата си и помълча, докато сдъвче или заради драматичния ефект, преди да продължи. — Тя е жената, която се е грижила за баща ми. Истинският ми баща.

Таня Хоутън-Милър седеше, облегната на безбройните възглавнички на кремавия си диван, и разбъркваше кафето си. Аз се бях настанила на ръба на дивана отсреща и гледах огромните френски ароматни свещи и артистично подредените списания за луксозен интериор. Леко се притеснявах, че ако седна назад като нея, кафето ми ще се излее в скута.

— Как се запозна с дъщеря ми? — уморено попита тя. На безименния ѝ пръст се мъдреха два от най-големите диаманти, които бях виждала.

— Не съм се запознавала с нея. Появи се в апартамента ми. Нямах представа коя е.

Тя осмисли това за минута.

— Ти си се грижила за Уил Трейнър.

— Да. До смъртта му.

Настана кратка пауза, докато и двете гледахме в тавана — нещо се беше разбило над главите ни.

— Синовете ми... — Тя въздъхна. — Имат поведенчески проблеми.

— Те са синове на...?

— Не са на Уил, ако това искаш да знаеш.

Настана тишина. Доколкото можеше да се каже така при бесните викове, които се чуваха от горния етаж. Ново тупване, след което настана зловещо мълчание.

— Госпожо Хоутън-Милър — обадих се накрая. — Вярно ли е? Лили наистина ли е дъщеря на Уил?

Тя леко вирна брадичка.

— Да.

Внезапно цялата изтръпнах и оставих чашата кафе на масата.

— Не разбирам. Не знам как...

— Много е просто. Двамата с Уил бяхме заедно през последната година в университета. Бях лудо влюбена в него, разбира се. Всички бяха. Макар че трябва да отбележа, че чувствата ми съвсем не бяха едностранни, ако ме разбираш. — Тя се усмихна лекичко и изчака, сякаш трябваше да кажа нещо.

Не можех. Как е възможно Уил да не ми е казал, че има дъщеря? След всичко, през което бяхме минали заедно?

Таня продължи да разказва с провлачения си глас:

— Както и да е. Бяхме идеалната двойка на випуска. Ходехме по балове, спортни състезания, уикенди в провинцията, знаеш за какво говоря. Дватамата с Уил... бяхме навсякъде заедно. — Разказваше така, сякаш спомените бяха още пресни в съзнанието ѝ, сякаш непрекъснато се е връщала към тях в мислите си. — После, на Бала на основателите, се наложи да си тръгна, за да помогна на една приятелка, която се беше забъркала в неприятности, а когато се върнах, Уил го нямаше. Чаках го часове наред, докато всички коли дойдоха и прибраха всички останали, и накрая дойде едно момиче, което дори не познавах много добре, и ми каза, че Уил си е тръгнал със Стефани Лудън. Ти не я познаваш, но тя открай време му беше хвърлила око. Отначало не повярвах, но въпреки това отидох с колата до къщата ѝ и ето че в пет сутринта той излезе и двамата се зацелуваха на прага, сякаш не ги е грижа кой ще ги види. Слязох от колата и му потърсих обяснение, а той дори нямаше доблестта да се засрами. Каза ми, че нямало защо да се вълнуваме прекалено, след като и двамата сме знаели, че едва ли ще останем заедно след университета. А после, разбира се, завършихме, което, честно казано, беше истинско облекчение, защото кой би искал да е момичето, което Уил Трейнър е зарязал? Но ми беше много трудно да забравя, защото всичко бе приключило така внезапно. След като се разделихме и той започна работа в Ситито, му писах с молба да се видим на по-питие, за да разбера къде, за бога, сме сбъркали. Защото, доколкото ми беше известно, двамата бяхме щастливи заедно, нали? А той само накара секретарката си да ми прати... бележка, в която обясняваше, че графикът на Уил бил ужасно натоварен и нямал време точно сега, но ми желаел всичко най-добро. Всичко най-добро. — Тя направи гримаса.

Аз потръпнах вътрешно. Колкото и да не ми се щеше да вярвам на историята ѝ, този образ на Уил беше ужасяващо достоверен. Самият Уил бе гледал с кристална яснота на по-раншния си живот и бе признавал колко зле се е отнасял с жените, когато е бил по-млад. Точните му думи бяха: „Бях пълен задник“.

Таня продължаваше да говори.

— И тогава, около два месеца по-късно, открих, че съм бременна. И вече беше ужасно късно, защото цикълът ми винаги е бил непостоянен и не бях разбрала, че вече съм пропуснала два. Затова реших да задържа бебето. Но... — Сега отново вдигна брадичка, сякаш да се защити. — Нямаше нужда да му казвам. Не и след всичко, което беше казал и направил.

Кафето ми бе изстинало.

— Нямало е смисъл да му кажете?

— Той направо ми беше заявил, че не иска да има нищо общо с мен. Щеше да си помисли, че съм го направила нарочно, за да го задържа или нещо подобно.

Стоях с отворена уста. После я затворих.

— Но не... не смятате ли, госпожо Хоутън-Милър, че той е имал право да знае? Не мислите ли, че би искал да види детето си? Независимо какво е станало между вас двамата?

Тя остави чашата си.

— Тя е на шестнайсет — казах аз. — Била е на четиринайсет или петнайсет, когато той почина. Това е ужасно дълго...

— Тогава вече си имаше Франсис. Той й беше баща. И беше много добър с нея. Бяхме семейство. Ние сме семейство.

— Не разбирам...

— Уил не заслужаваше да знае за нея.

Думите замръзнаха помежду ни.

— Той беше негодник. Ясно? Уил Трейнър беше егоистичен задник. — Тя отметна кичур коса от лицето си. — Очевидно е, че не знаех какво се е случило с него. Това бе абсолютен шок за мен. Но откровено мога да кажа, че не би имало никакво значение.

Отне ми минутка, докато си върна гласа.

— Щеше да има огромно значение. За него.

Тя ме изгледа рязко.

— Уил се самоуби — казах аз и гласът ми леко пресекна. — Уил отне живота си, защото не виждаше причина да продължава напред. Ако знаеше, че има дъщеря...

Тя се изправи.

— О, не. Не ми прехвърляй това бреме, госпожице. Няма да нося отговорността за самоубийството на този човек. Да не мислиш, че животът ми не е достатъчно сложен? Да не си посмяла да стоиш тук и

да ме съдиш. Ако имаше да се справяш с половината от онова, което е на главата ми... Не. Уил Трейнър беше ужасен човек.

— Уил Трейнър беше най-прекрасният човек, когото съм срещала.

Тя бавно ме огледа от горе надолу.

— Да. Предполагам, че вероятно е така.

Сигурно никога през живота си не съм изпитвала толкова внезапна неприязън към когото и да било.

Станах да си вървя и в тишината отекна глас:

— Значи, баща ми наистина не е знаел за мен.

Лили стоеше напълно неподвижно на прага. Таня Хоутън-Милър пребледня. После се окопоти.

— Спестявах ти болката, Лили. Познавах много добре Уил и не бях готова да подложя и двете ни на унижението да се опитваме да го убедим да бъде част от връзка, която не би желал. — Тя приглади косата си. — И е крайно време да престанеш с този отвратителен навик да подслушваш. Някой ден горчиво ще съжаляваш.

Не можех да слушам повече. Тръгнах към вратата в момента, в който едно момче се развика горе. Пластмасово камионче политна от стълбите и се разби на парчета някъде долу. Тревожно лице — филипинско — ме погледна над парапета. Продължих да слизам по стълбите.

— Къде отиваш?

— Съжалявам, Лили. С теб... вероятно ще говорим друг път.

— Но ти не ми каза почти нищо за баща ми.

— Той не ти е баща — обади се Таня Хоутън-Милър. — Франсис е направил за теб много повече, отколкото Уил някога би направил.

— Франсис не ми е баща — викна силно Лили.

Последва нов трясък горе и женски глас, който викаше на непознат за мен език. Автомат играчка стреляше с металически откоси. Таня вдигна ръце към главата си.

— Не мога да се справя с това. Просто не мога да го понеса.

Лили ме настигна до вратата.

— Мога ли да остана при теб?

— Какво?

— В апартамента ти? Не мога да остана тук.

— Лили, не мисля...

— Само за тази нощ. Моля те.

— О, нямам нищо против. Нека остане при теб ден-два. Очарователна компания е. — Таня махна с ръка. — Любезна, услужлива, мила. Истинска мечта! — Лицето ѝ стана студено. — Да видим как ще се оправите. Знаеш ли, че тя пие? И пуши в къщата? И че е била отстранена от училище? Каза ли ти всичко това?

Лили изглеждаше леко отегчена, сякаш го бе чувала милион пъти.

— Дори не си даде труд да се яви на изпитите. Направихме всичко възможно за нея. Психолози, най-добрите училища, частни преподаватели. Франсис се отнася към нея така, сякаш е негово собствено дете. А тя само ни трови живота. Съпругът ми е в много тежък период в банката сега, а и момчетата си имат проблеми, но тя не отстъпва и сантиметър. Винаги е била такава.

— Как би могла изобщо да знаеш? Била съм с детегледачки през половината от живота си. Когато се родиха момчетата, ти ме прати в пансион.

— Не можех да се справя с всички ви! Направих каквото можах!

— Направи каквото искаше, което беше да създадеш своето идеално семейство отначало, без мен. — Лили се обърна пак към мен. — Моля те? Само за малко? Обещавам да не ти се мотая в краката. Ще ти помагам.

Би трябвало да откажа. Знаех, че така е редно. Но бях толкова ядосана на тази жена. И поне веднъж си казах, че трябва да заместя Уил, да направя онова, което той би сторил.

— Добре — казах аз в мига, в който голяма лега играчка профуча край ухото ми и се разби на малки цветни парчета в краката ми. — Грабвай си нещата. Ще те чакам отвън.

Останалата част от деня мина като вихър. Изнесохме кашоните от втората спалня и ги натрупахме при мен, за да я превърнем в нейна стая. Поне вече не беше складово помещение. Сложихме щорите, които така и не бях намерила време да закача, донесохме лампа и допълнителното нощно шкафче от моята стая. Купих сгъваемо легло, което качихме заедно по стълбите, както и подвижна стойка със закачалки за дрехите ѝ, нови завивки и чаршафи. На Лили явно ѝ

харесваше да има цел и никак не се притесняваше, че се пренася да живее с почти непозната. Гледах я как подрежда малкото си вещи в допълнителната спалня същата вечер и се почувствах леко тъжна. Колко ли нещастно бе това момиче, че да иска да напусне онзи лукс и да го замени с тясна стая със сгъваемо легло и разклатена закачалка за дрехи?

Сготвих спагети. Чувствах се малко странно, че има за кого друго да готвя, после гледахме заедно телевизия. В осем и половина звънна телефонът ѝ и тя помоли за лист и химикалка.

— Ето — каза тя, докато драскаше нещо. — Това е мобилният номер на майка ми. Искане да знае твоя номер и адреса. За спешни случаи.

За миг се запитах колко ли дълго ще се задържи тук според майка ѝ.

В десет, изтощена, ѝ казах, че си лягам. Тя още гледаше телевизия, седнала с кръстосани крака на дивана, и си пишеше с някого на малкия си лаптоп.

— Не стой до късно, става ли? — Прозвуча кухо от устата ми, сякаш само се преструвах на възрастен човек.

Очите ѝ останаха залепени за телевизора.

— Лили?

Вдигна поглед, сякаш едва сега забелязваше, че съм в стаята.

— О, да, канех се да ти кажа нещо. Бях там.

— Къде?

— На покрива. Когато падна. Аз повиках линейката.

Внезапно видях лицето ѝ, големите очи, бледата кожа в мрака.

— Но какво си правила там горе?

— Намерих адреса ти. След като всички вкъщи бяха изперкали, просто исках да разбера коя си, преди да се опитам да говоря с теб. Видях, че мога да се покатеря догоре по аварийната стълба и че в апартамента ти свети. Просто чаках всъщност. Но когато се качи горе и почна да вървиш по ръба, си казах, че ако се обадя, сигурно ще те подплаша.

— Което и стана.

— Да. Не беше нарочно. Мислех си, че съм те убила.

Тя се разсмя притеснено.

Останахме така близо минута.

— Всички мислят, че съм скочила.

Лицето ѝ рязко се извърна към мен.

— Така ли?

— Да.

Тя се замисли над това.

— Заради случилото се с баща ми ли?

— Да.

— Липсва ли ти той?

— Всеки божи ден.

Тя помълча. Накрая каза:

— Кога е следващият ти почивен ден?

— Неделя. Защо? — попитах, докато с мъка събирах мислите си.

— Може ли да идем в твоя роден град?

— Искаш да идеш в Стортфорд?

— Искам да видя къде е живял.

ОСМА ГЛАВА

Не казах на татко, че идваме. Изобщо не знаех как да подхвана такъв разговор. Спряхме пред къщата и останах в колата цяла минута, съзнавайки, докато тя се взираше през прозореца, колко малка и невзрачна изглежда къщата на родителите ми в сравнение с нейната. Беше предложила да купим цветя, след като ѝ казах, че майка ми ще настоява да останем на обяд, и се ядоса, когато предложих да вземем карамфили от бензиностанцията, макар да бяха за напълно непознат за нея човек.

Отидохме с колата до супермаркета в другия край на Стортфолд, където тя избра огромен и специално приготвен букет от фрезии, божури и лютичета. За който платих аз.

— Изчакай ме тук за минутка — казах аз, когато тя понечи да слезе. — Ще трябва да им обясня, преди да влезеш.

— Но...

— Повярвай ми — прекъснах я. — Ще им трябва малко време.

Прекосих малката градинка отпред и почуках на вратата. Чуваше се телевизорът във всекидневната и си представих дядо, седнал да гледа конните състезания, докато устните му безмълвно се движеха заедно с краката на конете. Звучите и гледките на дома ми. Замислих се за месеците, в които бях стояла далеч, без да съм сигурна, че изобщо съм добре дошла тук вече, за това, че дори бях отказвала да си помисля какво е да минеш по алеята, за уханието на омекотител за дрехи от прегръдката на мама, за далечния екот от смеха на баща ми.

Татко отвори вратата и веждите му рязко се вдигнаха нагоре.

— Лу! Не те очаквахме!... Очаквахме ли те? — Той пристъпи напред и ме прегърна здраво.

Осъзнах, че ми е приятно отново да съм със семейството си.

— Здравсти, татко.

Той стоеше на стъпалата, протегнал ръка. Миризмата на печено пиле се носеше по коридора.

— Ще влезеш ли, или ще си правим пикник на стълбите тук?

— Първо трябва да ти кажа нещо.
— Уволнили са те от работа?
— Не, не са ме уволнили...
— Направила си си нова татуировка.
— Знаел си за татуировката?
— Аз съм ти баща. Знам за всяка пакост, която със сестра ти сте направили, откакто навършихте три години. — Той се наведе напред.
— Майка ти така и не ми позволи да си направя.
— Не, татко, нямам нова татуировка. — Поех си въздух. — Аз... с мен е дъщерята на Уил.
Татко замръзна. Мама се появи зад него с престилка на кръста.
— Лу! — Забеляза изражението по лицето на татко. — Какво? Какво е станало?
— Казва, че с нея е дъщерята на Уил.
— Какво на Уил? — изграчи мама.
Лицето на татко беше станало абсолютно бяло. Пресегна се назад и се опря на радиатора.
— Какво? — тревожно попитах аз. — Какво става?
— Ти... нали не искаш да ми кажеш, че си взела неговите... малките му войничета?
Направих физиономия.
— Тя е в колата. На шестнайсет е.
— О, слава богу. О, Джоузи, слава на бога. Напоследък си толкова... Вече не знам какво... — Той се овладя. — Дъщерята на Уил ли каза? Не си споменавала, че...
— Не знаех. Никой не е знаел.
Мама надникна покрай мен, за да види колата, в която Лили се опитваше да се държи сякаш не знае, че говорим за нея.
— Е, по-добре я покани да влезе — каза мама, вдигнала ръка към гърлото си. — Пилето не е никак малко. Ще стигне за всички ни, ако му добавя още малко картофи. — Поклати глава с удивление. — Дъщерята на Уил. Мили боже, Лу. Определено си пълна с изненади. — Махна на Лили, която неуверено ѝ махна в отговор. — Ела тук, миличка!
Татко също вдигна ръка за поздрав, после тихо попита:
— Господин Трейнър знае ли?
— Още не.

Татко разтри гърдите си.

— Има ли и друго?

— Какво друго?

— Още нещо, което да искаш да ни кажеш. Нали се сещаш, освен дете скачаш от покривите и водиш у дома отдавна изгубени деца. Нали не си решила да тръгнеш да пътуваш с цирка или да си осиновиш дете от Казахстан, или Бог знае какво?

— Кълна се, че не се каня да направя никое от изброените. Засега.

— Е, да благодарим на бога за това. Колко е часът? Мисля, че ми е време за едно питие.

— Къде ходиш на училище, Лили?

— Малко частно училище с пансион в Шропшър. Никой не е чувал за него. Там ходят само умствено изостанали деца на богаташи и далечни роднини на молдовската царска фамилия.

Бяхме се натъпкали около масата във всекидневната, като седмината седяхме лакът до лакът и коляно до коляно и поне шестима от нас се молеха да не се наложи на някого да иде до тоалетна, защото трябваше всички да станем и да преместим масата двайсетина сантиметра към дивана.

— Пансион, значи? С ресторантчета за бързо хранене и среднощни купони, и такива неща? Сигурно е супер.

— Не съвсем. Затвориха ресторанта миналата година, защото половината момичета имат хранителни разстройства и повръщаха след преяждане със „Сникърс“.

— Майката на Лили живее в Сейнт Джонс Ууд — обадох се аз. — Сега е отседнала при мен за няколко дни, докато... докато научи повече за другата част от семейството си.

Мама каза:

— Семейство Трейнър живеят тук от много поколения.

— Наистина ли? Познавате ли ги?

Мама замръзна.

— Е, неточно...

— Как изглежда къщата им?

Лицето на мама стана непроницаемо.

— За такива неща питай Лу. Тя е тази, която прекарваше... много време там.

Лили чакаше.

Татко се намеси:

— Аз работя с господин Трейнър, който е отговорен за стопанисването на имението.

— Дядо! — възкликна дядо и се разсмя. Лили го погледна, после отново погледна към мен. Усмихнах ѝ се, макар че самото споменаване на името ме изкара от равновесие.

— Точно така, татко — обади се мама. — Той е дядо на Лили. Също като теб. Кой иска още картофи?

— Дядо — повтори Лили тихичко, видимо доволна.

— Ще им се обадим и... ще им кажем — казах аз. — Ако искаш, може да минем покрай къщата им, когато си тръгваме. Само да я видиш отвън.

Сестра ми седеше и мълчеше през цялото време. Лили беше настанена до Том, вероятно с идеята да го накарат да се държи възпитано, макар че все още съществуваха значителен риск да започне да обяснява нещо за чревни паразити. Трина наблюдаваше Лили. Тя беше доста по-недоверчива от родителите ми, които бяха приели всичко, което им бях казала. Беше ме придърпала горе, докато татко показваше на Лили градината, и ми бе задала всички онези въпроси, които прелитаха диво през главата ми като гълъби, затворени в тясна стая. Откъде мога да съм сигурна, че е тази, за която се представя? Какво иска? И най-накрая: *Защо, за бога, собствената ѝ майка ще иска тя да живее с теб?*

— Е, колко време ще остане? — попита тя на масата, докато татко обясняваше на Лили как се обработва зелен дъб.

— Не сме го обсъждали още.

Трина направи физиономия, която едновременно казваше, че съм пълен идиот и че това изобщо не е новина за нея.

— При мен е само от два дни, Трина. И е толкова малка още.

— И аз това искам да кажа. Какво знаеш ти за отглеждането на деца?

— Тя не е точно дете.

По-зле. Тийнейджърите са като току-що проходили деца с хормони — достатъчно са големи, за да искат да правят какво ли не, но

без капчица здрав разум. Може да се забърка във всякакви глупости. Не мога да повярвам, че изобщо си се захванала с това.

Подадох ѝ каничката със соса.

— „Здрасти, Лу. Поздравления, че успя да се задържиш на работа в този труден период. Браво, че успя да се съвземеш след ужасната злополука. Радвам се да те видя.“

Тя ми подаде солта и измърмори под нос.

— Знаеш, че няма да успееш да се справиш с това, както и с...

— Както и с кое?

— С депресията си.

— Не страдам от депресия — просъсках в отговор. — Не съм депресирана, Трина. За бога, не съм скочила нарочно от покрива.

— Не си на себе си от много време. Още от онази история с Уил.

— Какво трябва да направя, за да те убедя? Имам постоянна работа. Ходя на физиотерапия, за да оздравее напълно тазът ми, и дори посещавам групова терапия за преодоляване на скръбта, за да си подредя мислите. Мисля, че се справям много добре даже. — Сега цялата маса слушаше мен.

— Всъщност... чуйте нещо. О, да. Лили е била там. Видяла ме е да падам. Именно тя е повикала линейката, както се оказа.

Всички от семейството ми гледаха право към мен.

— Видяхте ли, вярно е. Тя ме е видяла как падам. Не съм скочила. Лили, тъкмо обяснявах на сестра ми. Ти си била на покрива, когато паднах, нали така? Видяхте ли? Казах ви, че съм чула женски глас. Не съм откачила. Тя наистина е видяла всичко. Подхлъзнах се, нали така?

Лили вдигна очи от чинията си, без да спира да дъвче. Не бе спряла да яде, откакто бяхме седнали.

— Да. Не се опитваше да се самоубие.

Мама и татко се спогледаха. Майка ми въздъхна, прекръсти се крадешком и се усмихна. Сестра ми повдигна вежди, което бе единственото извинение, което щях да получа от нея. За миг се почувствах окрилена.

— Тя само крещеше към небето. — Лили вдигна вилицата си. — И беше адски ядосана.

Настана пълна тишина.

— О — възкликна татко. — Ами, значи...

— Това е... добре — каза мама.

— Пилето е страхотно — обади се Лили. — Може ли допълнително?

Останахме до късния следобед, отчасти защото всеки път, щом понечех да стана, мама ни предлагаше още храна, и отчасти защото, докато имаше други хора, които да си приказват с Лили, цялата ситуация не беше толкова абсурдна и напрегната. Двамата с татко излязохме в задния двор и се настанихме на двата шезлонга, които някак си не бяха успели да изгният и тази зима, макар да бе препоръчително да седиш абсолютно неподвижно на тях за всеки случай.

— Знаеш ли, че сестра ти чете „Жената евнух“? И някаква стара глупава книга „Женската стая“ или спалня, нещо такова. Разправя, че майка ти е класически пример за потиснатата женственост и самият факт, че майка ти не е съгласна с това, показва колко е потисната. Опитва се да ѝ внуши, че аз трябва да готвя и чистя, и ме изкарва пълен пещерняк. Но ако се осмеля да възразя, само ми се сопва да не съм налагал привилегиите си. Привилегии! Казах ѝ, че с удоволствие бих ги наложил, стига да знаех къде, по дяволите, ги е прибрала майка ти.

— Мама ми изглежда съвсем наред — отвърнах аз. Отпих от чая си с леко гузно потръпване, понеже от къщата долитаха звуци от миенето на чинии.

Татко ме погледна косо.

— Не си е бръснала краката от три седмици. Три седмици, Лу! Ако трябва да съм честен, направо ме побиват тръпки, когато ме докоснат. Вече от две нощи спя на дивана. Не знам, Лу. Защо хората вечно са недоволни от това, което имат? Майка ти беше щастлива, аз бях щастлив. Всеки си знае ролята. Аз съм този с косматите крака. Тя носи гумените ръкавици. Просто е.

В дъното на градината Лили учеше Том как да имитира свирукане на птици, като използва стръкче трева. Той го стискаше здраво между палците си, но вероятно заради четирите му паднали зъбчета не излизаше никакъв звук, затова пък излетя една малина и пръски слюнка.

Седяхме известно време в непринудено мълчание, заслушани в птичата врява, подсвиркването на дядо и джафкането на съседското куче, което искаше да го пуснат вътре. Беше ми хубаво да съм у дома.

— Как е господин Трейнър? — попитах аз.

— О, много добре. Знаеш ли, че пак ще става татко?

Завъртях се много внимателно на стола си.

— Така ли?

— Не е с госпожа Трейнър. Тя се изнесе веднага след... нали знаеш. Бъдещата майка е онази червенокосата, все й забравям името.

— Дела — подсказах му аз, спомняйки си изведнъж.

— Точно тя. Явно са се познавали от доста време, но си мисля, че цялата работа с бебето е била леко изненадваща и за двамата. — Татко си отвори нова бира. — Той е доста въодушевен. Сигурно се радва, че отново чака син или дъщеря. Има за какво да мисли.

Част от мен искаше да го укори. Но от друга страна, много лесно можех да си представя нуждата да извлечеш нещо добро от случилото се, желанието да изплуваш обратно на повърхността с каквито и да е средства.

Те са заедно само заради мен, беше ми казал Уил неведнъж.

— Как смяташ, какво ще каже за Лили? — попитах аз.

— Нямам представа, миличка. — Татко се замисли. — Мисля, че ще се зарадва. Така сякаш си връща частица от сина, нали?

— А как ще реагира госпожа Трейнър?

— Не знам, скъпа. Дори не знам къде живее сега.

— Лили... не е лесно дете.

Татко се разсмя.

— Не думай! Двамата с майка ти направо се бяхме побъркали години наред заради теб и Трина, с вашите закъснения, гаджета и сърдечни неволи. Крайно време беше и ти да усетиш какво е. — Отпи голяма глътка от бирата си и отново се засмя. — Това е добра новина, скъпа. Радвам се, че не си сам-самичка в онзи твой празен апартамент.

Тревичката на Том издаде някакъв скърцащ звук. Лицето му грейна и той вдигна високо юмруче. Ние му отвърнахме с вдигнати палци.

— Татко?

Той се обърна към мен.

— Нали знаеш, че съм добре?

— Да, миличка. — Леко ме тупна по рамото. — Но мое задължение е да се тревожа. Ще го правя, докато остарее толкова, че да не мога да стана от стола си. — Той погледна надолу към него. — Имай предвид, че може да е по-скоро, отколкото би ми се искало.

Тръгнахме си малко преди пет. Погледнах в огледалото за обратно виждане и видях, че единствено Трина не махаше за довиждане. Стоеше със скръстени пред гърдите ръце и леко поклащаше глава, докато ни гледаше как се отдалечаваме.

Когато се прибрахме, Лили изчезна на покрива. Не бях се качвала там след инцидента. Оправдавах се пред себе си, че пролетното време не е подходящо, че стълбата ще е хлъзгава заради дъжда, че гледката на всички саксии с мъртви цветя ще ме накара да се чувствам гузна, но всъщност ме беше страх. Дори само мисълта да се кача горе, караше сърцето ми да затупти по-бързо; мигновено си спомнях онова усещане за изчезването на опората под краката ми, сякаш някой е дръпнал килимчето под мен.

Видях я как прекрачва през прозореца на стълбищната площадка и викнах, че трябва да слезе след дващест минути. Когато минаха дващест и пет, започнах да се притеснявам. Викнах през прозореца, но ми отговори само шумът на минаващите коли. На трийсет и петата минута вече прекрачвах рамката на прозореца в коридора, като ругаех под нос, докато излизах на стълбите.

Беше топла лятна привечер и асфалтът на покрива излъчваше топлина. Звуците на града под нас носеха спокойствието на неделята с бавно минаващите коли със свалени прозорци и гърмяща музика, с младежите, които стояха на групички по улиците, и далечната миризма на пушек от барбекюто на някой съседен покрив.

Лили седеше на обърната наопаки саксия и гледаше към Ситито. Застанах с гръб към водния резервоар, мъчейки се да не потръпвам инстинктивно всеки път, щом тя се наведе към ръба.

Беше грешка да се качвам тук. Усещах как асфалтът леко се надига и спуска под краката ми като палубата на кораб. Тромаво се добрах до желязната пейка и седнах. Тялото ми отлично помнеше какво е да стоиш на онзи парапет; как безкрайно малката разлика между стабилния живот и политането, което може да сложи край на всичко, се измерва в най-дребните мерни единици, в грамове, в

милиметри, в градуси, и съзнанието за това караше косъмчетата по ръцете ми да настръхнат, а по врата ми да избие пот.

— Може ли да слезеш, Лили?

— Всичките ти растения са мъртви. — Тя чоплеше кафявите листа на един напълно изсъхнал храст.

— Да. Ами не съм се качвала тук от няколко месеца.

— Не бива да оставяш растенията да загинат. Жестоко е.

Погледнах я сепнато, за да видя дали се шегува, но тя явно не се шегуваше. Наведе се, отчупи клонка и се загледа в сухия край.

— Как се запозна с баща ми?

Посегнах да се хвана за ръба на резервоара в опит да спра треперенето на краката.

— Просто кандидатствах за работа като личен асистент. И я получих.

— Макар да нямаш медицинско образование.

— Да.

Тя се замисли над това, метна сухото клонче, после стана, отиде до далечния край на терасата и остана там, разкрачила леко крака, с ръце на кръста, като слабичка и войнствена амазонка.

— Бил е красив, нали?

Покривът се люлееше под мен. Трябваше да слеза долу.

— Не мога да говоря тук горе, Лили.

— Наистина ли те е страх?

— Просто предпочитам да слезем. Моля те.

Тя наклони леко глава и ме загледа, сякаш се опитваше да реши дали да изпълни молбата ми. Направи крачка към стената и предпазливо вдигна крак, сякаш се канеше да се качи на парапета, което мигом ме накара да се изпотя цялата. После се обърна към мен, ухили се, пъкна цигара между зъбите си и се върна обратно по покрива към аварийната стълба.

— Няма да паднеш пак, не се плаши. Няма чак такъв лош късмет.

— Така ли? Е, точно сега не ми се ще да изпробвам късмета си.

Няколко минути след това, когато успях да накарам краката си да се подчинят на мозъка, двете слязохме по железните стъпала. Спряхме за малко пред прозореца ми, понеже осъзнах, че треперя прекалено силно, за да мога да прекрача вътре, и вместо това седнах на стъпалата.

Лили вдигна очи към небето и зачака. После ѝ стана ясно, че не мога да помръдна, и също седна до мен. Бяхме сигурно около три метра по-ниско отпреди, но след като виждах моя коридор през прозореца и от двете ми страни имаше перила, вече можех да дишам нормално.

— Знаеш ли какво ти трябва? — подхвърли тя и завъртя ръчно свита цигара между пръстите си.

— Сериозно ли ми предлагаш да се напуша? На четири етажа височина? Нали знаеш, че съвсем скоро паднах от покрива?

— Ще ти помогне да се отпуснеш.

И понеже аз не я взех от ръката ѝ, продължи:

— О, хайде де. Какво — да не би наистина да си най-праволинейният човек в цял Лондон?

— Не съм от Лондон.

След това не ми се вярваше, че съм се оставила да бъде манипулирана от една шестнайсетгодишна девойка. Но Лили беше като онова готино момиче в класа, което всеки се мъчи да впечатли. Преди да успее да каже нещо друго, взех цигарата от ръката ѝ и дръпнах предпазливо, мъчейки се да не се закашлям, когато димът опари гърлото ми.

— Както и да е, ти си на шестнайсет — измърморих аз. — Не бива да го правиш. А и откъде някой като теб се снабдява с такива неща?

Лили надникна над парапета.

— Харесваше ли го?

— Кого дали съм харесвала? Баща ти? Не и отначало.

— Защото е бил в инвалидна количка.

Защото се правеше на героя на Даниъл Дей-Люис от „Левия ми крак“ и ми изкара ангелите, искаше ми се да ѝ кажа, но щяха да са нужни много пояснения.

— Не. Инвалидната количка бе най-маловажното нещо, свързано с него. Не го харесах, защото... беше много гневен. И малко страшен. И тези две неща го правеха доста труден за харесване.

— Приличам ли на него? Намерих негова снимка в Гугъл, но не мога да преценя.

— Малко. Кожата ти е същата. Може би в очите.

— Майка ми казва, че е бил много красив и това го е направило такъв задник. Едно от нещата. Винаги, когато ѝ лазя по нервите, ми казва, че съм същата като него. *О, боже, същата си като Уил Трейнър.* Винаги го нарича Уил Трейнър обаче. Не „баща ти“. Твърдо е решила да направи Смотаняка мой баща, макар да е явно, че не е. Сякаш може да ни направи едно семейство само като настоява, че сме такова.

Дръпнах отново. Усетих как ме замайва. Като се изключи една нощ на купон в Париж, бяха минали години, откакто бях пушила цигара с трева.

— Знаеш ли, би ми харесало много повече, ако не съществуваше известна вероятност да падна от това аварийно стълбище.

Тя я взе от ръката ми.

— Господи, Луиз. Трябва да се забавляваш повече. — Вдиша дълбоко дима и наведе глава назад. — Казвал ли ти е как се чувства? Ама наистина? — Отново дръпна и ми подаде цигарата. На нея сякаш изобщо не ѝ влияеше.

— Да.

— Спорехте ли?

— Доста. Но и много се смеехме.

— Той харесваше ли те?

— Дали ме е харесвал?... Не знам дали точната дума е „харесване“.

Устните ми безмълвно се опитваха да оформят думите, които не намирах. Как да обясня на това момиче какво означавахме двамата с Уил един за друг и че той ме бе разбирал както никой на света преди това и може би изобщо? Как би могла да разбере тя, че загубата му бе като зейнала празнота в мен, болезнено и постоянно напомняне, че никога не бих могла да запълня тази липса?

Тя ме гледаше вторачено.

— Истина е! Баща ми те е харесвал! — Тя се засмя. А казаното от нея беше толкова нелепо, думата беше толкова изтъркана в сравнение с онова, което бяхме означавали един за друг с Уил, че въпреки волята си аз също се разсмях. — Баща ми си е падал по теб. Ама че лудост! — Тя внезапно остана с отворена уста. — О, мили боже! При друго стечение на обстоятелствата ти можеше да си ми втора майка.

Двете се спогледахме с престорен ужас и някак си това прерасна в нещо повече, и усетих как някакъв балон с веселие бавно се надува вътре в гърдите ми. Започнах да се смея с онзи смях, който граничи с истерия, от който стомахът те заболява и дори само като погледнеш някого, пак започваш да се хилиш.

— Правили ли сте секс?

И това уби всичко.

— Добре. Разговорът стана твърде странен.

Лили се намръщи.

— Цялата ви връзка изглежда странна.

— Не беше така. Всичко... просто...

Внезапно всичко ми дойде в повече: покривът, въпросите, цигарата с трева, спомените за Уил. Сякаш с думите си извиквахме образа му във въздуха между нас: усмивката му, кожата му, допира на лицето му до моето, а аз не бях сигурна, че го искам. Наведох глава и я свих между коленете си. *Дишай*, казах си наум.

— Луиза?

— Какво?

— Той винаги ли е възнамерявал да иде в онова място? В „Дигнитас“?

Кимнах. Повторих думата мислено, мъчейки се да овладее надигащата се в мен паника. Вдишване. Издишване. *Просто дишай*.

— Ти опита ли се да промениш решението му?

— Уил беше... упорит.

— Спорехте ли за това?

Преглътнах с мъка.

— До последния му ден.

Последният ден. Защо го бях казала? Затворих очи.

Когато най-сетне ги отворих, тя ме наблюдаваше.

— Беше ли с него, когато умря?

Очите ни бяха като приковани едни в други.

Младите са толкова страшни, мислех си аз. Не знаят граници. Не се боят от нищо. Виждах как следващият въпрос се оформя на устните й, едва доловимото напрегане в погледа. Но може би не беше чак толкова смела, колкото си мислех.

Най-накрая тя свали поглед.

— Е, кога ще кажеш на родителите му за мен?

Сърцето ми се сви.

— Тази седмица. Ще се обадя тази седмица.

Тя кимна и извърна лице, така че вече не виждах изражението ѝ. Видях как отново си дръпна от цигарата. После просто пусна фасата през металните пречки на пожарната стълба, изправи се и прекрачи вътре, без да ме погледне повече. Аз изчаках, докато краката ми отново можеха да поемат тежестта на тялото ми, и тогава я последвах през прозореца.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Обадих се в обедната почивка във вторник, когато обща едnodневна стачка на френските и немските авиодиспечери бе оставила бара почти празен. Изчаках, докато Ричард тръгне за доставки, след което застанах на пътеката, близо до последните тоалетни преди проверката на багажа, и зарових в телефона си за телефонния номер, който така и не можах да изтрия.

Телефонът звънна три-четири пъти и за момент ме обзе почти непреодолимо желание да натисна бутона „Край на повикването“. Но после от другата страна чух познат мъжки глас.

— Ало?

— Господин Трейнър? Обажда се... Лу.

— Лу?

— Луиза Кларк.

Кратко мълчание. Направо можех да чуя как препускат спомените му, пробудени от простичкото споменаване на името ми, и за миг се почувствах гузна. Последния път го бях видяла до гроба на Уил — един преждевременно състарен мъж, който все изпъваше рамене, сякаш се бореше с бремето на мъката си.

— Луиза. О... боже. Това е... Как си?

Преместих се леко, за да мине Вайълет с количката си. Тя ми се усмихна съучастнически, докато нагласяше моравия си тюрбан със свободната си ръка. Забелязах, че има малки английски знаменца, нарисувани върху ноктите си.

— Много добре, благодаря. А вие как сте?

— О... нали знаеш. Всъщност и аз съм много добре. Нещата леко се промениха, откакто се видяхме за последен път, но всичко е... нали разбираш...

Тази мигновена и нетипична за него липса на сърдечност едва не ме разколеба. Поех си дълбоко въздух.

— Господин Трейнър, звъня ви, защото трябва да поговорим за нещо.

— Мислех, че Майкъл Лолър вече е уредил финансовите въпроси. — Тонът му леко помръкна.

— Не става дума за пари. — Затворих очи. — Господин Трейнър, наскоро ме посети един човек и мисля, че трябва да се запознаете.

Някаква жена ме бутна с куфара си и тихичко се извини.

— Вижте, няма лесен начин да го представя, затова просто ви го казвам. Уил е имал дъщеря и тя се появи на вратата ми. Много иска да се запознае с вас.

Настана дълга тишина.

— Господин Трейнър?

— Съжалявам. Би ли повторила какво каза?

— Уил е имал дъщеря. Не е знаел за нея. Майката е негова бивша приятелка от университета, която решила да не му казва. Има дъщеря, която ме издири и много иска да се срещне с вас. На шестнайсет е. Казва се Лили.

— Лили?

— Да. Говорих с майка ѝ и ми се струва, че е истина. Жената се казва Милър. Таня Милър.

— Аз... не си я спомням. Но Уил имаше ужасно много приятелки.

Отново дълга тишина. Когато отново заговори, гласът му пресекваше.

— Уил е имал... дъщеря?

— Да. Ваша внучка.

— Ти... наистина ли смяташ, че е негова дъщеря?

— Запознах се с майката и чух нейната история, така че, да, мисля, че всичко е истина.

— О, мили боже.

Чух някакъв глас в същата стая.

— Стивън? *Стивън?* Добре ли си?

Отново тишина.

— Господин Трейнър?

— Съжалявам. Просто... малко съм...

Вдигнах ръка към челото си.

— Това е огромен шок. Знам. Съжалявам. Не можах да измисля по-добър начин да ви съобщя. Не исках просто да се появим в дома ви, в случай че...

— Не. Не, няма нужда да се извиняваш. Новината е добра. Изключително добра. *Внучка.*

— *Какво става? Защо седиш така?* — Другият глас в стаята звучеше загрижен.

Усетих как той закрива с ръка слушалката и чух приглушения му отговор:

— Добре съм, скъпа. Наистина. Аз... ще ти обясня всичко след малко.

Последва още приглушен разговор. А после отново се обърна към мен, този път гласът му бе странно неуверен:

— Луиза?

— Да?

— Напълно сигурна ли си? Имам предвид, всичко е толкова...

— Абсолютно сигурна съм, господин Трейнър. С удоволствие бих ви обяснила нещо повече, но тя е на шестнайсет и е толкова жизнена и... ами просто много иска да се запознае с роднините, които никога не е подозирала, че има.

— О, мили боже. О... Луиза?

— Слушам.

Когато отново заговори, очите ми неочаквано се бяха изпълнили със сълзи.

— Кога ще се запознаем? Как ще направим срещата с... Лили?

Отидохме там следващата събота. Лили се притесняваше да иде сама, но не искаше да го признае. Просто ми каза, че е по-добре аз да обясня всичко на господин Трейнър, защото „старите хора се разбират по-добре помежду си“.

Пътувахме в мълчание. Направо се бях поболяла от притеснение, че отново ще вляза в къщата на семейство Трейнър, но не можех да обясня това на спътницата си. Лили не проронваше и дума.

Той повярва ли ти?

Да, бях ѝ казала. Мисля, че ми повярва. Но нямаше да е лошо да направи и кръвен тест просто за да са сигурни всички.

Той ли поиска да се види с мен, или ти му предложи?

Не можех да си спомня. В мозъка ми сякаш имаше статичен шум само заради факта, че отново говоря с него.

Ами ако не съм това, което очаква?

Не бях сигурна, че изобщо очаква нещо. Човекът тъкмо бе открил, че има внучка.

Лили се бе появила в петък вечерта, макар да не я очаквах преди събота сутринта, като каза, че се скарала ужасно с майка си и че Смотаняка Франсис ѝ бил казал, че е време да порасне. Тя подсмъркна:

— И това от човека, който смята за нормално да има цяла стая, отделена само за някакво си влакче.

Бях ѝ казала, че може да остане, стига: (а) да имам потвърждение от майка ѝ, че знае къде е, (б) да не пие и (в) да не пуши в апартамента ми. Което означаваше, че докато съм в банята, тя пресичаше улицата и отиваше при Самир в магазина отсреща да си приказва с него, докато изпуши две цигари, но ми се струваше дребнаво да се заяждам. Таня Хоутън-Милър продължи да мрънка поне двайсет минути как било невъзможно да се получи нещо добро и четири пъти ми повтори как съм щяла да пратя Лили обратно след четиридесет и осем часа, и прекъсна връзката едва когато някакво хлапе почна да пищи на заден план. Слушах как Лили трополи в малката ми кухничка, докато музика, която не разбирах, вибрираше в оскъдните мебели наоколо.

Добре, Уил — заговорих мислено. — Ако това е била идеята ти да ме подтикнеш към нов и различен живот, значи, наистина успя да ме изненадаш.

На другата сутрин влязох в стаята за гости да събудя Лили и я заварих вече будна, обвила с ръце коленете си, да пуши до отворения прозорец. Купчина дрехи бяха метнати безразборно на леглото, сякаш е пробвала поне дузина тоалета и не ги е сметнала за подходящи.

Изгледа ме гневно, сякаш ме предизвикваше да направя някакъв коментар. Внезапно пред мен изникна образът на Уил, който се извъръща в инвалидния си стол от прозореца, а погледът му е гневен и измъчен, и за миг останах без дъх.

— Тръгваме след час — казах само.

Стигнахме до покрайнините на града малко преди единайсет. Лятото отново бе довело тълпи от туристи по малките улички на

Стортфолд — като орляци от връщащи се у дома лястовици с необичайно пъстро оперение, стиснали своите пътеводители и сладоледи, проправящи си безцелно път край кафетата и сезонно отворените магазини за сувенири, пълни с подложки за чаши с картинка на замъка и календари, които щяха да се озоват пъхнати в някое чекмедже у дома и никога нямаше да се използват. Минах бавно край замъка, сякаш бях част от колона с туристически автобуси, като не спирах да се удивлявам на леките дъждобрани, анораците и шапките за слънце, едни и същи всяка година. Тази година замъкът празнуваше петстотингодишен юбилей и навсякъде имаше плакати, оповестяващи събитията, свързани с годишнината: традиционни танци, скари на открито, различни забавления...

Спрях колата пред централния вход на къщата, доволна, че не сме точно пред пристройката, в която бях прекарала толкова много време с Уил. Седяхме в колата с изключен двигател. Лили, забелязах, беше изгризала почти до кожа ноктите си.

— Добре ли си?

Тя сви рамене.

— Да влизаме ли?

Лили се бе вторачила в краката си.

— Ами ако не ме хареса?

— Защо да не те хареса?

— Никой не ме харесва.

— Убедена съм, че не е така.

— Никой в училище. Родителите ми нямат търпение да се отърват от мен. — Тя ядно ухапа угълчето на останалия неизгрисан нокът на палеца ѝ. — Що за майка ще остави дъщеря си да живее в мизерен стар апартамент на някоя непозната?

Поех си дъх.

— Господин Трейнър е мил човек. Нямаше да те доведе тук, ако не мислех, че всичко ще мине добре.

— Ако не ме хареса, може ли да си тръгнем? Много бързо?

— Разбира се.

— Аз ще разбера. Само от погледа му.

— Ще изхвърчим на две гуми, ако е нужно.

Тя се усмихна неохотно.

— Хайде — казах аз, като се мъчех да не показвам, че съм почти толкова нервна, колкото и тя. — Да вървим.

Стоях на стъпалата и наблюдавах Лили, за да не мисля твърде много за това къде се намирам. Вратата бавно се отвори и той се появи, все в същата светлосиня риза, която помнех отпреди две лета, но с по-късо подстригана коса, навярно в напразен опит да скрие състаряващия ефект на голямата мъка. Отвори уста, сякаш искаше да каже нещо на мен, но беше забравил какво е, а после погледна Лили и очите му леко се разшириха.

— Лили?

Тя кимна.

Той я гледаше напрегнато. Никой не помръдваше. А после стисна устни, сълзи изпълниха очите му, той пристъпи напред и я грабна в прегръдките си.

— О, скъпа. О, мили боже. О, толкова се радвам да те видя. О, мили боже.

Побелялата му глава се сведе и опря в нейната. Зачудих се за миг дали тя няма да се дръпне — Лили не беше от хората, склонни да насърчават физически контакт. Но докато ги гледах, ръцете ѝ се повдигнаха, тя ги обви около кръста му и стисна здраво ризата му, при което кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, очите ѝ се затвориха и тя се остави да бъде прегърната. Останаха така сякаш цяла вечност, старецът и внучката му, без да помръдват от стъпалата пред вратата.

Той се дръпна леко назад, по страните му се стичаха сълзи.

— Дай да те погледна. Да те видя.

Тя ми хвърли поглед, който бе едновременно смутен и доволен.

— Да. Да, сега виждам. Погледни се само! Гледай! — Лицето му се завъртя към мен. — Прилича на него, нали?

Кимнах.

Тя също се взираше в него, вероятно търсеше следи от баща си. Когато свали поглед, двамата още стискаха ръцете си.

До този момент не бях осъзнала, че плача. Заради неподправеното облекчение по измъченото и остаряло лице на господин Трейнър, заради радостта му от нещо, което е смятал за загубено и частично си е върнал, заради искреното щастие на двамата от това, че са се открили един друг. И когато тя му се усмихна в отговор — бавна, мила усмивка на близък човек — цялата ми

нервност, както и всички резерви, които имах към Лили Хоутън-Милър, се изпариха.

Не бяха минали и две години, но Гранта Хаус се бе променила значително от последното ми идване тук. Нямахше ги грамадните старинни бюфети, изящните декоративни кутийки по полираните махагонови масички, тежките завеси. Тромаво движещата се фигура на Дела Лейтън обясняваше доста от промените. Все още имаше няколко лъскави старинни мебели, но всичко останало беше в бяло или в ярки цветове — нови и модерни завеси в слънчево жълто, бледи килими върху стария паркет, съвременни репродукции в изчистени рамки по стените. Дела се приближи бавно, усмивката ѝ беше леко сдържана, сякаш се бе насилила да я покаже. Усетих как неволно отстъпвам крачка назад с приближаването ѝ: имаше нещо странно шокиращо във вида на жена в толкова напреднала бременност — огромната ѝ фигура, почти неприличната издутина на корема ѝ.

— Здравей, ти сигурно си Луиза. Приятно ми е.

Лъскавата ѝ червена коса бе хваната с шнола, носеше бледосиня ленена риза с навити ръкави на леко подпухналите ръце. Нямахше как да не забележа грамадния диамант на пръстена, който се бе впил върху безименния ѝ пръст, и се зачудих с леко угризение през какво ли е минал господин Трейнър през изминалите месеци.

— Поздравления — казах аз, като кимнах към корема ѝ. Исках да добавя още нещо, но не можех да реша какво е подходящо да се каже на жена в толкова напреднала бременност — дали „едра“, „не много едра“, „стегната“, „сияеща“, или каквито там евфемизми използват хората, за да прикрият истинската си реакция, която в общи линии може да се изрази с: „По дяволите“.

— Благодаря. Беше леко изненадващо за нас, но много приятна изненада. — Тя отмести поглед от мен. Гледаше към господин Трейнър и Лили. Той още държеше едната ѝ ръка, като леко я потупваше за по-голям ефект, и ѝ разказваше за къщата и как се е предавала в семейството от поколение на поколение.

— Ще прием ли чай? — предложи Дела. И после отново: — Стивън? Чай?

— Чудесна идея, скъпа. Благодаря. Лили, пиеш ли чай?

— Може ли сок за мен, моля? Или вода? — Лили се усмихна.

— Ще ти помогна — предложих аз на Дела. Господин Трейнър бе започнал да сочи предшествениците си в портретите по стените, като държеше Лили за лакътя, и отбелязваше приликите на нейния нос с този или онзи или цвета на косата ѝ, който бил като на онзи портрет.

Дела ги загледа за момент и ми се стори, че долових нещо като уплаха да преминава по лицето ѝ. Тя забеляза, че я гледам, и се усмихна ведро, сякаш се смути, че така явно е показала чувствата си.

— Много мило. Благодаря.

Двете отидохме заедно в кухнята, където си подавахме млякото, захарта, чайника, разменяхме любезни забележки за бисквитите. Наведох се да извадя чашите от шкафа, понеже на Дела ѝ бе трудно да се пресегне толкова ниско, и ги сложих на плота. Нови чашки с геометрични шарки, забелязах аз, вместо старите порцеланови чаши с избелели цветя по тях, деликатно изрисувани листенца и билки с латински имена, които предшественичката ѝ предпочиташе. Всички следи от трийсет и осем годишното царуване на госпожа Трейнър бяха набързо и безмилостно заличени.

— Къщата изглежда... чудесно. Различна е — отбелязах аз.

— Да. Ами Стивън изгуби много от мебелите си при развода. Затова се наложи леко да сменим стила. — Тя се пресегна за чайника. — Изгуби неща, които са били в семейството поколения наред. Разбира се, тя взе всичко, което можа.

Дела ми хвърли бърз поглед, сякаш да прецени дали може да ме смята за съюзник.

— Не съм говорила с госпожа... Камила, откакто Уил... — отвърнах аз, като се почувствах странно гузна.

— Е, Стивън ми каза, че това момиче просто се е появило на вратата ти. — Усмивката ѝ беше насилена и студена.

— Да. Изненада ме. Но после се запознах с майката на Лили... Е, тя явно е била много близка с Уил за известно време.

Дела сложи ръка отзад на талията си, после се обърна отново към чайника. От майка ми знаех, че има малка адвокатска кантора в съседния град. *Човек трябва да си има едно наум за жена, която не се е омъжила до трийсет години* — беше казала тя осъдително, а след един бърз поглед към мен добави: — *Четиридесет. Искан да кажа четиридесет.*

— Какво иска според теб?

— Моля?

— Какво, мислиш, че иска? Момичето?

Чувах гласа на Лили в коридора да задава въпроси, детински и любопитни, и в миг почувствах нужда да я защита.

— Не мисля, че иска нещо. Току-що е разбрала, че има баща, за когото не е знаела, и иска да опознае семейството му. Своео семейство.

Дела стопли чайника, премери точно колко лъжички чаени листенца да сложи (насипни чаени листенца, отбелязах аз, както би го направила госпожа Трейнър). После бавно наля гореща вода, като внимаваше да не пръсне върху нея.

— Обичам Стивън от много години. Той... той... преживя много тежко последната година и нещо. Не знам как би му се отразило... — Тя не ме погледна, докато говореше. — ... как би му се отразило, ако Лили усложни живота му в този момент.

— Не смятам, че Лили би желала да усложни нечий живот — внимателно отвърнах аз. — Но мисля, че има право да познава собствения си дядо.

— Разбира се — побърза да се съгласи тя отново с дежурната усмивка на лицето. В същия момент осъзнах, че съм се провалила на някакъв незнаен тест, но осъзнах и че не ме е грижа. След един последен оглед на приготвената табла Дела я вдигна и като прие предложението ми аз да занеса сладкиша и чайника, понесе всичко останало към всекидневната.

— А ти как си, Луиза?

Господин Трейнър се бе облегал удобно в креслото си, с широка усмивка, която оживяваше умореното му лице.

Беше си говорил с Лили почти непрекъснато по време на чая, като задаваше въпроси за майка ѝ, къде живее, какво учи (тя не му каза за проблемите си в училище), дали предпочита плодов сладкиш, или шоколадов („Шоколадов? Аз също!“), или джинджифилов (не), дали харесва крикета (не съвсем — „Е, ще трябва да променим това!“). Изглеждаше видимо успокоен от нея, от приликата ѝ със сина му. В

този момент вероятно нямаше да го е грижа дори да бе заявила, че майка ѝ е бразилска екзотична танцорка.

Забелязах го как тайничко поглежда към Лили, докато тя говори, изучава профила ѝ, сякаш се мъчи да види в него Уил. На моменти долавях някаква меланхолия в изражението му. Подозирах, че изпитва онова, което бях усетила и аз: нова мъка, задето синът му никога нямаше да я види. После някак успяваше да се стегне, принуждаваше се да е по-бодър и отново грейваше в усмивка.

Беше я разхождал из градината на замъка близо половин час и когато се върнаха, с възторг ни каза, че Лили сама била намерила изхода от лабиринта още от първия път! „Сигурно е генетично заложено!“ Лили се беше усмихнала, сякаш е спечелила награда.

— Е, Луиза? Какво става с теб?

— Добре съм, благодаря.

— Още ли работиш като... личен асистент?

— Не. Аз... попътувах доста, а сега работя на едно летище.

— О! Браво! За „Бритиш Еървейс“, надявам се?

Усетих как страните ми пламват.

— В администрацията, нали?

— Работя в един бар. На летището.

Той се поколеба само за частица от секундата, после кимна уверено.

— Хората винаги се нуждаят от барове. Особено на летищата. Аз винаги пийвам едно двойно, преди да се кача на самолета, нали така, скъпа?

— Така е — потвърди Дела.

— И сигурно е много интересно да гледаш как всички излитат нанякъде всеки ден. Вълнуващо.

— Имам някои други планове.

— Разбира се. Добре. Добре...

Настана кратко мълчание.

— Кога се очаква бебето? — попитах аз, за да отклоня вниманието на всички от мен.

— Другия месец — отвърна Дела с ръце върху издутия си корем.
— Момиче е.

— Чудесно. Как ще я кръстите?

Двамата си размениха погледа, който всички бъдещи родители разменят, когато са избрали име, но не искат да го споделят с никого.

— О... още се колебаем.

— Много е странно. Да станеш баща на моите години. Не мога да си го представя съвсем. Нали се сещаш, сменяне на памперси, такива неща. — Той погледна към Дела и добави успокояващо: — Но е страхотно. Аз съм голям късметлия. И двамата сме късметлии, нали, Дела?

Тя му се усмихна.

— Сигурна съм — съгласих се аз. — Как е Джорджина?

Вероятно само аз забелязах как изражението на господин Трейнър се промени, съвсем леко.

— О, добре е. Още е в Австралия, нали разбираш.

— Вярно.

— Дойде за малко преди няколко месеца... но прекарва повечето време с майка си. Беше доста заета.

— Разбира се.

— Мисля, че си има приятел. Почти съм сигурен, че някой ми каза, че си имала приятел. Което е... хубаво.

Дела се пресегна и хвана ръката му.

— Коя е Джорджина? — попита Лили, докато хапваше бисквита.

— По-малката сестра на Уил — обясни ѝ господин Трейнър, като се обърна към нея. — Твоята леля! Да! Всъщност тя малко приличаше на теб, когато беше на твоите години.

— Може ли да видя снимка?

— Ще ти намеря. — Господин Трейнър потърка страната си. — Опитвам се да се сетя къде сложихме онази снимка от завършването.

— В кабинета ти — подсказа му Дела. — Остани тук, скъпи. Аз ще я донеса. За мен е добре да се движа повече. — Тя се надигна тежко от дивана и излезе тромаво от стаята.

Лили настоя да иде с нея.

— Искам да видя и другите снимки. Трябва да преценя на кого приличам.

Господин Трейнър се загледа след тях все така усмихнат. Седяхме и пиехме чая си в мълчание. Той се обърна към мен.

— Говорила ли си с нея? С Камила?

— Не знам къде живее. Щях да ви помоля да ми дадете адреса и телефона ѝ. Знам, че Лили иска да се запознае и с нея.

— Беше ѝ много трудно. Поне така ми каза Джорджи. Не сме говорили двамата. Всичко е доста объркано заради... — Той кимна към вратата и въздъхна лекичко.

— Бихте ли искали вие да ѝ кажете? За Лили?

— О, не. О... не. Аз... не съм сигурен, че тя би искала да... — Той прокара длан пред очите си. — Май е по-добре ти да го направиш.

Записа ми адреса и телефона на лист хартия и ми го подаде.

— Не е съвсем близо — подхвърли той и се усмихна извинително. — Мисля, че искаше ново начало. Би ли ѝ предала поздрав от мен? Странно е... най-сетне да имаме внучка при тези обстоятелства. — Той снижи глас. — Най-странното е, че Камила е единственият човек, който наистина може да разбере как се чувствам в този момент.

Ако беше някой друг, вероятно бих го прегърнала на мига, но понеже и двамата сме англичани, а и той някога ми беше нещо като работодател, просто се усмихнахме сконфузено един на друг. Вероятно и на двамата ни се щеше да сме някъде другаде.

Господин Трейнър се изправи на стола си.

— Както и да е. Аз съм късметлия. Ново начало на моите години. Не съм сигурен, че изобщо го заслужавам.

— Не вярвам, че щастieto зависи от това доколко си го заслужил.

— Ами ти? Знам, че много обичаше Уил...

— Трудно е да следваш примера му. — Усещах буца в гърлото си. Когато успях да преглътна, господин Трейнър продължаваше да ме гледа.

— Синът ми страшно обичаше живота, Луиза. Няма нужда да ти го казвам точно на теб.

— Тъкмо там е въпросът, нали?

Той чакаше.

— Той беше много по-добър от нас във всяко отношение.

— Ще се оправиш, Луиза. Всички ще се справим. По своя си начин. — Той докосна лакътя ми, а лицето му излъчваше нежност.

Деела се върна в стаята и започна да събира нещата за чая толкова демонстративно, че нямаше как да не разберем сигнала.

— Най-добре да тръгваме — казах на Лили и се изправих, когато тя влезе, стиснала снимка в рамка.

— Наистина приличам малко на нея, нали? Не мислиш ли, че очите ни са същите? Дали ще иска да говори с мен? Има ли имейл?

— Сигурен съм, че ще иска да се чуете — отвърна господин Трейнър. — Но ако нямаш нищо против, Лили, първо аз ще поговоря с нея. Новината е толкова невероятна за всички ни. Нека да ѝ дадем няколко дни да свикне с нея.

— Добре. Е, кога мога да ви дойда на гости?

От дясната ми страна Дела изтрака шумно с чашата и едва не я счупи. Наведе се да я изправи на таблата.

— На гости ли? — Господин Трейнър се приведе напред, сякаш не бе сигурен, че е чул правилно.

— Ами, да. Ти си ми дядо. Мислех си, че би било хубаво да ви погостувам до края на лятото, нали? Да се опознаем. Имаме да навакваме толкова много, нали? — Лицето ѝ направо бе грейнало от вълнение.

Господин Трейнър погледна към Дела, чието изражение възпря думите, които може би бяха на устните му.

— Би било чудесно да дойдеш някой път — каза Дела, вдигнала таблата пред себе си, — но точно сега имаме доста други ангажименти.

— Това ще е първото дете за Дела, разбирате ли. Мисля, че тя би искала...

— Просто имам нужда от малко време насаме със Стивън. И бебето.

— Мога да помагам. Много ме бива с бебетата — предложи Лили. — Непрекъснато се грижех за братята си, когато бяха малки. А те бяха ужасни бебета. Просто ужасни. Врецияха през цялото време.

Господин Трейнър погледна към Дела.

— Сигурен съм, че ще бъдеш невероятно добра с бебето, скъпа Лили — каза той. — Просто точно сега моментът не е най-подходящ.

— Но вие имате толкова много стаи. Мога да остана в някоя от тези за гости. Дори няма да забележите, че съм тук. Ще помагам за памперсите и всичко останало и мога да гледам бебето вечер, за да можете двамата да излизате заедно. Бих могла да... — гласът на Лили заглъхна. Тя погледна от единия към другия в очакване.

— Лили... — обадих се аз, неловко стояща до вратата.

— Не ме искате тук.

Господин Трейнър пристъпи крачка напред, понечи да сложи ръка на рамото ѝ.

— Лили, скъпа. Това не е...

Тя се дръпна.

— Харесва ви мисълта, че имате внучка, но не ме искате в живота си всеки ден. Вие просто... просто бихте искали някой, който ви посещава понякога.

— Неподходящ момент е, Лили — спокойно се обади Дела. — Просто... ами аз чаках много дълго Стивън — дядо ти — и тези първи дни с бебето ни са безкрайно скъпи за нас.

— А аз не съм.

— Съвсем не е така. — Господин Трейнър отново пристъпи към нея.

Тя отблъсна ръката му.

— О, господи, всички сте еднакви. С вашите идеални семейства, затворени в себе си. Никой няма място за мен.

— О, хайде сега. Да не драматизираме нещата... — подхвана Дела.

— Разкарай се — просъска Лили. Дела се дръпна като опарена, господин Трейнър зяпна шокиран, а Лили хукна навън. Оставих ги в притихналата дневна и изтичах след нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Писах на Нейтън. Той моментално ми отговори:

Лу, да не си почнала да вземаш твърди наркотици?
Какво, по дяволите, става?

Изпратих му втори имейл с малко повече подробности и обичайното му спокойствие явно се върна.

Виж ти, старото куче. Пак ни изненада, а?

Не се чух с Лили цели два дни. Притеснявах се, но от друга страна, изпитвах и леко облекчение от този кратък период на спокойствие. Питах се дали след като се е отървала от фантазиите си за семейството на Уил, няма да е по-склонна да стопли отношенията със собственото си семейство. Чудех се и дали господин Трейнър ще ѝ се обади лично, за да изглади ситуацията. Питах се къде ли е и дали отсъствието ѝ е свързано с младежа, който бе стоял отсреща и я бе наблюдавал как седи пред моя вход. Имаше нещо в него и в уклончивостта на Лили, когато я бях питала за него, което не ми даваше мира.

Мислех много и за Сам, съжалявах за внезапното си тръгване. Бягството ми онази вечер ми се струваше доста пресилено и прекалено емоционално. Сигурно съм изглеждала точно такава, каквато казвах, че не съм. Реших, че следващия път, когато го видя пред църквата след някоя от сбирките на групата, ще реагирам много спокойно, може би дори ще го поздравя и ще му се усмихна загадъчно като човек, който изобщо не е депресиран.

На работа времето едва се влачеше. Беше започнало ново момиче: Вера, строга на вид литовка, която изпълняваше задълженията си в бара със странната полуусмивка на човек, който си мисли за бомбата, която е заложил наблизко. Наричаше всички мъже „мръсни, мръсни зверове“, когато Ричард не можеше да я чуе.

Той бе започнал да държи мотивиращи речи сутрин, след които трябваше да вдигаме юмрук във въздуха, да подскачаме и да викаме „Дааа!“, при което къдравата ми перука винаги се накривяваше. Той се мръщеше, сякаш това бе показателно за собствения ми характер, а не бе естествена последица от носенето на перука, която не беше залепена за главата ми все пак. Перуката на Вера не помръдваше. Предполагам, че се страхуваше да падне.

Една вечер, след като се прибрах у дома, потърсих в интернет информация за проблемите на тийнейджърите, опитвайки се да разбера дали не мога да направя нещо, за да поправя щетите от уикенда. За съжаление, имаше доста статии за хормонален дисбаланс и нищо за това какво да направиш, когато си запознал шестнайсетгодишно момиче, което току-що си срещнал, с останалите членове на семейството на мъртвия му парализиран баща. В десет и половина се отказах, огледах стаята си, в която половината ми дрехи още бяха в кашони, обещах си, че през тази седмица ще направя нещо по въпроса, после, след като твърдо си повторих, че непременно ще го направя, заспах.

Събудих се в два и половина от нечие блъскане по входната врата. Измъкнах се от леглото, грабнах парцала с дълга дръжка, след което опрях око в шпионката на вратата с разтуптяно сърце.

— Ще повикам полиция! — викнах аз. — Какво искаш?

— Хей, Лили е. — Тя направо се строполи вътре, когато отворих вратата. Смееше се и вонеше на цигарен дим, спиралата се бе размазала около очите ѝ.

Загърнах се с халата си и заключих след нея.

— Господи, Лили. Посред нощ е.

— Искаш ли да идем да потанцуваме? Реших, че можем да идем на танци. Обожавам танците. Всъщност това не е съвсем вярно. Много

харесвам танците, но не затова съм тук. Мама не искаше да ме пусне. Сменили са ключалките. Представяш ли си?

Изкушавах се да ѝ кажа, че след като алармата на часовника ми е настроена за малките часове на утрото, никак не е странно, че мога да си го представя.

Лили се блъсна в стената.

— Даже не отвори тъпата врата. Просто ми крещеше през отвора за писмата. Сякаш съм някаква... безпризорна. Затова... реших, че мога да остана тук. Или да идем на танци... — Тя залитна край мен и се запъти към музикалната уредба, която пусна с оглушителна сила. Втурнах се да намаля звука, но тя сграбчи ръката ми. — Хайде да потанцуваме, Луиза! Трябва да се поразмърдаш! Толкова си тъжна през цялото време! Отпусни се! Хайде!

Изтръгнах ръката си и побързах да натисна копчето за звука миг след като чух първите възмутени удари от долния етаж. Когато се обърнах, Лили беше изчезнала към стаята ми за гости, където със залитане се строполи на леглото по очи.

— О. Мили. Боже. Това легло е тоооолкова противно.

— Лили? Не може просто да се появяваш и... О, за бога.

— Само за минутка — дойде приглушеният ѝ отговор. — Буквално ми е нужна минута почивка. После ще ида да танцувам. Двете ще танцуваме.

— Лили. Утре сутрин съм на работа.

— Обичам те, Луиза. Казах ли ти? Наистина те обичам. Ти си единствената, която...

— Не можеш просто да се строполиш като...

— Ммм... кратка дрямка...

Тя не помръдна.

Докоснах я по рамото.

— Лили... Лили?

Леко похъркване.

Въздъгнах, изчаках няколко минути, после внимателно свалих ожулените ѝ пантофки, изпразних джобовете ѝ — цигари, мобилен телефон, смачкани пет лири, взех всичко в стаята си. Завъртях я настрани, с крака, присвити до корема, и най-накрая, абсолютно разсънена в три посред нощ, знаейки, че няма да мога да заспя от

притеснение, да не би да повърне и да се задави, седнах на един стол и я загледах.

Лицето ѝ беше спокойно. Сърдитото смръщване и маниакално пресилената усмивка ги нямаше; чертите ѝ бяха застинали в неземно красиво и спокойно изражение, косата ѝ бе разпиляна по раменете. Колкото ѝ влудяващо да бе поведението ѝ, не можех да ѝ се ядосам. Спомнях си болката по лицето ѝ в неделя. Лили беше абсолютната ми противоположност. Тя не таеше болката си, не я криеше. Реагираше остро, напиваше се, правеше бог знае какво, за да забрави. Приличаше на баща си повече, отколкото бях си мислила.

Какво би направил в случая ти, Уил?, питах го мълчаливо.

Но както се бях мъчила да измисля как да помогна на него, така и сега не знаех какво да направя за нея. Не знаех как да оправя нещата.

Сетих се за думите на сестра си: *Няма да успееш да се справиш, да знаеш.* И за няколко мига, точно преди разсъмване, усетих, че я мразя, задето е права.

Установи се някаква рутина, в която Лили идваше при мен през няколко дни. Никога не бях сигурна коя Лили ще се появи на вратата: маниакално веселата Лили, която настояваше да излезем и да хапнем в някой ресторант или да погледаме онази невероятно красива котка долу на парапета и която танцуваше във всекидневната под звуците на последното си музикално откритие, или пък потиснатата, напрегната Лили, която кимаше мълчаливо за поздрав при появата си, после лягаше на дивана и гледаше телевизия. Понякога задаваше случайни въпроси за Уил — какви телевизионни програми обичал да гледа.

(Той рядко гледаше телевизия; предпочиташе филмите.) Имал ли е любим плод? (Грозде без семки. Червено.) Кога е бил последният път, в който съм го видяла да се смее? (Не се смееше често. Но усмивката му... още можех да си я представя, внезапно блясване на равните му бели зъби, леките бръчици край очите.) Никога не бях сигурна дали отговорите ми я задоволяват.

А освен това на всеки десетина дни се появяваше и пианата Лили — или още по-лошо, никога не бях сигурна — която тропаше по вратата ми в малките часове, игнорираше протестите ми за късния час и изгубения сън, залиташе покрай мен с изцапано със спирала лице и

липсващи обувки, падаше върху сгъваемото легло и не се събуждаше, когато излизах сутринта.

Изглежда, нямаше никакви хобита и почти нямаше приятели. Разговаряше с непознати по улиците, молеше всеки за услуга с безочливия непукизъм на намерено в гората дете. Но не вдигаше телефона у дома и явно очакваше всеки да я намрази.

Понеже повечето частни училища бяха в лятна ваканция, попитах я къде спи, когато не е в апартамента или при майка си, но след кратка пауза тя каза само: „При Мартин“. Когато я попитах дали това е гаджето ѝ, тя направи типичната за всеки тийнейджър физиономия в отговор на някой възрастен, който е задал не само адски глупав, но и противен въпрос.

Понякога беше ядосана, друг път — груба. Но никога не можех да ѝ откажа каквото и да било. Колкото и хаотично да бе поведението ѝ, оставах с впечатлението, че моят апартамент е убежище за нея. Осъзнах, че търся някакви следи: проверих телефона ѝ за съобщения (беше заключен с парола), ровех в джобовете ѝ за наркотици (нямаше такива, освен онази цигара преди време), а веднъж, десет минути след като бе дошла разплакана и пияна, гледах как някаква кола стои пред блока ми и надува клаксон в продължение на три четвърти час почти без прекъсване. Накрая един от съседите ми слезе и почука на прозореца на колата толкова силно, че шофьорът ѝ потегли рязко.

— Знаеш ли, не искам да те съдя, но не е добра идея да се напиваш толкова, че да не знаеш какво правиш, Лили — казах ѝ аз една сутрин, докато правех кафе и за двете. Лили вече прекарваше толкова много време тук, че трябваше да пренастройвам ежедневието си: пазарувах за двама, събирах разпилени дрехи, които не бяха мои, правех двойно повече топли напитки, научих се да заключвам вратата на банята, за да избегна викове: *О, мили боже. Гадост!*

— Напротив, съдиш ме. Точно това означава „не е добра идея“.

— Сериозно говоря.

— Аз казвам ли ти как да си живееш живота? Казвам ли ти, че този апартамент е потискащ и че се обличаш като някой, изгубил волята си за живот, освен когато си облечена като куца порноактриса в елфски костюм? Казвам ли ти го? Не. Нищо не казвам, затова ме остави на мира.

В този момент почувствах нужда да ѝ кажа. Да ѝ разкажа какво се беше случило с мен преди девет години, в една нощ, когато бях пила твърде много, и как сестра ми ме бе прибрала у дома без обувки, плачейки без глас, в ранните часове на утрото. Но тя несъмнено щеше да посрещне разказа ми със същото детинско презрение, с което изслушваше всичките ми съвети, а и това бе разговор, който бях успяла да проведа само с един човек на света. И него вече го нямаше.

— Освен това, не е честно да ме будиш посред нощ. Трябва да ставам рано за работа.

— Тогава ми дай ключ. Така няма да се налага да те будя, нали?

Заслепи ме с чаровната си усмивка. Беше толкова необичайна и сияйна, и толкова приличаше на тази на Уил, че скоро след това наистина ѝ дадох ключ. Още докато ѝ го подавах, знаех какво би казала сестра ми.

През това време два пъти говорих с господин Трейнър. Той се притесняваше дали Лили е добре, и бе почнал да се тревожи какво ще прави тя занапред.

— Имам предвид, че тя явно е умно хлапе. Не е хубаво да напуска училище още на шестнайсет. Родителите ѝ какво казват по въпроса?

— Явно не си говорят много.

— Да поговоря ли с тях? Мислиш ли, че тя има нужда от пари за таксата в университета? Трябва да призная, че нещата при мен са малко по-сложни след развода, но Уил остави значително състояние. Затова си мислех, че това може да бъде... удачна употреба на парите му. — Той снижи глас. — Може би е разумно все пак да не споменаваме нищо пред Дела за момента. Не искам да остане с погрешно впечатление.

Въздържах се да попитам какво би било правилното впечатление.

— Луиза, мислиш ли, че можеш да убедиш Лили да дойде пак? Не спирам да си мисля за нея. Искам да опитаме отново. Знаем, че Дела също би се радвала да се опознаят.

Спомних си изражението на Дела, докато двете приготвихме заедно чая в кухнята, и се запитах дали господин Трейнър се заблуждава съзнателно, или е вечният оптимист.

— Ще опитам — обещах аз.

Има някаква особена тишина в апартамента, когато си сам в града в горещ летен уикенд. Бях първа смяна, свърших в четири, прибрах се към пет изтощена и тайничко се зарадвах, че поне за няколко кратки часа домът ми е само мой. Изкъпах се, хапнах сандвич, потърсих в интернет дали няма някаква работа, която да е за повече от минимална надница и да не е на ненормирано работно време, после седнах във всекидневната с отворени прозорци, за да направя леко течение, и се заслушах в звуците на града, които се носеха в топлия въздух.

През повечето време бях относително доволна от живота си. Бях посетила достатъчно сбирки на груповата терапия, за да знам, че е важно да оценяваш малките удоволствия. Бях здрава. Отново се бях сближила със семейството си.

Работех. Ако не бях приела напълно смъртта на Уил, то поне имах усещането, че бавно изпълзвам изпод сянката ѝ.

И все пак.

В такива вечери, когато по улиците долу беше пълно с двойки, които се разхождаха, и смеещи се хора, които излизаха от баровете, вече обмислящи вечерята навън, посещение на някой клуб, разходка, нещо вътре в мен се стягаше; някакъв първичен инстинкт ми подсказваше, че съм на грешното място, че изпускам нещо.

Това бяха моментите, в които се чувствах най-изоставена.

Поразтребих малко, изпрах си униформата и тъкмо се бях унесла в някаква тиха меланхолия, когато се позвъни на входната врата. Станах и вдигнах слушалката на домофона с досада, като очаквах някой доставчик на пощенски пратки или объркан разносвач на пица по домовете да ме помоли да го упътя, но вместо това мъжки глас каза:

— Луиза?

— Кой е? — попитах, макар че веднага го познах.

— Сам. От линейката. Само минавах оттук след работа, на път за къщи и просто... Ами, нали си тръгна толкова набързо онази вечер, реших да видя дали си добре.

— Две седмици по-късно? Досега можеше да са ме изяли котките ми.

— Явно не са.

— Нямам котка. — Кратка пауза. — Добре съм, Сам от линейката. Благодаря.

— Чудесно... Радвам се да го чуя.

Завъртях се леко, така че да го видя в зърнестото черно-бяло екранче на входния домофон. Беше с кожено рокерско яке вместо с униформата на спешната помощ и се бе облегал с една ръка на стената, но сега я дръпна и се извърна с лице към улицата. Видях го да въздиша леко и този дребен жест ме подтикна да заговоря.

— Е... какво правиш напоследък?

— Нищо особено. Опитвам се безуспешно да си говоря с един човек по домофона.

Смехът ми бе твърде прибързан. Твърде силен.

— Аз се отказах от това преди години — казах. — Трудно можеш да почерпиш някой с питие така.

Видях го да се усмихва. Огледах смълчания си апартамент. И казах, без твърде да мисля:

— Стой там. Ще сляза.

Щях да взема колата си, но когато той ми подаде резервната каска, ми се стори превзето да настоявам за собствен транспорт. Напъхах ключовете си в джоба и зачаках да ми даде знак да се кача.

— Работиш в спешната помощ. А караш мотоциклет.

— Така е. Но това е горе-долу единственият ми порок. — Той се ухили предизвикателно. Нещо дълбоко в мен внезапно изтръпна. — Не се ли чувстваш в безопасност с мен?

Нямаше подходящ отговор на този въпрос. Без да откъсвам очи от неговите, се покатерих на седалката отзад. Ако направеше нещо опасно, поне можеше да ме сглоби наново след това.

— Е, какво да правя? — попитах, докато слагах каската на главата си. — Никога не съм се качвала на такова нещо досега.

— Дръж се за онези ръкохватки отстрани на седалката и просто се накланяй заедно с мотоциклета. Не се опирай на мен. Ако не ти е приятно, потурай ме по рамото и ще спра.

— Къде отиваме?

— Бива ли те в интериорния дизайн?

— Изобщо. Защо?

Той запали мотора.

— Искам да ти покажа новата си къща.

И след малко бяхме потеглили, промушвахме се между колите и камионите, следвахме табелите към магистралата. Наложих се да затворя очи, да се притисна към гърба му и да се надявам, че не чува как пищя.

Излязохме в покрайнините на града, където градините ставаха все по-големи и постепенно преливаха в поля, а къщите имаха собствени имена вместо номера. Минахме през едно село, което не беше съвсем отделено от предишното, и Сам намали скорост. Спря пред една порта в полето, изключи мотора и ми даде знак да сляза. Свалих каската и направих опит да прибера залепналата от пот коса, едва движейки пръсти, изтръпнали от стискането на дръжките на задната седалка.

Сам отвори портата и ми направи път да мина. Половината от терена беше тревиста поляна, а другата — хаос от бетонни блокове и тухли. Между строителната площадка и оградата от висок жив плет се виждаше влаков вагон, а до него — заграждение за кокошки, в което няколко птици ни изгледаха очаквателно.

— Къщата ми.

— Супер! — Озърнах се наоколо. — Хм... къде е?

Сам закричи по поляната.

— Ето я. Това са основите. Близо три месеца ми трябваша, докато ги положа.

— Тук ли живееш?

— Да.

Зяпнах бетонните блокове. Когато го погледнах, нещо в изражението възпря думите, които бяха на устата ми. Потърках чело.

— Е... цяла вечер ли ще стоим така? Или ще ме разведеш из къщата?

Окъпани от светлината на залязващото слънце, обгърнати от уханье на трева и лавандула, под жуженето на лениви пчели двамата бавно обикаляхме от един бетонен блок към друг, като Сам ми сочеше къде е мястото на прозорците и вратите.

— Това е банята.

— Доста е ветровита.

— Да. Трябва да направя нещо по въпроса. Внимавай. Това всъщност не е врата. Току-що влезе в душ-кабината.

Той прекрачи куп тухли и стъпи върху голям сив бетонен блок, след което ми протегна ръка, за да прескоча и аз.

— А тук е всекидневната. Ако погледнеш през този прозорец — описа той квадрат с пръсти, — имаш гледка към откритото поле.

Погледнах към потрепващата в маранята околност. Имах чувството, че сме на милион мили от града, а не само на десет. Поех дълбоко въздух, наслаждавайки се на неочакваното удоволствие.

— Хубаво е, но мисля, че диванът ти не е на правилното място — казах аз. — Трябват ти два. Един тук и може би ето там. И предполагам, че имаш прозорец тук, нали?

— О, да. Трябва да са два, за симетрия.

— Хм. Освен това сериозно трябва да премислиш мястото на килера.

Невероятно, но след няколко минути обикаляне и приказки къщата наистина се появи пред очите ми. Следвах с поглед ръцете на Сам, докато той очертаваше невидими камини, сътворяваше стълбища във въображението си, чертаеше по невидимия таван. Вече виждах високите панорамни прозорци, парапета на стълбата, който негов приятел щял да направи от стар дъб.

— Ще бъде прекрасна — казах аз, когато той описа и последната спалня с баня към нея.

— След десетина години. Но, да, надявам се да е така.

Озърнах се наоколо, забелязах зеленчуковата леха, заграждението за кокошките, чух песните на птиците.

— Трябва да си призная, че не е, каквото очаквах. Не се ли изкушаваш, как да кажа, да наемеш строители?

— Вероятно ще го направя накрая. Но ми харесва да работя. Полезно е за душата да строиш къща. — Той сви рамене. — Когато прекарваш дните си в кърпене на рани на прекалено самоуверени мотоциклетисти или жени, които са били използвани за боксови круши от мъжете си, когато се чудиш как да помогнеш на деца с астматичен пристъп...

— ... или на глупави жени, които падат от покривите.

— И на тях също. — Той махна към бетонобъркачката, купчините тухли. — Занимавам се с това, за да мога да преглътна останалото. Бира? — Той влезе във вагона и ме покани да го последвам.

Вътре вече не приличаше на вагон. Имаше малка и безукорно подредена кухничка и Г-образен диван с мека дамаска в дъното, макар все още да миришеше леко на восък за полиране и вълнените дрехи на пътниците.

— Не обичам караваните — каза той, сякаш имаше нужда да обясни. Махна към дивана. — Сядай.

После извади студена бира от хладилника, отвори я и ми подаде бутилката. Сложи чайника на печката за себе си.

— Ти не пиеш?

Той поклати глава.

— След няколко години в професията открих, че се прибирам и се отпускам с едно питие. А после станаха две. След това се оказа, че не мога да се отпусна, ако не изпия тези две питиета или може би три. — Отвори една кутия и взе торбичка чай, която пусна в една чаша. — А после... изгубих близък за мен човек и реших, че или ще спра да пия, или никога няма да мога да откажа алкохола. — Не ме гледаше, докато го казваше, просто се движеше из вагона — едър мъж, но със странно грациозни движения сред тясното пространство. — От време на време изпивам по една бира, но не и тази вечер. По-късно ще те върна у дома.

Такива коментари премахваха неловкостта от това да седя сама в бивш вагон с мъж, когото едва познавах. Как да се държиш резервирано с някой, който се е погрижил за натрошеното ти, частично разголено тяло? Как да си напрегнат с мъж, който вече ти е казал, че планира да те върне у дома? Сякаш онази наша първа среща бе премахнала обичайните неловки моменти при опознаването на нов човек. Той ме беше виждал по бельо. За бога, той ме познаваше и под кожата, съвсем буквално. Това означаваше, че със Сам се чувствам свободна както с никого друго.

Вагонът ми напомняше на циганските каравани, за които бях чела в детството си, в които всичко си имаше определено място и тясното пространство бе идеално подредено. Обстановката беше домашна, но спартанска и несъмнено мъжествена. Миришеше приятно на сторещено от слънцето дърво, на сапун и бекон. Ново начало, предположих аз. Зачудих се какво ли е станало с предишния им дом с Джейк.

— Е... хм... какво мисли Джейк за това?

Той седна в другия край на дивана с чая си.

— Отначало реши, че съм полудял. Сега доста му харесва. Той се грижи за животните, когато съм дежурен нощем. В замяна съм обещал да го науча да кара мотора из полето, когато навърши седемнайсет. — Той вдигна чашата си. — Господ да ми е на помощ.

Вдигнах бирата си в отговор.

Вероятно заради неочакваното удоволствие да излезеш в топлата петъчна вечер с мъж, който те гледа в очите, когато говори, и има коса, която ти се иска да разрошиш с пръсти, или може би заради втората бира, но най-сетне започнах да се забавлявам. Вътре стана задушно, затова излязохме навън и се разположихме на два сгъваеми стола. Аз наблюдавах кокошките, които кълвяха тревица наоколо, и това ми се стори изключително отпускащо, докато слушах как Сам разправя за изключително затлъстели пациенти, за които били нужни по четири екипа, за да ги измъкнат от домовете им, за младежи от улични банди, които се опитвали да се нападат един друг, докато им шиели раните в линейката. Докато разговаряхме, се улових, че тайничко го поглеждам и се любувам на начина, по който държи чашата си, на внезапните му усмивки, при които три идеално оформени линии се очертаваха край ъгълчето на окото му, сякаш са били прецизно нарисувани.

Разказа ми за родителите си: баща му бил пенсиониран пожарникар, а майка му — певица в нощен клуб, която се отказала от кариерата си заради децата. („Мисля, че затова ме привлече подсъзнателно работното ти облекло. Приемам лъскавите дрехи за нещо нормално.“) Не спомена покойната си жена по име, но отбеляза, че майка му се тревожела за липсата на женска грижа в живота на Джейк.

— Тя идва веднъж месечно и го взема със себе си в Кардиф, където заедно със сестрите ѝ го гледат, хранят го и му купуват купища чорапи. — Облегна лакти на коленете си. — Оплаква се, че трябва да ходи там, но тайничко се радва.

Казах му за връщането на Лили и той потръпна леко, когато му описах срещата ѝ с господин Трейнър.

Разказах му за странните ѝ настроения, за непредвидимото ѝ поведение, а той само кимаше, сякаш всичко това беше съвсем обичайно. Когато му казах за майката на Лили, той само поклати глава.

— Това, че са богати, не ги прави по-добри родители — отбеляза той. — Ако получаваше социална помощ, подобна майка със сигурност щеше да бъде посетена от Социалните служби. — Вдигна чашата си към мен. — Хубаво е това, което правиш, Луиза Кларк.

— Не съм убедена, че го върша добре.

— Никой няма усещането, че се справя добре с тийнейджърите — каза той. — Мисля си, че това е в реда на нещата.

Трудно ми беше да свържа този Сам, отпуснат и спокоен в дома си, загрижен за кокошките, с хлипация и преследващ жените мъж, за когото слушахме в групата за терапия. Но пък отлично знаех, че образът, който човек си избира да покаже пред останалите, може да бъде много различен от това, което е всъщност. Знаех как мъката може да те накара да се държиш по начин, който самият ти не разбираш.

— Много ми харесва твоят вагон — казах. — И невидимата ти къща.

— Тогава се надявам да дойдеш пак — каза той.

Сексманиак. Ако така сваляше жените, помислих си с лека завист, значи, беше адски добър. Цялата картинка беше силно впечатляваща: сдържано скърбящият баща, редките му усмивки, начинът, по който вдигаше някоя кокошка с една ръка и тя изглеждаше наистина доволна от вниманието. Не можех да си позволя да стана поредната му психясала приятелка, повтарях си наум. Но имаше едно неуловимо удоволствие в това просто да пофлиртуваш с красив мъж. Изпитвах нещо различно от тревогата или безмълвния гняв, които сякаш изпълваха цялото ми ежедневие. Единствените други близки срещи с противоположния пол през изминалите няколко месеца бяха под влиянието на много алкохол и свършваха в таксито и с порой сълзи от самосъжаление под душа.

Как мислиш, Уил? Това добре ли е?

Беше се стъмнило и видяхме как кокошките се прибраха с недоволно кудкудякане в къщичката си.

Сам ги гледаше разсеяно. Облегна се назад в стола си.

— Имам усещането, Луиза Кларк, че докато говориш с мен, вътрешно водиш съвсем различен разговор.

Искаше ми се да му отвърна с нещо остроумно. Но беше прав и нямаше какво да кажа.

— Ти и аз. И двамата отбягваме нещо.

— Много си прям.

— А сега те накарах да се почувстваш неловко.

— Не. — Погледнах го. — Е, може би малко.

Зад гърбовете ни един гарван се издигна шумно в небето и пляскащите му криле раздвижиха застиналия въздух. Сдържах се да не пригладя косата си, вместо това отпих последна глътка от бирата си.

— Добре. Хм. Ето ти един истински въпрос. Колко време мислиш, че е нужно, за да преодолееш смъртта на близък човек? Някой, когото наистина си обичал. — Не знам защо попитах. Беше направо жестоко откровено, предвид неговото положение.

Може би се притеснявах, че „сексманиакът“ ще направи своя ход.

Сам леко разтвори очи от изненада.

— Уха. Ами... — Той се вторачи в чашата си, а после се загледа в смраченото поле. — Не съм сигурен, че можеш да го преодолееш някога, когато и да било.

— Много оптимистично.

— Не. Сериозно. Много съм мислил за това. Научавах се да живееш с мъката, с тях. Защото те остават с нас дори и ако вече не са живите и дишащи хора, които сме познавали. Не изпитвах вече същата смазваща мъка, която си усещал в началото и която те поглъща изцяло и те кара да плачеш на неподходящи места и да се ядосваш внезапно на всички идиоти, които още са живи, докато любимият ти човек е мъртъв. Това просто е нещо, с което се научавах да живееш. Като да се приспособиш към някаква дупка. Не знам. Сякаш ставах... поничка вместо кифличка.

По лицето му бе изписана такава тъга, че се почувствах виновна.

— Поничка.

— Тъпо сравнение — каза той с полуусмивка.

— Не исках да...

Той поклати глава. Загледа се в тревата между краката си, после ме погледна отстрани.

— Хайде. Да те прибирам у вас.

Минахме през поляната и стигнахме до мотора му. Беше захладнало и аз скръстих ръце пред гърдите си. Той го забеляза и ми подаде якето си, настоявайки да го облека въпреки протестите ми, че

съм добре. Беше приятно тежко и възбуждащо мъжествено. Помъчих се да не вдишвам дълбоко.

— Така ли сваляш всичките си пациентки?

— Само живите.

Засмях се. Звукът се изтръгна неочаквано от мен, по-силен, отколкото исках.

— Не ни е позволено да излизаме на срещи с пациенти. — Подаде ми резервната каска. — Но реших, че вече не си мой пациент.

Взех каската.

— И това не е истинска среща.

— Не е ли? — Той кимна леко с философско примирение, докато се качвах зад него. — Добре.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази седмица не заварих Джейк на сбирката на „Кръга на продължаващите“. Докато Дафни обясняваше как не можела да си отвори буркан в кухнята, ако нямало мъж до нея, а Сунил ни запознаваше с проблемите, свързани с разпределянето на малкото лични вещи на брат му между останалите живи братя и сестри, аз се хванах да поглеждам от време на време към масивните червени врати в дъното на залата. Повтарях си, че съм загрижена за здравето му и за това, че му е нужно да изрази неудобството си от поведението на баща му в една безопасна среда. Мислено се заричах, че не е, защото се надявам да видя Сам, облегнат на мотоциклета му.

— Какви са дребните неща, които те спъват теб, Луиза?

Може би Джейк е приключил с групата, мислех си аз. Вероятно е решил, че вече не му е потребна. Хората непрекъснато се отказваха, това беше ясно. И толкоз. Повече нямаше да видя когото и да било от двамата.

— Луиза? Ежедневни неща? Сигурно има поне едно.

Аз си мислех за онова поле, за спретнатото подредения тесен вагон, за това как Сам крачеше по поляната с кокошка в едната ръка, сякаш носи ценен товар, за това, че перушината на гушката на птицата бе мека като облаче.

Дафни ме сръчка.

— Обсъждаме дребните неща в ежедневието, които те карат да се замисляш за загубата — поясни Марк.

— На мен ми липсва сексът — обади се Наташа.

— Това не е нещо дребно — възрази Уилям.

— Не познаваш съпруга ми — отвърна Наташа и се разсмя. — Не говоря сериозно. Ужасна шега. Съжалявам. Не знам какво ме прихвана.

— Хубаво е да се шегува човек — насърчи я Марк.

— Олаф беше много надарен. Дори страхотно. — Наташа огледа всички ни подред. Понеже никой не заговори, тя вдигна длани на около

трийсет сантиметра една от друга и кимна усърдно. — Бяхме много щастливи.

Последва кратко мълчание.

— Добре — каза Марк. — Радваме се да го чуем.

— Не искам никой да си мисли... имам предвид, не това искам да си представят хората, когато мислят за съпруга ми. Че е имал малък...

— Сигурен съм, че никой не си мисли това за съпруга ти.

— Аз ще си помисля, ако не престанеш с това — обади се Уилям.

— Не искам да си мислите за пениса на съпруга ми — отсече Наташа. — Дори ви забранявам да мислите за пениса му.

— Престани да го повтаряш тогава! — сопна й се Уилям.

— Може ли да не говорим за пениси? — осмели се да попита Дафни. — Става ми малко неловко. Монахините ни плескаха през ръцете с дървена линия дори ако споменем за долни дрехи.

В тона на Марк вече се долавяше леко отчаяние.

— Може ли да насочим разговора встрани от... Да се върнем на символите на загубата. Луиза, ти тъкмо щеше да ни кажеш за малките неща, които ти напомнят непрекъснато за загубата ти.

Седях на мястото си и се опитвах да не забелязвам, че Наташа отново е вдигнала ръце и мълчаливо отмерва някаква невидима дължина.

— Мисля, че ми липсва човек, с когото да говоря — внимателно казах аз.

Последва одобрително мърморене.

— Искам да кажа, че не съм от онези хора с купища приятели. Бях с предишния си приятел дълги години и двамата с него... не излизахме много навън. А после се появи... Бил. С него говорехме през цялото време. За музика, за хора, за неща, които сме правили или искаме да направим. Никога не се притеснявах, че мога да кажа нещо погрешно или да засегна някого, защото той просто ме разбираше, нали знаете как е? А сега се преместих в Лондон и съм доста сама, далеч от семейството си и разговорите с тях винаги са... сложни.

— Добре казано — обади се Сунил.

— А сега има нещо, за което наистина искам да поговоря с него. Говоря си с него в мислите си, но не е същото. Липсва ми

възможността просто да кажа: „Хей, какво мислиш за това?“. И да знам, че каквото и да каже, вероятно ще бъде правилното решение.

Групата остана смълчана за известно време.

— Можеш да говориш с нас, Луиза — каза Марк.

— Доста е... сложно.

— Винаги е така — подхвърли Лиан.

Огледах лицата им, любезни и внимателни, и абсолютно неподготвени да разберат каквото и да им кажа. Неспособни да го разберат.

Дафни намести копчиненото си шалче.

— Луиза се нуждае от друг млад мъж, с когото да си говори. Разбира се, че е така. Ти си млада и хубава. Ще си намериш някого — каза тя. — И ти, Наташа. Излезте отново навън. За мен е твърде късно, но вие двете не бива да седите в това мрачно подземие — съжалявам, Марк, но не бива да са тук. Вие трябва да идете да потанцувате, да се посмеете.

Двете с Наташа се спогледахме. Явно и тя искаше да иде на танци колкото и аз.

Внезапно в съзнанието ми изникна образът на Сам, макар че го отхвърлих.

— И ако някога ѝ се прииска друг пенис — предложи Уилям, — сигурен съм, че мога да нарисувам...

— Добре, хайде всички, нека да поговорим за завещанията — намеси се Марк. — Някой останал ли е изненадан от записаното там?

Прибрах се в девет и петнайсет напълно изтощена и заварих Лили да лежи на дивана пред телевизора по пижама. Пуснах чантата си на пода.

— Откога си тук?

— От сутринта.

— Добре ли си?

— Ммм.

Лицето ѝ бе твърде бледо. Или беше болна, или изморена.

— Болна ли си?

Тя ядеше пуканки от една купа и мързеливо ровеше с пръсти по дъното за останали парченца.

— Просто не ми се правеше нищо днес.

Телефонът ѝ изписука. Тя погледна равнодушно съобщението и бутна телефона под една от възглавниците на дивана.

— Всичко наред ли е? — попитах след минута.

— Супер.

Не ми изглеждаше супер.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Казах ти, че съм добре.

Не ме погледна, докато говореше.

Лили прекара нощта в апартамента. На следващия ден, тъкмо тръгнах за работа, когато се обади господин Трейнър и поиска да говори с нея. Тя се бе изтегнала на дивана и само ме погледна неразбиращо, когато ѝ казах кой е на телефона, а после, с крайна неохота, протегна ръка за слушалката. Стоях наблизко, докато тя го слушаше да говори. Аз не чувах думите му, но долавях тона му: любезен, уверен, сговорчив. Когато той свърши, тя замълча известно време, после каза:

— Добре. Супер.

— Ще се видите ли отново? — попитах аз, когато ми подаде обратно слушалката.

— Иска да дойде в Лондон да ме види.

— Ами това е хубаво.

— Но не може да е далеч от нея точно сега, в случай че започне раждането.

— Искаш ли да те закарам дотам, за да го видиш?

— Не.

Тя сви колене и опря брадичка на тях, след което се протегна за дистанционното и почна да прехвърля каналите.

— Искаш ли да поговорим? — казах след минута.

Тя не отговори и след малко осъзнах, че разговорът е приключил.

В четвъртък влязох в моята спалня, затворих вратата и се обадих на сестра ми. С нея говорехме по няколко пъти в седмицата. Беше ми

много по-леко сега, когато отчуждението между мен и родителите ми не стоеше като минно поле в диалога.

— Мислиш ли, че е нормално?

— Татко ми е казал, че веднъж не съм му проговорила цели две седмици, когато съм била на шестнайсет. Само съм изръмжавала понякога. Докато съм била доста щастлива всъщност.

— Тя не ръмжи. Само изглежда нещастна.

— Всички тийнейджъри са така. Това им е обичайното състояние. За веселите и бодрите трябва да се притесняваш — те вероятно крият сериозно хранително разстройство или крадат червила от „Бутс“.

— Прекара последните три дни легнала на дивана.

— И какво те притеснява?

— Мисля, че нещо не е наред.

— Тя е на шестнайсет. Баща ѝ изобщо не е подозирал за съществуването ѝ, при това е предал богу дух, преди да се запознае с него. Майка ѝ е омъжена за човек, когото тя нарича Смотаняка, има двама малки братя, които приличат на бъдещи масови убийци, и за капак са сменили ключалките на дома ѝ. Аз на нейно място щях да лежа на дивана поне една година. — Трина отпи шумно от чая си. — Освен това живее с жена, която носи лъскав зелен спандекс заради работата си в бара, която нарича „кариера“.

— Ламе. Направена е от ламе.

— Все едно. Е, кога ще си намериш прилична работа?

— Скоро. Трябва първо да се оправя с тази ситуация.

— Ситуация, значи.

— Много е потисната. Мъчно ми е за нея.

— Знаеш ли на мен за какво ми е мъчно? Задето все обещавах да почнеш да си живееш собствения живот, а после се жертваш заради всякакви безпризорни и изоставени клетници, които срещаш случайно.

— Уил не беше безпризорен и изоставен.

— Но Лили е. Дори не познавах това момиче, Лу. Трябва да се посветиш на това да продължиш напред. Да кандидатстваш за работа, да говориш с познатите си, да прецениш какви са силните ти страни, а не да си намираш ново извинение, за да оставиш живота си на втори план.

Загледах се навън в небето над града. В съседната стая чувах как телевизора работи, как Лили става, отива до хладилника и отново се плъосва на дивана.

— И какво да направя, Трина? Детето на мъжа, когото си обичала, се появява на вратата ти и всички сякаш са вдигнали ръце от него. Значи, ти би го отпратила, така ли?

Сестра ми замълча. Това бе рядко събитие, затова се почувствах длъжна да продължа.

— Значи, ако Том, да кажем след осем години, се е скарал с теб по някаква причина — озовал се е почти съвсем сам и се мъчи да остане в правия път — би ли сметнала, че е хубаво, ако единственият човек, към когото се е обърнал за помощ, реши, че е твърде голям ангажимент за него, а? Че е най-добре да си хване пътя и да се махне от главата му? — Опрях глава в стената. — Опитвам се да постъпя правилно, Трина. Дай ми малко кураж, става ли?

Нищо.

— Така се чувствам по-добре. Разбираш ли? Чувствам се по-добре, след като знам, че ѝ помагам.

Сестра ми остана мълчалива толкова дълго, че се зачудих дали не е затворила.

— Трина?

— Добре. Слушай, спомням си нещо от курса по социална психология за това, че тийнейджърите смятат контакта лице в лице за изтощителен.

— Искаш да си говоря с нея през вратата ли? — Някой ден сигурно щях да проведа телефонен разговор със сестра ми, който да не включва изтормозената въздишка на човек, който обяснява нещо на полуидиот.

— Не, глупачке. Означава, че ако искаш да я накараш да говори с теб, трябва да правите нещо заедно, рамо до рамо.

В петък, на път за къщи, се отбих в магазин „Направи си сам“. Прибрах се и домъкнах тежките торби цели четири етажа нагоре, след което си отворих сама. Лили беше точно там, където очаквах да я заваря: излегната на дивана пред телевизора.

— Какво е това? — попита тя.

— Боя. Тук всичко е малко избеляло. Нали все ми казваш, че трябва да освежа. Реших, че е време да се отървем от тази досадна магнолия по стените.

Тя не може да се сдържи. Престорих се на много заета с приготвянето на чай и наблюдавах с периферното зрение как се протяга, а после отива да разгледа кутиите с боя.

— И това е също толкова скучно. Изглежда бледосиво.

— Казаха ми, че сивото било много модерно. Ще го върна, ако мислиш, че няма да е подходящо.

Тя се взря по-внимателно.

— Не. Става.

— Мислех си, че в допълнителната спалня може да боядисаме двете стени в кремаво, а едната да е сива. Смяташ ли, че ще си подхождат? — Заех се да разопаковам четките и валяците за боядисване, докато говорех. Навлякох стара тениска и къси панталони и я помолих да пусне някаква музика.

— Каква?

— Ти избери. — Издърпах един стол до стената и застлах предпазно фолио покрай нея. — Баща ти казваше, че съм музикален помияр.

Тя не каза нищо, но бях привлякла вниманието ѝ. Отворих една кутия с боя и започнах да я разбърквам.

— Той ме накара да ида на първия концерт през живота си. Класически, а не поп. Съгласих се само защото това означаваше, че и той ще излезе от къщата. В началото не обичаше много да излиза навън. Сложи си риза и хубаво сако и тогава за първи път го видях да изглежда като... — Спомних си шока, когато видях над синята яка на ризата му да се показва човекът, който той е бил преди злополуката. Преглътнах. — Както и да е, отидох с мисълта, че ще се отегча, а плаках през цялата втора част като пълна идиотка. Беше най-невероятното нещо, което съм слушала през живота си.

Кратко мълчание.

— Какво беше? Какво сте слушали?

— Не помня. Сибелиус? Звучи ли ти познато?

Тя вдигна рамене. Започнах да боядисвам, а тя застана до мен. Взе една четка. Отначало не каза нищо, но сякаш се унесе от повтарящите се еднообразни движения. Беше много внимателна,

нагласяше предпазното платно, за да не оцапа пода, и избърсваше четката в ръба на кутията. Не си говорехме, с изключение на тихо изречени реплики като: „Би ли ми подала по-малката четка?“, „Мислиш ли, че това ще личи и след втория пласт боя?“. Само за половин час двете боядисахме първата стена.

— Е, какво ще кажеш? — попитах аз, възхищавайки се на работата ни. — Мислиш ли, че ще можем да минем и още една?

Тя само премести едното от предпазните платна и започна следващата стена. Беше пуснала някаква инди банда, която никога не бях чувала, свежа и приятна музика. И аз продължих да боядисвам, без да обръщам внимание на болката в рамото ми, на желанието за прозявка.

— Трябва да си купиш малко картини.

— Права си.

— Имам една голяма репродукция на Кандински у дома. Не подходда особено на стаята ми. Може да я вземеш, ако искаш.

— Би било страхотно.

Тя вече работеше по-бързо, направо препускаше по стената, като внимателно отсече ъгълчетата покрай големия прозорец.

— Мислех си — подхванах аз, — че трябва да говорим с майката на Уил. Твоята баба. Искаш ли да ѝ напиша писмо?

Тя не каза нищо. Приклезна, привидно вгълбена в боядисването покрай долния перваз. Най-накрая се изправи.

— Тя като него ли е?

— Госпожа Трейнър ли? Дали е като господин Трейнър?

Слязох от кутията, на която бях стъпила, за да стигам по-високо, и избърсах четката в ръба на кутията.

— Тя е... различна.

— Искаш да кажеш, че е кучка.

— Не е кучка. Просто е... Нужно е повече време да я опознае човек.

— Искаш да кажеш, че е кучка и няма да ме хареса.

— Изобщо не искам да кажа това, Лили. Но е човек, който не изразява свободно чувствата си.

Лили въздъхна и остави четката си.

— Аз сигурно съм единственият човек на света, който може неочаквано да разбере, че има баба и дядо, и после да открие, че нито

един от двамата не го харесва.

Двете се вторачихме една в друга. И изведнъж избухнахме в смях.

Затворих капака на кутията с боя.

— Хайде — подканих я. — Да излизаме.

— Къде?

— Все ми повтаряш, че трябва да се забавлявам. Ти кажи къде.

Измъкнах цял куп блузи от кашоните с дрехи, докато Лили найсетне избра една, която според нея ставаше, а после се оставих да ме замъкне в малък забутан клуб в някаква уличка близо до Уест Енд, където охраната на входа я познаваше по име и на никого за миг не му хрумна да се замисли, че може да е под осемнайсет.

— Музиката е от деветдесетте. Стара история! — весело подхвърли тя, а аз се мъчех да не се замислям твърде над факта, че според нея направо съм за старчески дом.

Танцувахме, докато престанах да се притеснявам, докато пот изби върху дрехите ни, косите ни залепнаха за скалпа, а тазът ме заболя толкова силно, че се зачудих как ли ще мога да стоя зад бара следващата седмица. Танцувахме така, сякаш нямаше какво друго да правим, освен да танцуваме. Господи, колко беше хубаво. Бях забравила тази радост от самото съществуване; от това да се изгубиш в музиката, в тълпата от хора, да се усещаш част от общата жива маса, движена от пулсиращия ритъм. За няколко тъмни, туптящи часа забравих за всичко, проблемите ми сякаш литнаха като балони с хелий: противната ми работа, ужасният ми шеф, неспособността ми да продължа напред. Превърнах се в нещо живо и радостно. Погледнах над тълпата към Лили, която бе затворила очи и косата ѝ се развяваше около лицето ѝ, долавях онази странна смесица от концентрация и усещане за свобода, която се изписва по лицето на човек, погълнат изцяло от ритъма. После тя отвори очи и ми се искаше да ѝ се скарам, задето във вдигнатата ѝ високо ръка имаше бутилка, която очевидно не беше пълна с кола, но вместо това ѝ се усмихнах — широка и сияйна усмивка — и си помислих колко е странно, че едно объркано хлапе, което едва разбира себе си, е способно да ме научи на толкова много за живота.

Около нас Лондон вреше и кипеше, макар вече да бе два след полунощ. Спряхме за малко, колкото Лили да направи селфи на двете ни пред театъра, пред табелката на китайски ресторант, както и с мъж, облечен като огромна мечка (явно всяко събитие трябваше да бъде отбелязано със снимков материал), после обикаляхме оживените улички в търсене на късен автобус, покрай денонощните павилиони за кебап и ревящите пияници, сводниците и групичките пищящи весело момичета. Хълбоците ми пулсираха болезнено, а потта под мокрите ми дрехи вече бе неприятно студена, но въпреки всичко се чувствах пълна с енергия, сякаш се бяха включили неподозирани резерви.

— Господ знае как ще се приберем — весело подхвърли Лили.

И тогава чух вик.

— Лу!

Видях Сам да се подава през прозореца на една линейка. Вдигнах ръка за поздрав, а той завъртя волана и направи обратен завой на улицата.

— Къде сте тръгнали?

— Прибираме се. Ако можем да намерим автобус.

— Качвайте се. Хайде. Няма да кажа на никого, стига и вие да си мълчите. — Той погледна жената до него. — Стига, Дона. Тя е пациентка. Счупен таз. Не можем да я оставим да върви пеша до къщи.

Лили беше очарована от този неочакван обрат. И тогава задната врата се отвори и една жена в униформа на спешната помощ направи кисела физиономия и ни подкани да се качим.

— Ще ни докараш до уволнение, Сам — каза тя и ни направи знак да седнем на носилката. — Здравейте. Аз съм Дона. О, не — теб те помня. Онази, дето...

— ... падна от покрива. Да.

Лили ме прегърна, за да направи селфи на двете ни в линейката, а аз се опитах да не забелязвам киселата физиономия на Дона.

— Е, къде сте били? — попита Сам откъм шофьорското място.

— На танци — отговори Лили. — Опитвам се да убедя Луиза, че не трябва постоянно да се държи като досаден стар пърдел. Може ли да включим сирената?

— Не. Къде бяхте? Пита също толкова досаден дърт пърдел, между другото. Едва ли знам мястото, каквото и да ми кажеш.

— Клуб „Двайсет и две“ — отвърна Лили. — На гърба на „Тотнъм Корт Роуд“.

— Там имахме спешна трахеотомия, Сам.

— Спомням си. Изглежда, сте имали страхотна вечер. — Погледите ни се срещнаха в огледалото за обратно виждане и аз леко се изчервих. Внезапно се почувствах ужасно доволна, че съм излязла да танцувам. Така изглеждах напълно различен човек. Не просто окаяна барманка от летището, чиято представа за забавление е да падне от покрива.

— Беше страхотно — казах аз с широка усмивка.

Той погледна монитора на таблото пред себе си.

— О, супер. Имаме зелен сигнал при „Спенсър“.

— Но нали вече се прибираме в централата — измърмори Дона. — Лени непрекъснато постъпва така с нас, защо? Този човек е садист.

— Никой друг не е свободен.

— Какво става?

— Появи се заявка. Може да се наложи да ви оставя пътьом. Не е далеч от твоя апартамент обаче. Дръжте се здраво, момичета.

Сирената прониза нощта. И ние потеглихме, понесохме се из нощния трафик на Лондон, над главите ни пищяха сините светлини, а Лили викаше от удоволствие.

Всяка делнична нощ, осведоми ни Дона, докато стискахме здраво дръжките на носилката отзад, в Спешна помощ се получавали обаждания от „Спенсър“ и ги викали да свестят онези, които не са успели да се задържат на крака до часа за затваряне на бара, или да зашият лицата на младежите, които след шест халби вечер ставали свадливи и губели и сетната капка здравомислие.

— Тези младежи би трябвало да се радват на живота си, а вместо това, те се напиват до безсъзнание с изкараните с мъка пари. Всяка седмица, за бога.

Пристигнахме за минути, като линейката забави ход, за да не блъсне някого от пияните купонджии, които залитаха по тротоара. Рекламните табели по затъмнените прозорци на нощния клуб предлагаха „Безплатни напитки за дамите преди десет часа“. Въпреки развеселените компании от младежи и девойки, подвикванията и лъскавите дрехи, претъпканите улици на този квартал с барове и локали нямаха онази карнавална атмосфера, присъща на подобно

място, по-скоро се усещаше някакво напрежение и безпокойство. Погледнах предпазливо през прозореца.

Сам отвори задната врата и си взе чантата.

— Останете в линейката — каза той и слезе.

Един полицай се насочи към него, каза му нещо тихо, след което двамата се запътиха към някакъв младеж, който седеше в канавката. Лицето му беше обляно в кръв от рана на слепоочието. Сам приклекна до него, докато полицаят се опитваше да държи настрани пияните зяпачи, „услужливите“ приятели и хленчещите приятелки. Сякаш бе заобиколен от статисти от „Живите мъртви“ — олюляващи се наоколо безсмислено, мърморещи и сумтящи, някои изцапани с кръв.

— Мразя тези случаи — каза Дона, преглеждайки енергично запасите в медицинската си чанта, докато ние наблюдавахме сцената навън. — Предпочитам някое раждане или мила старица с кардиомиопатия. О, по дяволите, загазихме.

Сам леко бе извърнал главата на младежа да го прегледа, когато друг младеж, със зализана с гел коса и прогизнала от кръв яка на ризата, го сграбчи за рамото.

— Хей! Трябва да ме вземете в линейката!

Сам се обърна бавно към пияния младеж, който пръскаше кръв и слюнки, докато говореше.

— Стой настрани, приятел. Става ли? Нека си свърша работата.

Пиенето бе замъглило разума на хлапака. Той погледна другарчетата си, а после се нахвърли на Сам и заръмжа:

— Не ми казвай да стоя настрани.

Сам не му обърна внимание и продължи да се занимава с лицето на другото момче.

— Хей! Хей, ти! Трябва да ида в болница. — Бутна Сам по рамото. — Хей!

Сам остана приклекнал за момент, напълно неподвижен. После бавно се изправи и се обърна така, че беше лице в лице с пияния.

— Ще ти обясня нещо простичко, за да го разбереш, синко. Няма да се качиш в линейката, ясно? Това е. Затова си спести усилията, иди при приятелчетата си и довършете веселбата, сложи си малко лед на раната, а на сутринта иди при личния си лекар.

— Ти няма да ми казваш нищо. Аз ти плащам заплатата. Скапаният ми нос е счупен.

Докато Сам го гледаше вторачено, хлапакът замахна с ръка и блъсна Сам по гърдите. Той само го погледна отвисоко.

— Оооо — изохка Дона до мен.

Гласът на Сам — когато го чухме, беше по-скоро ръмжене:

— Добре. Сега те предупреждавам...

— Не ме предупреждавай! — По лицето на хлапака имаше презрение. — Не ме предупреждавай! За кого се мислиш?

Дона изскочи от линейката и хукна към един полицай. Прошепна нещо в ухото му и видях как и двамата се обръщат насам. По лицето на Дона се четеше молба. Момчето още викаше и ругаеше, а сега и блъскаше Сам по гърдите.

— Затова ще се погрижиш първо за мен, преди да се занимаваш с този педал.

Сам си оправи яката. Лицето му бе опасно застинало.

И точно когато осъзнах, че съм спряла да дишам, полицаят застана между двамата. Дона бе хванала Сам за ръкава и го дърпаше обратно към младежа на бордюра. Полицаят каза нещо по радиостанцията си, стиснал за рамото пияния младеж. Хлапакът се извъртя и се изплю върху якето на Сам.

— Да ти го начукам.

За кратко настана тишина, абсолютен шок. Сам замръзна.

— Сам! Ела, помогни ми, моля те! Имам нужда от теб. — Дона го дърпаше напред. Когато зърнах очите на Сам, видях, че блестят студени и сурови като диаманти. — Хайде — каза Дона, докато настаняваха изпадналия в безсъзнание младеж отзад в линейката. — Да се омитаме оттук.

Той шофираше мълчаливо, докато двете с Лили се бяхме сгушили на предната седалка до него. Дона почисти гърба на якето му, докато той гледаше право напред, вирнал упорито брадичка.

— Можеше да е по-зле — бодро отбеляза Дона. — Миналия месец един ми повърна в косата. И малкото чудовище го направи нарочно. Пъхна пръсти в гърлото си и изтича зад мен — само защото не исках да го закарам до дома му, сякаш съм някакво проклето такси.

Тя се изправи и се протегна за енергийната напитка, която държеше отпред.

— Пълна загуба на ресурси. Като си помислиш какво бихме могли да правим, вместо да събираме купчина... — Тя отпи голяма глътка, после погледна момчето, което всеки момент отново щеше да изгуби съзнание. — Не знам. Човек се чуди какво ли им минава през главите.

— Нищо специално — отвърна Сам.

— Да. Е, трябва да държим изкъсо този юнак. — Дона потупа рамото на Сам. — Миналата година получи предупреждение.

Сам ми хвърли кос поглед, внезапно смирен.

— Отидохме да вземем едно момиче от горния край на Къмършъл Стрийт. Лицето ѝ бе смазано. Домашен скандал. Докато се мъчех да я настаня на носилката, от бара изскочи гаджето ѝ и отново почна да я удря. Не можах да се сдържа.

— Ударил си го?

— Не само веднъж — вметна Дона.

— Да. Ами... беше лош момент.

Дона се обърна към мен и направи физиономия.

— Както и да е, той не може да си позволи отново да загази. Иначе ще изхвърчи от службата.

— Благодаря — казах аз, когато ни свали от линейката. — За прибирането, имам предвид.

— Не можех да ви оставя в онази лудница под открито небе — отвърна той.

Погледите ни за миг се срещнаха. После Дона затвори вратата и потеглиха към болницата с ранения момък отзад.

— Ти го харесваш — каза Лили, докато гледаше как линейката завива зад ъгъла.

Бях забравила за нея. Въздъгнах и бръкнах в джоба за ключовете си.

— Той е сексманиак.

— И какво? Аз определено бих правила секс с него — заяви Лили, докато отварях вратата. — Искам да кажа, ако бях стара. И леко отчаяна. Като теб.

— Не мисля, че съм готова за връзка, Лили.

Тя вървеше след мен, така че нямаше начин да го докажа, но бих могла да се закълна, че правеше физиономии зад гърба ми през цялото време, докато се качвахме по стълбите.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Писах на госпожа Трейнър. Не ѝ казах за Лили, писах ѝ само, че се надявам тя да е добре, че съм се върнала от пътешествията си и ще бъда наблизко след няколко седмици с една приятелка и много бих искала да се видим, ако е възможно. Почувствах се странно развълнувана, когато писмото падна в пощенската кутия.

Татко ми беше казал по телефона, че тя е напуснала Гранта Хаус само седмици след смъртта на Уил. Според него служителите в замъка били шокирани, но аз си спомних за времето, когато бях забелязала господин Трейнър навън с Дела, жената, от която щеше да има бебе, и се зачудих дали наистина са били чак толкова изненадани. В малкия град имаше малко тайни.

— Прие всичко много тежко — каза татко. — И веднага щом тя си тръгна, онази червенокосата моментално се нанесе в къщата. Веднага е видяла своя шанс. Приятен възрастен мъж, има собствена коса, голяма къща, няма да остане сам задълго, нали? Като стана дума, Лу... Ти... не би ли поговорила с майка си за подмишниците ѝ? Скоро ще се налага да си плете плитки с тези дълги косми там.

Не спирах да мисля за госпожа Трейнър и се опитвах да си представя как ще реагира на новината за Лили. Спомнях си радостта и неверието по лицето на господин Трейнър при първата им среща. Дали Лили би помогнала да постигне болката ѝ? Понякога гледах как Лили се смее на нещо по телевизията или просто гледа през прозореца, потънала в мислите си, и толкова ясно виждах в нея чертите на Уил — чистата линия на носа, почти славянските ѝ скули, че направо забравях да дишам. (Тогава тя обикновено почваше да мърмори: „Престани да ме зяпаш като някоя луда, Луиза. Плашиш ме“.)

Лили се беше настанила у дома за две седмици. Таня Хоутън-Милър се беше обадила, за да каже, че заминават на семейна ваканция в Тоскана и че Лили не иска да отиде с тях: „Честно казано, в момента се държи така, че ако питаш мен, толкова по-добре. Просто ме изтощава.“

Казах ѝ, че след като са сменили ключалката на входната врата и Лили почти не се прибира у дома, трудно би могла да изтощи когото и да било, освен ако не тропа по прозорците им и не хленчи навън. Последва кратко мълчание.

— Когато имаш свои деца, Луиза, може евентуално да получиш някаква представа за какво говоря.

О, козът на всички родители. Как бих могла изобщо да разбера? Предложи ми пари за издръжката на Лили, докато са в чужбина. Испитах известно удоволствие от възможността да ѝ кажа, че не бих си и помислила да ги приема, макар, честно казано, да ми струваше повече от очакваното да живее с мен. Лили, оказа се, не се задоволяваше с моите сандвичи със сирене или препечен хляб с боб за вечеря.

Искаше ми пари, а после се връщаше с ръчно направен хляб, екзотични плодове, гръцко кисело мляко, органично пилешко месо — все задължителни продукти за кухнята на средната класа. Спомних си къщата на Таня и как Лили стоеше пред огромния хладилник и небрежно лапаше големи парчета ананас.

— Между другото — попитах, — кой е Мартин?

Кратка пауза.

— Мартин е предишният ми партньор. Лили явно настоява да се вижда с него, макар да знае, че на мен не ми е приятно.

— Може ли да ми дадеш номера му? Искам да знам къде е. Нали разбираш, когато я няма у дома.

— Номерът на Мартин ли? Че откъде да имам аз номера на Мартин? — възмутено викна тя и телефонната линия прекъсна.

Нещо се бе променило, откакто срещнах Лили. Не беше само това, че се бях научила да понасям тийнейджърската бъркотия и разпиляност в почти празния си апартамент, всъщност бях започнала да харесвам това, че Лили бе влязла в живота ми. Харесваше ми, че има с кого да се храня, че можем да седим една до друга на дивана, да коментираме каквото дават по телевизията, и да се опитвам да запазя неутрално изражение като играч на покер, когато ми предложеше някакъв буламач, който сама бе забъркала. *Е, откъде да знам, че*

трябва да се сварят картофите за картофената салата? Нали е салата, за бога.

На работа се заслушах в бащите, които пожелаваха на децата си лека нощ по телефона, преди да заминат в командировка: „Слушай мама сега, Люк... Наистина ли?... Ти ли го направи? Какъв си умник само!“; и в споровете за попечителство, които се водеха с ръмжене: „Не, не съм казвал, че мога да го взема от училище в онзи ден. Знаеше, че ще бъда в Барселона... Да, бях... Не, не, ти просто не слушаш.“

Не можех да повярвам, че може да дадеш живот на някого, да го обичаш и да се грижиш за него и до шестнайсетия му рожден ден да си толкова вбесен, че да смениш ключалката на входната врата заради него. На шестнайсет са още деца, определено. Колкото и да се правеше на голяма, непрекъснато виждах детето в Лили. В нейните вълнения и внезапен ентузиазъм. В мръщенето и цупенето, в изпробването на различни прически пред огледалото в банята и мигновеното заспиване, на което бе способно само невинно дете.

Мислех си за сестра ми и безусловната ѝ любов към Том. За родителите ми, които ни насърчаваха, тревожеха се и подкрепяха двете ни с Трина, макар и двете вече да бяхме възрастни хора. И в тези моменти усещах отсъствието на Уил в живота на Лили толкова остро, колкото и в своя собствен. *Ти трябваше да си тук, Уил* — казвах му безмълвно. — *Тя се нуждае от теб.*

Взех си почивен ден — кощунство според Ричард. („Върна се на работа преди пет седмици. Наистина не разбирам защо трябва да изчезваш отново.“) Усмяхнах се, направих реверанс като послушна ирландска танцьорка и се прибрах у дома, където заварих Лили да боядисва една от стените във втората спалня в особено ярък оттенък на нефритенозелено.

— Ти каза, че искаш да я освежим — заяви тя, докато аз стоях със зяпнала уста. — Не се притеснявай. Сама платих боята.

— Е, добре — свалих перуката си и развързах връзките на обувките си, — гледай да свършиш до довечера, защото съм си взела почивен ден утре — заявих аз, след като си обух джинсите — и ще ти покажа някои от нещата, които баща ти харесваше.

Тя спря и по килима закапа зелена боя.

— Какви неща?

— Ще видиш.

Прекарахме деня в колата. Саундтракът ни беше музика от айпода на Лили и в един момент от него се лееше сърцераздирателна любовна балада, а в следващия гърмеше оглушителен химн на ненавист към цялото човечество. Усвоих уменията, докато шофирам по магистралата, мислено да се издигам над шума и да се фокусирам върху пътя. Лили седеше до мен на предната седалка и кимаше в такт с музиката, и от време на време барабанеше по таблото. Казвах си, че е хубаво, че тя се забавлява. А и на кого му трябва и двете тъпанчета в крайна сметка?

Започнахме от Стортфолд. Обиколихме местата, на които с Уил обичахме да сядаме да хапнем, местата за пикник из поляните над града, любимите му пейки в градината на замъка. Лили поне се опитваше да не показва колко скучае. Честно казано, трудно можеше да се ентузиазира човек от обиколка из поляните. Затова седнахме и аз ѝ разказах как когато го бях срещнала за първи път, Уил почти не излизаше от къщи и как посредством лукавство и упоритост бях успяла да го накарам отново да излезе навън.

— Трябва да разбереш — казах аз, — че баща ти мразеше да е зависим от някого. А когато двамата бяхме навън, той не просто бе зависим от някого, а се налагаше и да видят, че е зависим.

— Дори и ако това си била ти.

— Дори ако съм аз.

Тя се замисли за момент.

— И аз бих мразила да ме виждат така. Дори не понасям да ме гледат с мокра коса.

Посетихме галерията, където се бе опитал да ми обясни разликата между добро и лошо модерно изкуство (все още не можех да правя разлика), и тя се намръщи на почти всичко, изложено по стените. Надникнахме във винарната, където Уил ме бе накарал да опитам различни видове вина („Не, Лили, днес няма да опитваме вино“), после отидохме до студиото за татуировки, където ме бе убедил да си направя татуировка. Лили ме помоли да ѝ дам пари да си направи и тя (почти се разплаках от облекчение, когато мъжът в студиото ѝ каза, че клиентите не бива да са под осемнайсет), след което поиска да види моята малка пчеличка. Това бе един от редките случаи, в които усещах,

че наистина съм я впечатлила. Разсмя се, когато ѝ казах какво беше избрал той за себе си — надпис „Най-добър до...“ и дата върху гърдите му.

— Ти имаш същото ужасно чувство за хумор — каза аз и тя се помъчи да скрие колко е доволна.

Точно тогава собственикът, който бе дочул разговора ни, спомена, че има снимка.

— Пазя снимки на всичките си татуировки — каза той изпод дебелия си засукан мустак, покрит с тонове вакса. — Имам си архив. Само ми припомнете датата, ставали?

Стояхме мълчаливо, докато той прелистваше ламинираните страници в папката си. И ето, близък кадър отпреди близо две години на черно-бялата татуировка, четливо изписана върху карамелената кожа на Уил. Стоях и зяпах снимката, чиято интимност направо ме остави без дъх. Малкият правоъгълник в черно и бяло, същият, който бях измивала с мека кърпа, бях подсушавала, в който бях втривала слънцезащитен крем, до който бях допирала лице. Бих се пресегнала да го докосна, но Лили ме изпревари и пръстите ѝ с изгризани нокти нежно погалиха снимката на кожата на баща ѝ.

— Мисля, че ще си направя такава — каза тя. — Като неговата, имам предвид. Когато порасна.

— Как е той?

Двете с Лили се обърнахме. Собственикът седеше на стола си и потриваше силно татуираната си ръка.

— Помня го. Тук не идват много парализирани клиенти. — Той се ухили. — Голям образ е, нали?

В гърлото ми внезапно заседна буца.

— Мъртъв е — отсече Лили направо. — Баща ми. Мъртъв е.

Татуистът се намръщи.

— Съжалявам, миличка. Не знаех.

— Може ли да я взема? — Лили вече се опитваше да измъкне снимката от джобчето ѝ.

— Разбира се — побърза да се съгласи той. — Ако искаш, вземи я. Ето, вземи и джоба. В случай че завали.

— Благодаря — каза тя, пхна я под мишница и докато мъжът продължаваше да се извинява, двете излязохме от студиото.

Обядвахме мълчаливо в едно кафене, където менюто за закуска се предлагаше през целия ден. Усетих как приповдигнатото настроение от деня постепенно ни се изплъзва и започнах да говоря. Разказах на Лили всичко, което знаех за връзките на Уил с жени, за кариерата му, за това, че беше човек, който те кара да копнееш за одобрението му, независимо дали като направиш нещо, което да го впечатли, или просто като го разсмееш с глупава шега. Разказах ѝ какъв беше, когато го бях срещнала, и как се бе променил, как тази рязкост постепенно започна да се топи и бе започнал да намира радост в малките неща дори и ако в много случаи това означаваше да ми се присмива за нещо.

— Например за това, че не съм особено склонна да експериментирам с нови храни. Майка ми има репертоар от общо десет ястия, които върти непрекъснато през последните двайсет и пет години. И никое не включва киноа. Или лимонена трева. Нито пък гуакамоле. Баща ти ядеше всичко.

— И сега и ти го правиш?

— Всъщност все още се старая да хапвам гуакамоле на всеки няколко месеца. Заради него.

— Не ти ли харесва?

— Вкусът му не е толкова лош. Просто не мога да свикна с това, че изглежда като нещо, което си издухал от носа си.

Разказах ѝ за бившата му приятелка и как бяхме саботирали сватбения ѝ танц, като аз бях седяла върху скута на Уил, докато той въртеше моторизираната си количка по дансинга, а булката бе изкихала шампанското си през носа.

— Сериозно? На сватбата ѝ?

В горещото и прекалено тясно кафене аз се опитвах да пресъздам образа на баща ѝ възможно най-ярко и може би защото бяхме далеч от сложната ситуация у дома или защото родителите ѝ бяха в чужбина, или защото поне веднъж някой ѝ разказваше случки с него, които бяха обикновени и забавни, тя се смееше и задаваше въпроси, и често кимаше, сякаш отговорите ми потвърждаваха нещо, в което тя вече вярваше. *Да, да, бил е точно такъв. Да, може би и аз съм такава.*

И докато си говорехме, а следобедът напредваше, докато чаят изстиваше в чашите ни пред нас, а отегчената сервитьорка за пореден път предлагаше да отсервира остатъците от сандвичите, които вече два

часа дъвчехме, осъзнах и още нещо: за първи път си спомнях за Уил без тъга.

— Ами ти?

— Какво аз? — Сложих последния залък в уста и изгледах сервитьорката, която явно бе сметнала, че това е знак да се появи отново.

— Какво стана с теб, след като татко почина? Имам предвид, струва ми се, че си правила много повече неща с него, макар да е бил в инвалидна количка, отколкото сега.

Хлябът приседна на гърлото ми. Помъчих се да преглътна. Когато най-сетне хапката слезе в хранопровода, казах:

— Правя много неща. Заета съм. Работя. Имай предвид, че когато работиш на смени, е трудно да се правят планове.

Тя само повдигна леко вежди и не каза нищо.

— А и тази още доста ме наболява. Не съм готова за планинско катерене.

Лили бавно бъркаше чая си.

— Случват ми се много неща. Падането от покрива не е нещо, което се случва всеки ден. Достатъчно вълнение е за цяла година!

— Но не е точно като да правиш нещо, нали?

За миг замълчахме и двете. Поех си дълбоко въздух, мъчейки се да заглуша внезапното бучене в ушите си. Сервитьорката, която се появи до масата, взе празните чинии с леко победоносно изражение и ги отнесе в кухнята.

— Хей — обадох се аз. — Разказах ли ти как заведох баща ти на конни надбягвания?

И в един великолепно подбран момент колата ми прегря на магистралата, на четиридесет мили от Лондон. Лили го понесе изненадващо спокойно. Дори беше любопитна.

— Никога не съм виждала кола да се развали. Не знаех, че още го правят.

При това изявление останах с отворена уста (баща ми редовно се молеше на висок глас на стария ни микробус, като му обещавахе скъп бензин, редовни проверки на налягането на гумите и безкрайна любов, само да ни закара обратно вкъщи). После ми заяви, че родителите й

сменяли мерцедеса си всяка година. Предимно, добави тя, заради щетите, нанесени на кожения салон от братята ѝ.

Седяхме в колата в аварийната лента на магистралата и чакахме да дойде Пътна помощ, като усещахме как малката кола се разтриса всеки път, щом минеше камион покрай нас. Накрая решихме, че ще е по-безопасно, ако сме извън колата, и излязохме, покатерихме се по страничния банкет на магистралата и седнахме на тревата да гледаме как следобедното слънце поляка се спуска от другата страна на надлеза.

— Е, кой е Мартин? — попитах аз, след като бяхме изчерпали всички свързани с развалената кола теми.

Лили скубеше тревата до нея.

— Мартин Стийл? Той е мъжът, с когото израснах.

— Мислех, че е бил Франсис.

— Не. Смотаняка се появи на хоризонта, когато бях на седем.

— Знаеш ли, Лили, може би не е зле да спреш да го наричаш така.

Тя ме изгледа косо.

— Добре. Вероятно си права. — Излегна се на тревата и се усмихна мило. — Вместо това ще му казвам Лайнаря.

— Тогава да си останем на Смотаняка. Защо още ходиш при него?

— При Мартин? Той е единственият баща, когото помня. Мама се е събрала с него, когато съм била много малка. Той е музикант. Много талантлив. Четеше ми книжки и приказки, измисляше песнички за мен, такива работи. Аз просто... — Тя замлъкна.

— Какво се случи? Между него и майка ти?

Лили бръкна в чантата си, извади пакет цигари и запали една. Вдиша дълбоко и издиша дълга струя дим, като едва не си размести челюстта в хода на този процес.

— Един ден се прибрах от училище с бавачката и мама просто ми заяви, че вече го няма. Каза ми, че се договорили той да си тръгне, защото двамата вече не се разбирали. — Отново дръпна от цигарата. — Явно не се интересувал от личностното ѝ израстване или не споделял виждането ѝ за бъдещето. Някакви глупости. Мисля, че просто е срещнала Франсис и е разбрала, че Мартин няма да може да ѝ даде онова, което иска.

— Какво е то?

— Пари. И голяма къща. И възможност да прекарва деня си в пазаруване и клюки с приятелки и подреждане на чакрите ѝ или каквото там прави. Франсис печели цяло състояние като частен banker в частна банка с останалите частни банкери. — Тя се обърна към мен. — Така че, в общи линии, един ден Мартин ми беше баща — даже му казвах „татко“ чак до момента, в който си тръгна — а на следващия не беше. Той ме водеше на детска градина и забавачка, навсякъде. И после тя решава, че вече не го иска, и аз се прибирам, и него вече го няма... Къщата беше нейна, затова той си тръгна. Просто така. Не ми беше позволено да го виждам и дори да говоря за него, защото така съм *отваряла стари рани и съм създавала проблеми*. А тя очевидно изпитвала *толкова голяма болка и емоционален стрес*. — Тук Лили имитира стряскащо добре гласа на Таня. — А когато адски се ядосах на всичко това, тя ми каза, че нямало защо толкова да се разстройвам, защото и бездруго не ми бил истински баща. Чудесен начин да го разбере.

Аз само я зяпнах.

— А след това се появи Франсис — с огромни букети цветя и така наречените семейни излети, в които аз бях петото колело и непрекъснато ме отпращаха нанякъде с бавачката, докато двамата се натискаха в някой луксозен хотел. Минаха шест месеца и тя ме заведе на пицария. Реших, че е специална почерпка и че може Мартин да се връща, но тя ми заяви, че ще се жени за Франсис и това било прекрасно, и че той щял да бъде най-страхотния татко за мен, и аз „трябва много да го обичам“.

Лили издуха кръгче дим към небето и го загледа как се раздува, потрепва и накрая се разсейва.

— А ти не си го обичала.

— Мразех го. — Погледна ме косо. — Винаги се познава, нали знаеш, дали някой просто те търпи. Дори и когато си малък. Той никога не ме е искал, само майка ми. Донякъде го разбирам — кой иска чуждо дете да му се мотае в краката? Затова, когато тя роди близнаците, мен ме изпратиха в пансион. Бам. Готово.

Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи и ми се искаше да я прегърна, но тя бе обвила колене с ръцете си и гледаше право напред.

Поседяхме мълчаливо няколко минути, докато гледахме как трафикът под нас се усилва и как слънцето се снишава на хоризонта.

— Аз го намерих обаче.

Обърнах се към нея.

— Мартин. Бях на единайсет. Чух бавачката ми да казва на една друга, че не ѝ било разрешено да ми казва, че той се е обаждал. Заплаших я, че ако не ми каже къде живее, ще кажа на майка ми, че тя краде. Проверих адреса и се оказа, че живее само на петнайсет минути пеша от нас. На Пайкрофт Роуд — знаеш ли къде е?

Поклатих глава.

— Той зарадва ли се, като те видя?

Тя се поколеба.

— Много се зарадва. Едва не се разплака. Каза, че ужасно много съм му липсвала, че било истински ад да стои далеч от мен и че мога да ходя при него, когато си поискам. Но вече живееше с друга жена и имаха бебе. А когато се появиш на прага на някого и той вече си има бебе и един вид истинско семейство, разбираш, че не си част от неговото семейство. Просто останка от нещо.

— Сигурна съм, че никой не е мислил...

— Добре, все едно. Той е много мил и всичко останало, но ми казах, че не мога да го виждам често. Твърде странно е. А и освен това, както ми казах и на него, не съм му дори истинска дъщеря. Той ми се обажда постоянно обаче. Тъпо е. — Лили ядно поклати глава. Седяхме още известно време така, после тя погледна към небето. — Знаеш ли какво наистина ме ядосва?

Изчаках.

— Тя смени името ми, когато се омъжи. Собственото ми име, а никой не си направи труда да ме попита дори. — Гласът ѝ леко пресекна. — Изобщо не съм искала да съм Хоутън-Милър.

— О, Лили.

Тя побърза да избърше лицето си с длан, сякаш се срамуваше да я видят, че плаче. Дръпна от цигарата си, после я смачка в тревата и шумно подсмръкна.

— Искам само да ти кажа, че Лайнаря и мама непрекъснато се карат напоследък. Няма да се изненадам, ако и с него се раздели. Ако стане така, сигурно ще трябва отново всички да се местим и да си сменяме имената, и никой не бива нищо да ѝ казва заради нейната

болка и нужда да продължи емоционално напред или каквото там измисли. А след две години ще има някой нов Смотаняк и братята ми ще се казват Хоутън-Милър-Брансън или Озимандиас, или Тудълпип, или каквото там се случи. — Тя се засмя горчиво. — За щастие, аз отдавна ще съм се махнала. Не че тя изобщо ще забележи.

— Наистина ли смяташ, че толкова малко мисли за теб?

Лили извърна глава, а погледът ѝ беше твърде мъдър за годините ѝ и сърцераздирателен.

— Мисля, че ме обича. Но повече обича себе си. Иначе как би могла да прави нещата, които прави?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бебето на господин Трейнър се роди на следващия ден. Телефонът ми звънна в шест и половина сутринта и за един наистина ужасен миг си помислих, че е станало нещастие. Чух гласа на господин Трейнър, задъхан и задавен от вълнение, да обявява с леко неверие в тона:

— Момиче е! Три килограма и шестстотин и петдесет грама! Направо е перфектна!

Каза ми колко е красива, колко прилича на Уил, когато бил бебе, и как непременно трябвало да идем да я видим, а после ме помоли да събудя Лили, което направих, и я гледах как сънена и мълчалива приема новината, че вече си има... (трябваше им около минута, докато решат точно каква е роднинската връзка) леля!

— Добре — каза тя накрая. А после, след като бе слушала известно време: — Да... хубаво.

Приключи разговора и ми подаде обратно телефона. Очите ни се срещнаха, после тя се завъртя в смачканата си тениска и се върна в леглото, при което затвори здраво вратата зад гърба си.

Добре почерпените търговски представители на здравния застрахователен фонд бяха само на едно питие от забраната да се качат на борда на самолета си, прецених аз в десет и четиридесет и пет, и тъкмо се чудех дали да им го кажа, когато пред бара застана позната отразителна жилетка.

— Тук никой не се нуждае от медицинска помощ. — Отидох бавно при него. — Засега поне.

— Твоят костюм никога не ми омръзва. Не мога да си обясня защо. — Сам се покатери на един от високите столове и облегна лакти на бара. — Перуката е... интересна.

Подръпнах полата си от ламе.

— Сътворяването на статично електричество е моята суперсила. Искаш ли кафе?

— Благодаря. Не мога да остана дълго обаче. — Провери радиостанцията си, после отново я прибра в джоба на якето.

Направих му едно американо, като се стараех да не показвам колко се радвам да го видя.

— Как разбра къде работя?

— Повикаха ни на изход четиринайсет. Подозрение за инфаркт. Джейк ми напомни, че работиш на летището, и нали разбираш, не е особено трудно да те открие човек...

Търговските представители бяха млъкнали. Вече бях забелязала, че Сам е от мъжете, които карат другите да замълчат.

— Дона отиде да надникне в безмитния магазин. Чанти.

— Предполагам, че вече сте видели пациента?

Той се ухили.

— Не. Щях да попитам как да стигна до четиринайсети изход, след като си изпия кафето.

— Много смешно. Е, спаси ли живота му?

— Дадох й аспирин и я предупредих, че изпиването на четири двойни еспресо преди десет сутринта не е най-добрата идея на света. Но съм поласкан, че имаш толкова вълнуваща представа за работния ми ден.

Не можах да се сдържа и се разсмях. Поднесох му кафето. Той отпи голяма глътка с благодарност.

— Е? Питам се... Готова ли си за още една не-среща в скоро време?

— С линейка или без?

— Определено без.

— Може ли да обсъждаме проблемни тийнейджъри? — Установих, че въртя на пръста си къдрица от найлоновата перука. За бога. Играех си с косата, а даже не беше истинска. Пуснах къдрицата.

— Можем да обсъждаме каквото пожелаеш.

— Ти какво имаш предвид?

Неговото мълчание бе достатъчно дълго, за да ме накара да се изчервя.

— Вечеря? При мен? Тази вечер? Обещавам, ако вали, да не те карам да седиш в трапезарията.

— Съгласна.

— Ще те взема в седем и половина.

Тъкмо изпиваше последната глътка от кафето си, когато се появи Ричард. Погледна Сам, после — мен. Аз още се облягах на бара на няколко сантиметра от него.

— Има ли някакъв проблем? — попита той.

— Никакъв — отвърна Сам. Когато се изправи, се видя, че е с цяла глава по-висок от Ричард.

Няколко бързопреходни мисли се изписаха една след друга по лицето на Ричард толкова явно, че можех да проследя всяка от тях поотделно. *Защо този парамедик е тук? Защо Луиза не прави нищо? Бих искал да ѝ направя забележка, задето очевидно не е заета с нещо полезно, но този тип е прекалено едър и тук има някакви отношения, които не разбирам напълно, и малко се притеснявам от него.* За малко да се разсмея на глас.

— Значи така. Довечера. — Сам ми кимна. — Остани с перуката, става ли? Харесваш ми огнеопасна.

Единият от търговците, разплут и самодоволен тип, се облегна удобно на стола си и коремът му опъна докрай шевовете на ризата.

— Да не би да смяташ да ни изнесеш лекция за алкохолния лимит?

Другите се засмяха.

— Не, карайте както си знаете, господа — отвърна Сам, като им махна за поздрав. — Ще ви видя след година-две.

Видях го как тръгна към салона за заминаващи и застана до Дона пред павилиона за вестници. Когато се извърнах, забелязах, че Ричард ме гледа.

— Трябва да отбележа, Луиза, че не одобрявам социалните контакти в работна среда — каза той.

— Чудесно. Другия път ще му кажа да не отговаря на обаяването за инфаркт на изход четиринайсет.

Ричард стисна зъби.

— И онова, което каза последно. За перуката, която да носиш след работа. Тя е собственост на компания „Шемрок енд Кловър Айриш Барс“. Не е позволено да я носиш в свободното си време.

Този път не се сдържах. Разсмях се силно.

— Сериозно ли?

Дори той се изчерви леко.

— Такава е политиката на компанията. Класифицира се като униформа.

— По дяволите — казах аз. — Явно за в бъдеще ще трябва сама да си купувам перуки на ирландска танцьорка. Хей, Ричард! — подвикнах зад него, когато се понесе настръхнал към офиса си. — В интерес на справедливостта, това значи ли, че ти не можеш да палуваш с госпожа Пърсивал, докато си с тази риза?

Прибрах се у дома и не заварих никаква следа от Лили, освен пакет зърнена закуска на плота в кухнята и необяснимо защо, мръсни стъпки в коридора. Позвъних на телефона ѝ — никакъв отговор. Зачудих се как да намеря баланса между „свръхзагрижен родител“, „нормално заинтересован родител“ и Таня Хоутън-Милър. А после се пъгнах под душа и се заех да се приготвям за моята среща, която — абсолютно, категорично — не беше среща.

Заваля, дъждът направо се изля като из ведро скоро след като стигнахме до терена на Сам, при което и двамата прогизнахме, макар да пробягахме краткото разстояние от мотора до вагона. Докато той затваряше след мен, аз стоях неподвижно, гледах капките, които капеха по пода, и си припомнях колко неприятно е усещането да си с мокри чорапи.

— Стой тук — каза той и изтръска с ръка водата от косата си. — Не бива да оставаш с тези мокри дрехи.

— Това ми прилича на началото на евтин порнофилм — подхвърлих аз. Той замръзна за миг и аз осъзнах, че всъщност съм казала това на глас. Усмихнах му се леко гузно.

— Добре — каза той и повдигна вежди.

Изчезна в дъното на вагона и се появи след минута с пуловер и нещо подобно на долнище от спортен екип.

— Долницето е на Джейк. Прясно изпрано е. Макар да не е особено подходящо за порно продукция. — Подаде ми дрехите. — Стаята ми е ето там отзад, ако искаш да се преоблечеш, но ако предпочиташ, можеш да използваш банята ето там.

Отидох в спалнята и затворих вратата. Над главата ми дъждът трополеше по покрива на вагона и закриваше стъклата на прозорците с

неспирен воден поток. Зачудих се дали да не дръпна завесите, но после се сетих, че няма кой да ме види, освен кокошките, които се криеха от дъжда и ядно тръскаха перушина. Свалих прогизналата си блуза и джинсите и се подсуших с кърпата, която ми бе дал с дрехите. На шега показах голите си гърди на кокошките през прозореца, нещо, което Лили би направила, както отбелязах по-късно. Те не се впечатлиха. Вдигнах кърпата към лицето си и я подуших тайничко, сякаш бе забранен наркотик. Беше прясно изпрана, но някак си успяваше да запази несъмнено мъжкия си аромат. Не бях вдъхвала такова ухание след Уил. За миг се почувствах извън релси и я оставих.

Двойното легло заемаше по-голямата част от стаята. Тесен шкаф насреща служеше за гардероб, два чифта работни ботуши бяха подредени спретнато в ъгъла. На нощното шкафче имаше книга, а до нея — снимка на Сам с усмихната жена, чиято руса коса бе вдигната в небрежен кок. Беше го прегърнала през рамо и се усмихваше широко към фотоапарата. Не беше красива като някой супермодел, но в усмивката ѝ имаше нещо пленително. Приличаше на жена, която се смее често. Беше като Джейк, но в женско тяло. Внезапно изпитах толкова силна тъга заради него, че се наложи да извърна поглед, преди да се разплача. Понякога имах усещането, че всички газим в море от тъга и не искаме да признаем пред другите колко далеч сме стигнали и дали не се давим. За миг се зачудих дали нежеланието на Сам да говори за съпругата си, не е отражение на моето заради съзнанието, че в момента, в който отвориш кутията и пуснеш дори частица от мъката си навън, тя ще се разрасне като облак и ще погълне всяка друга тема за разговор.

Опитах се да се овладеея, поех си въздух. „Просто една приятна вечер“, казах си, припомняйки си от груповата терапия в „Кръга на продължаващите“. *Позволявайте си мигове на щастие.*

Избърсах разтеклата се спирала под очите ми, докато се оглеждах в малкото огледало, и прецених, че с косата ми не може да се направи нищо. После надянах огромния пуловер на Сам през глава, опитвайки се да не обръщам внимание на странната интимност, която се усеща, когато носиш дрехата на някой мъж, после си обух долнището на Джейк и се погледнах в огледалото.

Какво ще кажеш, Уил? Просто една приятна вечер. Не е нужно да означава нещо, нали?

Сам се ухили, като ме видя да се появявам, навивайки нагоре ръкавите на пуловера му.

— Изглеждаш горе-долу на дванайсет.

Отидох в банята, изстисках джинсите, блузата и чорапите си в мивката, после ги окачих да съхнат на рамката за завесата на душа.

— Какво готвиш?

— Щях да правя салата, но времето вече не е като за салата. Затова импровизирам.

Беше сложил тенджерата с вода на котлона и тя вече кипеше и замъгляваше прозорците.

— Ядеш паста, нали?

— Ям всичко.

— Супер.

Отвори бутилка вино и ми сипа една чаша, след което ми направи знак да седна на диванчето. Малката масичка пред мен беше подредена за двама и тази гледка ме разтърси леко. Нямах нищо лошо да се насладиш на момента, на малките удоволствия. Бях ходила да танцувам. Бях си показала гърдите на кокошките. А сега щях да се наслажда на компанията на мъж, който искаше да ми сготви вечеря. Това бе някакъв напредък.

Вероятно Сам бе доловил нещо от вътрешната ми борба, защото изчака да отпия първата глътка, а после попита, докато разбъркваше нещо на котлона:

— Това ли беше шефът, за когото си ми говорила? Онзи мъж днес?

Виното беше прекрасно. Отпих още една глътка. Не смеех да пия, когато Лили беше при мен, би могло да отслаби бдителността ми.

— Да.

— Познавам този тип хора. Ако е някакво утешение за теб, само след пет години той или ще има язва, или достатъчно високо кръвно налягане, за да му докара еректилна дисфункция.

Засмях се.

— И двете ми звучат странно успокояващи.

Накрая той седна и ми поднесе димяща купа с паста.

— Наздраве — каза той и вдигна чашата си с вода. — А сега ми разкажи какво става с онова твое отдавна изгубено момиче.

О, какво облекчение беше да има с кого да поговоря. Толкова бях отвикнала да съм в компанията на човек, който наистина те слуша — за разлика от клиентите в бара, които само искаха да чуват собствените си гласове — че разговорът със Сам беше истинско откровение за мен. Той не ме прекъсваше, нито ми казваше какво мисли или какво трябва да направя. Слушаше, кимаше, доливаше виното ми и накрая, когато навън отдавна се бе стъмнило, каза:

— Нагърбила си се с голяма отговорност.

Облегнах се удобно назад и вдигнах крака на седалката.

— Не мисля, че имам избор. Все си задавам въпроса, който ти ми подсказва: какво би искал Уил да направя? — Отпих нова глътка. — Но е доста по-трудно, отколкото си представях. Мислех си, че ще я заведе да се види с баба си и дядо си и всички ще са доволни, и това ще бъде щастливият завършек. Като в онези предавания по телевизията — за семейства, които се събират след години.

Той се взираше в ръцете си. Аз се взирах в него.

— Мислиш, че съм луда да се замесвам.

— Не. Твърде много хора следват собственото си щастие, без изобщо да се замислят за щетите, които нанасят на другите. Няма да повярваш колко хлапета прибирам през уикенда — пияни, упоени от наркотици, напушени, какви ли не. Родителите им са погълнати от собствените си проблеми или изобщо са изчезнали, така че те съществуват в някакъв вакуум и правят лош избор.

— По-зле ли е от преди?

— Кой знае? Знам само, че виждам адски много объркани деца. И че болничният психиатър, който работи с младежи, има ужасно дълъг списък с чакащи за среща. — Той се усмихна иронично. — Запомни си мисълта. Трябва да затворя кокошките за през нощта.

Исках да го питам как някой явно толкова мъдър човек може да се отнася толкова небрежно към чувствата на собствения си син. Да попитам дали знае колко нещастен е Джейк. Но ми се струваше твърде нахално, предвид начина, по който ми говореше, а и факта, че току-що ми бе сготвил вкусна вечеря... Отплеснах се да гледам кокошките, които една след друга скачаха в кокошарника си, а после той се върна и с него нахлу уханието на полето отвън и по-хладен въздух, и моментът отмина.

Сипа ми още вино и аз го изпих. Усетих, че се наслаждавам на уютната атмосфера във вагона, на приятното усещане за пълен стомах и на разговора със Сам. Той разказваше за нощите, в които е държал за ръка възрастни хора, които не искали да тревожат никого, за поставените от мениджмънта цели, които демотивирали всички, защото имали усещането, че не вършат работата, за която са обучени. Слушах и се потапах в един свят далеч от моя, наблюдавах как ръцете му рисуват оживено кръгове във въздуха, забелязах горчивата му усмивка, когато смяташе, че се взема твърде на сериозно. Гледах ръцете му. Гледах ръцете му.

Леко се изчервих, когато осъзнах накъде са поели мислите ми, и отпих глътка вино, за да го прикрия.

— Къде е Джейк тази вечер?

— Почти не го виждам. При гаджето си май. — Изглеждаше натъжен. — Тя е от онези идеални семейства — куп братя и сестри и майка, която си е у дома по цял ден. Харесва му да е с тях. — Той отпи от водата си. — А къде е Лили?

— Не знам. Пратих ѝ две съобщения, но не ми е отговорила.

Самото усещане за присъствието му. Сякаш бе двойно по-едър и двойно по-ярък от другите мъже. Мислите ми блуждаеха и постоянно се връщаха към очите му, които се присвиваха леко, докато слушаше, сякаш се опитваше да се увери, че ме е разбрал правилно... Леката сянка от набола брада по челюстта му, очертанятията на раменете му под меката вълна на пуловера. Погледът ми непрекъснато се плъзгаше надолу към ръцете му, отпуснати върху масата, разсеяно потропващи с пръсти в някои моменти. Толкова умели ръце. Спомнях си нежността, с която бяха държали главата ми, и как ги бях стискала в линейката, сякаш бяха единственото, което ме държеше в света. Той ме погледна и се усмихна леко въпросително, и нещо в мен сякаш се разпали. Нали нямаше да е толкова лошо, стига да не си затварям очите за нищо?

— Искаш ли кафе, Луиза?

Гледаше ме особено. Поклатих глава.

— Искаш ли...

Преди да помисля изобщо, се наведох над малката масичка, протегнах ръце към врата му и го целунах. Той се поколеба само за миг, после се наведе напред и отвърна на целувката ми. Мисля, че в някакъв момент някой събори чаша вино, но не можех да спра. Искях

да го целувам цял живот. Блокирах в съзнанието си всички мисли защо е това и какво може да означава, и дали не се забърквам в още по-голяма каша. *Хайде, поживей малко*, казах си наум. И продължих да го целувам, докато разумът не се изпари през порите ми и не се превърнах в жив пулс, в усещане за онова, което исках да направя с него.

Той се дръпна пръв, леко замаян.

— Луиза...

Някаква вилица или лъжица изтрополи на пода. Изправих се и той се изправи и ме придърпа към себе си. Изведнъж се блъскахме в стените на вагона, усещахме само ръцете и устните си, и о, господи, уханието и вкуса му. Сякаш миниатюрни фойерверки избухваха навсякъде из тялото ми, части от мен, които отдавна мислех за мъртви, се възпламеняваха за живот. Той ме вдигна и аз се увих около него — само мускули, сила и мощ. Целувах лицето му, ухото му, пръстите ми рошеха меката му тъмна коса. А после той отново ме пусна да стъпя на пода и двамата бяхме само на сантиметри един от друг, очите му бяха вперени в мен, по лицето му се четеше мълчалив въпрос.

Дишах тежко.

— Не съм се събличала пред никого, откакто... след инцидента — казах аз.

— Няма нищо. Аз съм медицинско лице.

— Сериозно говоря. Гледката е доста страшна. — Изведнъж ми се доплака.

— Искаш ли да те накарам да се почувстваш по-добре?

— Това е най-изтърканата реплика, която съм...

Той повдигна ризата си, разкривайки петсантиметров морав белег напъряно върху стомаха му.

— Ето. Прободе ме един австралиец с психични проблеми преди четири години. Виж тук. — Обърна се и ми показа огромно жълто-зелено петно на кръста си. — Ритник от пиян пациент миналата събота. Жена. — Протегна ръка. — Счупен пръст. Затисна ме носилката, докато носехме пациент с наднормено тегло. И още — ето тук. — Показа ми горната част на бедрото си, където имаше къс сребрист белег, наъбен от следите от шевовете, които едва се виждаха. — Прободна рана, неизвестен произход, сбиване в нощен клуб на

Хакни Роуд миналата година. Полицайте така и не установиха кой е извършителят.

Вгледах се в здравата му фигура, в множеството белези.

— Какъв е този? — попитах, докосвайки по-малък белег отстрани на стомаха му. Кожата му беше топла под ризата.

— Това ли? О. Апандисит. Бях на девет.

Вторачих се в тялото му, после вдигнах очи към лицето му. Без да откъсвам очи от неговите, бавно вдигнах пуловера над главата си. Потреперих неволно — дали заради по-хладния въздух, или от нерви, не можах да реша. Той се приближи, беше само на сантиметри от мен, и нежно прокара пръст по бедрото.

— Помня това. Помня, че усетих счупването тук. — Бавно погали голия ми корем, при което мускулите ми се свиха. — И тук. Имаше мораво петно на кожата. Притесних се, че може да имаш вътрешни наранявания. — Постави длан върху мястото. Беше топла и дъхът ми спря.

— Никога не съм предполагала, че думата „наранявания“ може да звучи толкова секси.

— О, дори не съм започнал.

Бавно ме отведе до леглото си. Седнах, без да откъсвам очи от него, а той коленичи и плъзна ръце надолу по краката ми.

— Помня още и това. — Той вдигна десния ми крак, с яркия червен белег отгоре. Проследи го нежно с палец. — Тук. Счупване. Нараняване на меките тъкани. Това сигурно е боляло.

— Имаш добра памет.

— Повечето хора не бих разпознал на улицата на следващия ден. Но ти, Луиза, ами ти остана в мислите ми.

Сведе глава и целуна горната страна на стъпалото ми, после бавно плъзна ръце нагоре по крака ми и ги постави от двете ми страни, така че се оказа надвесен над мен, опрян на длани.

— Нищо не те боли вече, нали?

Поклатих безмълвно глава. Вече не ме интересуваше нищо. Не ме интересуваше дали е сексманиак, или играе игрички. Бях така пламнала от желание, че не ме беше грижа дори ако реши да счупи другото ми бедро.

Той се придвижи нагоре по тялото ми сантиметър по сантиметър, бавно и неотменимо като прилив, и аз се отпуснах назад, така че се

озовах по гръб на леглото. С всяко движение дишането ми ставаше по-накъсано, докато накрая се превърна в единствения звук, който чувах в тишината. Той ме погледна, после затвори очи и ме целуна бавно и нежно. Целуваше ме и постепенно отпусна тялото си върху моето, докато усетя примамливата безпомощност на желанието, твърдостта на тялото му плътно върху моето. Целувахме се и устните му бяха върху шията ми, кожата му — до моята, докато не се усетих напълно замаяна, докато не се извих неволно към него, увила крака около кръста му.

— О, господи — задъхано прошепнах, когато откъснахме устни един от друг, за да си поемем дъх. — Как ми се ще да не си толкова неподходящ за мен.

Той повдигна вежди.

— Това е... хм... съблазнително.

— Нали няма да плачеш след това?

Той примигна.

— Хм... не.

— И само искам да знаеш, че не съм някоя вманиачена преследвачка. Няма да вървя по петите ти после. Или да питам Джейк за теб, докато ти си под душа.

— Това е... радвам се да го чуя.

И след като установихме основните правила, аз се извъртях така, че да се озова отгоре, и го зацелувах, докато забравя всичко, за което бяхме говорили току-що.

Час и половина по-късно лежах по гръб и зяпах унесено ниския таван. Кожата ми сякаш жужеше, костите ми тръпнеха, болеше ме на места, които не знаех, че могат да те заболят, и въпреки това изпитвах едно неимоверно усещане за покой, сякаш дълбоко вътре в мен нещо се бе разтопило и бе приело нова форма. Не бях сигурна дали някога изобщо ще мога да стана.

Никога не знаеш какво може да ти се случи, когато паднеш отвисоко.

Това определено не бях аз. Изчервих се само при мисълта за нещата отпреди двайсет минути. Наистина ли бях... и направих ли... Спомените ми се преследваха в горещи вълни. Никога не бях правила

подобен секс. Дори през седемте години с Патрик. Беше като да сравниш сандвич със сирене с... какво?

С най-невероятния кулинарен шедевър? С огромна пържола? Неволно се ухилих и се наложи да закрива уста с ръка. Чувствах се напълно различна.

Сам бе задрямал до мен и аз извърнах глава да го погледна. О, мили боже, помислих си аз, любуйвайки се на чертите на лицето му, на устните му — невъзможно бе да го гледаш и да не искаш да го докоснеш.

Зачудих се дали да не приближа лицето си малко до неговото и ръката си също, за да мога...

— Хей — тихо каза той, очите му се затваряха за сън.

... И тогава ме осени.

О, господи. Станала съм една от тях.

Облякохме се в почти пълно мълчание. Сам предложи да ми направи чай, но му отвърнах, че е по-добре да се прибирам, защото трябва да видя дали Лили се е върнала.

— Нали семейството ѝ е на почивка в чужбина. — Опитах се да пригладя с пръсти заплетената си коса.

— Разбира се. О. Искаш да си тръгнеш веднага?

— Да... моля.

Взех дрехите си от банята, внезапно обзета от стеснение и сякаш изтрезняла. Не можех да допусна да види колко съм разстроена. Всяка частица от съзнанието ми бе фокусирана върху това да се дистанцирам от него, и това ме правеше несръчна. Когато излязох от спалнята, той вече беше облечен и разтребваше последните следи от вечерята. Мъчех се да избегна погледа му. Така беше по-лесно.

— Може ли да взема назаем тези дрехи, за да се прибера? Моите още са мокри.

— Разбира се. Просто... няма значение. — Порови в едно чекмедже и извади оттам найлонова торбичка.

Взех я и останахме да стоим така в тъмното.

— Беше... приятна вечер.

— „Приятна“. — Погледна ме, сякаш се опитваше да разбере нещо. — Добре.

Докато се връщахме към града във влажната нощ, се стараех да не облягам глава на гърба му. Той настоя да ми даде коженото си яке, макар да го уверявах, че съм добре така. Само след няколко мили усетих студа и му бях благодарна. Стигнахме до апартамента ми в единайсет и петнайсет, макар че трябваше да погледна два пъти часовника си, преди да повярвам. Имах чувството, че съм преживяла няколко живота, откакто ме бе взел оттук.

Слязох от мотора и понечих да сваля якето му. Но той побърза да паркира.

— Късно е. Нека поне те изпратя до горе.

Поколебах се.

— Добре. Ако изчакаш, ще мога да ти върна дрехите.

Надявах се тонът ми да е небрежен. Той само сви рамене и ме последва към входа.

Качихме се по стълбите и още от площадката чухме бумтящата музика. Моментално разбрах откъде идва. Закуцуках бързо по коридора, спрях за миг пред апартамента и предпазливо отворих вратата. Лили стоеше в средата на антрето с цигара в едната ръка и чаша вино — в другата. Беше с жълта рокля на цветя, която бях купила от бутик за винтидж облекло някога, когато още ме беше грижа с какво се обличам. Зяпнах и вероятно, когато осъзнах какво още е облякла, съм залитнала, защото усетих как Сам ми протяга ръка.

— Хубаво яке, Луиза!

Лили издаде напред единия си крак. Беше обула блестящите ми зелени обувки.

— Защо не ги носиш? Имаш толкова страхотни дрехи, а носиш само джинси и тениски постоянно. Тооолкова си скучна!

Влезе в стаята ми и се показа след минутка, вдигнала пред себе си гащеризон от златисто ламе в стил седемдесетте, което някога носех с кафяви ботуши.

— Погледни това! В момента адски ти завиждам за този гащеризон.

— Сваля го — казах аз, когато успях да проговоря.

— Какво?

— Чорапогащника. Свали го. — Гласът ми беше глух и неузнаваем.

Лили сведе поглед към чорапогащника на черни и жълти райета.

— Не, сериозно ти говоря, имаш суперски винтидж дрешки вътре. „Биба“, DVF. Онази морава рокличка на „Шанел“. Знаеш ли колко струват тези неща?

— Свали го веднага.

Сам сигурно бе усетил вцепенението ми, защото се опита да ме побутне навътре.

— Виж, хайде да влезем във всекидневната и да...

— Няма да помръдна оттук, докато тя не свали този чорапогащник.

Лили се нацупи.

— Господи. Няма защо да хленчиш като бебе.

Гледах я, трепереща от гняв, докато Лили започна да смъква моя чорапогащник „пчеличка“, като го дърпаше рязко, когато се запъваше по краката ѝ.

— Да не го скъсаш!

— Това е само един чорапогащник.

— Не е просто чорапогащник. Това е... подарък.

— И пак си остава тъп чорапогащник — измърмори тя. Найсетне го смъкна, захвърли го на земята на смачкана купчинка. В другата стая чувах тракането на закачалки, докато вероятно слагаше обратно дрехите ми.

След минута Лили се появи във всекидневната. По сутиен и бикини. Изчака да се убеди, че е привлякла вниманието ни изцяло, после нахлузи бавно и демонстративно презглава къса рокля, като се извиваше предизвикателно, докато дрехата се плъзгаше по стройното ѝ тяло. После ми се усмихна мило.

— Отивам на клуб. Не ме чакай. Радвам се, че се видяхме отново, господин...

— Филдинг — отвърна Сам.

— Господин Филдинг. — Тя се обърна към мен и усмивката ѝ никак не приличаше на усмивка. След което излезе и тръшна вратата.

Издишах на пресекулки, после отидох и взех чорапогащника си. Седнах на дивана и го изпънах пригладжайки, докато се уверя, че няма

скъсано или изгорено от цигара.

Сам седна до мен.

— Добре ли си? — попита.

— Знам, че сигурно ме мислиш за луда — казах накрая, — но това е...

— Няма нужда да ми обясняваш.

— Бях различен човек тогава. За мен означаваше... аз бях... той ми даде... — Гласът ми пресекна.

Седяхме в утихналия апартамент. Знаех, че трябва да кажа нещо, но думите ми убягваха, а в гърлото ми бе заседнала огромна буца.

Свалих якето на Сам и му го подадох.

— Всичко е наред — казах му. — Няма нужда да оставаш.

Усетих погледа му върху себе си, но не вдигнах очи от пода.

— Ще те оставя тогава.

И преди да мога да кажа каквото и да било друго, той си тръгна.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Закъснях за сбирката на „Кръга на продължаващите“ тази седмица. След като ми бе оставила кафе, вероятно за извинение, Лили съответно бе разляла зелена боя по пода в коридора, оставила бе кутия сладолед да се разтопи на плота в кухнята, взела бе ключовете ми за къщи, за които бяха закачени и тези за колата, защото не могла да си намери нейните, и ми беше взела перуката за излизане, без да попита. Намерих я на пода в стаята ѝ. Когато я сложих на главата си, изглеждах така, сякаш староанглийска овчарка прави нещо неприлично с главата ми.

Когато стигнах до църквата, всички вече бяха седнали по местата си. Наташа се премести любезно, за да се настаня на пластмасовия стол до нея.

— Тази вечер ще говорим за знаците, които ни подсказват, че може би продължаваме напред — обяви Марк, стиснал чаша чай. — Няма нужда да е нещо голямо — като нова връзка или изхвърляне на старите ни дрехи, или нещо подобно. Просто дребни неща, които ни карат да осъзнаем, че може да има начин да преодолеем скръбта. Изненадващо е колко много от тези знаци остават незабелязани или отказваме да ги видим, защото се чувстваме виновни, че продължаваме.

— Аз си направих профил в сайт за запознанства — каза Фред. — Нарича се „От май до декември“.

Разнесе се тихо шушукане на изненада и одобрение.

— Много окуражаващо, Фред. — Марк отпи от чая си. — Какво се надяваш да намериш там? Компания? Спомням си колко ти липсва това, че няма с кого да се разхождаш в неделя следобед. Долу край езерото с патиците, нали така, където сте ходили с жена ти?

— О, не. Търся интернет секс.

Марк се задави. Последва кратка пауза, докато някой му подаде салфетка да попие чая от панталона си.

— Интернет секс. Нали всички това правят? Регистрирах се в три сайта. — Фред вдигна ръка и ги преброй на пръстите си. — „От май до декември“ — млади жени, които харесват по-възрастни мъже, „Чичко Паричко“ — млади жени, които харесват по-възрастни богати мъже, и... хм... „Секси жребци“. — Той помълча. — Не са посочили конкретни изисквания.

Последва мълчание.

— Хубаво е да си оптимист, Фред — обади се Наташа.

— Ами ти, Луиза?

— Хм... — Поколебах се, понеже Джейк беше срещу мен, но после си казах: *Какво толкова?* — Миналия уикенд излязох на среща.

Последва тихо групово приветствие от останалите. Сведох поглед леко засрамена. Дори не можех да си спомня за онази вечер, без да се изчервя.

— И как мина?

— Беше... изненадващо.

— Спала е с някого. Определено е имало секс — заяви Наташа.

— Със сигурност сияе — реши Уилям.

— Той имаше ли специален номер? — попита Фред. — Дай ми някакъв съвет.

— Ти успя ли да не мислиш за Бил твърде много?

— Не и толкова, че да ме спре... Просто исках да направя нещо, което... — Свих рамене. — Исках да се почувствам отново жива.

Думите ми бяха посрещнати с одобрително мърморене. Всички това искахме в крайна сметка — да се освободим от скръбта. Да бъдем освободени от този подземен свят на мъртвите, погребани дълбоко под земята или затворени в порцеланова урна с половината ни сърце. Хубаво беше поне веднъж да има нещо положително, което да споделя.

Марк кимна окуражително.

— Мисля, че това звучи доста здравословно.

Слушах как Сунил обяснява, че отново е започнал да слуша музика, а Наташа споделя, че е преместила някои от снимките на мъжа ѝ от всекидневната в спалнята, „за да не се оказва, че все говоря за него, когато някой дойде у дома“. Дафни вече била спряла да души ризите на съпруга си тайничко в гардероба.

— Ако трябва да съм честна, те вече не носеха аромата му. Мисля, че просто бях добила такъв навик.

— А ти, Джейк?

Той изглеждаше все така нещастен.

— Май сега излизам повече.

— Говорил ли си с баща си за чувствата си?

— Не.

Стараех се да не го поглеждам, докато говори. Чувствах се странно уязвима, понеже не бях сигурна какво знае.

— Мисля, че харесва някоя обаче.

— Пак ли секс? — попита Фред.

— Не, имам предвид, че този път наистина харесва жената.

Усетих как се изчервявам. Опитах се да почистя някакво невидимо петно на обувката си в опит да скрия изчервяването си.

— Какво те кара да мислиш така, Джейк?

— Заговори за нея по време на закуска миналия ден. Каза, че щял да престане да сваля случайни мадами. Че е срещнал специална жена и може да пробва какво ще излезе с нея.

Вече сигурно греех като фар. Не можех да повярвам, че никой друг в залата не го забелязва.

— Значи, според теб най-сетне е осъзнал, че връзките за една нощ не са начин да продължи напред? Може би просто е имал нужда от няколко различни партньорки, преди отново да се влюби истински.

— Доста партньорки е сменил — обади се Уилям. — Направо е вдигнал нивото на играта.

— Джейк? Как се чувстваш ти в случая? — попита Марк.

— Малко ми е странно. Имам предвид, че ми липсва мама, но пък сигурно е хубаво, че той продължава напред.

Опитах се да си представя какво е казал Сам. Дали е споменал името ми? Представях си ги двамата в кухнята на тесния вагон, как си говорят сериозно, докато пийват чай с препечени филийки. Бузите ми пламтяха. Не бях сигурна дали искам Сам да си прави някакви планове за нас толкова рано. Трябваше по-ясно да му обясня, че това не означава, че имаме сериозна връзка. Твърде скоро беше. И определено беше рано Джейк да ни обсъжда пред останалите.

— Срещал ли си тази жена? — попита Наташа. — Харесваш ли я?

Джейк сведе глава.

— Да. Това е гадното.

Вдигнах поглед.

— Той я покани на късна закуска в неделя и тя се оказа пълен кошмар. Беше облякла супертясна блуза и все ме прегръщаше, сякаш ме познава, смееше се твърде силно, а когато баща ми беше в градината, ме поглеждаше с големите си кръгли очи и ме питаше: „А как се чувстваш наистина?“ с онова досадно навеждане на главата встрани.

— О, навеждането встрани — повтори Уилям и наоколо се разнесе тихо мърморене в знак на съгласие. Всички познаваха жеста.

— А когато татко беше с нас, тя само се смееше и отмяташе непрекъснато коса, сякаш се мъчеше да се представи за тийнейджърка, макар очевидно да е поне на трийсет. — Той набърчи нос в погнуса.

— Трийсет! — възкликна Дафни, поглеждайки встрани. — Представи си само!

— Сякаш предпочиташ онази, която ме разпитваше какво прави той. Тя поне не се преструваше, че ми е приятелка.

Почти не чувах какво приказва вече. Някакво глухо звънене кънтеше в ушите ми и заглушаваше всичко останало. Как можех да съм такава глупачка? Внезапно си спомних как Джейк бе вдигнал очи към небето първия път, когато Сам ме беше заприказвал. Това беше предупреждение, но аз бях толкова глупава, че го пренебрегнах.

Цялата горях и треперех. Не можех да остана тук. Не можех да слушам повече.

— Хм... току-що си спомних. Имам ангажимент — измърморих под нос, взех си чантата и скочих от мястото си. — Съжалявам.

— Всичко наред ли е, Луиза? — попита Марк.

— Абсолютно. Трябва да бързам. — Хукнах към вратата, разтегнала устни във фалшива усмивка, която бе толкова широка, та чак болезнена.

Той беше там. Разбира се. Тъкмо бе спрял с мотора на паркинга и си сваляше каската. Излязох от църквата и спрях на горното стъпало, чудейки се дали има някакъв начин да стигна до колата си, без да мина край него, но нямаше такава вероятност. Онази част от мозъка ми, която отговаряше за физическите усещания, вече бе разпознала тялото му, преди останалите синапси да се задействат: изблик на удоволствие, спомен за това какво е да усещам ръцете му върху себе си. А после и кипящ гняв, ускореният пулс на унижението.

Хей — поздрави ме той, когато ме забеляза, усмивката му беше топла, очите му — с леки бръчици край тях от удоволствие. Проклет сваляч.

Забавих крачка само колкото той да забележи болката по лицето ми. Не ме интересуваше. Изведнъж се почувствах като Лили. Нямах да крия всичко това дълбоко в себе си. Не бях аз тази, която е изпъзляла от леглото и веднага се е хвърлила в него с друг.

— Отлична работа, мръсен, долен сваляч — просъсках аз и избягах от него към колата си, преди задавянето ми да се превърне в истинско хлипане.

Седмицата, сякаш следвайки някакъв скапан закон за вселенската гадост, тръгна още по-зле след всичко това. Ричард стана още по-заядлив, оплакваше се, че не се усмихваме достатъчно и че заради липсата на „веселие“ в отношенията ни с клиентите пътниците отивали в близкия бар „Криле във въздуха“. Времето се обърна, небето стана мътносиво и много от полетите бяха отложени заради проливен дъжд и бури. Летището бе пълно с изнервени и ядосани пътници и точно тогава, за капак, служителите от багажното отделение обявиха стачка.

— Как иначе? Меркурий е ретрограден — злокобно се обади Вера и изръмжа на един клиент, който бе поискал капучино с по-малко пяна.

У дома Лили също бе в мрачно настроение. Седеше във всекидневната ми, залепена за мобилния си телефон, но каквото и да виждаше там, явно не ѝ носеше удоволствие. Зяпаше през прозореца дълго време с каменно лице, както някога бе правил баща ѝ, сякаш и тя бе хваната в капан като него. Бях се опитала да ѝ обясня, че Уил ми е подарил жълто-черния чорапогачник, че неговата ценност за мен не е в цвета или качеството му, че просто...

— Да, да, чорапогачник. Все едно — каза тя.

Три нощи подред почти не спях. Зяпах тавана, изгаряна от леден гняв, който се бе загнездил в гърдите ми и отказваше да стихне. Бях страшно ядосана на Сам. Но още повече се ядосвах на себе си. Той ми прати две съобщения, влудяващо безобидни два въпросителни знака, на които не посмях да отговоря. Бях направила класическата грешка на

всички жени, които пренебрегват онова, което мъжът казва или прави, като предпочитат да слушат само собствената си мантра: *С мен ще бъде различен*. Аз го бях целунала. Аз бях провокирала случилото се. Само себе си можех да обвинявам.

Повтарях си, че сигурно съм извадила голям късмет. Казвах си с мислено поставени удивителни знаци, че е по-добре да разбере сега, отколкото след шест месеца! Опитвах се да погледна на случилото се през очите на Марк: хубаво беше, че съм продължила! Можех да го приема като трупане на опит! Поне сексът беше добър! А после глупави горещи сълзи потичаха от глупавите ми очи и аз ги стисках здраво, и си казвах, че това получаващ, когато допуснеш някого твърде близо.

Депресията, бяха ни научили в групата, обича вакуума. Много по-добре е да вършиш нещо или поне да правиш планове. Понякога илюзията за щастие може случайно да го породя. Беше ми омръзнало да се прибирам и да заварвам Лили просната на дивана в хола ми всяка вечер, както и да се преструвам, че не се дразня от това, затова в петък вечер ѝ казах, че на следващия ден отиваме да се видим с госпожа Трейнър.

— Но ти каза, че тя не е отговорила на писмото ти.

— Може да не го е видяла. Все едно. В един момент господин Трейнър все ще каже на семейството си за теб, така че е по-добре да идем и да я видим, преди това да е станало.

Тя не каза нищо. Приех го за мълчаливо съгласие и я оставих.

Същата вечер се заех да прегледам дрехите, които Лили бе извадила от кашоните преди това, онези дрехи, които бях оставила в забвение, откакто бях заминала за Париж преди две години. Нямах смисъл да ги нося. Бях съвсем различен човек, откакто Уил бе починал.

Сега обаче ми се струваше важно да облека нещо различно от джинси и тениска или костюма на ирландска танцьорка. Намерих тъмносиня минирокля, която някога много обичах и която ми се стори достатъчно строга за малко по-официална среща, изгладих я и я оставих настрана. Казах на Лили, че тръгваме в девет на другата сутрин, и си легнах, удивена от това колко изтощително е да живееш с

някой, който смята, че всяка човешка реч отвъд изсумтяването е свръхусилие.

Десет минути след като бях затворила вратата, под нея беше напъхана написана на ръка бележка.

Скъпа Луиза,
Извинявай, че взех дрехите ти. И благодаря за всичко.
Знам, че понякога създавам много главоболия.
Съжалявам.

Лили xxx

П.П. Трябва непременно да носиш онези дрехи. Те са несравнимо по-готини от онова, с което се обличаш.

Отворих вратата и видях Лили да стои от другата ѝ страна със сериозно лице. Направи крачка напред и ме прегърна за кратко, но толкова силно, че ме заболяха ребрата. После се обърна и без да каже и дума, се върна във всекидневната.

Утрото беше ясно и настроението ни беше приповдигнато. Пътувахме с колата няколко часа до малко градче в Оксфордшър, в което градините бяха скрити зад дебели стени, а къщите бяха с каменна зидария в цвят на горчица. Аз не спрях да говоря през цялото време — най-вече за да прикрия нервността си от срещата с госпожа Трейнър. Най-трудното в разговорите с тийнейджъри, както бях открила наскоро, беше, че каквото и да кажеш, неизменно прозвучава като думите на нечия възрастна леля на чужда сватба.

— Е, какво обичаш да правиш? Когато не си на училище?

Тя вдигна рамене.

— С какво, мислиш, би могла да се занимаваш, след като завършиш?

Просто ме изгледа.

— Сигурно си имала някакви хобита, когато си била по-малка?

Тя изреди стряскащ списък: демонстративна езда, лакрос, хокей, пиано (в пети клас), бягане през пресечена местност, тенис на професионално ниво.

— Всичко това? И не си искала да продължиш с нищо?

Тя едновременно подсмръкна и вдигна рамене, после опря крака на таблото пред нея, сякаш разговорът бе приключил.

— Баща ти обичаше да пътува — подхвърлих аз след няколко мили.

— Казвала си ми го.

— Веднъж ми спомена, че е ходил навсякъде, освен в Северна Корея. И в „Дисниленд“. Разказваше ми истории за места, за които дори не бях чувала.

— Хората на моята възраст не пътешестват. Вече не е останало нищо за откриване. А онези, които крачат с раница на гръб през свободната си година преди следването в университета, са ужасно досадни. Все опяват за някакъв бар, който били открили в Ко Панян, или как попаднали на невероятни наркотици в джунглата в Бирма.

— Не е нужно да пътешестваш с раница на гръб.

— Да, но когато си била в един хотел от веригата „Мандарин Ориентъл“, е все едно, че си била във всички. — Тя се прозя. — Някога бях записана в едно училище наблизо — отбеляза малко по-късно, докато гледаше през прозореца. — Единственото, което изобщо съм харесвала. — Помълча. — Имах си приятелка на име Холи.

— Какво стана?

— Мама се вманиачи и реши, че не било „подходящото училище“. Не били достатъчно нагоре в класацията или нещо подобно. Беше просто малко училище с пансион. Не беше известно с академичния си статус. Затова ме преместиха. След това изобщо не си правех труда да се сприятелявам. Какъв смисъл, след като отново ще ме преместят?

— Поддържаш ли връзка с Холи?

— Не. Няма смисъл, след като не можем да се виждаме. Имах бегъл спомен за силата на приятелството между младите момичета, беше по-скоро страст, отколкото обикновено приятелство.

— Какво мислиш да правиш по-нататък? Имам предвид, ако наистина нямаш намерение да продължиш с образованието си?

— Не обичам да мисля за бъдещето.

— Но все ще се наложи да помислиш за нещо, Лили.

Тя затвори очи за минута, после свали крака от таблото и обели част от моравия лак на палеца си.

— Не знам, Луиза. Може би ще последвам страхотния ти пример и ще правя вълнуващите неща, с които се занимаваш ти.

Вдишах и издишах три пъти подред, за да не спра в страничната лента на магистралата. Нерви, казах си. Тя просто беше много нервна. После нарочно, за да я подразня, пузнах музикалния канал на BBC много силно и го оставих така през целия път.

Намерихме улица „Фор Ейкърс“ с помощта на местен човек, който разхождаше няколко кучета, и спряхме пред Фокс Котидж — скромна, варосана в бяло къща със сламен покрив. Алени рози се увиваха около желязна арка в началото на градинската пътека, нежни цветя се бореха за място в грижливо поддържаните лехи. На алеята бе паркирана малка кола.

— Доста е снизила стандарта — отбеляза Лили, надничайки през прозореца.

— Красиво е.

— Прилича на кутийка.

Седях и слушах заглъхването на мотора.

— Чуй ме, Лили, преди да влезем. Просто не очаквай твърде много — казах аз. — Госпожа Трейнър е доста сдържана. Намира утеха в строгото поведение. Вероятно ще говори с теб като учителка. Имам предвид, не си мисли, че ще те прегърне като господин Трейнър.

— Дядо ми е лицемер. — Лили подсмръкна. — Прави се, че ме намира за страхотна, а всъщност е мъж под чехъл.

— Моля те, не го наричай така.

— Няма смисъл да се преструвам на такава, каквато не съм — нацупи се Лили.

Поседяхме още малко. Осъзнах, че никоя от нас не иска да иде до вратата.

— Дали да не опитам да ѝ звънна пак? — предложих аз и извадих телефона си. Бях опитала два пъти сутринта, но веднага се включваше гласова поща.

— Не ѝ казвай веднага — каза тя внезапно. — Коя съм, имам предвид. Просто... искам да видя каква е. Преди да ѝ кажем.

— Разбира се — казах аз, внезапно омекнала. И преди да успея да кажа друго, Лили бе изскочила от колата и крачеше към входната

врата, стиснала юмруци като боксьор, готов да излезе на ринга.

Госпожа Трейнър бе побеляла. Косата, която преди боядисваше в тъмнокестеняво, сега беше бяла и къса. Изглеждаше доста по-възрастна, отколкото беше в действителност, или като човек, наскоро прекарал тежка болест. Сигурно бе отслабнала с поне четири килограма, откакто я бях видяла за последен път, и под очите ѝ имаше морави сенки. Погледна Лили с неразбиране, което ми подсказа, че не очаква никакви посетители, когато и да било. А после забеляза мен и очите ѝ се разшириха:

— Луиза?

— Здравейте, госпожо Трейнър. — Пристъпих напред и ѝ протегнах ръка. — Бяхме наблизко. Не знам дали сте получили писмото ми. Просто реших да се отбием и да ви поздравя... — Гласът ми — престорено и неестествено весел — заглъхна. Последният път, когато се бяхме видели, беше, когато ѝ помагах да разчисти стаята на мъртвия ѝ син, а предпоследният — когато той пое последния си дъх. Видях я как отново преживява тези два момента. — Тъкмо се възхищавахме на градината ви.

— Розите са „Дейвид Остин“ — обади се Лили.

Госпожа Трейнър я погледна, сякаш я виждаше за първи път. Усмивката ѝ бе лека и колеблива.

— Да. Да, точно така. Браво. Ти си... съжалявам. Нямам много посетители. Как каза, че се казваш?

— Това е Лили — отвърнах аз и се загледах в двете, докато Лили пое протегнатата ръка на госпожа Трейнър и се здрависа с нея, без да сваля очи от лицето ѝ.

Постояхме за малко на прага ѝ и накрая, сякаш решила, че няма друг избор, госпожа Трейнър се обърна и отвори вратата.

— Моля, заповядайте.

Къщата беше много малка, а таванът — толкова нисък, че се наложи дори аз да се наведа, докато мина от всекидневната в кухнята. Чаках госпожа Трейнър да приготви чая и гледах как Лили крачи неспокойно в тясната всекидневна, заобикаляйки няколкото безукорно полирани старинни мебели, които помнех от дните си в Гранта Хаус, вземаше разни неща, после пак ги оставяше.

— Е... как си ти?

Гласът на госпожа Трейнър бе напълно безизразен, сякаш не очакваше отговор на въпроса си.

— О, доста добре, благодаря.

Дълго мълчание.

— Прекрасно градче.

— Да. Предполагам. Не можех да остана в Стортфорд... — Тя наля гореща вода в чайника и аз веднага си представих как Дела се върти тромаво из старата кухня на госпожа Трейнър.

— Познавате ли много хора наоколо?

— Не. — Каза го така, сякаш това е била основната причина да се премести тук. — Би ли взела каничката с мляко? Не мога да побера всичко на тази табла.

Последва мъчителен половин час в накъсан разговор. Госпожа Трейнър, която по рождение притежаваше инстинкта на всички от горната средна класа да владеят всяка възможна ситуация, очевидно бе изгубила умението си да общува. Изглежда, присъстваше само наполовина. Задаваше въпрос, после отново го повтаряше след десет минути, сякаш не бе чула отговора. Запитах се дали не използва някакви антидепресанти. Лили я наблюдаваше скришом, докато мислите ѝ се гонеха една друга, ясно изписани по лицето ѝ, а аз седях между двете, стомахът ми все повече се свиваше на топка и чаках нещо да се случи.

Бъбрех в тишината, говорех за ужасната си работа, за нещата, които бях правила във Франция, споделих, че родителите ми са добре, благодаря — каквото и да е, само да разчупя ужасната скованост, която обземаше малката стая, когато замлъкнех. Но скръбта на госпожа Трейнър обгръщаше къщата като мъгла. Докато господин Трейнър ми се бе сторил изтощен от тъгата, то тя изглеждаше направо погълната от нея. Не бе останало почти нищо от енергичната, горда жена, която познавах.

— Какво ви води в този край? — попита тя накрая.

— Хм... на гости при приятели — отвърнах аз.

— Откъде се познавате двете?

— Аз... познавах бащата на Лили.

— Колко хубаво — отбеляза госпожа Трейнър и се усмихна неловко. Наблюдавах Лили, чаках я да каже нещо, но тя бе замръзнала,

сякаш и тя бе подвластна на всепоглъщащата сила на скръбта на тази жена.

Изпихме още по една чаша чай и отбелязахме колко е красива градината ѝ за трети или може би четвърти път, и аз се мъчех да превъзможна усещането, че за да изтърпи присъствието ни, бяха потребни свръхчовешки усилия от нейна страна. Не ни искаше тук. Беше твърде любезна, за да го каже, но беше очевидно, че иска просто да бъде оставена насаме. Личеше си във всеки неин жест — всяка престорена усмивка, всеки опит да следи разговора. Подозирах, че в мига, в който си тръгнем, тя щеше просто да се отпусне на креслото си и да остане там или пък да се качи на горния етаж и да се сгуши в леглото.

И тогава го забелязах: липсваха каквито и да било снимки. Докато Гранта Хаус беше пълна със сребърни рамки, в които имаше снимки на децата ѝ, на роднини, на понита, ски ваканции, далечни предци, в тази къщичка нямаше нищо. Малка бронзова статуетка на кон, пейзаж със зюмбюли, но никакви лица на хора. Усетих как се завъртам леко на стола си, чудейки се дали не съм ги пропуснала, дали не са на някоя ниска масичка встрани или на перваза. Но не: къщичката бе напълно безлична. Спомних си за моя собствен апартамент и неспособността ми да го превърна в лично пространство или в някакво подобие на дом. И внезапно се почувствах вцепеняващо, отчайващо тъжна.

Какво си направил с всички нас, Уил?

— Май е време да тръгваме, Луиза — каза Лили, вторачена в часовника. — Нали каза, че не искаш да попаднем в задръстванията.

Аз я изгледах втренчено.

— Но...

— Каза, че няма да стоим дълго. — Говореше високо и ясно.

— О, да. Задръстванията са досадно нещо — съгласи се госпожа Трейнър и понечи да стане от стола си.

Аз гледах гневно към Лили и бях готова отново да възразя, когато телефонът звънна. Госпожа Трейнър трепна, сякаш звукът ѝ бе непознат. Погледна и двете ни, сякаш се чудеше дали да вдигне, а после, вероятно осъзнала, че не може да го игнорира, докато сме там, тя се извини и отиде в другата стая, където я чухме да отговаря.

— Какво правиш? — попитах аз.

— Всичко ми се струва адски неподходящо — отчаяно отрони Лили.

— Но не можем да си тръгнем, без да ѝ кажем.

— Просто не мога да го направя днес. Толкова е...

— Знам, че е плашещо. Но погледни я, Лили. Наистина смятам, че може да ѝ помогнеш, ако ѝ кажеш. Не мислиш ли?

Очите на Лили се разшириха.

— Какво да ми каже?

Извърнах рязко глава. Госпожа Трейнър стоеше неподвижно до вратата в малкия коридор.

— Какво трябва да ми кажете?

Лили ме погледна, после отново се обърна към госпожа Трейнър. Усетих как времето забавя ход. Тя преглътна, после вдигна леко брадичка.

— Че съм ваша внучка.

Кратка тишина.

— Моя... какво?

— Аз съм дъщеря на Уил Трейнър.

Думите ѝ отекнаха в малката стая. Погледът на госпожа Трейнър се плъзна към мен, сякаш за да се увери, че това не е някаква нелепа шега.

— Но... не може да бъде.

Лили се сви.

— Госпожо Трейнър, знам, че това може да е голям шок... — подхванах аз.

Тя не ме чу. Беше вперила поглед право в Лили.

— Как може синът ми да е имал дъщеря, за която аз да не знам?

— Защото майка ми не е казала на никого. — Гласът на Лили бе само шепот.

— През всички тези години? Как може това да е било тайна толкова дълго? — Госпожа Трейнър се обърна към мен. — Ти знаеше ли за това?

Аз преглътнах с мъка.

— Затова ви писах. Лили ме намери. Искаше да научи повече за семейството си. Госпожо Трейнър, не искаме да ви причиняваме повече болка. Лили просто искаше да се запознае с баба си и дядо си, а нещата с господин Трейнър не бяха особено гладки и...

— Но Уил щеше да ми каже нещо. — Тя поклати глава. — Сигурна съм, че щеше. Той беше мой син.

— Ще направя кръвен тест, ако толкова не ми вярвате — каза Лили и скръсти ръце пред гърдите си. — Но не искам нищо от вас. Няма нужда да ви идвам на гости или каквото и да било. Имам си свои пари, ако това си мислите, че търся.

— Не съм сигурна какво да... — понечи да каже госпожа Трейнър.

— Няма нужда да се плашите толкова. Аз не съм някоя заразна болест, която току-що сте наследили. Просто, нали разбирате, внучка. Господи.

Госпожа Трейнър бавно се отпусна на един стол. След миг треперещата ѝ ръка се вдигна към челото.

— Добре ли сте, госпожо Трейнър?

— Не мисля, че мога...

Тя притвори очи. Изглежда, се бе затворила някъде дълбоко в себе си.

— Лили, мисля, че трябва да си вървим. Госпожо Трейнър, ще ви запиша номера си. Ще дойдем пак, нека ви оставим време да осмислите новината.

— Кой ти каза? Няма да стъпя тук повече. Тя ме мисли за лъжкиня. Господи. Какво е това *семејство*?

Лили изгледа и двете ни невярващо, после хукна навън от малката стая, като пътъом събори ниска орехова масичка. Наведох се, вдигнах я и внимателно върнах по местата им сребърните кутийки, които бяха стояли подредени върху нея.

Госпожа Трейнър беше бледа като платно.

— Съжалявам, госпожо Трейнър — казах аз. — Наистина се опитах да говоря с вас, преди да дойдем тук.

Чух как вратата на колата се затръшна.

Госпожа Трейнър си пое въздух.

— Не чета нищо, ако не знам откъде е дошло. Имаше много писма. Грозни писма. В тях ме наричаха... вече не отговарям на нищо... Никога не пишат нещо, което да ме интересува. — Изглеждаше обърквана, стара и ранима.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. — Взех си чантата и избягах навън.

— Не казвай нищо — заяви Лили, когато се качих в колата. — Просто недей. Ясно?

— Защо го направи? — Седях на шофьорското място, стиснала в ръка ключовете. — Защо се опитваш да провалиш всичко?

— Разбрах какво изпитва към мен още когато ме погледна.

— Тя е майка, която още скърби за сина си. Току-що ѝ причинихме огромен шок. А ти избухна като фойерверк. Не можеше ли да потраеш и да я оставиш да преглътне новината? Защо трябва да отблъскваш всички?

— О, какво, по дяволите, знаеш ти за мен?

— Изглежда, си твърдо решена да съсипеш взаимоотношенията си с всеки, с когото може да се сближиш.

— О, господи, пак ли за онзи глупав чорапогащник? Какво знаеш ти изобщо? Прекарваш целия си живот сама в скапан апартамент, в който никой не идва. Родителите ти те мислят за неудачница. Нямах смелостта да напуснеш дори най-нелепата работа на света.

— Нямах никаква представа колко трудно се намира работа напоследък, така че не ми казвай...

— Ти си неудачница. И при това неудачница, която си въобразява, че може да казва на другите какво да правят. И кой ти дава това право? Седяла си до леглото на баща ми и си го гледала как умира, а не си направила нищо. Нищо! Изобщо не мисля, че си някакъв пример за поведение.

Тишината в колата беше студена и крехка като стъкло. Гледах втренчено волана. Изчаках, докато се уверя, че мога да дишам нормално.

После запалих мотора и пропътувахме сто и двайсетте мили до дома в мълчание.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Почти не видях Лили през следващите няколко дни, но това идеално ме устройваше. Когато се прибирах у дома от работа, намирах трохи или празни чаши, които потвърждаваха, че е била там. Понякога влизах и усещах, че въздухът е някак различен, сякаш е ставало нещо, което не можех да определя. Нищо не липсваше и очевидно нищо не беше разместено, така че го отдавах на смущаващото усещане да делиш апартамент с някого, с когото не се разбираш. За първи път си признах, че ми липсва самостоятелният живот.

Обадих се на сестра ми, която бе така добра да си спести репликата „Нали ти казах?“. Е, може би го каза само веднъж.

— Това е най-гадното нещо, когато си родител — заяви тя, сякаш и аз бях една от тях. — От теб се очаква да си спокоен, да знаеш всичко и да можеш да се справиш с всяка ситуация. Но понякога, когато Том се държи грубо или съм уморена, просто ми се иска да му тръшна вратата под носа или да му се изплезя и да му кажа, че е глупак.

Което горе-долу описваше моите чувства.

В работата бях стигнала до ужасяващото положение, в което се налагаше да си пея сама в колата само за да се накарам да ида до летището.

А освен всичко друго, оставаше Сам.

За когото не мислех.

Не мислех за него сутрин, когато поглеждах голото си тяло в огледалото в банята. Не си спомнях начина, по който пръстите му бяха изследвали кожата ми и бяха ме накарали да усетя белезите си не толкова невидими, колкото част от споделено минало — или как за една кратка вечер се бях почувствала отново безразсъдна и жива.

Не мислех за него, докато гледах разни двойки, свели глави един до друг, да разглеждат билетите си за самолета, готови за споделено романтично пътешествие — или само страстен животински секс — в някоя далечна дестинация. Не мислех за него на път за работа и

обратно винаги, когато чуех сирената на някоя линейка. Кое то се случваше изключително често. И определено не мислех за него нощем, когато седях сама на дивана, вторачена в телевизора, загледана в някой филм, чийто сюжет не бих могла да разкажа, и сигурно приличах на най-самотната порно героиня в леснозапалим костюм на ирландска танцьорка.

Нейтън се обади и остави съобщение с молба да му звънна. Не бях сигурна, че мога да понеса да изслушам разказа му за поредния епизод от вълнуващия му нов живот в Ню Йорк, затова го оставих в мисления си списък с неща, които всъщност никога нямаше да свърша. Таня ми прати съобщение, че семейството им се върнало у дома три дни по-рано заради работата на Франсис. Ричард ми се обади, за да ми каже, че съм втора смяна от понеделник до петък. *И гледай да не закъсняваш, Луиза. Бих искал да ти напомня за пореден път, че си с последно предупреждение.*

Направих единственото, което можах да измисля: прибрах се у дома, шофирайки до Стортфолд под звуците на толкова силна музика, че да не мога да чуя собствените си мисли. Чувствах се благодарна, че имам такива родители. Усещах някакво инстинктивно притегляне към дома, към утехата на традиционното семейство и неделния обяд на трапезата.

— Обяд? — възкликна татко, скръстил ръце пред корема си, стиснал възмутено челюсти. — О, не. Вече няма неделен обяд. Това е знак на патриархално потисничество.

Дядо закима тъжно в ъгъла.

— Не, не, никакъв обяд. Сега сме на сандвичи в неделя. Или супа. Супата явно е приемлива за феминизма.

Трина, която четеше някакви лекции на масата в трапезарията, вдигна очи към тавана.

— Мама ходи на курс по женска поезия в неделя сутрин в центъра за образование на възрастни. Не е като да се е превърнала в Андреа Дуоркин.

— Виждаш ли, Лу? Сега се очаква да знам всичко за феминизма и този Андрю Доркин ми открадна проклетия неделен обяд.

— Прекалено драматизираш, татко.

— Защо да драматизирам? Неделя е време за семейството. Трябва да имаме семеен неделен обяд.

— Целият живот на мама е посветен на семейството. Защо не й позволиш да има малко време за себе си?

Татко посочи Трина със сгънатия си вестник.

— Ти си виновна. С майка ти бяхме щастливи, преди ти да почнеш да й разправяш, че не е така.

Дядо кимна в съгласие.

— Всичко е с краката нагоре тук. Не мога да гледам телевизия, без тя да мърмори „сексизъм“, докато дават реклами за кисело мляко. Това било сексистко. Онова било сексистко. Когато донесох вкъщи вестник „Сън“, който Ейд Палмър ми даде да прочета заради спортните страници, тя го метна в огъня заради мадамата на трета страница. Изобщо не знам къде е по цял ден.

— Един двучасов курс — каза Трина кротко, без да вдига глава от учебниците си. — В неделя.

— Не искам да остроумнича, татко — обадох се аз, — но онези неща в края на ръцете ти какви са?

— Какво? — не разбра той. — Кои?

— Ръцете ти — посочих аз. — Те не са просто нарисувани.

Той се намръщи.

— Предполагам, че и ти можеш да приготвиш обяда. Да изненадаш приятно мама, когато се върне от курса си?

Татко отвори широко очи.

— Аз да приготвя неделния обяд? Аз? Женени сме близо трийсет години, Луиза. Аз не готвя. Аз печеля парите, а майка ти готви. Това е положението! Така сме се разбрали отначало! Накъде отива светът, ако аз си сложа кухненска престилка и се хвана да беля картофи в неделя? Честно ли е?

— Това е модерния свят, татко.

— Модерен свят. Изобщо не ми помагаш — ядно изтърси татко. — Обзалагам се, че твоят любим господин Трейнър си получава неделния обяд, както е редно. Онази негова женица няма да е някоя феминистка.

— О. Тогава ти трябва замък, татко. Замъкът печели пред феминизма.

Двете с Трина се разсмяхме.

— Знаете ли какво? Има си причина и двете да нямате мъже до вас.

— Ооо. Червен картон! — И двете вдигнахме десните си ръце. Той хвърли вестника си във въздуха и ядосано излезе в градината.

Трина ми се ухили.

— Щях да предложа ние да приготвим обяда, но... сега?

— Не знам. Не бих искала да подкрепям патриархалното потисничество. Какво ще кажеш за бара?

— Отлично. Ще пратя съобщение на мама.

Майка ми, както се оказа, бе започнала на преклонната възраст от петдесет и шест години да излиза от черупката си, отначало предпазливо като рак отшелник, а сега явно, с нарастващ ентузиазъм. Години не бе излизала от къщи без придружител, беше доволна от малкото си царство между стените на къщата ни с три и половина спални. Но седмиците, прекарани в Лондон след падането ми от покрива, я бяха изкарали от обичайното ѝ ежедневиe и бяха пробудили у нея отдавна приспано любопитство за живота извън Стортфолд. Започнала да преглежда някои от феминистките брошури, които Трина била донесла от колежа като част от курс по равнопоставеност на половете, и тези две алхимични съставки довели до своеобразно пробуждане у майка ми. Тя изгълтала на един дъх „Втория пол“ и „Страх от летене“, след което последвала „Жената евнух“, а когато прочела и „Женската стая“, била толкова шокирана от паралелите, които намерила със собствения си живот, че отказала да готви цели три дни, докато не забелязала дядо да похапва изсъхнали понички от хартиена торба.

— Все си мисля за онова, което твоят Уил беше казал — отбелязала тя, докато седяхме на маса в градината на бара и гледахме как Том понякога си чуква главата в някое от другите хлапета на надуваемия замък в детския кът. — Имаш само един живот — нали така ти беше казал? — Носеше обичайната си синя блуза с къси ръкави, но беше вързала косата си по различен начин и изглеждаше много по-млада. — Затова просто искам да се възползвам максимално. Да науча нещо. Да сваля домакинските ръкавици поне за малко.

— Татко е бесен — подхвърлих аз.

— Внимавай с езика.

— Говорим за сандвич — обади се сестра ми. — Не е като да крачи четиридесет дни през пустинята Гоби за храна.

— И курсът продължава само десет седмици. Ще оцелее — твърдо каза майка ми, после се облегна и огледа двете ни с Трина. — Е, не е ли хубаво така? Не съм сигурна откога не сме излизали така само трите... ами май откакто бяхте тийнейджърки и ходехме на пазар в града в събота.

— И Трина се оплакваше, че всички магазини са скучни.

— Да, но само защото Лу харесваше магазините за втора употреба, където мирише на застояла пот.

— Хубаво е, че пак носиш някои от любимите си дрехи. — Мама кимна одобрително към мен. Бях си сложила яркожълта тениска с надеждата, че с нея ще изглеждам по-щастлива, отколкото се чувствах.

Попитаха ме за Лили и им казах, че прекарва повече време с майка си, че е доста трудно да се разбере с нея човек, при което те двете се спогледаха, сякаш точно това бяха очаквали да кажа. Не им разказах за госпожа Трейнър.

— Цялата тази история с Лили е много особена. Не мога да си представя каква е тази майка, която ще остави дъщеря си в твоите ръце.

— Мама го казва с най-добри чувства, между другото — поясни Трина.

— Но тази твоя работа, Лу. Не ми допада мисълта, че обикаляш зад онзи бар полуоблечена. Изглежда ми като онова място... Как беше?

— „Хутърс“ — подсказа ѝ Трина.

— Не е като „Хутърс“. На летището е. И гърдите ми са абсолютно и изцяло покрити, много моля.

— Никой не поглежда към гърдите ти — продължи да ме дразни Трина.

— Но ти носиш сексистки костюм и сервираш напитки. Ако това искаш да правиш, то би могла да го правиш в... знам ли, в „Дисниленд“ в Париж. Ако си облечена като Мини или Мечо Пух, няма да се налага дори и краката да си показваш.

— Скоро ще станеш на трийсет — обади се сестра ми. — Мини, Мечо Пух или Нел Гуин. Изборът е твой.

— Добре — казах аз, докато сервитьорката ни поднасяше пилето с картопки. — Мислила съм по въпроса, да, прави сте. От сега нататък ще мисля за бъдещето си. Ще се съсредоточа върху кариерата си.

— Би ли го повторила? — Сестра ми прехвърли малко от картофите от своята чиния в тази на Том. В градината беше станало по-шумно.

— Ще се съсредоточа върху кариерата си — казах аз по-високо.

— Не. Онова, дето съм била права. Не съм сигурна, че си го казвала от хиляда деветстотин деветдесет и седма насам. Том, не отивай веднага на надуваемия замък, миличък. Ще ти стане лошо.

Останахме там почти целия следобед, без да обръщаме внимание на все по-раздразнените съобщения от татко, който настояваше да разбере какво правим. Никога не бяхме седели така с майка ми и сестра ми — като нормални хора, възрастни, които разговарят за нещо различно от това къде да оставиш нещо в кухнята или колко дразнещо се държи някой. С изненада установихме, че всяка от нас се интересува от живота и мнението на другите две, сякаш внезапно бяхме осъзнали, че всяка от нас може да има и друга роля, освен тази на *умната, разпиляната и онази, която върши цялата домакинска работа*.

Усещането, че членовете на семейството ми са човешки същества, беше доста необичайно.

— Мамо — казах аз малко след като Том бе изял пилешките си хапки и бе отишъл да си играе и около пет минути преди да повърне обяда върху надуваемия замък, с което го извади от употреба за остатъка от деня, — някога съжалявала ли си, че нямаш своя кариера?

— Не. Харесваше ми да съм майка и домакиня. Наистина. Но е странно... След всичко, което се случи през изминалите две години, човек се замисля.

Аз чаках.

— Чета за тези жени — тези смели жени, които са повлияли толкова много на начина, по който хората мислят и вършат нещата. Замислям се и какво съм направила аз и се чудя дали, ами, дали някой изобщо би забелязал, ако мен ме нямаше на света.

Каза го с напълно равен глас, затова не можах да преценя дали е по-разстроена, отколкото ни показва.

— Ние бихме забелязали със сигурност, мамо — казах аз.

— Но не съм направила нищо значимо, нали? Не знам. Винаги съм била доволна. Но съм прекарала трийсет години да правя едно и

също, а сега всичко, което чета, гледам по телевизията или следя във вестниците, сякаш всичко ми казва, че е било напразно.

Двете със сестра ми се спогледахме.

— За нас не беше напразно, мамо.

— Вие, момичета, сте много мили.

— Сериозно го казвам. Ти... — Изведнъж се сетих за Таня Хоутън-Милър. — Ти ни караше да се чувстваме сигурни. И обичани. Харесваше ми, че си у дома всеки ден, когато се прибирахме.

Мама сложи ръка върху моята.

— Няма нищо. Толкова се гордея с вас двете, че си намерихте своето място в света. Наистина. Просто имам нужда да разбера някои неща за самата себе си. И това пътешествие към себе си е много интересно за мен, наистина. Много обичам да чета. Госпожа Дийнс в библиотеката поръчва най-различни книги, които мисли, че биха могли да ме заинтересуват. Скоро ще се прехвърля на темата за новата вълна в американския феминизъм. Много са интересни с всичките им теории. — Тя сгъна прилежно салфетката си. — Но много ми се иска да престанат да се карат една с друга. Направо ми идва да им ударя главите една в друга.

— Ами... още ли не си бръснеш краката?

Бях прекалила. Лицето на майка ми се скова и тя ме изгледа втренчено.

— Понякога ти е нужно време, за да видиш някои признаци на истинското потисничество. Казах на баща ви, сега казвам и на вас, момичета, в деня, в който той иде в салона, за да му покрият краката с горещ восък, а после някоя двайсет и една годишна мацка му дръпне рязко маската, за да му оскубе космите, тогава и аз ще почна отново да си правя коламаска.

Слънцето се плъзна надолу над Стортфолд като топка разтопено масло. Останах доста по-дълго, отколкото бях планирала, сбогувах се със семейството си, качих се в колата и се прибрах. Чувствах се приземена, закотвена. След емоционалните бури от изминалата седмица беше добре да си в нормална среда. А и сестра ми, която никога не показваше и най-малкия признак на слабост, бе признала

опасенията си, че ще си остане сама завинаги, отхвърляйки с махване на ръка мамините уверения, че е „много красиво момиче“.

— Аз съм самотна майка — каза тя. — И още по-лошо, не мога да флиртувам. Няма да знам как да флиртувам с някого, дори и Луиза да стои зад гърба му и да ми вдига табелки с напътствия. А и единствените мъже, които съм срещала през последните две години, или се плашат от Том, или искат само едно...

— О, не... — каза майка ми.

— Безплатни счетоводни услуги.

Изведнъж, гледайки я отстрани, изпитах съчувствие към нея. Тя имаше право: на мен ми бяха дадени, въпреки обстоятелствата, всички предимства — собствено жилище, бъдеще, освободено от всякакви отговорности — и единственото, което ме спираше да се насладя в пълнота на всичко това, бях самата аз. Фактът, че тя не изпитваше горчива ревност, предвид положението ни в живота, беше направо забележителен. Прегърнах я, преди да си тръгна. Тя беше леко шокирана, после внезапно се изпълни с подозрение и потупа гърба си в горната част, да провери дали не съм й лепнала знак „Ритни ме“, след което най-сетне отвърна на прегръдката ми.

— Ела ми на гости — казах аз. — Сериозно. Ела за няколко дни. Ще те заведа на танци в един клуб, в който съм ходила. Мама ще се грижи за Том.

Сестра ми се разсмя и затвори вратата на колата, след като запалих.

— Да. Ти и танци? На куково лято.

Продължаваше да се смее, докато колата ми се отдалечаваше.

Шест дни по-късно, когато се прибрах у дома след втората смяна, заварих импровизиран нощен клуб в апартамента си. Докато се качвах по стъпалата пред сградата, вместо обичайната тишина, чух далечен смях, неравномерно бумтене на музика. Поколебах се за миг пред входната врата с мисълта, че в изтощението си съм сбъркала входа, после отключих.

Миризмата на трева ме блъсна в носа и беше толкова силна, че почти инстинктивно задържах дишането си, вместо да си поема въздух. Бавно отидох до всекидневната, отворих вратата и просто

останах на място, неспособна да проумея гледката, която ме очакваше. В полутъмната стая Лили се беше излегнала на дивана ми, късата ѝ пола бе вдигната почти до кръста, а в устата ѝ се мъдреше мърляво свита цигара. Двама младежи се бяха проснали на пода с глави, опрени на дивана, като някакви островчета наред морето от алкохолни отпадъци, празни пакети от чипс и картонени кутии за храна за вкъщи. На пода седяха и две момичета на годините на Лили; едното — с коса, прибрана на конска опашка — ме погледна с вдигнати вежди, сякаш недоумяваше какво правя аз там. Музиката бумтеше от уредбата. Броят на бирените кутии и препълнените пепелници говореше за дълга нощ.

— О — обади се Лили с престорено веселие. — Здравстиии.

— Какво правиш?

— Ами бяхме навън и някак изпуснахме последния автобус, и си казах, че можем да се пренесем тук. Нали нямаш нищо против?

Толкова бях слисана, че направо останах без думи.

— Напротив — казах през стиснати зъби. — Всъщност имам против.

— О-о. — Тя се закиска истерично.

Пуснах чантата си на пода до краката ми. Озърнах се из общинското сметище, в което се бе превърнала всекидневната ми.

— Партието свърши. Давам ви пет минути да почистите цялата мръсотия и да си вървите.

— О, боже. Знаех си. Значи, ще се правиш на сухарка, нали? Пфу. Знаех си. — Тя драматично се тръшна обратно на дивана. Гласът ѝ бе провлачен, а действията ѝ — забавени от... какво? Наркотици може би? Зачаках. В продължение на един кратък, но напрегнат миг двамата младежи ме гледаха вторачено и ми беше ясно, че преценяват дали да се надигнат, или просто да си останат по местата.

Едно от момичетата шумно цъкна с език.

— Четири минути — бавно казах аз. — Броя ги.

Вероятно справедливият гняв ми придаваше някаква сила. Или те не бяха чак такива куражлии, а по-скоро се правеха на такива. Един по един се изправиха на крака и се изнизаха покрай мен към отворената врата. На излизане момчето, което си тръгна последно от групата, демонстративно вдигна ръка и пусна кутията с бира на пода в коридора, като изпръска стената и оля килима. Ритнах вратата и я

затворих подире им, после вдигнах кутията. Докато стигна до Лили, вече кипях от гняв.

— Какви игрички играеш, по дяволите?

— Господи. Просто няколко приятели на гости, какво толкова?

— Апартаментът не е твой, Лили. Това не е твоят дом, та да водиш хора в него, когато си поискаш... — Внезапно ми просветна: онова странно усещане за нещо размествано тук, което бях изпитала, когато се върнах преди седмица. — О, мили боже. Правила си го и преди, нали? Миналата седмица. Поканила си разни хора тук и сте си тръгнали, преди да се върна.

Лили се изправи нестабилно на крака. Дръпна полата си надолу и прокара пръсти в косата си, мъчейки се да оправи заплетените краища. Очната ѝ линия беше размазана, а на шията ѝ имаше синина или следа от целувки.

— Господи. Защо всичко е такъв голям проблем за теб? Това просто бяха едни хора, какво толкова?

— В моя дом...

— Е, това не е точно дом, нали? Няма мебели, никакви лични вещи. Даже нямаш картини по стените. Прилича на... гараж. Гараж без кола. Виждала съм по-уютни бензиностанции от това тук.

— Какво правя с дома си, не ти влиза в работата.

Тя се оригна и размаха ръка под носа си.

— Пфу. Мириша на кебап. — Отиде до кухнята, където отвори три шкафа, преди да намери чаша. Напълни я и изгълта водата. — Дори нямаш истински телевизор. Не знаех, че някой още гледа телевизия на осеминчов екран.

Започнах да събирам бирените кутии и да ги пъхам в найлонова торба.

— Кои бяха тези?

— Не знам. Просто едни хора.

— Не знаеш?

— Приятели. — Звучеше раздражено. — Хора, които познавам от клубовете.

— Срещнала си ги в клуб?

— Да. В клуб. Мрън-мрън-мрън. Нарочно се правиш на тъпа. Да. Приятели, които срещнах в един клуб. Така правят нормалните хора, нали се сещаш? Имат си приятели, с които излизат.

Тя метна чашата в мивката — чух я как се чупи — после ядосано излезе от кухнята.

Зяпнах я и сърцето ми за миг слезе в петите. Изтичах до стаята си и отворих най-горното чекмедже. Зарових между чорапите си, търсейки малката кутийка за бижута, в която бяха златната верижка на баба ми и венчалната ѝ халка. Спрях и си поех въздух, казвайки се, че не мога да я открия, защото се паникьосвам. Трябваше да е тук. Разбира се, че беше тук. Започнах да изваждам всяко нещо от чекмеджето, да го проверявам внимателно и после да го хвърлям на леглото.

— Влизали ли са тук? — викнах аз.

Лили се появи на вратата.

— Какво?

— Твоите приятели. Влизали ли са в спалнята ми? Къде са ми бижутата?

Лили сякаш се разсъни донякъде.

— Бижута ли?

— О, не. О, не. — Отворих всички чекмеджета, започнах да изсипвам съдържанието им на пода. — Къде са? Къде са ми парите за спешни случаи? — Обърнах се към нея. — Кой бяха те? Как се казват?

Лили беше притихнала.

— Лили!

— Не... не знам.

— Как така не знаеш? Каза, че били твои приятели.

— Ами... просто хора от клуба. Мич. И... Лизи, и... не помня.

Втурнах се към вратата, изтичах през глава по коридора и надолу по стълбите, но докато сляза от четвъртия етаж и стигна до входа, улицата вече беше пуста и само късният автобус за „Ватерло“ се полюшваше леко, осветен ярко, по средата на тъмната улица.

Стоях на входа и дишах тежко. После затворих очи, мъчейки се да овладеея сълзите, и отпуснах ръце на коленете си, когато осъзнах какво бях изгубила: халката на баба ми и тънката златна верижка с малка висулка, която тя носеше, когато бях дете. Вече знаех, че никога няма да ги видя отново. Толкова малко нещо се предаваха като наследство в семейството ми, а сега дори и те бяха изчезнали.

Бавно се качих обратно по стълбите.

Лили стоеше в коридора, когато отворих вратата.

— Много съжалявам — тихо каза тя. — Не знаех, че ще ти откраднат нещата.

— Върви си, Лили — казах аз.

— Изглеждаха наистина мили. Аз... аз трябваше да се замисля...

— Била съм на смяна цели тринайсет часа. Трябва да разбера какво са ми откраднали и после смятам да си легна. Майка ти се върна от ваканцията си. Моля те, просто си иди у дома.

— Но аз...

— Не. Стига толкова. — Изправих се бавно и изчаках за миг, докато дишането ми се успокои. — Знаеш ли каква е разликата между теб и баща ти? Дори и когато беше най-нещастен, той никога не би се отнесъл така с друг човек.

Сякаш ѝ бях зашлевила шамар. Не ме интересуваше.

— Не мога повече така, Лили. — Извадих банкнота от двайсет лири от портфейла си и ѝ я подадох. — Ето. За такси.

Тя погледна парите, после мен и преглътна. Приглади с пръсти косата си и бавно влезе обратно във всекидневната.

Свалих си якето и останах да се вирам в малкото огледало над скрина в стаята си. Изглеждах бледа, изтощена, смазана.

— И ми върни ключовете — казах аз.

Последва кратка тишина. Чух трополенето на ключовете върху кухненския плот, после с леко щракване входната врата се затвори и тя си отиде.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всичко обърках, Уил.

Вдигнах колене и ги опрях до гърдите си. Опитах се да си представя какво би казал той, ако можеше да ме види сега, но вече не чувах гласа му в мислите си и този дребен факт ме натъжи още повече.

Какво ще правя сега?

Разбирах, че не мога да остана в апартамента, който беше купен с наследството от Уил. Имах чувството, че е пропит с провалите ми, че е бил някакъв бонус, който не съм заслужила. Как да създадеш дом в апартамент, който си получил незаслужено? Трябваше да го продам и да инвестирам парите в друго. Но къде да отида?

Замислих се за работата си, за това как стомахът ми инстинктивно се свиваше, когато чуех ирландски гайди по телевизията, и как Ричард ме караше да се чувствам безполезна, ненужна.

Замислих се за Лили, долавяйки онази особено тежка тишина, която е резултат от осъзнаването, че никой, освен теб, няма да влезе в дома ти. Зачудих се къде ли е, но пропъдих тази мисъл.

Дъждът отслабна, стихна и почти спря, сякаш се извиняваше, и дори самото време сякаш признаваше, че не знае какво го е било прихванало. Облякох се, почистих апартамента, изхвърлих всички торби с боклука от партито. Отидох до пазара за цветя най-вече за да се намирам на работа. „Винаги е по-добре да излезете навън по задачи“, обичаше да казва Марк. Можеше да се почувствам по-добре на Колумбия Роуд, сред витрините с пъстри цветя и бавно обикалящи наоколо купувачи. Усмихнах се широко, стреснах Самир, купувайки си ябълка („Да не си почнала да вземаш наркотици, господи?“), и се запътих към морето от цветя.

Поръчах си кафе в едно малко кафене и се загледах в пазара през замъглените му прозорци, игнорирайки факта, че само аз не бях част от двойка в заведението. Разходих се из целия пазар, вдишвайки влажното и упойващо уханье на лилиумите, възхитих се на скътаните

тайни на божурите и розите, по чиито венчелистчета още блестяха стъклените перлички на дъждовни капки, а после си купих букет от далии и през цялото време имах усещането, че играя главната роля в някакъв рекламен клип: *Градско момиче изживява мечтата си само в Лондон.*

Прибрах се у дома, стиснала далиите в ръка, като много се стараех да не куцам, и мислено се опитвах да заглуша думите, които постоянно изскачаха в съзнанието ми: *О, кого си мислиш, че заблуждаваш?*

Вечерта се проточи безкрайно, както става със самотните вечери. Приключих с чистенето на апартамента, след като измъкнах всички угарки от тоалетната, погледах малко телевизия, изпрах си униформата. Напълних си ваната с пяна, но излязох от нея само след пет минути, неспособна да остана насаме с мислите си. Не можех да се обадя на майка си или сестра си: знаех, че няма да мога да поддържам илюзията, че съм щастлива пред тях.

Най-накрая се пресегнах към нощното шкафче и извадих оттам писмото, което Уил бе уредил да получа в Париж по времето, когато още бях изпълнена с надежда. Имаше дни през онази първа година, когато го четях всяка нощ, мъчейки се да извикам образа му до себе си. Напоследък се налагаше да се ограничавам: казвах си, че нямам нужда да го виждам — опасявах се, че ще изгуби ролята си на мой талисман, че думите ще изгубят силата си. Е, сега се нуждаех от тях.

Компютърно генерираният текст ми беше толкова скъп, сякаш е бил написан саморъчно от него; имаше някаква остатъчна частица от енергията му в тези лазерно принтирани думи.

За известно време ще се чувстваш неудобно в новия си свят. Винаги е странно, когато те изтръгват от навиците ти. (...) В теб има глад, Кларк. Неустрашимост. Просто си я заровила дълбоко, както правят повечето хора. (...)

Просто живеј добре.

Просто живеј.

Прочетох думите на мъжа, който някога бе вярвал в мен, склоних глава върху коленете си и най-накрая заплаках.

Телефонът звънна, твърде силно, твърде близо до главата ми, и ме накара да подскоча. Трескаво го затърсих, поглеждайки колко е часът. Два след полунощ. Отново усетих познатия инстинктивен страх.

— Лили?

— Какво? Лу?

Дрезгавият провлачен глас на Нейтън прозвуча от другата страна на линията.

— Два часа посред нощ е. Нейтън.

— О, боже. Все не мога да пресметна часовата разлика. Извинявай. Искаш ли да затворя?

Станах и разтрих лице.

— Не. Не... Радвам се да те чуя. — Светнах нощната си лампа.
— Как си?

— Добре! Върнах се в Ню Йорк.

— Супер.

— Да. Беше хубаво да се видя с нашите и всичко останало, но след няколко седмици вече нямах търпение да се прибера тук. Този град е велик.

Насилих се да се усмихна, в случай че той може да ме види някак.

— Това е страхотно, Нейтън. Радвам се за теб.

— Още ли си доволна от онази твоя работа в бара?

— Всичко е наред.

— Не искаш ли... да правиш нещо друго?

— Ами, нали знаеш, когато нещата са зле и си казваш: „Е, можеше да е и по-зле. Можеше да съм онзи, дето чисти кучешките тоалетни по улицата“. Е, в момента, предпочитам да съм онзи, дето чисти уличните кучешки тоалетни.

— Тогава имам предложение за теб.

— Получавам предложения от клиентите, Нейтън. И винаги отказвам.

— Ха. Слушай. Тук има една работа, позиция в семейството, с което живея сега. И най-напред се сетих за теб.

Жената на господин Гопник, обясни ми той, не била типичната съпруга на мъж от Уолстрийт. Не се занимавала с обичайното „пазаруване и обяд с приятелки“; емигрантка от Полша, тя била склонна към лека депресия. Чувствала се самотна, а домакинската помощница — жена от Гватемала — не ѝ говорела изобщо.

Господин Гопник търсел жена, на която да се довери: да прави компания на съпругата му, да ѝ помага в отглеждането на децата и просто да има още чифт ръце, когато пътуват някъде.

— Иска компаньонка за цялото семейство. Ведро жена, на която може да се има доверие. И която няма да се разприказва пред вестниците за личния им живот.

— Той знае ли...

— Казах му за Уил при първата ни среща, но той вече беше проверил миналото ми. Това не е недостатък за него. Напротив. Каза ми, че е останал впечатлен от това, че сме изпълнили желанията на Уил и не сме продали историята. — Нейтън замълча. — Измислил съм всичко. На това ниво, Лу, хората ценят доверието и дискретността повече от всичко останало. Имам предвид, естествено, че не може да се държиш като глупак и трябва да си вършиш добре работата, но, да, в общи линии това е най-важното.

Мислите ми се въртяха като въртележка в лунапарка. Вдигнах телефона пред очите си, после отново го сложих до ухото си.

— Това да не е... Да не би да сънувам?

— Не всичко е песен. Работи се дълги часове и много. Но ще ти кажа нещо, скъпа, живея си страхотно.

Зарових пръсти в косата си. Представих си бара с пухтящите бизнесмени и пронизителния поглед на Ричард. Замислих се за апартамента, чиито стени сякаш ме притискаха всяка вечер.

— Не знам. Това е... искам да кажа, че ми се струва...

— Говорим за зелена карта, Лу. — Нейтън снижи глас. — Ще имаш осигурена храна и жилище. Това е Ню Йорк. Слушай. Този човек може да направи много. Ако работиш здраво, той ще се грижи за теб. Умен е и е много справедлив. Ела тук, покажи му колко струваш и пред теб ще се открият възможности, за които не си и подозирала. Сериозно. Не мисли, че ще бъдеш просто бавачка. Мисли за това като за врата.

— Не знам...

— Да не би да има мъж, с когото не искаш да се разделиш?

Поколебах се.

— Не. Но толкова неща се случиха... Напоследък не бях... —
Стори ми се, че е твърде дълго за обяснение в два часа през нощта.

— Знам, че беше съсипана от онова, което се случи. Всички
бяхме смазани. Но трябва да продължиш напред.

— Не ми казвай, че той така би искал.

— Добре — каза той. И двамата замълчахме, но чух как го
изрича наум.

Опитах се да събера мислите си.

— Ще трябва ли да замина за Ню Йорк за интервю?

— Прекарват лятото в Хемптънс, така че той търси жена за
началото на септември. Общо взето след шест седмици. Ако кажеш, че
те интересува, ще те интервюира по скайп, ще оправи документите за
идването ти тук, после ще видим какво ще стане. Ще има и други
кандидати. Работата е твърде примамлива. Но господин Г. ми вярва,
Лу. Ако кажа, че някой е добър кандидат, той ще получи голям шанс.
Да предложи ли кандидатурата ти? Да? Казваш „да“, нали?

Отговорих, преди да съм имала възможност да помисля.

— Хм... да. Да.

— Супер! Прати ми имейл, ако имаш въпроси. Ще ти пратя
снимки.

— Нейтън?

— Трябва да вървя, Лу. Старецът току-що позвъни за мен.

— Благодаря ти. Благодаря, че си помислил за мен. — Кратка
пауза и после той отговори:

— Няма друг човек, с когото бих предпочел да работя, скъпа.

Не можах да заспя, след като той затвори, чудейки се дали не съм
си измислила целия разговор. Главата ми бучеше от невероятните
възможности, които се откриваха пред мен. В четири станах и пратих
на Нейтън имейл с няколко въпроса, а той моментално отговори:

Семейството е добро. Богатите никога не са съвсем
нормални (!), но тези са добри хора. Драматизмът е малко.

Ще имаш собствена стая с баня. Делим си кухнята с икономката. Тя е сваятна. Малко по-възрастна. Не приказва много.

Работното време е стандартно. Осем, най-много десет часа на ден. Получаваш свободно време за компенсация. Може би не е зле да научиш малко полски!

Най-сетне заспах, докато навън просветляваше. В главата ми кръжаха мисли за мансарди в Манхатън и оживени улици. Когато се събудих, ме чакаше имейл.

Скъпа госпожице Кларк,

Нейтън ми каза, че бихте желали да започнете работа в нашето домакинство.

Удобно ли ви е да направим интервю по скайп във вторник следобед, в пет часа по Гринуич (обяд по американско стандартно време)?

С уважение Леонард М. Гопник

Гледах го вторачено цели дваайсет минути. Това бе доказателството, че не съм сънувала всичко. После станах от леглото, изкъпах се, направих си чаша силно кафе и написах отговора си. Нямах нищо лошо да направим интервюто, казах си. Нямах да получа работата, при положение че има много професионалисти от Ню Йорк сред кандидатите. Но пък щях да трупам полезен опит, ако не друго. И щях да се почувствам сякаш най-накрая правя нещо, вървя напред.

Преди да изляза за работа, взех внимателно писмото на Уил от нощното си шкафче. Докоснах го с устни, после го сгънах внимателно и го върнах в чекмеджето.

Благодаря ти, казах му безмълвно.

Тази седмица бяхме в доста камерен състав на сбирката на „Кръга на продължаващите“. Наташа отсъстваше, както и Джейк.

Чувствах облекчение, но и леко неудовлетворение, необяснимо защо. Темата на вечерта беше: „Ако можех да върна времето назад“, което вдъхнови Уилям и Сунил да припяват и да подсвиркват неволно мелодията на песента на Шер през целите час и половина на терапията.

Слушах Фред, който съжеляваше, че е работил толкова много, а после Сунил, който би искал да е имал възможност по-добре да опознае брат си („Човек си мисли, че винаги ще бъде до него, нали знаете? А един ден се оказва, че просто го няма.“), и се питах дали изобщо си е струвало да идвам.

Имаше моменти, в които си бях въобразявала, че групата наистина може да ми помогне. Но през ужасно голяма част от времето просто седях между хора, с които няхах нищо общо и които само говореха и говореха през няколкото часа, прекарани в компания. Чувствах се уморена и раздразнена, болеше ме бедрото от седенето на твърдия пластмасов стол и бях сигурна, че ще получа не по-малка яснота за душевното си състояние от някой епизод на „Ийстендърс“. Освен това курабийките наистина бяха пълен боклук.

Лиан, самотна майка, разказваше как тя и по-голямата ѝ сестра се карали за някакво спортно долнище само два дни преди сестра ѝ да почине.

— Обвиних я, че го е взела, защото все ми носеше дрехите. Тя каза, че не го е взела, но така казваше винаги.

Марк чакаше. Замислих се дали нямам болкоуспокояващи в чантата си.

— И после, както знаете, блъсна я автобус и я видях в моргата. А докато търсех тъмни дрехи, които да облека за погребението, знаете ли какво намерих в гардероба си?

— Спортното долнище — обади се Фред.

— Тежко е, когато има недоизказани неща — каза Марк.

— Понякога, за да не изгубим разсъдъка си, трябва да се опитаме да видим по-голямата картина.

— Можеш да обичаш някого и в същото време да се скараш с него, задето си мислиш, че ти е взел долнището — обади се Уилям.

Този ден не исках да говоря. Бях тук само защото не можех да понеса тишината в малкия си апартамент. Внезапно в мен се прокрадна страхът, че мога лесно да се превърна в някой от онези хора,

които толкова жадуват за човешки контакт, че говорят твърде свойски с други пътници във влака или прекарват десет минути в избор на нещо в магазина само за да си поговорят с продавачката. Бях потънала в мисли дали не е симптоматичен фактът, че току-що бях обсъждала новия си ластичен колан от физиотерапията със Самир в минимаркета, и не чух как Дафни съжالياва, задето не се е прибрала час по-рано у дома точно в онзи ден, а после забелязах, че тя тихичко се е обляла в сълзи.

— Дафни?

— Извинете ме всички. Но толкова дълго съм си мислила за това „само ако“. Само ако не бях спряла да си поприказвам с продавачката на цветя. Ако бях оставила глупавия дневник с продажбите и се бях прибрала от работа по-рано. Само ако се бях върнала навреме... може би щях да го разубедя да не прави онова, което направи. Може би бих могла да направя нещо, което да го убеди, че животът му има смисъл.

Марк се приведе напред с кутия носни кърпи и я остави внимателно в скута на Дафни.

— Алън опитвал ли се е да се самоубие и преди това, Дафни?

Тя кимна и издуха носа си.

— О, да. Няколко пъти. Изпадаше в тези „настроения“, както ги наричахме, от доста ранна възраст. Не обичах да го оставям сам в такива периоди, защото тогава той... сякаш не можеше да те чуе. Нямаше значение какво казваш. Затова често се обаждах в работата си, че съм болна, и оставах с него, за да го ободрявам, нали разбирате? Правех му любимите сандвичи. Седях до него на дивана. Каквото и да е, просто да му покажа, че съм там. Винаги съм знаела, че затова не получих повишение в работата си, докато всичките ми колежки бяха повишени. Непрекъснато излизах в болнични.

— Депресията може да бъде много тежка. И не само за болния.

— Той лекуваше ли се?

— О, не. Но неговото не беше... как да кажа... химия.

— Сигурна ли си? Имам предвид, че депресията често не е била диагностицирана, преди...

Дафни вдигна глава.

— Той беше хомосексуалист. — Произнесе думата ясно и отчетливо, с всичките й шест срички, и ни погледна право, с леко пламнали страни, сякаш ни предизвикваше да й възразим. — Никога

на никого не съм го казвала. Но той беше такъв и мисля, че беше тъжен, защото беше хомосексуалист. Беше толкова добър човек и никога не би ме наранил, затова не би направил... нали знаете... не би тръгнал да прави такива неща. Не би искал да ме посрами.

— Защо мислиш, че е бил гей, Дафни?

— Намерих нещо, докато търсех една от вратовръзките му. Мъже, които правят разни неща с мъже. Беше в чекмеджето му. Едва ли някой би имал такива списания, ако не е гей.

Фред леко се скова.

— Определено не — заяви той.

— Никога не споменах за това — каза Дафни. — Просто ги прибрах обратно там, където ги бях намерила. Но всичко започна да си идва на мястото. Той никога не беше особено настоятелен в това отношение. Но аз си мислех, че просто имам късмет, нали разбирате, защото и аз не бях. Заради монахините. Те ни караха да се чувстваме омърсени почти от всичко. Затова, когато се омъжих за мил човек, който не ми се нахвърляше на всеки пет минути, аз реших, че съм най-голямата късметлийка на света. Вярно, бих искала да имаме деца. Би било хубаво. Но... — Тя въздъхна. — ... никога не сме говорили сериозно за такива неща. В онези дни не беше прието. Сега ми се иска да бяхме говорили. Като се връщам назад, все си мисля: „Каква загуба“.

— Смяташ ли, че ако бяхте поговорили открито, това би променило нещо?

— Ами времената сега са други, нали? Не е проблем да си хомосексуалист. Мъжът в химическото чистене, където ходя, е такъв и той разправя за приятеля си на всеки, който прекрачи прага. Щях да се натъжа, че губя съпруга си, но ако се е чувствал нещастен, задето е обвързан с мен, бих го пуснала да си върви. Щях да го направя. Никога не съм искала да впримча в капан когото и да било. Искях само да е поне мъничко щастлив.

Лицето ѝ се сгърчи и аз я прегърнах през рамо. Косата ѝ миришеше на лак и агнешко задушено.

— Хайде, хайде, момичето ми — каза Фред и стана да я потупа по рамото, леко смутен. — Той е знаел, че си искала само най-доброто за него, сигурен съм.

— Така ли мислиш, Фред? — Гласът ѝ потреперваше.

Фред кимна сериозно.

— О, да. И си напълно права. Нещата някога бяха различни. Ти не си виновна.

— Беше много смело от твоя страна да споделиш тази история, Дафни. Благодаря ти. — Марк се усмихна разбиращо. — И искам да изкажа огромното си възхищение, че си успяла да се овладееш и да продължиш напред. Понякога дори да преживееш деня, изисква почти свръхчовешки усилия.

Когато сведох поглед, видях, че Дафни стиска ръката ми. Усетих пухкавите ѝ пръсти, вплетени в моите. Стиснах ги в отговор. И преди да помисля, започнах да говоря.

— Направих нещо, което ми се иска да мога да променя.

Половин дузина лица се обърнаха към мен.

— Срецнах дъщерята на Уил. Тя се изтърси в живота ми неочаквано и аз реших, че това може да ми помогне да се почувствам по-добре след смъртта му, но вместо това имам чувството, че...

Всички ме зяпаха. Фред се беше намръщил.

— Какво?

— Кой е Уил? — попита Фред.

— Каза ни, че името му е Бил.

Леко се свих на стола си.

— Уил е Бил. Преди се притеснявах да използвам истинското му име. — Всички наоколо си поеха въздух с облекчение.

Дафни потупа ръката ми.

— Не се притеснявай, скъпа. Това е само име. В предишната ми група имахме една жена, която си беше измислила всичко. Казала ни беше, че е имала дете, починало от левкемия. Оказа се, че дори и златна рибка си няма.

— Всичко е наред, Луиза. Можеш да споделиш с нас. — Марк ми отпрати специалния си съчувствен поглед. Аз му се усмихнах в отговор само за да покажа, че съм забелязана и разбрала посланието му. И че Уил не е златна рибка. *Какво пък толкова?*, помислих си. Моят живот не е много по-сбъркан от техните.

Затова им разказах как се беше появила Лили и как бях решила, че мога да реша проблемите ѝ и да я събера с роднините, от което всички ще са щастливи. Казах им, че сега се чувствам ужасно глупаво заради собствената си наивност.

— Имам чувството, че отново съм разочаровала Уил и всички останали — казах аз. — А сега нея я няма и аз продължавам да се питам какво е трябвало да направя по-различно, но истината е, че не можах да се справя. Не бях достатъчно силна, за да поема отговорността и да се справя с всичко това.

— Ами твоите неща! Скъпоценностите ти са били откраднати!

Дафни сложи и другата си пухкава ръка върху дланта ми и ме стисна.

— Имала си пълно право да се ядосаш!

— Само защото няма баща, не ѝ е позволено да се държи като безотговорна хлапачка — заяви Сунил.

— Смятам, че е било много мило от твоя страна да ѝ позволиш да остане при теб изобщо. Не съм сигурна, че аз бих го направила — каза Дафни.

— Какво по-различно смяташ, че би направил баща ѝ, Луиза? — Марк си сипа още кафе в чашата.

Внезапно ми се прииска да имаме нещо по-силно.

— Не знам — отвърнах. — Но той умееше да поема контрол над ситуацията. Макар и да не можеше да помръдне краката или ръцете си, човек оставаше с убеждението, че той може да контролира всичко. Щеше да успее да я възпре да върши глупости. Щеше някак да я вразуми.

— Сигурна ли си, че не го идеализираш? Ще говорим за идеализацията през осмата седмица — каза Фред. — Аз описвам Джили като светица, нали Марк? Забравям, че имаше навика да си окача сутиените в душ-кабината и това ме подлудяваше.

— Баща ѝ може би нямаше да може да направи нищо за нея. Няма как да знаеш. Може би щяха да се намразят един друг.

— Струва ми се, че младата дама е доста обърквана — обади се Марк. — И вероятно ти си ѝ предоставила достатъчно възможности. Но... понякога, Луиза, продължаването напред означава, че трябва да предпазим себе си. И ти вероятно си го осъзнала дълбоко в себе си. Ако тази Лили внесе хаос и негативизъм в живота ти, поне засега е възможно да си направила единственото правилно нещо.

— О, да. — Останалите в кръга закимаха в съгласие. — Не съди себе си твърде строго. Човешко е.

Бяха толкова мили, усмихваха ми се окуражително, искаха да ме накарат да се почувствам по-добре.

Почти им повярвах.

Във вторник помолих Вера да ме покрие за десет минути. (Измърморих нещо за „женски проблеми“ и тя кимна с изражение, което сякаш казваше „жените нямат друго, освен проблеми“, а после допълни под нос, че щяла по-късно да ми разкаже за миомите си.) Изтичах до най-тихата дамска тоалетна — единственото място, където бях сигурна, че Ричард няма да ме види — с лаптопа в чантата ми. Навлякох риза върху униформата си, нагласих лаптопа близо до мивките, за да ползвам Wi-Fi връзката на летището за около трийсет минути, след което се настаних пред екрана. Обаждането по скайп на господин Гопник беше точно в пет часа, в мига в който успях да смъкна къдравата перука на ирландска танцьорка от главата си.

Дори и без да съм видяла друго, освен лицето на господин Гопник на екрана, пак бих могла да кажа, че е богат. Имаше отлично подстригана прошарена коса, гледаше ме от малкия екран с вродена властност в изражението и говореше без нито една излишна дума. Е, зад него се виждаше и картина на някой от старите майстори в позлатена рамка.

Не попита нищо за образованието ми, за квалификацията ми или биографията ми, нито защо провеждаме интервюто, докато стоя до окачен на стената сешоар. Погледна някакви документи пред себе си, после ме попита за отношенията ми със семейство Трейнър.

— Отношенията ни са добри. Искам да кажа, сигурна съм, че биха ми дали препоръка. Говорих и с двамата наскоро по една или друга причина. Разбираме се добре, въпреки... обстоятелствата...

— Обстоятелствата, свързани с края на работата ви за тях. — Гласът му беше плътен, решителен. — Да, Нейтън ми обясни подробно ситуацията. Доста сериозно положение.

— Да. Така е — казах аз след кратка, неловка пауза. — Но се чувствах привилегирована. Да бъда част от живота на Уил.

Той се замисли.

— Какво сте правили след това?

— Хм, ами пътувах известно време, най-вече из Европа, което беше... интересно. Хубаво е да се пътува. Да видиш нещата в различна перспектива. Очевидно. — Опитах да се усмихна. — А сега работя на едно летище, но това не е... — Докато говорех, вратата зад мен се отвори и една жена влезе, теглеща куфар подире си. Завъртях компютъра си, надявайки се, че той не може да чуе как тя влиза в една от кабинките. — Не е нещо, което бих искала да правя в дългосрочен план.

Моля те, недей да пишкаш твърде шумно, помолех се мислено.

Зададе ми няколко въпроса за сегашните ми отговорности, както и за заплатата. Опитах се да не обръщам внимание на звука от пускането на вода в тоалетната и се взирах неотклонно напред, игнорирайки излязлата жена.

— А какво искате...

Докато господин Гопник говореше, жената се пресегна покрай мен и включи сешоара, който избуча оглушително до мен. Той се намръщи.

— Изчакайте секунда, моля, господин Гопник. — Сложих палеца си върху онова, което се надявах, че е микрофонът. — Съжалявам — казах на жената. — Не можете да използвате този. Развален е.

Тя се обърна към мен, потривайки ръцете си с идеален маникюр, после пак изгледа машината.

— Не, не е. Къде е знакът, че не работи?

— Изгоря. Внезапно. Ужасно, опасно нещо.

Тя се вторачи в мен, после изгледа подозрително сешоара, дръпна ръцете си, взе си куфара и излезе. Затиснах вратата с един стол, за да не влезе някой друг, и обърнах лаптопа си така, че господин Гопник да ме вижда.

— Много съжалявам. Налага се да го направя на работното си място и всичко е малко...

Той разглеждаше документите си.

— Нейтън ми каза, че неотдавна сте претърпели злополука.

Преглътнах.

— Така е. Но съм много по-добре. Дори чудесно. Е, добре съм, само дете леко накуцвам, като ходя.

— Случва се с всекиго — каза той с лека усмивка.

Отвърнах на усмивката му. Някой се опита да отвори вратата. Аз се преместих леко, така че да я притисна с тялото си.

— И кое беше най-трудното? — попита господин Гопник.

— Извинете?

— В работата с господин Уилям Трейнър. Струва ми се истинско предизвикателство.

Поколебах се. В помещението изведнъж стана много тихо.

— Да го оставя да си отиде — казах аз.

И внезапно усетих, че в очите ми напират сълзи.

Леонард Гопник се взираше в мен от няколко хиляди мили разстояние. Едва се сдържах да не избърша очи.

— Секретарката ми ще се свърже с вас, госпожице Кларк. Благодаря ви за отделеното време.

После, след кратко кимване, лицето му застина и екранът стана черен, а аз останах да се вирам в него, осмисляйки факта, че отново съм се провалила.

Тази вечер, докато се прибирах у дома, реших да не мисля за интервюто. Вместо това си повтарях думите на Марк като мантра. Мислено изброявах всичко, което Лили беше направила: неканените гости, кражбата, наркотиците, безкрайните среднощни гуляи, заемането на нещата ми. Премислях всичко през призмата на съветите, които бях получила в групата. Лили внасяше хаос, безредие; тя беше момиче, което само взема и не дава нищо в замяна. Беше млада и биологично свързана с Уил, но това не означаваше, че трябва да поема пълната отговорност за нея или да се примирявам с бъркотията, която оставя след себе си.

Почувствах се малко по-добре. Наистина. Припомних си и нещо друго, което Марк беше казал: *няма прав път, който извежда от скръбта. Има добри и лоши дни.*

Днес просто беше лош ден, препятствие по пътя, което трябваше да се премине и преодолее.

Влязох в апартамента си и пуснах чантата на пода, безкрайно благодарна за дребното удоволствие да заваря дома си точно както съм го оставила. Щях да изчакам известно време, казах си аз, а после да й пратя съобщение, и щях да се погрижа бъдещите ни срещи да бъдат организирани. Щях да съсредоточа цялата си енергия в това да си намеря нова работа. Щях да помисля за себе си за разнообразие. Да

оставя времето да ме излекува. В този миг се наложи да се спра, защото леко се притесних, че започвам да звуча като Таня Хоутън-Милър.

Погледнах към пожарната стълба. Първата стъпка щеше да бъде да се кача отново на глупавия покрив. Щях да се кача горе сама, без пристъп на паника, и щях да поседя поне половин час, да подишам въздух и да не позволявам повече на част от дома ми да има такава власт над въображението ми.

Съблякох униформата и обух къси панталони. И за допълнителна гаранция — лекия кашмирен пуловер на Уил, който бях взела след смъртта му и който ме успокояваше с мекото си докосване. Излязох в коридора и отворих широко прозореца. Само няколко железни стъпала догоре. И отново щях да съм на покрива.

— Нищо няма да се случи — казах аз на глас и си поех дълбоко въздух. Усещах краката си странно безтегловни, когато стъпих на площадката, но си повтарях, че това е просто усещане, ехо от стара тревога. Можех да се преборя с него, както можех да се преборя с всичко останало. Чух гласа на Уил в главата си.

Хайде, Кларк. Стъпка по стъпка.

Стиснах здраво перилата с две ръце и започнах да се качвам. Не поглеждах надолу. Не исках да си мисля на каква височина съм или как слабият бриз ми напомня за предишния път, когато всичко се бе объркало, нито за постоянната болка в бедрото ми, която сякаш никога не изчезваше напълно. Замислих се за Сам и гневът, който ме обзе, ме пришпори напред.

Нямаше да бъда жертва, нито човек, на когото просто му се случват разни неща.

Повтарях си това и успях да стигна чак до върха на стъпалата, преди краката ми да се разтреперят. Прехвърлих се тронаво над ниската стена, уплашена, че няма да ме удържат дълго, и паднах на покрива на ръце и колене. Чувствах се слаба и замаяна. Останах така — приведена, със затворени очи, докато осмисля факта, че съм на покрива. Бях успяла. Държах съдбата в ръцете си. Можех да остана така колкото беше нужно, за да се почувствам отново нормално.

Изправих се и приседнах на пети, пресягайки се за опората на здравите стени наоколо, после се облегнах и си поех дълбоко въздух.

Чувствах се добре. Нищо не помръдваше. Бях успяла. А после отворих очи и дъхът ми спря.

Покривът беше разцъфтял. Мъртвите растения, които бях оставила на произвола месеци наред, бяха окичени с яркочервени и морави цветове, преливащи над ръба на саксиите като малки цветни фонтани. Две нови саксии бяха обсипани с пухкави облачета от мънички сини цветенца, в декоративно сандъче до една от пейките имаше японски клен и листенцата му потрепваха нежно от ветреца.

В слънчевия ъгъл до южната стена и близо до водния резервоар имаше две посадъчни торби, от които се подаваха стъбълцата на чери домати с малки червени плодове, в друга лежеше на асфалта и от центъра ѝ се показваха нежни къдрави листенца. Тръгнах бавно към тях, вдъхвайки аромата на жасмин, после спрях и седнах, стиснала здраво железната пейка. Усетих мека възглавничка, която преди беше стояла във всекидневната ми.

Гледах в почуда малкия оазис на спокойствие и красота, които бе сътворен върху пустия някога покрив. Спомних си как Лили беше откъснала изсъхнало клонче от една саксия и ми бе заявила най-сериозно, че е престъпление да оставиш растенията си да загинат, както и небрежно подхвърлената реплика за градината на госпожа Трейнър: Розите са „Дейвид Остин“. После се сетих за необяснимите петна от кал в коридора си.

Отпуснах глава върху ръцете си и останах така.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пратих на Лили две съобщения. С първото ѝ благодарих за това, което беше направила с покрива ми. *Прекрасно е. Ще ми се да ми беше казала.* Ден по-късно ѝ писах, за да ѝ кажа колко съжалявам, че нещата между нас са се объркали, и че ако някога иска да поговори за Уил, ще се постарая да отговоря на всичките ѝ въпроси. Добавих, че се надявам да отиде да се види с господин Трейнър и бебето му, защото е важно да не прекъсваш връзките с роднините си.

Тя не отговори. Което не ме изненада особено.

През следващите два дни неволно се озовавах на покрива — като човек, който все докосва с език болния си зъб. Поливах цветята, подтиквах от някакво неясно чувство за вина. Обикалях из грейналите ярки цветя и си представях откраднатите ѝ часове тук, как е носила торбите с тор и тежките теракотени саксии нагоре по пожарната стълба, докато аз съм била на работа. Но всеки път, когато се замислех за времето ни заедно, отново се завъртах в безизходен кръг.

Какво бих могла да променя? Не можех да накарам възрастните Трейнър да я приемат така, както тя имаше нужда да бъде приета. Не можех да я направя по-щастлива. А единственият човек, който евентуално би могъл, вече го нямаше.

Пред блока ми имаше паркиран мотоциклет. Заклучих колата си и закуцуках към магазина отсреща да си купя кутия мляко след смяната, бях изтощена. Валеше леко и бях свела глава, за да се предпазя от дъжда. Когато я вдигнах, забелязах позната униформа пред входа ми и сърцето ми изтръпна.

Пресякох улицата и минах край него, докато ровех в чантата за ключовете си. Защо пръстите ти все се оплитат в моменти на напрежение?

— Луиза.

Ключовете никакви ги нямаше. Зарових в чантата, като междуременно изтървах на земята четка за коса, хартиени кърпички, дребни монети и не спирах да ругая под нос.

Потупах джобовете си, мъчейки се да се сетя къде може да са.

— Луиза.

И тогава стомахът ми се сви и си спомних къде са.

В джоба на джинсите, които бях свалила точно преди да тръгна за работа. О, супер.

— Сериозно? Просто ще ме игнорираш? Така ли ще продължаваме?

Поех си дълбоко въздух и се обърнах към него, като се постарях да изправа леко рамене.

— Сам.

Той също изглеждаше изморен, брадичката му леко сивееше от наболата брада. Вероятно тъкмо беше свършил смяната. Не беше разумно да забелязвам тези неща. Съсредоточих се в точка леко вляво от рамото му.

— Може ли да поговорим?

— Не съм сигурна, че има смисъл.

— Няма смисъл ли?

— Всичко ми е ясно. Дори не мога да си представя защо си тук.

— Току-що приключих тежка шестнайсетчасова смяна и оставих Дона малко по-нагоре по улицата, защото си казах, че може би е добре да се отбия и да опитам да разбера какво се случи между нас. Аз определено нямам никаква представа.

— Така ли?

— Точно така.

Двамата се изгледахме гневно. Защо по-рано не бях забелязала колко е дразнещ? Неприятен. Не можех да разбера как съм била толкова заслепена от страст по този мъж, след като сега всяка моя клетка се стремеше да се отдалечи от него. За последен път бръкнах да потърся ключовете си и едва се сдържах да не ритна вратата.

— Няма ли поне да ми подскажеш нещо? Уморен съм, Луиза, а и не обичам да играя игрички.

— Ти ли не обичаш игричките? — Думите ми изригнаха сред горчив смях.

Той си пое въздух.

— Добре. Каж ми едно нещо. Само едно и ще си тръгна. Искам да знам защо не отговаряш на обажданията ми.

Погледнах го невярващо.

— Защото може да съм всякаква, но не съм пълен идиот. Вярно, за малко може и да съм била — видях предупредителните знаци и ги пренебрегнах, но най-общо казано, не отговарях на обажданията ти, защото си пълен и непоправим негодник. Ясна ли съм?

Наведох се да си взема нещата, които бяха паднали от чантата ми, и усетих как цялото ми тяло буквално изгаря, сякаш вътрешният ми термостат се е повредил напълно.

— О, много те бива, знаеш ли? Адски си добър. Ако всичко не беше толкова жалко и унижително, щях даже да се впечатля от теб. — Изправих се и закопчах ципа на чантата си. — Вижте го Сам, добрия баща. Толкова грижовен, проникателен. А какво всъщност става? Толкова си зает да спиш с половината Лондон, че изобщо не забелязваш колко нещастен е собственият ти син.

— Моят син?

— Да! Защото ние наистина слушаме какво говори. Ясно е, че не бива да споделяме с външни хора какво става в групата. А и той няма да ти каже, защото е тийнейджър. Но е нещастен не само заради загубата на майка си, а и защото ти си решил да преглъщаш мъката си, като посрещаш и изпращаш от спалнята си цяла армия от жени.

Вече направо крещях, думите ми се търкаляха една след друга, а ръцете ми махаха възбудено. Забелязах как Самир и братовчед му ме зяпат през витрината на магазина си. Не ме интересуваше. Това можеше да е последният път, в който мога да си кажа мнението.

— И да, да, знам, че бях достатъчно глупава, за да стана една от многото жени. Затова ти казвам от негово и от свое име, че си негодник. И затова не искам да говоря с теб сега. И когато и да било всъщност.

Той разроши косата си.

— Още ли говорим за Джейк?

— Разбира се, че говоря за Джейк. Колко други синове имаш?

— Джейк не ми е син.

Зяпнах го.

— Син е на сестра ми — каза той. — Той е мой племенник.

Минаха няколко секунди, преди думите да придобият форма, която да осмисля. Сам ме гледаше вторачено, смръщил вежди, сякаш и той се опитваше да схване смисъла.

— Но... но ти го прибиращ. Живее с теб.

— Прибирам го в понеделник, защото баща му работи на смени. И понякога наистина остава да спи при мен. Но не живее с мен.

— Джейк не е... не е твой син?

— Нямам деца. Доколкото знам. Цялата тази история с Лили кара човек да се замисли.

Представих си го как прегръща Джейк, мислено си преповторих няколко различни разговора.

— Но аз го видях, когато се срещнахме за първи път. И когато двамата с теб си приказвахме, той вдигна очи към небето, сякаш...

Сам сведе поглед.

— О, господи — промърморих аз. Ръката ми се вдигна към устата. — Онези жени...

— Не са мои.

Стояхме на сред улицата. Самир вече стоеше до входа си и зяпаше. До него беше и още един от братовчедите му. От лявата ни страна всички от автобусната спирка побързаха да извърнат глави, когато осъзнаха, че сме разбрали, че ни гледат. Сам кимна към вратата зад мен.

— Не мислиш ли, че би било добре да поговорим за това вътре?

— Да. Да. О. Не, не мога — казах аз. — Изглежда, съм се заключила.

— Резервен ключ?

— В апартамента е.

Той прокара длан по лицето си, после си погледна часовника. Явно беше изтощен, едва се държеше на крака. Аз отстъпих назад към входа.

— Виж... върви и си почини. Ще поговорим утре. Съжалявам.

Дъждът внезапно се усили, истински летен порой, от който потекоха вадички и заляха улицата. От другата страна на улицата Самир и братовчедите му се скриха на сухо в магазина.

Сам въздъхна. Погледна към небето, а после към мен.

— Стой тук.

Стиснал голяма отвертка, която беше взел назаем от Самир, Сам ме последва нагоре по пожарната стълба. На два пъти се подхлъзнах по мокрите метални стъпала и ръката му се пресегна да ме хване. И тогава нещо горещо и неочаквано ме пронизваше цялата. Когато стигнахме до моя етаж, той напъха отвертката дълбоко в рамката на прозореца в коридора и започна да бута нагоре. Тя поддаде забележително бързо.

— Готово. — Вдигна прозореца нагоре, подпря го с една ръка и се обърна към мен да ми направи знак да мина. По лицето му се четеше леко неодобрение. — Прекалено лесно за само момиче, живеещо в този район.

— Изобщо не приличам на само момиче, живеещо в този район.

— Сериозно го казвам.

— Добре съм, Сам.

— Не си видяла онова, което аз виждам. Искам да си в безопасност.

Опитах се да се усмихна, но коленете ми трепереха, а дланите ми се пързалиха по мокрите железни перила. Понечих да мина край него и леко залитнах.

— Добре ли си?

Кимнах. Той ме хвана и наполовина ме вдигна, наполовина ме избута, за да се прехвърля вътре в апартамента. Строполих се на килима под прозореца и зачаках отново да се съвзема. Не бях спала добре дни наред и се чувствах изморена до смърт, сякаш адреналинът и гневът, които ме бяха поддържали, се бяха изпарили във въздуха.

Сам се промуши през прозореца и го затвори след себе си, гледайки замислено счупената ключалка в горния край. Коридорът беше тъмен, трополенето на дъжда се чуваше приглушено на покрива.

Докато го наблюдавах, той порови в джоба си, докато сред дреболиите вътре не намери малък гвоздей. Взе отвертката и използва дръжката ѝ да закове пирона под такъв ъгъл, че да не може някой да отвори прозореца отвън. После тежко пристъпи към мястото, където бях седнала, и ми протегна ръка.

— Това е ползата от заниманията ми със строителство. Винаги имам под ръка някой гвоздей. Хайде — подкани ме той. — Ако останеш да седиш там, няма да ти се става после.

Косата му беше залепнала от дъжда, кожата му блестеше на сумрачната светлина, докато ме издърпваше на крака. Потръпнах от болка и той го забеляза.

— Бедрото ли?

Кимнах.

Той въздъхна.

— Искан ми се да говориш с мен. — Торбичките под очите му бяха направо морави от изтощение. По горната част на лявата му длан имаше две дълги драскотини. Зачудих се какво ли е ставало предната нощ. Той изчезна в кухнята и чух да пуска водата. Когато се появи отново, носеше чаша вода и две таблетки. — Не бива да ти давам това. Но ще ти помогнат да спиш без болка.

Приех с благодарност хапчетата. Той ме гледаше как ги гълтам.

— Някога спазваш ли правилата изобщо?

— Когато ги смятам за разумни. — Той взе чашата от ръцете ми. — Е, вече сдобрихме ли се, Луиза Кларк?

Кимнах.

Той издиша дълбоко.

— Ще ти се обадя утре.

След това не бях сигурна какво ме накара да го направя. Ръката ми се протегна и хвана неговата. Усетих как пръстите му бавно стискат моите.

— Не си тръгвай. Късно е. А моторите са опасни.

Взех отвертката от другата му ръка и я пуснах на килима. Той ме изгледа дълго, дълго, а после прокара длан по лицето си.

— Не мисля, че ме бива за каквото и да било в момента.

— Тогава обещавам да не те използвам за сексуално удоволствие. — Не откъсвах очи от неговите. — Този път.

Усмивката му се разтегна бавно, но когато се появи, сякаш някакъв товар се смъкна от раменете ми.

Никога не се знае какво може да стане, когато паднеш отвисоко.

Той прекрачи отвертката и аз мълчаливо го поведох към спалнята ми.

Лежах в тъмното в малкия си апартамент, праметнала крак върху тялото на спящия мъж, чиято ръка ме приковаваше сладостно под тежестта си, и гледах лицето му.

... Сърдечен удар с фатален край, мотоциклетна катастрофа, тийнейджър, който се опитал да се самоубие, и намушкани с нож при сбиване между две банди в... Пийбоди Естейт. Някои смени са просто...

Шшшт. Няма нищо. Заспивай.

Едва бе успял да свали униформата си. Беше се съблякъл по тениска и къси гащета, целуна ме, а после затвори очи и потъна в мъртвешки сън. Зачудих се дали да не му сготвя нещо, или да разтребя апартамента, така че когато стане, да изглеждам като човек, който действително има някакъв контрол над живота си. Но вместо това се съблякох, оставайки само по бельо, и се сгуших до него. В тези кратки мигове исках просто да съм до него, голата ми кожа да се допира до неговата тениска, дъхът ми да се смесва с неговия. Лежах, заслушана в дишането му, чудейки се как някой може да бъде толкова неподвижен. Изучавах леката извивка на носа му, различните оттенъци на косъмчетата, които бяха наболи по брадичката му, извивката в крайчеца на тъмните му дълги мигли. Мислено си преповтарях разговорите, които бяхме водили, разглеждайки ги през нова призма, която го представяше като необвързан мъж, грижовен вуйчо, и ми се искаше да се изсмея заради цялата идиотщина на ситуацията, да потъна от срам заради грешката си.

На два пъти докоснах лицето му лекичко, вдъхвайки уханието на кожата му, слабия аромат на антибактериален сапун, първичния секси мирис на мъжка пот, а втория път, когато го направих, усетих как ръката му рефлексивно притиска кръста ми. Завъртях се по гръб и се взрях навън в уличните лампи, и за първи път изпитах усещането, че не съм чужда в този град. И най-сетне усетих как се унасям в сън...

Очите му се взират в моите. След миг осъзнава къде е.

— Здравей.

Преход към събуждането. Онова особено, подобно на сън състояние, което изпълва малките часове. *Той е в леглото ми. Кракът му се допира до моя. По лицето ми бавно се разлива усмивка.*

— Здравей и ти.

— Колко е часът?

Извърщам се да видя колко показва електронният часовник, който използвам като будилник сутрин.

— Пет без петнайсет.

Времето бавно се намества, светът неохотно се подрежда в нещо, което има смисъл. Навън е само осветеният от натриевите лампи мрак. Такситата и нощните автобуси ръмжат приглушено. Тук горе сме само той и аз, топлото легло и звукът от дишането му.

— Дори не си спомням как се озовах тук. — Поглежда леко встрани, а осветеното му от уличните светлини лице е леко намръщено. Наблюдавам как спомените от предишния ден се връщат постепенно, докато той безмълвно сглобява картината. О. *Вярно*.

Обръща глава. Устата му е само на сантиметри от моята. Дъхът му е топъл и сладък.

— Липсваше ми, Луиза Кларк.

Искам да му кажа. Да му кажа, че не знам какво чувствам. Че го желая, но се страхувам да го желая. Не искам щастиято ми да зависи изцяло от това на друг човек, да бъде заложник на сили, които не мога да контролирам.

Очите му са върху лицето ми, сякаш чете по него.

— Спри да мислиш — казва той.

Притегля ме към себе си и аз се отпускам. Този мъж прекарва всеки ден тук — на предела между живота и смъртта. Той разбира.

— Мислиш твърде много.

Ръката му се плъзва надолу по бузата ми.

Извърщам се към него, неволен рефлекс, и докосвам с устни дланта му.

— Просто живееш? — прошепвам аз.

Той кимва, а после ме целува дълго и бавно, сладостно, докато тялото ми се извива и се превръщам единствено в нужда, желание, копнеж.

Гласът му е дълбок и гали ухото ми. Изрича името ми, притегля ме. От неговата уста то звучи като нещо скъпоценно.

Следващите три дни минаха като в смътна вихрена поредица от откраднати нощи и кратки срещи. Пропуснах сбирката, посветена на идеализацията на образа, с останалите от „Кръга на продължаващите“, защото той се появи в апартамента ми тъкмо когато излизах, и някак си се озовахме в трескава плетеница от ръце и крака, като се заслушвахме за алармата, настроена на кухненския ми таймер, за да може той да се облече и да прибере Джейк навреме. Два пъти ме чакаше, докато се връщах от смяна, и тогава — с устните му върху шията ми, с големите му ръце върху талията ми — всички гадости от „Шемрок енд Кловър“ бяха, ако не забравени, то поне избутани далеч заедно с празните чаши от предната нощ.

Искаше ми се да му устоя, но не можех. Чувствах се замаяна, увлечена, не можех да спя. Получих цистит, но не ме беше грижа. Тананиках си по време на работа, флиртувах с бизнесмените и се усмихвах весело на оплакванията на Ричард. Щастие то ми обиждаше мениджъра ми: виждах го как ядно дъвче устни, как търси дори още по-дребни провинения, за които да ми прави забележки.

Това изобщо не ме вълнуваше. Пеех си под душа, лежах будна и си мечтаех. Носех старите си рокли, пъстроцветните си жилетки и сатенените пантофки с пълното съзнание, че мехурчетата съществуват съвсем ограничено време, преди да се спукат.

— Казах на Джейк — съобщи той. Имаше половин час обедна почивка и двамата с Дона бяха спрели пред апартамента ми да хапнем заедно, преди да тръгна за следобедната си смяна. Седях до него на предната седалка в линейката.

— Какво си му казал? — Беше направил сандвичи с моцарела, чери домати и босилек. Доматите, отгледани в неговата градина, избухваха като малки бомбички от аромат и вкус в устата ми. Сам беше ужасен от начина, по който се хранех, когато бях сама.

— Че си мислила, че аз съм баща му. Смя се така, както не съм го виждал да се смее от месеци.

— Не си му казал, дето споделих това, че баща му плаче след секс, нали?

— Познавах един, който го направи веднъж — обади се Дона. — Но той по-скоро подсмърчаше. Стана доста неловко. Отначало си помислих, че си е счупил пениса.

Обърнах се към нея със зяпнала уста.

— Има такива случаи. Наистина. Возили сме няколко в линейката, нали?

— Вярно е. Ще се смаеш какви травми при коитус виждаме. — Той кимна към сандвича ми, който стоеше забравен в скута ми. — Ще ти разкажа, когато устата ти е празна.

Травми при коитус. Супер. Сякаш нямам достатъчно тревоги и без това.

Погледът му се плъзна косо към мен, докато захапваше сандвича си, и аз се изчервих.

— Не се притеснявай. Ще те уведомя.

— Само да сме наясно, палавнико — обади се Дона, докато ми предлагаше една от енергийните напитки, които постоянно бяха в ръката ѝ, — определено няма аз да дойда да ти оказвам първа помощ.

Харесваше ми да съм с тях в линейката. Сам и Дона общуваха помежду си с онзи делови и леко циничен маниер на професионалисти, които са виждали пациенти във всякакво състояние и са ги лекували при това. Бяха забавни, хуморът им беше доста черен и седнала между двамата, се чувствах странно спокойна, сякаш моят живот, с всичките му странности, всъщност беше доста нормален.

Това са нещата, които научих в продължение на няколко откраднати обедни почивки:

Почти никой над седемдесет години не се оплаква, че го боли, нито от начина, по който му оказват първа помощ, дори и ако има откъснат крак или ръка.

Същите тези възрастни хора почти винаги се извиняват, че „създават неудобство“.

Съкращението ПКНП не беше медицински термин, а означаваше „пациент, който се е напил и е паднал“.

Бременните жени рядко раждат в линейките. (Това доста ме разочарова.)

Никой вече не използва названието „шофьор на линейка“. Особено самите шофьори на линейки.

Винаги ще има от оня тип хора, които на въпроса как биха оценили болката си по скалата до десет, ще отговорят „единайсет“.

Но онова, което ме поразяваше най-много, когато Сам се връщаше след тежко дежурство, беше безнадеждността: самотните пенсионери; затлъстели самотни мъже, залепени за телевизионния

екран, твърде тежки дори да се опитат да се качат или слязат по стъпалата на дома си; млади майки, които не говорят английски, затворени в апартаментите си с милион деца наоколо, и които дори не знаят как да повикат помощ, когато се налага; депресираните, хронично болните, самотните и изоставени хора.

В някои дни, казваше той, се чувстваш така, сякаш си прихванал вирус: трябва да смъкнеш меланхолията от кожата си заедно с миризмата на антисептичен препарат. Имаше ги и самоубийствата; живот, който свършваше под влака или в тиха баня, и телата, които често оставаха незабелязани със седмици или месеци, докато някой не усети миризмата или не се зачуди защо нечия пощенска кутия прелива от непотърсени писма.

— Страх ли те е понякога?

Той лежеше, толкова едър, в малката ми вана. Водата леко бе порозовяла от кръвта от огнестрелната рана на последния пациент. Бях леко изненадана колко бързо бях свикнала с гледката на гол мъж наоколо. Мъж, който можеше сам да се движи.

— Не може да вършиш тази работа, ако се страхуваш — каза простичко той.

Беше ми казал, че е бил в армията, преди да почне да работи в Спешна помощ; не беше необичайно развитие в кариерата.

— Харесват ни в службата, защото не се плашим лесно, а и сме виждали всичко. Искам да ти кажа, че някои от тези пияни младежи ме стряскат много повече, отколкото талибаните някога.

Седях на тоалетната чиния до него и зяпах тялото му в изцапаната вода. Въпреки размерите и силата му потреперих.

— Хей — каза той, забелязал мигновена промяна в изражението ми, и ми протегна ръка. — Всичко е наред, наистина. Имам отличен нюх за неприятности. — Той стисна пръстите ми. — Но работата ми не е идеална за романтична връзка. Последната ми приятелка не можа да го понесе. Дългите часове. Нощните смени. Бъркотията.

— Розовата вода във ваната.

— Да. Извинявай за това. Душовете в службата не работеха. Трябваше първо да мина през къщи. — Погледна ме с изражение, което подсказваше, че е нямало начин да мине първо през къщи. Дръпна тапата на ваната, за да излее част от водата, после отново пусна крана да допълни.

— Е, каква беше тя, последната ти приятелка? — Гласът ми беше спокоен. Нямах да се превръщам в някоя от онези жени, макар да се бе оказало, че той не е от онези мъже.

— Айона. Работеше в туроператорска фирма. Мило момиче.

— Но не си бил влюбен в нея.

— Защо го казваш?

— Никой не нарича „мило момиче“ жената, в която е бил влюбен. Също като онзи израз „ще си останем приятели“. Означава, че чувствата ти не са били достатъчно силни.

Той се развесели.

— И какво бих казал, ако съм бил влюбен в нея?

— Щеше да добиеш много сериозен вид и да кажеш: „Карън. Пълен кошмар“ или да се затвориш и да заявиш: „Не искам да говоря за това“.

— Вероятно си права. — Той се замисли за миг. — Честно казано, не исках да влагам твърде много чувства след смъртта на сестра ми. Бях непрекъснато до Елън последните няколко месеца и това не можеше да не ми се отрази. — Той ме погледна. — Работят жестока участ. Бащата на Джейк направо се срива. Случва се при много хора. Тогава реших, че имат нужда от мен там. Честно казано, вероятно се бях мобилизирал само защото не можехме да си позволим всички да се сринем психически.

За минутка останахме мълчаливи. Не можех да реша дали очите му са леко зачервени от мъката, или от сапуна.

— Както и да е. Да. Вероятно не съм бил много всеотдаен във връзката си тогава. А кой беше твоят? — попита той, когато най-сетне се обърна отново към мен.

— Уил.

— Разбира се. И никой след него?

— Никой, за когото да искам да споделя. — Потреперих.

— Всеки има своя начин да се пребори, Луиза. Не бъди твърде строга към себе си.

Кожата му беше топла и влажна и ми бе трудно да стисна пръстите му. Пуснах ръката му и той започна да си мие косата. Седях и го наблюдавах, усещах как вътрешно ми олеква, докато се наслаждавах на здравите мускули по раменете му, на блесналата му влажна кожа.

Харесваше ми как мие косата си: енергично, някак делово, тръскайки излишната вода като мокро куче.

— О. Имах интервю за работа — казах аз, когато той приключи.
— За едно място в Ню Йорк.

— Ню Йорк. — Той повдигна вежда.

— Няма да го получа.

— Жалко. Винаги съм искал да имам повод да видя Ню Йорк. — Бавно се смъкна под вода, така че на повърхността остана само устата му. Която бавно се разтегна в усмивка. — Но ще ти позволят да задържиш секси униформата, нали?

Усетих как атмосферата се промени за миг. И просто защото той не го очакваше, влязох във ваната напълно облечена и го целунах, докато той се смееше и пръхтеше във водата. Внезапно изпитах огромна благодарност за неговата стабилност в един свят, в който бе толкова лесно да паднеш.

Най-сетне положих усилия да оправя апартамента. В свободния си ден купих един фотьойл, ниска масичка и една репродукция в малка рамка, която окачих близо до телевизора. Тези вещи съзаклятнически успяха да внушат впечатлението, че някой действително живее тук. Купих нови завивки и две възглавници, окачих старите си дрехи в гардероба, така че когато се отвореше, вътре се разкриваше изобилие от цветове и материи, вместо няколко чифта евтини джинси и прекалено къса рокля от ламе. Успях да превърна малкия си апартамент, ако не в дом, то поне в приветливо място.

По някаква прищявка на боговете на работещите на смени, двамата със Сам имахме свободен ден по едно и също време. Цели осемнайсет часа, в които не се налагаше той да се ослушва за сирената, а аз не бях длъжна да слушам ирландски гайди и оплакванията на клиенти от печените фъстъци. Времето, прекарано със Сам, както забелязах, течеше два пъти по-бързо от часовете, в които бях сама. Бях обмислила милион неща, които бихме могли да направим заедно, но после бях отхвърлила половината от тях като типични за „двойка“. Чудех се дали прекарването на толкова много време заедно е разумно.

Пратих още едно съобщение на Лили.

Моля те, Лили, обади се. Знам, че си ми сърдита, но просто се обади. Градината ти е прекрасна! Трябва да ми покажеш как да се грижа за нея и какво да правя с доматиите, които са станали много високи (така ли е правилно да се каже?). Може би след това бихме могли да идем да потанцуваме? Целувки х.

Натиснах бутона за изпращане и се взрях замислено в малкото зелено екранче, когато се звънна.

— Здравей. — Той изпълваше рамката на вратата, стиснал кутия с инструменти в едната си ръка и торба с продукти в другата.

— О, мили боже — отроних аз. — Ти си въплъщение на женските фантазии.

— Лавици — невъзмутимо отсече той. — Трябват ти лавици.

— О, скъпи. Не спирай да говориш.

— И домашно приготвена храна.

— Край. Току-що свърших.

Той се разсмя, пусна инструментите на пода и ме целуна, а когато най-сетне успяхме да се откъснем един от друг, отиде право в кухнята.

— Мислех си, че можем да идем на кино. Нали знаеш, че едно от големите предимства на работата на смени са почти празните кинозалони за дневните прожекции?

Погледнах телефона си.

— Но нищо с много кръв. Малко ми омръзва да гледам кръв постоянно.

Когато вдигнах очи, забелязах, че ме гледа.

— Какво? Не си ли падаш по киното? Или току-що провалих плановете ти за филмов марафон със зомбита?... Какво?

Намръщих се и отпуснах ръка до тялото си.

— Не мога да се свържа с Лили.

— Нали каза, че се е прибрала у дома?

— Така е. Но не отговаря на обажданията ми. Мисля, че ми е много сърдита.

— Нейните приятели са откраднали твоите неща. Ти трябва да си тази, която е разстроена.

Той се зае да вади продукти от торбата — марули, домати, авокадо, яйца, зелени подправки, и да ги подрежда грижливо в почти празния ми хладилник. Погледна ме, докато ѝ пишех ново съобщение.

— Стига. Може да си е изгубила телефона, да го е забравила в някой клуб или да са ѝ свършили предплатените минути. Знаеш какви са тийнейджърите. Или просто е решила да се прави на важна. Понякога е най-добре да изчакаш да им мине.

Хванах го за ръка и затворих вратата на хладилника.

— Искам да ти покажа нещо. — Очите му мигновено блеснаха. — Не това, не, палавнико. Ще почакаш за това.

Сам стоеше на покрива и се взираше в цветята около себе си.

— И ти изобщо не си разбрала?

— Не.

Той се отпусна тежко на пейката. Седнах до него и заедно се загледахме в малката градина.

— Чувствам се ужасно — казах аз. — Направо я обвиних, че разрушава всичко, до което се доближи. А през цялото време тя е създавала това тук.

Той се наведе да пипне листенце от доматиите, после се изправи и поклати глава.

— Добре. Значи, ще идем да поговорим с нея.

— Наистина ли?

— Да. Първо обяд. После кино. След това ще се изтърсим на прага ѝ. Така няма да може да те избягва повече. — Улови ръката ми и я поднесе към устните си. — Хей. Не се тревожи толкова. Градината е добър знак. Показва, че не е тотално сбъркано хлапе.

Той пусна ръката ми, а аз го погледнах с леко присвити очи.

— Как така винаги успяваш да оправиш всичко?

— Просто не обичам да те виждам тъжна.

Не можех да му кажа, че не съм тъжна, когато съм с него. Че ме прави толкова щастлива, та чак се плаша. Замислих се за това какво удоволствие е да виждам неговата храна в хладилника си, да поглеждам телефона си по двайсет пъти на ден в очакване на съобщенията му, как си представям голото му тяло в по-спокойните моменти в работата, а после се налага много усилено да мисля за препаратата за полиране на пода или касови бележки, за да не видят всички как грейвам цялата.

Забави малко — чувах предупредителен глас в главата си. — *Не се сближавай твърде много.*

Очите му ме гледаха нежно.

— Имаш толкова сладка усмивка, Луиза Кларк. Едно от хилядите неща, които харесвам у теб.

Улових се, че за миг отвърщам на погледа му.

Какъв мъж, помислих си. А после леко плеснах с ръце коленете си.

— Хайде — подканих го делово. — Да идем да гледаме някой филм.

Киното беше почти празно. Седнахме един до друг в дъното на залата, където някой беше счупил преградата между седалките, и Сам ми подаваше пуканки от огромна кутия с размера на кошче за боклук, а аз се мъчех да не мисля за тежестта на ръката му, облегната върху голия ми крак, защото така често губех представа какво става със сюжета.

Филмът беше американска комедия за две ченгета, които никак не си подхождат като партньори и които погрешно биват нарочени за престъпници. Не беше много смешен, но въпреки това се смеех. Пръстите на Сам се появиха пред лицето ми с купчинка солени пуканки и аз ги хапнах, а после — пак, но този път леко задържах пръстите му между зъбите си. Той ме погледна и поклати глава бавно.

Аз сдъвках пуканките и преглътнах.

— Никой няма да види — прошепнах.

Той повдигна вежда.

— Твърде съм стар за такива неща — промърмори той. Но когато извърнах лицето му към моето в топлия мрак на киносалона и започнах да го целувам, той остави кутията с пуканки и ръката му бавно се плъзна нагоре по гърба ми.

И тогава телефонът ми звънна. Последва неодобрително шъткане откъм двамата зрители някъде отпред.

— Извинете. Съжалявам! — подвикнах аз на двамата пред нас. Все пак бяхме само четиримата в салона. Смъкнах се от скута на Сам и приех обаждането. Непознат номер.

— Луиза?

Нужна ми бе само секунда, за да позная гласа ѝ.

— Изчакайте за момент.

Направих физиономия към Сам и тръгнах да излизам.

— Съжалявам, госпожо Трейнър. Трябваше само да... Там ли сте още? Ало?

Фоайето беше празно, отделените с кордон места за купуване на билети бяха пусти, а машината за замразени сокове в ъгъла апатично въртеше цветния си леден сок.

— О, слава богу. Луиза? Искаше ми се, ако е възможно, да поговоря с Лили.

Стоях с телефон, притиснат към ухото.

— Много мислих над случилото се онази седмица и ужасно съжалявам. Сигурно съм ви се сторила... — Тя се поколеба. — Виж, чудех се дали според теб ще се съгласи да се видим.

— Госпожо Трейнър...

— Бих искала да ѝ обясня. През изминалата близо година аз... ами не бях на себе си. Пия едни хапчета и те доста замъгляват ума ми. Толкова се изненадах от появата ви на прага ми, а и просто не можах да повярвам на онова, което двете ми казахте. Толкова невероятно ми звучеше. Но аз... Ами говорих със Стивън и той потвърди всичко, и аз вече дни наред седя тук и обмислям случилото се, и просто мисля... *Уил е мал дъщеря. Аз имам внучка.* Повтарям си го непрекъснато. Понякога ми се струва, че съм сънувала.

Слушах толкова нетипичното за нея словоизлияние.

— Знам — съгласих се аз. — И аз се чувствах така.

— Не спирам да мисля за нея. Искам да се запознаем истински този път. Мислиш ли, че ще се съгласи да се видим?

— Госпожо Трейнър, тя вече не е при мен. Но, да. — Прокарах пръсти в косата си. — Да, разбира се, че ще я попитам.

Не можех да се съсредоточа върху останалата част от филма. Накрая, вероятно осъзнал, че аз само зяпам екрана, Сам предложи да си тръгнем. Стояхме на паркинга до мотора му, когато му предадох съдържанието на разговора си по телефона.

— Ето, видя ли? — каза той, сякаш бях направила нещо, с което мога да се гордея. — Да вървим.

Той чакаше на мотора от другата страна на улицата, докато аз тропах на вратата. Вдигнах брадичка, твърдо решена да не се оставя Таня Хоутън-Милър да ме стресне този път. Хвърлих поглед през рамо и Сам ми кимна окуражително.

Вратата се отвори. Таня се появи, облечена в шоколадовокафява ленена рокля и гръцки сандали. Изгледа ме от глава до пети, както и при първата ни среща, сякаш моето облекло не бе издържало на някакъв невидим тест. (Кое то бе доста дразнещо, защото бях с любимата си памучна рокля на карета с презрамки.) Усмивката остана върху устните ѝ частица от секундата, после помръкна.

— Луиза.

— Извинете, че се появявам без покана, госпожо Хоутън-Милър.

— Случило ли се е нещо?

Примигнах.

— Ами, да, всъщност. — Отметнах коса встрани от лицето си. — Обади ми се госпожа Трейнър, майката на Уил. Съжалявам, че ви занимавам с това, но тя много би искала да се свърже с Лили, която не си вдига телефона. Бихте ли я помолили да ми се обади?

Таня ме изгледа изпод идеално оскубаните си вежди.

Аз запазих спокойствие.

— Или ако е възможно бих искала да поговоря с нея за малко.

Последва кратко мълчание.

— Защо си мислиш, че точно аз бих я помолила за такова нещо?

Поех си въздух и много внимателно подбрах думите си.

— Знам, че храните големи предубеждения по отношение на семейство Трейнър, но наистина смятам, че това ще бъде в интерес на Лили. Не знам дали ви е казала, но първата среща между двете преди около седмица беше доста трудна и сега госпожа Трейнър много би искала да опитат отново.

— Тя може да прави каквото си пожелае, Луиза. Но не знам защо очакваш аз да се замеся в тази история.

Опитах се да отговоря учтиво:

— Ами... защото сте нейна майка.

— С която тя не си е направила труда да говори от близо седмица.

Застинах. Нещо студено и кораво натежа в стомаха ми.

— Какво казахте?

— Лили. Не си е направила труда дори да ми се обади. Мислех си, че поне може да дойде да ни види, след като се прибрахме от ваканцията, но това явно не е сред приоритетите ѝ. Гледа само своето спокойствие, както винаги. — Тя протегна ръка и се загледа в ноктите си.

— Госпожо Хоутън-Милър, тя би трябвало да е при вас.

— Какво?

— Лили. Канеше се да се върне при вас. Когато се приберете от ваканцията в чужбина. Напусна апартамента ми... преди десет дни.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стояхме в безукорната кухня на Таня Хоутън-Милър. Взряна в лъскавата кафемашина с поне сто копчета на нея, която вероятно струваше повече от колата ми, преповтарях събитията от предната седмица.

— Беше към дванайсет и половина. Дадох ѝ двайсет лири за такси и я помолих да ми върне ключа. Просто предположих, че ще се прибере у дома. — Гадеше ми се. Крачех от единия до другия край на барплота и мислите ми препускаха. — Трябваше да проверя. Но тя идваше и си отиваше, когато пожелае. А и ние... ами бяхме се скарали.

Сам стоеше до вратата и потриваше чело.

— И никоя от вас не я е чувала повече оттогава.

— Пратих ѝ четири или пет съобщения по телефона — обадох се аз. — Реших, че просто още ми се сърди.

Таня не ни бе предложила кафе. Отиде до стълбището, надникна нагоре, после погледна часовника си, сякаш очакваше да си тръгнем. Не приличаше на родител, който току-що е разбрал, че детето му е изчезнало. От време на време чувах глухото бучене на прахосмукачка.

— Госпожо Хоутън-Милър, някой изобщо чувал ли се е с нея? Можете ли да видите в телефона си дали си е прочела съобщенията?

— Казах ви — отвърна тя. Гласът ѝ бе странно спокоен. — Казах ви какво стана. Но вие не ме слушате.

— Мисля, че ние...

Тя вдигна ръка и прекъсна Сам.

— Това не е за първи път. О, не. Преди е изчезвала дни наред, докато се предполагаше, че е в пансиона. Обвинявам тях, разбира се. Очаква се да знаят къде е по всяко време. Обадиха ни се едва когато бяха минали четиридесет и осем часа, а след това се наложи да замесим и полицията. Явно някое от момичетата в нейното спално помещение я е било покрило. Защо не могат да кажат кой е в пансиона и кой не е, направо не ми го побира умът, особено като се има предвид безбожната такса, която плащаме. Франсис настояваше да ги съдим.

Бяха го извикали от годишното заседание на борда на директорите заради случая. Крайно неприятно.

От горния етаж се чу трясък и някой се разплака. Таня отиде до кухненската врата.

— Лена! Заведи ги в парка, за бога! — Върна се обратно. — Знаете, че тя пие. Взема наркотици. Открадна ми диамантените обеци на „Мапин и Уеб“. Не си признава, но тя го е направила. Струваха хиляди лири. Нямам представа какво е направила с тях. Взела е и един дигитален фотоапарат.

Спомних си за моите липсващи бижута и нещо в мен се сви до предела.

— Така че, да. Всичко е доста предвидимо. Казах ви. А сега, ако ме извините, наистина трябва да ида да се погрижа за момчетата. Имат тежък ден.

— Но ще се обадите в полицията, нали? Тя е на шестнайсет и вече са минали почти десет дни.

— Няма да се заинтересуват. Не и след като разберат коя е. — Таня вдигна тънкия си показалец. — Изключена от две училища за бягства от час. С предупреждение от полицията за притежание на опасни наркотици. За пиянство и хулиганско поведение. За кражби от магазините. Как се казва? Дъщеря ми има „минало“. Ако трябва да съм брутално откровена, дори и полицията да я намери и да я доведат тук, тя отново ще го направи, когато ѝ скимне.

Сякаш някакъв кабел се бе стегнал около гърдите ми и спираше дишането ми. Къде ли е отишла? Дали онова момче, което се въртеше около дома ми, е замесено? Или онези хора от нощния клуб, с които Лили се беше напила онази вечер? Как можах да съм толкова безразсъдна?

— Нека въпреки това да им се обадим. Тя е толкова малка.

— Не. Не искам да се замесва полицията. Франсис в момента е в трудна позиция пред борда. Бори се да задържи ръководната позиция в банката. Ако научат, че е замесен в някаква история с полицията, това ще е краят.

Сам стисна зъби. Помълча за миг, преди да заговори:

— Госпожо Хоутън-Милър, дъщеря ви е толкова уязвима. Наистина смятам, че е време да потърсим помощ.

— Ако вие им се обадите, аз просто ще им обясня онова, което казах и на вас.

— Госпожо Хоутън-Милър...

— Колко пъти сте се срещали с нея, господин Филдинг? — Тя се облегна на готварската печка. — По-добре от мен ли я познавате? Чакали ли сте я посред нощ да се прибере у дома? Не сте спали по цели нощи? Налагало ли ви се е да обяснявате поведението ѝ пред учители и полицейски служители? А да се извинявате на продавачките в магазина за стоките, които е откраднала? Да сте плащали сметките ѝ по кредитната карта?

— Някои от най-обърканите хлапета са най-заstrasени.

— Моята дъщеря е талантлив манипулатор. Сигурно е при някоя приятелка. Както е ставало и преди. Гарантирам ви, че след ден или два Лили ще се появи тук пияна и хленчеца посред нощ или ще потропа на вратата на Луиза, или ще тръгне да проси пари и вие вероятно ще си пожелаете да не се е появявала изобщо. Някой ще я приюти и тя ще се разкайва и съжалява, а след няколко дни ще домъкне куп приятели или ще открадне нещо. И този жалък цикъл ще се повтори отново.

Тя отметна златистата си коса от лицето си. Двамата със Сам се гледаха втренчено.

— Наложил се да се подложат на терапия заради хаоса, който дъщеря ми внесе в живота ми, господин Филдинг. Достатъчно тежко ми е да се справям с братята ѝ и техните... поведенчески проблеми. Но едно от нещата, които човек научава по време на терапията, е, че идва момент, в който трябва да се погрижи за себе си. Лили е достатъчно голяма, за да взема сама решенията си...

— Тя е дете — възразих аз.

— О, да, точно така. Дете, което ти си изгонила от апартамента си след полунощ. — Таня Хоутън-Милър ме изгледа със самодоволното изражение на човек, който току-що се е оказал прав. — Не всичко е черно и бяло. Колкото и да ни се иска.

— Дори не се притеснявате, нали? — попитах аз.

Тя не отвърна очи.

— Не, честно казано. Твърде често се е случвало и преди. — Понечих да кажа нещо, но тя ме изпревари: — Явно имаш комплекса на спасител, нали, Луиза? Е, дъщеря ми няма нужда от спасяване. А и

да имаше, не бих възлагала големи надежди точно на теб, предвид досегашния ти опит.

Сам ме прегърна здраво, преди да успее да си поема дъх. Отговорът напираше на устните ми, язвителен, но тя вече се бе извърнала на другата страна.

— Хайде — каза Сам, докато ме избутваше към коридора. — Да вървим.

Обикаляхме из Уест Енд няколко часа, като забавяхме, за да огледаме лицата на групичките от залитащи и ухилени девойки по улицата, както и бездомниците, които спяха на открито. После паркирахме колата и тръгнахме заедно по тъмните места под мостовете. Надничрахме в нощните клубове и разпитвахме дали някой не е виждал момичето на снимката или на екрана на мобилния ми телефон. Отидохме в клуба, където ме бе завела да танцуваме, както и в още няколко, които Сам познаваше като известни свърталища на непълнолетни. Минавахме край автобусни спирки и ресторанти за бързо хранене и колкото по-далеч стигвахме, толкова повече си мислех колко е нелепо да се опитваме да я открием сред хилядите обикалящи оживените улици в центъра на Лондон. Можеше да е къде ли не. Навсякъде. Отново ѝ пратих съобщение; и пак, за да ѝ кажа, че я търсим, а когато се прибрахме в апартамента ми, Сам се обади в различни болници, за да видим дали не е била приета в някоя от тях.

Накрая седнахме на малкия ми диван и хапнахме препечени филийки, Сам ми направи чай и помълчахме за кратко.

— Чувствам се като най-лошия родител на света. А дори не съм родител.

Той се наведе напред и облегна лакти на коленете си.

— Не бива да се обвиняваш.

— Разбира се, че се обвинявам. Що за човек може да изхвърли шестнайсетгодишно момиче от апартамента си посред нощ, без да провери къде ще отиде? — Затворих очи. — Само защото е изчезвала и преди, не означава, че и сега всичко е наред, нали? Сигурно ще се окаже като някой от онези тийнейджъри, които изчезват и повече никой не чува нищо за тях, докато някое куче не изрови костите им в гората.

— Луиза...

— Трябваше да съм по-силна. Да проявя повече разбиране. Да се замисля колко млада е още. О, господи, ако ѝ се е случило нещо, никога няма да си го простя. А в този момент някой невинен човек си разхожда кучето и няма представа, че животът му ще бъде съсипан...

— Луиза. — Сам сложи длан върху крака ми. — Престани. Въртиш се в кръг. Колкото и да е дразнеща, Таня Хоутън-Милър може и да се окаже права и Лили да се озове на прага ти след три часа, да речем. И тогава всички ще се почувстваме глупаво и ще забравим за случилото се, докато не се повтори.

— Но защо не си вдига телефона? Сигурно знае колко се притеснявам.

— Може би точно затова не ти вдига. — Изгледа ме иронично. — Може да се опитва да те накара да страдаш малко. Виж, няма какво повече да направим тази вечер. А и аз трябва да вървя. Смяната ми почва рано. — Той разтреби чашите и чиниите, сложи ги в мивката и се облегна на кухненския плот.

— Съжалявам — казах аз. — Не е особено забавен начин да почнеш една връзка.

Той сведе глава.

— Значи, това вече е връзка?

Усетих как се изчервявам.

— Ами не исках да кажа...

— Шегувам се. — Той се протегна и ме притегли към себе си. — Харесва ми категоричното ти старание да ме убедиш, че в общи линии ме използваш само за секс.

Ухаеше приятно. Дори и когато миришеше леко на упойка, ухаеше приятно. Целуна ме по косата.

— Ще я намерим — каза той и си тръгна.

След като излезе, аз се качих на покрива. Седях в тъмното и вдишвах аромата на жасмина, който тя бе увила около ръба на водния резервоар, погалих нежно дребните морави цветчета на каскадната аубриета, които се спускаха от теракотената саксия. Надникнах над парапета, огледах примигващите улици на града и краката ми дори не трепнаха. Пратих ново съобщение, после се приготвих за лягане с усещането, че тишината в жилището ми свива примката си около мен.

Проверих телефона си за хиляден път, а после и пощата си за всеки случай. Нищо. Но имаше писмо от Нейтън:

Поздравления! Старият Гопник ми каза сутринта, че ще ти предложи работата! Ще се видим в Ню Йорк, скъпа!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Питър отново чака. Тя го вижда през прозореца как стои, облегнат на колата си. Той я забелязва, махва ѝ и изрича само с устни: „Длъжница си ми“.

Лили отваря прозореца, хвърля поглед към отсрещната страна на улицата, където Самир подрежда нов кашон с портокали на витрината си.

— Остави ме на мира, Питър.

— Знаеш какво ще стане...

— Дадох ти достатъчно. Остави ме на мира вече, разбра ли?

— Лошо, Лили. — Той повдига вежда. Чака достатъчно дълго, за да я накара да се притеснява. Лу ще се прибере у дома след половин час. Той се мотае наоколо достатъчно често, затова е сигурна, че това му е известно. Най-накрая се качва в колата си и излиза от пресечката, без да се оглежда. Докато се отдалечава, показва телефона си през прозореца на шофьора. Съобщение: *Лошо, Лили.*

„Завърти бутилката“. Толкова невинно звучаща игра. Бяха заедно с четири други момичета от нейното училище и всички бяха дошли в Лондон с разрешение от пансиона. Бяха откраднали червила в „Бутс“, бяха си купили твърде къси поли в „Топ Шоп“, после бяха обикаляли баровете безплатно, защото бяха млади и хубави, а пазачите на входа не задаваха много въпроси, ако сте пет момичета, при това млади и хубави, а вътре, след доста ром и кола, се бяха запознали с Питър и приятелите му.

После се бяха озовали в нечий апартамент в Мерилбоун в два след полунощ. Не си спомняше добре как са стигнали дотам. Всички седяха в кръг, пушеха и пиеха. Тя беше приела всичко, което ѝ бяха предложили. Риана звучеше от музикалната уредба. Бяха ѝ предложили да седне на синя мека възглавница, която миришеше на евтин ароматизатор за въздух. Никол бе повърнала в банята,

глупачката. Времето минаваше; два и половина, три и седемнайсет, четири... Изгуби представа. После някой бе предложил да играят на „Истина или предизвикателство“.

Бутилката се завъртя, плъзна се към пепелник, от който се разхвърчаха фасове и пепел по килима.

Някой правеше признание, онова момиче, което не познаваше: миналата година по време на ваканцията била правила телефонен секс с бившето си гадже, докато баба ѝ спяла в съседното легло до нея. Останалите се бяха развикали в престорен ужас. Лили само се бе засмяла.

— Намерила си място — каза някой.

Питър я гледаше през цялото време. Отначало се бе почувствала поласкана: той беше най-хубав от момчетата. Дори беше по-скоро мъж. Когато я поглеждаше, тя не свеждаше очи. Нямахше да се държи като останалите момичета.

— Завъртай!

Тя само бе свила рамене, когато бутилката я посочи с гърло.

— Предизвикателство — бе заявила тя. — Винаги предизвикателство.

— Лили никога не отказва нищо — обади се Джемайма. Сега Лили се питаше дали нямахше нещо по-особено в погледа, който тогава бе хвърлила на Питър.

— Добре. Знаеш какво значи това.

— Сериозно ли?

— Не може да го направиш! — Пипа беше вдигнала ръце пред лицето си, както правеше, когато искаше да изглежда по-драматично.

— Тогава истина.

— Не. Мразя истината. — Какво толкова? Знаеше, че тези момчета няма да посмеят. Тя се изправи хладнокръвно. — Къде. Тук ли?

— О, мили боже, Лили.

Завърти бутилката — казалото бе едно от момчетата.

Не ѝ бе хрумнало да се притеснява. Беше доста пияна, а и бездруго ѝ харесваше да стои така смело, докато останалите момичета пляскаха, пицяха и се държаха като идиотки. Същите момичета, които можеха да размажат някой на хоккейното игрище, да спорят за политика и каква кариера в правото или морската биология ще направят,

изведнъж се превръщаха в пълни глупачки, които се кикотеха и кипреха пред момчетата, отмятаха коси и си оправяха червилото непрекъснато, сякаш внезапно са им отстранили по-важните части от мозъка.

— Питър...

— О, боже. Пийт, друже. Ти си.

Момчетата бяха почнали да подвикват и подсвиркват, за да скрият разочарованието си или може би облекчението, че не са те. Питър се бе изправил, тесните му котешки очи се бяха впили в нейните. Беше различен от останалите: акцентът му подсказваше, че е израснал в по-тежки условия.

— Тук?

Тя сви рамене.

— Нямам против.

— Съседната стая. — Той махна към спалнята.

Тя прескочи ловко краката на другите момичета, докато отиваше към съседната стая. Едното момиче я сграбчи за глезена, молеше я да не отива, но тя се отскубна от ръката му. Излезе леко наперено, усещаше погледите на всички с гърба си. *Предизвикателство. Винаги предизвикателство.*

Питър затвори вратата след себе си и тя се озърна наоколо. Леглото бе с омачкани завивки, дори и отдалеч си личеше, че ужасното щампирано спално бельо не е прано от месеци и излъчваше леко спарен аромат в стаята. В ъгъла имаше купчина мръсни дрехи, а до леглото — пълен с фасове пепелник. В стаята беше тихо, гласовете отвън временно бяха стихнали.

Тя вдигна брадичка. Отметна коса от лицето си.

— Наистина ли искаш да го направим? — попита го.

Тогава той се усмихна бавно, подигравателно.

— Знаех си, че ще се откажеш.

— Кой казва, че се отказвам.

Но не искаше да го прави. Вече не виждаше нищо красиво в лицето му, а само студения блясък в очите му, неприятната извивка на устните му. Сложи пръсти върху ципа си. Стояха така около минута.

— Няма проблем, ако не искаш да го правиш. Ще излезем и ще кажем, че си се уплашила.

— Не съм казала, че няма да го направя.

— Тогава какво казваш?

Тя не може да мисли. В главата ѝ нещо жужи непрекъснато. ИСКА ѝ се изобщо да не е идвала тук.

Той престорено се прозява.

— Скучно ми е, Лили.

По вратата някой тропа бясно. Гласът на Джемайма:

— Лили, не си длъжна да го правиш. Хайде. Да си вървим у дома.

— Не си длъжна да го правиш, Лили. — Гласът му я имитира подигравателно.

Бързо пресмятане. Какво е най-страшното, което може да стане — две минути най-много? Две минути от живота ѝ. Няма да я наричат страхливка. Ще му покаже коя е тя. Ще им покаже на всички.

Той стиска бутилка „Джак Даниълс“ в едната си ръка. Тя я взема от него, отваря я и гълта бързо на два пъти с очи, вперени в неговите. После му подава бутилката и посяга към колана му.

Снимка или не се е случило.

Чува подвикването на момчетата през бученето в ушите си, през болката в скалпа ѝ, когато той дръпва силно косата ѝ. Тогава вече е късно. Твърде късно.

Чува как камерата на телефона му щраква, докато поглежда нагоре.

Един чифт обеци. Петдесет лири в брой. Сто. Седмици след това исканията му не спират. Праца ѝ съобщения: *Чудя се какво ли ще стане, ако кача това във Фейсбук?* Направо ѝ се плаче, когато вижда снимката. Той я изпраща отново и отново: лицето ѝ — с кървясали очи, размазана спирала. Онова нещо в устата ѝ. Когато Луиза се прибира, се налага да пъха телефона под възглавничките на дивана. Превърнал се е в радиоактивна, токсична вещ, която трябва да държи под око.

Чудя се какво ще си помислят приятелите ти.

Другите момичета не ѝ говорят след това. Знаят какво е направила, защото Питър показва набързо снимката на всички веднага щом се върнаха при останалите, като демонстративно нагласяше ципа си дълго след като вече нямаше нужда. Беше се преструвала, че не я

засяга. Момичетата я бяха зяпнали, а после бяха извърнали очи и тя веднага бе прочела в погледите им, че всичките им истории за орален и всякакъв секс с измислени гаджета са били чиста фантазия. Бяха се престрували. Лъгали са за всичко.

Никой не я смяташе за смела. Никой не ѝ се бе възхитил, заедно не се е уплашила и отказала. Тя беше просто Лили повлеканата, момичето с пенис в устата. Стомахът ѝ ставаше на топка всеки път, когато се сетеше за това. Беше пила още уиски и бе пратила всички по дяволите.

Ела да се видим в „Макдоналдс“ на „Тотнъм Корт Роуд“.

По това време майка ѝ вече бе сменила бравата на вратата. Вече не можеше да взема пари от чантата ѝ. Бяха блокирали и достъпа до спестовната ѝ сметка.

Нямам нищо повече.

Да не ме мислиш за глупак, малка принцесо?

Майка ѝ никога не бе харесвала обещанията от „Мапин и Уеб“. Лили се бе надявала, че дори няма да забележи липсата им. Когато Франсис ѝ ги беше подарил, тя се бе престорила, че ѝ харесват, но после мърмореше, че не може да разбере защо трябвало да ѝ купува сърцевидни диаманти, след като всички знаели колко са обикновени, а и удължената форма била далеч по-подходяща за овала на лицето ѝ.

Питър бе погледнал бляскавите обеци, сякаш му е дала някакви дребни стотинки, а после ги бе пхнал в джоба си.

Ядеше „Биг Мак“ и в ъгълчето на устата му имаше майонеза. Всеки път, когато го видеше, ѝ се повдигаше.

— Искаш ли да се запознаеш с приятелите ми?

— Не.

— Нещо за пиене?

Тя поклати глава.

— Това е всичко. Последното нещо. Обещанията струват хиляди лири.

Той се намръщи.

— Другия път искам пари в брой. Както си му е редът. Знаем къде живееш, Лили. Знаем, че имаш пари.

Струваше ѝ се, че никога няма да се отърве от него. Пращаше ѝ съобщения по всяко време, будеше я, не я оставяше да спи. Онази снимка, отново и отново. Виждаше я като негатив, отпечатана върху

ретината ѝ. Престана да ходи на училище. Напиваше се с непознати, стоеше по баровете дълго след като ѝ бе омръзнало. Само и само да не остава сама с мислите си и безмилостното изпиукване на телефона, когато получи съобщение. Беше се преместила, за да не може да я намери, но той я беше открил и паркираше колата си пред апартамента на Луиза като мълчаливо послание. Дори си бе мислила на няколко пъти да сподели с Луиза. Но какво можеше да направи Луиза? През повечето време самата тя бе едно ходещо бедствие. Затова Лили само отваряше уста, но не казваше нищо, а после Луиза почваше да ѝ говори за срещи с баба ѝ или да я пита дали е хапнала нещо и тя разбираше, че е сама в тази ситуация.

Понякога Лили лежеше будна и си мислеше какво ли би било, ако баща ѝ беше тук. Представяше си го. Той щеше да излезе навън, да стисне Питър за врата и да му каже повече да не се доближава до неговото момиче. Щеше да я прегърне със силните си ръце и да ѝ каже, че всичко е наред и тя е в безопасност.

Само дето нямаше как да стане. Защото той е бил гневен парализиран човек, който дори не е искал да живее. И щеше само да погледне снимката и да се отврати.

Не можеше да го вини за това.

Последния път, когато нямаше какво да му даде, Питър и се бе развикал на тротоара на Карнъби Стрийт, наричайки я „нищожество, курва, тъпа малка никаквица“. Беше спрял до тротоара с колата си, а тя бе изпила две двойни уискита, защото се страхуваше от срещата с него. Когато бе почнал да ѝ крещи, че го лъже, тя се бе разплакала.

— Луиза ме изгони. Майка ми ме изхвърли от къщи. Нямам нищо.

Минувачите по улицата извърщаха очи и продължаваха по пътя си забързано. Никой не спираше. Никой не казваше нищо, защото мъж, който крещи на пияно момиче в Сохо в петък вечер, не беше нищо необичайно. Питър изруга, завъртя се на пети, сякаш си тръгваше, само че тя знаеше, че няма да си тръгне. И тогава една голяма черна кола бе спряла по средата на улицата, а след това бе дала назад, с ярко блеснали бели фарове. Автоматичните стъкла на прозорците тихо се смъкнаха.

— Лили?

Трябваша ѝ няколко секунди, за да го познае. Господин Гарсайд, колега на доведения ѝ баща. Негов началник? Или партньор? Той я погледна, после изгледа Питър.

— Добре ли си?

Тя хвърли бърз поглед към Питър, после кимна.

Той не ѝ повярва. Личеше си. Спря колата до тротоара точно пред тази на Питър и бавно се приближи, облечен в тъмен костюм.

Излъчваше сила и власт, сякаш нищо не можеше да го стресне. Лили си спомни случайно как майка ѝ бе споменала, че той има хеликоптер.

— Искаш ли да те закарам до къщи, Лили?

Питър вдигна ръката си с телефона съвсем леко, само на сантиметър. Колкото да го види. А тя отвори уста и всичко се изля наведнъж.

— Той има гадна снимка с мен на телефона си и заплашва да я покаже на всички, и ми иска пари, а аз вече нямам нищо. Дадох му каквото имах, но вече не ми е останало нищо. Моля, помогнете ми.

Питър разтвори широко очи. Не беше го очаквал. Но вече не я беше грижа какво ще стане. Беше отчаяна, уморена и не искаше сама да носи това бреме повече.

Господин Гарсайд изгледа за момент Питър. Младежът изпъна рамене и се стегна, сякаш се чудеше дали да не хукне към колата си.

— Вярно ли е? — попита господин Гарсайд.

— Не е никакво престъпление да имаш снимки с момичета в телефона си. — Питър се ухили иронично, правеше се на смел.

— Наясно съм с това. Обаче е престъпление да ги използваш, за да изнудваш за пари. — Гласът на господин Гарсайд беше тих и спокоен, сякаш беше напълно естествено да се обсъждат нечии голи снимки на улицата. Той бръкна в джоба на сакото си. — Колко ще ми струва всичко това да приключи?

— Какво?

— Телефонът ти. Колко искаш за него?

Лили престана да диша. Гледаше от единия към другия. Питър само зяпаше невярващо.

— Предлагам ти пари за телефона ти. С презумпцията, че това е единственото копие на тази снимка.

— Няма да си продам телефона.

— Тогава искам да те предупредя, младежо, че ще се свържа с полицията и ще те идентифицирам по номера на колата ти. Имам доста приятели в полицията. На високи постове — Той се бе усмихнал без грам веселие в усмивката си.

Отсреща на улицата групичка хора излязоха наведнъж от ресторанта, смеейки се. Питър погледна нея, после отново господин Гарсайд. Вдигна брадичка.

— Пет бона.

Господин Гарсайд отново бръкна във вътрешния си джоб. Поклати глава.

— Не мисля. — Извади портфейла си и отброи няколко банкноти. — Мисля, че тези стигат. Струва ми се, че вече си бил богато възнаграден. Телефонът, моля?

Питър сякаш бе хипнотизиран. Поколеба се само за миг, после подаде телефона си. Просто така. Господин Гарсайд провери дали картата е вътре, пъкна го във вътрешния си джоб и отвори вратата за Лили.

— Мисля, че е време да се прибиращ, Лили.

Тя се качи като послушно дете, вратата се затръшна с глухо тупване след нея. И след това потеглиха, понесоха се гладко по тясната уличка, като оставиха Питър слисан виждаше го в страничното огледало — сякаш и той не можеше да повярва какво е станало току-що.

— Добре ли си? — попита господин Гарсайд, без да я гледа.

— Това... това ли е всичко?

Той погледна встрани, после отново се вторачи напред в пътя.

— Така мисля, да.

Тя не можеше да повярва. Не ѝ се вярваше, че това нещо, което я бе измъчвало седмици наред, можеше да се реши просто така. Обърна се към него внезапно притеснена.

— Моля ви, не казвайте на мама и на Франсис.

Той се намръщи леко.

— Щом така искаш.

Тя издиша дълбоко, с облекчение.

— Благодаря ви — каза тихо.

Той я потупа по коляното.

— Противно момче. Трябва да внимаваш с приятелите си, Лили.
— Премести ръка върху лоста за скоростите, преди тя да е усетила жеста му.

Дори окото му не мигна, когато му каза, че няма къде да се прибере. Заведе я до един хотел в Бейзуотър и тихо поговори с рецепционистката, която ѝ подаде ключ от стая. Лили бе изпитала облекчение, след като не ѝ бе предложил да я заведе в неговата къща: не искаше да се обяснява пред никого другото.

— Ще те взема утре, когато си трезва — каза той, прибирайки портфейла си в джоба на сакото.

Тя се качи бавно до стая триста и единайсет, легна на леглото с всичките си дрехи и спа четиринайсет часа.

Обади се да ѝ каже, че ще я чака за закуска. Тя се изкъпа, извади някакви дрехи от раницата си и ги изглади набързо с надеждата, че ще изглежда поне малко по-прилично. Не я биваше в гладенето — Лена се занимаваше с тези неща.

Когато слезе долу в ресторанта, той вече седеше там, четеше вестник, чашата с кафе пред него беше полупразна. Беше по-стар, отколкото си го спомняше, косата му оредяваше на темето, кожата на шията му изглеждаше леко суха; последния път, когато го бе видяла, беше на някакво организирано от офиса посещение на конните надбягвания, където Франсис бе пил твърде много, а майка ѝ сърдито му опяваше, когато наблизко нямаше кой да я чуе, и господин Гарсайд, станал свидетел на това, бе повдигнал вежди към Лили, сякаш искаше да ѝ каже: „Родители, какво да ги правиш?“.

Тя се настани на стола срещу него и той остави вестника си.

— Аха. Как си днес?

Беше леко засрамена, сякаш предната вечер се бе държала твърде емоционално и драматично. Сякаш е било много шум за нищо.

— Много по-добре, благодаря.

— Добре ли спа?

— Много добре, благодаря.

Той я бе изгледал над очилата си за около минута.

— Много си официална.

Тя се усмихна. Не знаеше какво друго да направи. Беше твърде странно да седи тук на закуска с колега от работата на доведения ѝ баща. Сервитьорката ѝ донесе кафе и тя го изпи. Огледа бюфета за закуска и се зачуди дали се плаща допълнително. Той явно усети притеснението ѝ.

— Хапни нещо. Не се притеснявай. Вече е платено.

И отново се зачете във вестника си.

Чудеше се дали ще каже на родителите ѝ. И какво ли е направил с телефона на Питър. Надяваше се, че е завил с голямата си черна кола покрай брега на Темза, свалил е стъклото на прозореца и го е метнал във водовъртежите. Никога повече не искаше да вижда онази снимка. Стана и си взе кроасан и малко плодове от бюфета. Умираще от глад.

Той четеше, докато тя хапваше. Лили се чудеше как ли изглеждат отстрани — като всеки друг баща с дъщеря си вероятно. Зачуди се дали той има деца.

— Не трябва ли да сте на работа?

Той се усмихна, кимна на сервитьорката да му сипе още кафе.

— Казах им, че имам важна среща. — Сгъна прилежно вестника и го остави на масата.

Тя се размърда неловко на стола си.

— Трябва да си намеря работа.

— Работа. — Той се облегна. — Добре. Каква работа?

— Не знам. Малко се изложих на изпитите си.

— А какво мислят родителите ти?

— Те не... Аз не мога... Те не са много доволни от мен в момента. Живея при приятели.

— Не можеш ли да се върнеш при тях?

— Не точно сега. Приятелката ми също ми е малко ядосана.

— О, Лили — каза той с въздишка. Погледна през прозореца, замисли се за момент, после хвърли поглед към скъпия си часовник.

Отново помисли малко, после се обади в офиса си и каза на някого, че ще закъснее.

Тя чакаше да разбере какво ще каже после.

— Свърши ли? — Той пхна вестника в куфарчето си и стана. — Да вървим да измислим план.

Не бе очаквала да се качи в стаята ѝ и се засрами от вида ѝ: мокрите кърпи бяха на пода, от телевизора звучеше някакво тъпо

дневно шоу. Побърза да отнесе по-голямата част от нещата в банята, а останалите си вещи напъха в раницата. Той се престори, че не забелязва, и само гледаше през прозореца, а после се обърна едва когато тя седна на стола, сякаш чак сега виждаше стаята.

— Не е лош този хотел — каза той. — Понякога отсядам тук, когато не ми се шофира чак до Уинчестър.

— Там ли живеете?

— Там живее съпругата ми, да. Децата ми отдавна пораснаха. — Остави куфарчето си на пода и седна на ръба на леглото. Тя стана и взе хотелския бележник, който беше оставен на нощното шкафче, в случай че трябва да си запише нещо. Телефонът ѝ изписука и тя го погледна. *Лили обади ми се. Луиза х.*

Пъхна го в задния си джоб и седна с бележник в скута.

— Е, какво мислите?

— Че си в особено сложна ситуация, Лили. Твърде си млада, за да почнеш работа, честно казано. Не съм сигурен кой би те наел.

— Много ме бива в доста неща. Усърдна съм. Добра съм в градинарството.

— Градинарство! Е, вероятно можеш да си намериш работа в някоя градина. Дали това ще ти носи достатъчни пари да се издържаш обаче, е съвсем друг въпрос. Имаш ли някакви препоръки? Някакъв стаж през лятото?

— Не. Родителите ми винаги са ми давали джобни.

— Ммм. — Той леко потупа с пръсти коленете си. — Имаш проблеми в отношенията с баща си, нали?

— Франсис не ми е истински баща.

— Да. Известно ми е. Знам, че си напуснала дома си преди няколко седмици. Струва ми се доста сложна ситуация. И много тъжна. Сигурно се чувстваш доста изолирана.

Тя усети в гърлото ѝ да се надига буца и за момент си помисли, че той се пресяга за кърпичка, но тогава той бръкна в джоба на самото си и извади оттам телефон. Телефона на Питър. Натисна го веднъж, два пъти и тя за миг зърна собственото си лице. Дишането ѝ спря.

Той избра снимката, увеличи я. Страните ѝ пламнаха. Той се взираше в снимката ужасно дълго, безкрайно.

— Наистина си била лошо момиче, нали?

Лили стисна здраво в юмрук завивката на хотелското легло. Вдигна поглед към господин Гарсайд със зачервено лице. Неговите очи оставаха приковани в снимката.

— Много лошо момиче. — Най-накрая я погледна с нетрепващ поглед, говореше спокойно: — Предполагам, че най-напред трябва да се разберам как ще ми платиш за телефона и хотелската стая.

— Но — започна тя, — не ми казахте, че...

— О, хайде, Лили. Умно момиче като теб? Сигурно знаеш, че нищо не е бесплатно. — Той отново сведе поглед към снимката. — Явно си го разбрала вече... И очевидно си добра в това.

Лили усети как закуската ѝ се надига в гърлото.

— Виж, мога да съм ти много полезен. Да ти осигуря жилище, докато си стъпиш на краката, малко помощ в кариерното развитие. Няма да се налага да правиш много в замяна. „Quid pro quo“^[1] — знаеш ли тази фраза? Учила си латински в училище, нали?

Тя рязко се изправи и опита да вземе раницата си. Той внезапно се пресегна и я стисна за лакътя. Със свободната си ръка бавно прибра телефона обратно в джоба си.

— Да не прибързваме, Лили. Нали не искаш да покажа тази снимка на родителите ти? Само бог знае какво ще си помислят, че си правила.

Думите заседнаха в гърлото ѝ.

Той потупа леглото до себе си.

— На твоє място бих обмислил много внимателно следващата си стъпка. Хайде. Защо не...

Лили рязко се дръпна и отскубна ръката си от хватката му. А после бързо хукна през вратата на стаята надолу по коридора, краката ѝ я носеха бързо, а раницата се удряше в гърба ѝ.

Лондон кипеше от живот до малките часове. Тя вървеше, докато колите и вечерните автобуси бавно се движеха по главните улици, такситата се включваха в трафика и спираха често, мъже в костюми се прибираха у дома или седяха в осветените си офиси в малките преградки с бюра в кули до небето и работеха, без да обръщат внимание на чистачите, които се движеха безшумно около тях. Вървеше с наведена глава и раница през рамо, а когато хапваше в

денонощни закусвални, гледаше качулката да е вдигната на главата ѝ и да има под ръка безплатен вестник, който да се преструва, че чете: винаги имаше някой, който да седне на масата до нея и да се опита да я заговори. *Хайде, скъпа, само се държя приятелски.*

През цялото време си преповтаряше събитията от сутринта. Какво беше сторила? Какъв сигнал е изпратила? Имаше ли нещо в нея, което караше всички да си мислят, че е курва? Думите, които беше използвал, я караха да плаче. Усети как се свива в суитшърта си, мразеше го. Мразеше себе си.

Използваше ученическата си карта и се взеше в метрото, докато долу не станеше твърде пълно с пияници и хора, превъзбудени от късния час. След това ѝ се струваше по безопасно да е над земята.

През останалото време просто крачеше — през блесналите неонов светлини на „Пикадили“, през оловните изпарения на Мерилбоун Роуд, покрай пулсиращите нощни барове на Камдън, с уверена походка, преструвайки се, че отива някъде. Забавяше крачка само когато краката почваха да я болят от твърдата настилка на тротоара.

Когато се умореше твърде много, молеше за услуга. Прекара една нощ при приятелката си Нина, но Нина задаваше твърде много въпроси, а и докато слушаше как си бърби на долния етаж с родителите си, докато тя лежеше във ваната и се опитваше да измие мръсотията от косата си, Лили се чувстваше като най-самотния човек на света. Тръгна си след закуска, макар майката на Нина да ѝ каза, че няма нищо против да остане още една вечер, като я гледаше с майчинска загриженост в очите. Прекара две нощи на дивана на едно момиче, с което се бе запознала в някакъв клуб, но в същия апартамент живееха и трима мъже, така че тя не можеше да се отпусне напълно и седеше напълно облечена, прегърнала коленете си, като гледаше телевизия с изключен звук до сутринта.

Една нощ остана в общежитие на Армията на спасението и през цялото време слушаше как две момичета в съседното помещение се карат помежду си, докато тя стискаше раницата до гърдите си под одеялото. Бяха ѝ казали, че може да си вземе душ, но не ѝ се искаше да си остави чантата в шкафчето, докато е под душа. Хапна набързо безплатната супа и си тръгна. Но най-вече ходеше, похарчи последните си пари за евтино кафе и мъфин, след което все повече огладняваше и

толкова се изтощи, че ѝ беше трудно да мисли трезво, да реагира бързо, когато разни мъже в тъмни входове ѝ говореха мръсотии или когато някой служител в закувалнята ѝ направеше забележка, че достатъчно дълго се мотае с евтиния си чай и е време да се маха оттам.

И през цялото време се питаше какво ли си казват родителите ѝ в този момент и какво ли ще им каже господин Гарсайд, когато им покаже снимката.

Можеше да си представи шокираното лице на майка си, бавното поклащане на глава от страна на Франсис, сякаш тази нова страна на Лили изобщо не го изненадва.

Беше постъпила толкова глупаво.

Трябваше да му открадне телефона.

Трябваше да го стъпче.

Да стъпче него.

Не трябваше изобщо да ходи в тъпия апартамент на онова момче и да се държи като тъпа кучка, и да съсипе сама тъпия си живот...

Това обикновено беше моментът, в който отново се разплакваше и дръпваше качулката по-ниско пред лицето си, и...

---

[1] Идиом в англ. език с латинска етимология — „танто за танто“, „услуга за услуга“ — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво е направила?

В мълчанието на госпожа Трейнър долових неверие и вероятно (може би все пак бях свръхчувствителна) слабо ехо от мисълта, че не бях успяла да опазя и последното, което имаше.

— Опита ли да ѝ се обадиш?

— Не ми вдига телефона.

— И не се е свързала с родителите си?

Затворих очи. Страхувах се от този разговор.

— Правила го е и преди явно. Госпожа Хоутън-Милър е убедена, че Лили ще се появи всеки момент.

Госпожа Трейнър обмисли чутото.

— Но ти не си.

— Нещо не е наред, госпожо Трейнър. Знам, че не съм родител, но просто... — Думите ми заглъхнаха. — Както и да е. Предпочитам да правя нещо, вместо само да чакам, затова ще изляза да обикалям улиците и да я търся. Само исках да знаете какво се случва в действителност.

Госпожа Трейнър помълча за миг. А после каза с овладян, но особено решителен тон:

— Луиза, преди да тръгнеш, би ли ми дала номера на госпожа Хоутън-Милър?

Обадих се в работата, че съм болна, като мимоходом отбелязах, че хладното „разбирам“ на Ричард Пърсивал бе по-зловещо, отколкото предишните му шумни възражения. Разпечатах снимки — една от профилните снимките — на Лили във Фейсбук и едно от селфитата, което беше направила на двете ни. Прекарах сутринта в обикаляне на Централен Лондон. Паркирах на тротоара, оставях колата с мигащи аварийни светлини и набързо влизах в барове, заведения за бързо

хранене, нощни клубове, където чистачите, работещи в мрачните и задушни помещения, се взираха в мен с подозрение.

Виждали ли сте това момиче?

Кой пита?

Виждали ли сте това момиче?

От полицията ли си? Не искам неприятности.

Някои явно смятаха за особено забавно да ме залъгват известно време: *О, това момиче! С кестенява коса? Да, как ѝ беше името?... Нее. Никога не съм я виждал.* Изглежда, никой не беше я виждал. И колкото повече се отдалечавах от центъра, толкова по-безнадеждно ми се струваше търсенето. Какво по-добро място да изчезнеш от Лондон?

Оживен метрополис, в който можеш да се скриеш в милиони входи, да се смесиш с тълпи, които никога не свършват. Гледах високите небостъргачи и се чудех дали в този момент не се е излегнала на нечий диван по пижама. Лили се запознаваше лесно с хората и не се притесняваше да помоли за каквото и да било — можеше да е при кого ли не.

И все пак.

Не бях съвсем сигурна какво ме подтикваше да продължавам. Може би неизреченият ми гняв към Таня Хоутън-Милър и нейното полуродителство; може би вината, която изпитвах заради това, че не бях направила същите неща, за които критикувах Таня. Може би защото знаех твърде добре колко уязвимо е едно младо момиче.

Но мисля, че го правех най-вече заради Уил. Обикалях пеша, шофирах и пак тръгвах пеша, задавах въпроси и водех безкрайни мислени диалози с него, докато бедрото ме заболя ужасно и седнах в колата си, за да хапна студени и омекнали сандвичи и евтин шоколад, както и да преглътна няколко болкоуспокояващи, преди да тръгна отново.

Къде би отишла тя, Уил?

Какво би направила?

И за пореден път: Съжалявам. Разочаровах те.

Нещо ново? — попитах Сам със SMS. Чувствах се странно да говоря с него, докато в същото време водех мислени разговори с Уил,

беше един вид изневяра. Само не бях много сигурна на кого изневерявам.

Не. Обадох се във всички подразделения на Спешна помощ в Лондон. А при теб?

Малко съм уморена.

Бедрото ли?

Няколко нурофена ще ме оправят.

Искаш ли да се отбия след смяната?

Мисля, че трябва да продължа да я търся.

Не отивай на място, където аз не бих отишъл. X

Много смешно. Xxx

— Проверихте ли в болниците? — Сестра ми се обади от колежа в петнайсетминутната почивка между лекциите на тема: „Променящото се лице на данъчните приходи“ и „Данък добавена стойност: Европейската перспектива“.

— Сам каза, че няма пациент с нейното име в никоя от големите болници. Накарал е всичките си познати да я търсят. — Погледнах през рамо, докато говорех, сякаш очаквах да видя Лили да крачи в тълпата към мен.

— От колко време я търсите?

— Няколко дни. — Не й казах, че почти не съм спала. — Аз... хм... взех си отпуск.

— Знаех си! Знаех си, че ще ти докара неприятности. Шефът ти съгласи ли се да ти даде отпуск? Какво стана с онази другата работа, между другото? Онази в Ню Йорк? Яви ли се на интервю? Моля те, не ми казвай, че си забравила.

Трябваше ми минутка, за да се сетя за какво говори.

— О, онази. Да, получи се.

— Какво?

— Нейтън ми каза, че ще ми предложат работата.

„Уестминстър“ се пълнеше с туристи, мотаещи се край отрупани с британското знаме сергии, протегнали високо ръце с мобилни телефони и скъпи фотоапарати, за да заснемат извисяващите се сгради на Парламента. Видях един пътен полицаи да идва към мен и се зачудих дали някоя антитерористична разпоредба не забранява паркирането точно там, където бях спряла. Вдигнах ръка, за да му дам знак, че тръгвам.

От другата страна на телефонната връзка настъпи тишина.

— Чакай малко... нали не искаш да кажеш, че...

— Дори не мога да мисля за това сега, Трина. Лили изчезна. Трябва да я намеря.

— Луиза? Чуй ме за една минута. Трябва да приемеш тази работа.

— Какво?

— Това е възможност, която получаваш веднъж в живота. Имаш ли изобщо представа какво бих дала аз, за да имам шанса да се преместя в Ню Йорк... с гарантирана работа при това? Място за живеене? А ти не можеш да мислиш за това в момента?

— Не е толкова просто.

Пътният полицаи определено идваше към мен.

— О, мили боже. Това е. Именно това се опитвах да ти кажа. Всеки път, когато имаш възможност да продължиш нататък, ти просто саботираш собственото си бъдеще. Сякаш... сякаш в действителност не искаш да продължиш.

— Лили е изчезнала, Трина.

— Шестнайсетгодишно момиче, което едва познаваш, с двама родители и поне двама баба и дядо се е запиляло някъде за няколко дни, както е правило и преди. Както правят понякога тийнейджърите. И ти си готова да използваш това като извинение да отхвърлиш най-голямата възможност, която някога ще ти се предостави? Господи. Ти даже не искаш да заминеш, нали?

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Много по-лесно ти е да си стоиш на онази жалка и мизерна работа и да се оплакваш от нея. По-лесно е да си седиш на едно място, да не поемаш рискове и да се правиш, че всичко, което ти се случва, е извън твоя контрол.

— Не мога да замина, докато се случва всичко това.

— Ти сама си отговорна за живота си, Лу. И въпреки това се държиш така, сякаш постоянно си връхлетяна от събития, на които не можеш да влияеш. Какво е това — вина? Да не би да смяташ, че дължиш нещо на Уил? Или е някакъв вид изкупление? Отказваш се от живота си, защото не си могла да спасиш неговия?

— Ти не разбираш.

— Напротив. Отлично разбирам. Дори по-добре, отколкото ти самата се разбираш. Дъщеря му не е твоя отговорност. И ако не заминеш за Ню Йорк — възможност, за която дори не ми се говори, защото направо ми идва да те убия — аз никога повече няма да ти проговоря. Никога.

Пътният полицаи стоеше до прозореца ми. Свалих стъклото и направих универсалната физиономия, която всеки прави, докато сестра му е на телефона, и наистина съжالياва, но не може просто да ѝ затвори. Той само потупа часовника си и аз кимнах в съгласие.

— Това е, Лу. Помисли си. Лили не е твоя дъщеря.

Останах да зяпам в телефона си. Благодарих на пътния полицаи, после вдигнах прозореца си. И в главата ми прозвуча една фраза: *Той даже не ми беше истински баща.*

Завих зад ъгъла, спрях до една бензиностанция и се зарових в опърпаната пътна карта, която се мотаеше под жабката, опитвайки се да си спомня името на улицата, която Лили бе споменала. „Паймур“, „Пайкръст“, Пайкрофт. Проследих с пръст разстоянието до Сейнт Джонс Ууд — дали това беше петнайсет минути пеша? Трябва да бе същото място.

Използвах телефона си да потърся в интернет фамиленото му име заедно с това на улицата и готово. Номер петдесет и шест. Стомахът ми се сви от вълнение. Запалих мотора, включих рязко на скорост и отново потеглих.

Макар и отдалечени само на една миля, разликата между къщата на майката на Лили и тази на бившия ѝ доведен баща нямаше как да е по-голяма.

Докато къщите на улицата на Хоутън-Милър бяха големи, с бяла мазилка или с червени тухлени стени, разделени от декоративни зелени плетове, и големи коли, които сякаш никога не се цапаха, улицата на Мартин Стийл изглеждаше определено непретенциозна, от онези двуетажни квартали в Лондон, в които цените на имотите скачаха стремглаво, но външният вид категорично отказваше да отрази тази промяна.

Минах бавно по нея, покрай коли, покрити с платнища и преобърнати кошчета за боклук, докато накрая намерих място за

паркиране близо до малка викторианска къща, залепена за съседните такива, които се срещаха в дълги редици от еднакви сгради в цял Лондон. Загледах се в нея, забелязах белещата се боя по входната врата, детската лейка на стъпалата. Отправих мислена молба към небето тя да е тук. В безопасност зад тези стени.

Слязох от колата, заключих я и се качих по стълбите отпред.

Вътре се чуваше пиано, накъсани акорди, които се повтаряха безспир, приглушени гласове. Поколебах се само за миг, после натиснах звънеца и в отговор чух музиката да спира внезапно.

Стъпки в коридора, после вратата се отвори. Около четиридесетгодишен мъж с памучна карирана риза, джинси и набола брада застана на прага.

— Да?

— Питам се... Лили тук ли е?

— Лили?

Усмихнах се, протегнах ръка.

— Вие сте Мартин Стийл, нали?

Той ме изгледа за миг, преди да отговори.

— Може и да съм. А вие коя сте?

— Приятелка на Лили. Аз... опитвам се да се свържа с нея и разбрах, че може да е тук. Или може би знаете къде е.

Той се намръщи.

— Лили? Лили Милър?

— Да. Точно тя.

Той потърка брада, после хвърли поглед през рамо към коридора.

— Бихте ли изчакали за момент, ако обичате?

Влезе обратно вътре и го чух да дава указания на човека, който беше пред пианото. Когато се върна, вече звучеше гамата, колебливо отначало, после с повече увереност.

Мартин Стийл придърпа вратата зад гърба си и почти я затвори. Сведе глава за момент, сякаш се опитваше да осмисли въпроса ми.

— Съжалявам. Малко съм объркан. Вие сте приятелка на Лили Милър? И защо сте тук?

— Защото Лили ми каза, че е идвала да ви види. Вие сте... неин втори баща?

— Технически погледнато — не, но преди време бях.

— И сте музикант? Водели сте я на детска градина? И още поддържате връзка. Каза ми колко близо живеете. И че това адски дразни майка ѝ.

Мартин ме изгледа с присвити очи.

— Госпожице...

— Кларк. Луиза Кларк.

— Госпожице Кларк. Луиза. Не съм виждал Лили Милър от петгодишна. Таня сметна, че ще бъде най-добре за всички, след като се разделихме, да прекъснем всякакви контакти.

Зяпнах го.

— Значи, казвате, че не е идвала тук?

Той се замисли за миг.

— Появи се веднъж преди няколко години, но моментът не беше подходящ. Тъкмо ни се беше родило бебе, а аз се опитвах да давам уроци, ами, честно казано, не можах да разбера какво точно иска тя от мен.

— Значи, не сте говорили с нея и не сте я виждали оттогава?

— Освен онзи път, не. Тя добре ли е? Да не се е забъркала в неприятности?

Вътре продължаваше да звучи пианото — до-ре-ми-фа-сол-ла-си-до; до-си-ла-сол-фа-ми-ре-до. Нагоре и надолу.

Махнах с ръка, вече слизах по стъпалата.

— Не. Всичко е наред. Сгрешила съм. Съжалявам, че ви обезпокоих.

Прекарах още една нощ в обикаляне из Лондон, пренебрегвайки обажданията на сестра ми и имейла на Ричард Пърсивал, маркиран като „Спешно“ и „Лично“. Шофирах, докато очите ми се зачервиха от блясъка на светлините, докато осъзнах, че обикалям места, на които вече съм била, и докато ми свършиха парите за бензин.

Прибрах се у дома малко след полунощ, като си казах, че ще си взема кредитната карта и ще изпия чаша чай, ще оставя очите ми да почиват половин час, после отново ще изляза навън. Свалих си обувките и си препекох филийка, която не можах да изям. Вместо това глътнах още две болкоуспокояващи таблетки и се облегнах на дивана, докато мислите ми препускаха във всички посоки. Какво пропусках?

Трябваше да има някаква следа. Мозъкът ми бе замъглен от изтощение, а стомахът ми постоянно бе свит на топка от притеснение. Дали имаше вероятност да е някъде другаде, а не в Лондон?

Нямаше друг избор, реших накрая. Трябваше да уведомя полицията. По-добре да ни сметнат за глупави и прекалено загрижени, отколкото да рискуваме нещо да ѝ се случи наистина. Полегнах и затворих очи за пет минути.

Три часа по-късно ме събуди телефонен звън. Скочих на крака със залитане, временно объркана къде точно се намирам. После погледнах светещия екран до мен и побързах да приема обаждането.

— Ало?

— При нас е.

— Какво?

— Сам е. Лили е при нас. Можеш ли да дойдеш?

Във вечерната блясканица след загубата на футболен мач за Англия, сред ядосаните запалнянковци и обичайните пиянски наранявания, никой не забелязал дребничката фигура, спяща на два стола в ъгъла, с дръпната върху лицето качулка на суитшърта.

Едва когато сестрата започнала да обикаля от човек на човек, за да провери кой е болен и кой просто чака свой приятел, някой събудил момичето и то си признало неохотно, че е там само защото вътре е топло и сухо, и безопасно.

Сестрата я разпитвала, когато Сам, който бил довел в болницата жена с дихателни проблеми, я забелязал пред гишето. Тихичко казал на сестрите да не я пускат да си тръгне и побързал да излезе и да ми се обади, преди Лили да разбере. Разказа ми всичко това, докато тичахме към приемната на Спешната помощ. Чакалнята най-после бе опустяла, децата с висока температура бяха приети в отделенията заедно с родителите си, пияниците бяха изпратени у дома да се наспят. Само пострадали при катастрофи и намушкани при сбивания се появяваха по това време на нощта.

— Дали са ѝ да пие чай. Изглежда изтощена. Мисля, че е доволна, че не се налага да ходи никъде. — Сигурно съм изглеждала

много притеснена, защото той побърза да добави: — Всичко е наред. Няма да я оставят да си тръгне.

Вече тичах по осветения от неоновы лампи коридор, докато Сам крачеше бързо до мен. И ето че я видях, стори ми се някак по-дребна, отколкото преди, косата ѝ бе сплъстена на рошава плитка, стискаше пластмасова чашка в ръце. До нея седеше сестра и преглеждаше купчина медицински папки, а когато ме видя и позна Сам, се усмихна топло и стана, за да отиде по задачи. Ноктите на Лили бяха черни от мръсотия, забелязах аз.

— Лили? — повиках я.

Тъмните ѝ, уморени очи се вдигнаха към мен.

— Какво... какво е станало?

Тя ме погледна, после изгледа и Сам, а очите ѝ бяха огромни и леко уплашени.

— Търсехме те навсякъде. Направо... Мили боже, Лили. Къде беше?

— Съжалявам — прошепна тя.

Поклатих глава, исках да ѝ кажа, че това не е важно. Че нищо друго няма значение, освен факта, че е жива и здрава и че е тук.

Протегнах ръце. Тя ме погледна в очите, направи крачка напред и леко се сгуши в прегръдките ми. Аз я притиснах здраво и усетих как нейните тихи, разтърсващи ридания стават и мои. Единственото, което можех да направя, бе да благодаря на всички богове и да изрека мислено: *Уил. Уил, намерихме я.*

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Онази първа нощ у дома сложих Лили в моето легло и тя спа осемнайсет часа, като се събуди вечерта да хапне малко супа и да се изкъпе, след което спа още осем часа. Аз спях на дивана, със заключена врата, страхувайки се дори да помръдна, за да не би отново да изчезне. Сам се отби два пъти — преди и след смяната си, за да донесе мляко и да провери как е тя, и двамата си говорехме шепнешком в коридора, сякаш наблизо има тежко болен.

Позвъних на Таня Хоутън-Милър да й кажа, че дъщеря и е била намерена жива и здрава.

— Казах ти. Ти не ме слушаш — тържествуващо заяви тя и аз побързах да затворя, преди да каже още нещо. Или аз да го направя.

Обадих се на госпожа Трейнър, която въздъхна дълбоко и с облекчение и замълча за кратко.

— Благодаря ти — каза тя накрая и думите прозвучаха така, сякаш извираха дълбоко от сърцето й. — Кога мога да дойда да я видя?

Най-накрая отворих и имейла на Ричард Пърсивал, който ме информираше:

Предвид факта, че сте получили изискуемите три предупреждения, се счита, че на основание честите отсъствия от работа и неизпълнение на договорните задължения, назначението ви в „Шемрок енд Кловър“ (летище) се прекратява незабавно.

Искаше да върна униформата („включително перуката“) възможно най-скоро, иначе ще ви бъде начислена пълната и продажна цена.

Отворих и имейл от Нейтън, който ме питаше:

Къде, по дяволите, се губиш? Видя ли последния ми имейл?

Сетих се за предложението на господин Гопник, въздъгнах и затворих компютъра си.

На третия ден се събудих на дивана и открих, че Лили я няма. Сърцето ми инстинктивно се сви, докато не видях отворения прозорец в коридора. Качих се горе по пожарната стълба и я заварих седнала на покрива, загледана в града. Беше с долнището на пижамата си, която бях изпрала, и огромния пуловер на Уил.

— Здравей — казах аз и тръгнах към нея.

— Имаш храна в хладилника — отбеляза тя.

— Сам от Спешната помощ.

— И си поливала всичко тук.

— Предимно той го прави.

Тя кимна, сякаш чутото беше напълно в реда на нещата. Седнах до нея на пейката и двете поседяхме в приятна тишина известно време, наслаждавайки се на уханието на лавандулата, чиито морави цветчета бяха изскочили от стегнатата прегръдка на зелените пъпки. Всичко на малкия покрив бе избухнало неудържимо и ярко; цветните главички и нашепващите листенца внасяха цвят и уханье, раздвижваха сивия скучен асфалт на покрива.

— Съжалявам, че окупирах леглото ти.

— Ти се нуждаеше от него повече.

— Окачила си в гардероба всичките си дрехи. — Тя сви крака под тялото си и отметна коса зад ухото си. Още беше бледа. — Хубавите.

— Ами ти ме накара да се замисля, че не бива да ги крия в кашоните повече.

Тя ме погледна косо и се усмихна леко и толкова тъжно, че усмивката само още повече ме натъжи. Денят обещаваеше да е много горещ, уличните звуци сякаш бяха приглушени от топлото слънце. Вече се усещаше как прониква през стъклата на прозорците, огрява всичко. Някъде долу трополеше камион, който събираше боклука от

кофите и бавно и с ръмжене си проправяше път покрай тротоара, под шумния акомпанимент на клаксони и мъжки гласове.

— Лили — тихо казах аз, когато камионът най-сетне се отдалечи, — какво става? — Стараех се да не звучи така, сякаш я разпитвам. — Знам, че не бива да ти задавам въпроси и не съм родител или част от семейството, но виждам, че нещо се е объркало, и имам чувството, че... чувствам се като... ами с теб сме близки и просто искам да ми се довериш. Да знаеш, че можеш да говориш с мен.

Тя не откъсваше поглед от ръцете си.

— Няма да те съдя. Няма да се обаждам на никого и да казвам каквото и да било. Просто... Ами трябва да знаеш, че ако кажеш на някого истината, това ще ти помогне. Повярвай ми. Нещата ще се оправят.

— Кой го казва?

— Аз. Няма нещо, което да не можеш да споделиш с мен, Лили. Наистина.

Тя ме погледна, после извърна очи.

— Ти не разбираш — тихо отрони тя.

И тогава разбрах. Разбрах я.

Под нас беше настанала странна тишина или аз просто не можех вече да чуя нищо отвъд няколкото сантиметра, които ни разделяха.

— Ще ти разкажа една история — казах аз. — Само един човек в целия свят знае тази история, защото тя е нещо, което не можех да споделя години наред. И когато му я разказах, това промени начина, по който възприемах случилото се, и представата ми за самата себе си. Ето какво — ти не си длъжна да ми казваш нищо, но аз ще ти се доверя и ще ти разкажа своята история, в случай че може да ти е от полза.

Изчаках момент, но Лили не възрази, нито вдигна очи към небето, нито каза, че ще бъде скука. Обви ръце около коленете си и се заслуша. Слушаше ме, докато ѝ разказвах за онова момиче — тийнейджърка, което в една прекрасна лятна вечер се бе повеселило твърде бурно на място, което бе смятало за безопасно, заобиколено от приятелките си и няколко добри момчета, които имаха вид на израснали в добри семейства и наясно с правилата, и колко забавно било всичко, колко смешно и лудешко, и диво, докато след няколко питиета в повече момичето не осъзнало, че приятелките ѝ са се

отдръпнали, че смехът е станал груб и шегата, оказало се, била за нейна сметка. Казах ѝ, без да влизам в големи подробности, как бе свършила онази вечер: как сестрата мълчаливо ѝ помогнала да се прибере у дома, без обувки, с охлузвания и синини на скрити места и с огромна черна дупка на мястото, където би трябвало да са спомените ѝ за станалото през онези часове, и с откъслечни проблясъци, тегнещи в мислите ѝ, за да ѝ напомнят всеки ден, че е била глупава, безотговорна и че сама си е виновна за всичко. И как години наред тя оставила тази мисъл да определя всичко, което правела, къде ходела и какво мислела, че е способна. И как понякога просто е нужно някой да ти каже нещо толкова просто като: *Не. Не е било по твоя вина. Вината не е твоя...*

Свърших. Лили продължаваше да ме гледа. По изражението ѝ не можех да отгатна какво мисли.

— Не знам какво е станало — или става — с теб, Лили — внимателно казах аз. — Може да е нещо, което няма никаква връзка с онова, което ти разказах. Просто искам да знаеш, няма нищо толкова ужасно, че да не можеш да го споделиш с мен. И няма нещо, което да ме накара отново да затворя вратата си за теб.

Тя не проговори. Аз се взирах в далечината, над терасата на покрива, старателно избягвах да я погледна.

— Знаеш ли, баща ти ми каза нещо, което няма да забравя: *Не бива да позволяваш тази нощ да е нещото, което те определя. От теб зависи това да не се случи.*

— Моят баща. — Тя вдигна брадичка.

Кимнах.

— Каквото и да се е случило, дори и да не искаш да ми кажеш, трябва да разбереш, че той беше прав. Тези последни няколко седмици, месеци, няма защо да бъдат определящи за това коя си ти? Колкото и малко да те познавам, знам, че си умна и забавна, мила и прекрасна и че ако можеш да оставиш в миналото каквото и да се е случило, пред теб има блестящо бъдеще.

— Откъде можеш да го знаеш?

— Защото приличаш на него. Дори носиш пуловера му — добавих тихо.

Тя бавно вдигна ръка към лицето си, допря меката вълна до бузата си замислена.

Облегнах се на пейката. Питам се дали не съм я притиснала твърде много, заговаряйки за Уил.

Но после Лили си пое дълбоко въздух и с тих, необичайно безизразен глас ми разказа истината за това къде е била. Каза ми за момчето и за мъжа, и за снимката на мобилния телефон, която я преследваше, и за дните, които бе прекарала като сянка по осветените от неонов светлини улици. Докато говореше, тя се разплака, сви се в себе си, лицето ѝ се набръчка като на петгодишно момиченце, затова се преместих леко на пейката и я прегърнах, галех косата ѝ, докато тя продължаваше да говори, и сега думите ѝ бяха объркани, изговорени бързо, с пресекващ глас, прекъсвани от хлипания и хълцане. Докато стигне до последния ден, тя се бе сгушила в мен, свита в пуловера, погълната от собствените си страх, вина и мъка.

— Съжалявам — хлипаше тя. — Много съжалявам.

— Няма нищо — твърдо казах аз, докато я прегръщах, — *нищо*, за което да съжаляваш.

Вечерта дойде Сам. Беше бодър, мил и непринуден в държанието си към Лили, сготви ни спагети със сметана, бекон и гъби, понеже тя каза, че не ѝ се излиза навън, и след това гледахме някаква комедия за едно семейство, което се бе изгубило в джунглата, самите ние — странна версия на семейство. Аз се усмихвах, смеех се и приготвих чая, но вътрешно кипях от гняв, който не смеех да покажа.

Веднага щом Лили си легна, махнах на Сам да се качим горе по пожарната стълба. Озовахме се на покрива, където можех да съм сигурна, че няма кой да ме чуе, и когато той се настани на желязната пейка, аз му разказах всичко, което тя ми беше казала на същото място няколко часа по-рано.

— Тя си мисли, че това ще виси над главата ѝ завинаги. Той още държи онзи телефон, Сам.

Не знам дали някога изобщо съм била толкова гневна. През цялата вечер, докато телевизорът бръмчеше пред мен, аз си представях събитията от изминалите седмици в нова светлина: спомних си колко пъти бях виждала онова момче да се мотае край входа, как Лили бе скривала телефона си под възглавничките на дивана, когато си мислеше, че може да го видя, как понякога цялата потръпваше, когато

чуеше, че получава ново съобщение. Спомних си трескавите думи — как бе описала облекчението си, когато си е мислила, че е спасена, а после и ужаса от онова, което я чака. Мислех си колко арогантен е този мъж, който вижда пред себе си младо момиче в беда и веднага си представя начин да извлече полза.

Сам ми махна да седна, но аз не можех да стоя на едно място. Крачех напред-назад по покрива, стиснала здраво юмруци, стегнала мускули. Искаше ми се да метна нещо през парапета. Искях да намеря господин Гарсайд. Сам дойде и застана зад мен, започна да разтвива напрегнатите възли по раменете ми. Вероятно това бе неговият начин да ме накара да спра.

— Наистина ми идва да го убия.

— Може да се уреди.

Завъртях се да видя дали не се шегува и с леко разочарование видях, че е така.

На покрива бе захладняло от свежия нощен бриз и ми се прииска да се бях сетила да взема яке.

— Може би просто трябва да идем в полицията. Това е изнудване, нали?

— Той ще го отрече. Има милион места, където може да е скрил телефона. И ако майка ѝ казва истината, никой няма да повярва на Лили срещу думите на така наречения „стожер на общността“. Така се измъкват подобни наглеци.

— Но как да вземем онзи телефон от него? Тя няма да може да продължи живота си, докато знае, че съществува някъде там, докато онази снимка още я има. — Потреперих. Сам свали якето от раменете си и ме наметна с него. То носеше топлината на тялото му и аз се помъчих да не показвам колко съм му благодарна за жеста. — Не можем да идем в службата му, иначе и родителите ѝ ще разберат. Да му пратим имейл? Да му кажем, че трябва да го върне или лошо му се пише?

— Едва ли просто така ще го върне. Може дори да не отговори на имейла — той може да се използва като доказателство.

— О, безнадеждно е. — Простенах от яд. — Може би просто ще трябва да се научи да живее с това. Може би ще успеем да я убедим, че и в негов интерес е най-добре да забрави, че това се е случило. Защото

си е точно така, нали? Той може и сам да реши да се отърве от телефона.

— Мислиш ли, че тя ще се хване на това?

— Не. — Разтърках уморените си очи. — Не мога да го понеса. Не понасям мисълта, че той просто ще се отърве. Този противен, гаден, манипулативен мазник с лимузината... — Станах и се загледах в града под мен, изпаднала в моментно отчаяние. Представях си бъдещето: Лили, настръхнала и дива, опитваща се да избяга от сянката на миналото си. Онзи телефон беше ключът към поведението ѝ, към бъдещето ѝ.

Мисли — казах си аз. — *Помисли какво би направил Уил. Той не би оставил този човек да победи.* Налагаше се да измисля някакъв план, както би го сторил той. Гледах как колите бавно минаваха край входната врата на сградата ми. Представих си голямата черна кола на господин Гарсайд, обикаляща улиците на Сохо. Представих си го и него, като човек, който минава тихо и лесно през живота, уверен, че нещата винаги ще се наредят в негова полза.

— Сам? — обадох се аз. — Има ли някакво лекарство, което може да накара сърцето ти да спре?

Той остави за миг думите ми да увиснат във въздуха.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

— Не. Слушай. Хрумна ми нещо.

Тя не каза нищо отначало.

— Ще бъдеш в пълна безопасност — уверих я аз. — И по този начин никой нищо няма да разбере.

Най-много ме трогна, че изобщо не ми зададе въпроса, който сама си задавах милион пъти, откакто бях изложила плана си пред Сам. *Откъде си сигурна, че това ще свърши работа?*

— Всичко сме измислили, скъпа — обади се Сам.

— И никой друг не знае...

— Нищо. Просто, че той те тормози.

— Няма ли да си навлечеш неприятности?

— Не се тревожи за мен.

Тя задържа ръкава си, после измърмори:

— И няма да ме оставите сама с него. Изобщо.

— Нито за минута.

Лили задъвка устни. После погледна Сам, обърна се към мен. И нещо сякаш се намести вътре в нея.

— Добре. Да действаме.

Купих евтин предплатен телефон, обадих се в службата на втория баща на Лили и взех номера на господин Гарсайд от секретарката му под претекст, че имаме уговорка да се видим на по питие. Същата вечер, докато чаках Сам да дойде, пратих съобщение на господин Гарсайд.

Господин Гарсайд. Съжالياвам, че ви ударих. Изплаших се. Искам да уредим нещата. Л.

Той остави да мине половин час, преди да отговори, вероятно за да я накара да се притесни.

Защо да говоря с теб, Лили? Ти беше много груба, след като ти помогнах.

— Мръсник — измърмори Сам.

Знам. Съжالياвам. Но наистина се нуждая от помощта ви.

Това не е еднопосочна улица, Лили.

Знам. Просто ми дойде като шок. Трябваше ми време да помисля. Да се срещнем. Ще ви дам каквото поискате, но първо трябва да ми дадете телефона.

Не мисля, че можеш да диктуваш условията, Лили.

Сам ме погледна. Аз отвърнах на погледа му, после продължих да пиша.

Даже и ако... ако съм много лошо момиче?

Пауза.

Сега вече ме заинтригува.

Двамата със Сам се спогледахме.

— За малко да повърна току-що — казах аз.

Значи, утре вечер — написах аз. — Ще пратя адреса, когато съм сигурна, че приятелката ми ще е навън.

Когато се уверихме, че повече няма да отговори, Сам прибра телефона в джоба си, така че Лили да не може да го види, и дълго ме прегръща.

Направо се поболях от нерви на следващия ден, а Лили беше още по-зле. Побутвахме закуската в чиниите си, оставих Лили да пуши вътре в апартамента и направо се изкушавах и аз да запаля една. Гледахме някакъв филм и криво-ляво свършихме нещо из къщи, но в седем и половина вечерта, когато Сам пристигна, главата ми така бучеше, че едва говорех.

— Изпрати ли адреса? — попитах аз.

— Да.

— Покажи ми.

Телефонното съобщение беше просто адресът на апартамента ми и подписано *Л*.

Той беше отговорил: *Имам среща в града и ще дойда малко след осем.*

— Добре ли си? — попита Сам.

Стомахът ми се сви. Имах чувството, че едва си поемам въздух.

— Не искам да ти навличам неприятности. Искам да кажа — ами ако ни хванат? Ще си изгубиш работата.

Сам поклати глава.

— Няма как да стане.

— Не биваше да те замесвам в тази каша. Ти беше великолепен, а имам чувството, че ти се отплащам, като те излагам на риск.

— Всичко ще е наред. Само дишай дълбоко. — Усмихна ми се окуражително, но ми се стори, че забелязвам леко напрежение около очите му.

Той надникна през рамото ми и аз се обърнах. Лили беше облякла черна тениска, къси джинси и черен клин и беше се гримирала, така че изглеждаше едновременно много красива, но и много млада.

— Добре ли си, скъпа?

Тя кимна. Лицето ѝ, което обичайно имаше леко маслинен оттенък, както това на Уил, сега беше необичайно бледо. Очите ѝ изглеждаха огромни.

— Всичко ще бъде наред, бих се изненадал, ако отнеме повече от пет минути. Лу ти е обяснила всичко подробно, нали? — Сам говореше спокойно, уверено.

Бяхме репетирали десетки пъти. Искях тя да стигне до момента, в който няма да замръзне, а ще може да каже репликите си, без да мисли.

— Знам какво да правя.

— Супер — каза той и плесна с ръце. — Осем без петнайсет. Да се приготвяме.

Беше точен, трябваше да му се признае. Една минута след осем на вратата ми се позвъни. Лили шумно си пое въздух, аз стиснах ръката ѝ и тя отговори на домофона. *Да, да, тя излезе. Качете се.* Изобщо не му мина през ума, че тя може да не е такава, каквато той си мисли.

Лили го посрещна на вратата. Само аз, надничайки през ключалката на спалнята си, можех да видя как трепери ръката ѝ, докато се пресяга към бравата. Гарсайд прокара пръсти през косата си, огледа се за миг в коридора. После прибра ключовете за колата във вътрешния джоб на самото на елегантния си сив костюм. Гледах този човек, скъпата му риза, преценяващия поглед, с който оглеждаше апартамента ми. Стиснах зъби. Що за мъж смяташе, че има право да се натрапва на момиче, което е с четиридесет години по-младо от него? Да изнудва детето на колегата си?

Той изглеждаше притеснен, не можеше да се отпусне.

— Паркирах колата си отзад. Дали е сигурно място?

— Мисля, че да. — Лили преглътна.

— Мислиш? — Той направи крачка обратно към вратата. Като всеки мъж, който гледа на колата си като на продължение на една миниатюрна своя част. — Ами приятелката ти? Онази, на която е апартамента. Няма ли да се върне?

Спрях да дишам за момент. Застаналият зад мен Сам сложи ръка на кръста ми, за да ме успокои.

— О, не. Спокойно. — Тя се усмихна, изведнъж много уверена. — Няма да се върне още дълго. Влезте. Бихте ли искали нещо за пиене, господин Гарсайд?

Той я погледна, сякаш я виждаше за първи път.

— Толкова си официална. — Направи крачка навътре и най-после затвори вратата зад гърба си. — Имаш ли скок?

— Ще проверя. Влезте, моля.

Тя тръгна към кухнята и той я последва, като сваляше в движение сакото на костюма си. Когато влязоха във всекидневната, Сам мина край мен и излезе от спалнята ми, прекоси коридора с тежки стъпки и заключи вратата на апартамента отвътре, след което с демонстративно подрънкване прибра ключовете в джоба си.

Гарсайд се сепна, обърна се и го видя заедно с Дона, която вече стоеше до него. И двамата бяха с униформа и се облягаха на вратата. Той ги изгледа, после отново се обърна към Лили и се поколеба, опитвайки се да разбере какво се случва.

— Здравейте, господин Гарсайд — обадих се аз и излязох откъм спалнята. — Мисля, че има нещо, което трябва да върнете на приятелката ми.

Той буквално се обля в пот. До този момент не знаех, че това физически е възможно. Очите му затърсиха Лили, но когато излязох в коридора, тя се бе дръпнала и сега беше наполовина скрита зад мен.

Сам пристъпи напред. Главата на господин Гарсайд едва стигаше до рамото му.

— Телефонът, моля.

— Не можете да ме заплашвате.

— Не ви заплашваме — казах аз с разтуптяно сърце. — Само искаме телефона.

— Заплашвате ме, като ми блокирате изхода.

— О, не, господине — обади се Сам. — Ако ви заплашвахме, щяхме да споменем факта, че ако двамата с колежката ми решим, бихме могли още сега да ви повалим на земята и да ви инжектираме дихипранол, който бавно и постепенно ще спре сърцето ви. Това вече би било заплаха. Особено предвид факта, че никой не би се усъмнил в думите на парамедиците, които очевидно са се опитвали да ви спасят живота. А и освен това дихипранолът е един от малкото препарати, които не оставят никакви следи в кръвта.

Дона, скръстила ръце пред гърдите си, поклати тъжно глава.

— Направо е жалко как тези бизнесмени на средна възраст просто измират като мухи.

— По всякакви причини. Пият твърде много, хранят се обилно, не спортуват достатъчно.

— Сигурна съм, че с този господин не е така.

— Човек само може да се надява. Но кой знае?

Господин Гарсайд изглеждаше така, сякаш се е смалил с няколко сантиметра.

— И не си помисляйте да заплашвате Лили. Знаем къде живееете, господин Гарсайд. Всички парамедици имат достъп до тази информация за всеки случай. Направо е невероятно какво може да се случи, ако ядосате някой парамедик.

— Това е безобразие. — Сега той закрещя с пребледняло лице.

— Да. Наистина. — Протегнах ръка. — Телефонът, моля.

Гарсайд се озърна наоколо, после най-сетне бръкна в джоба си и ми го подаде.

Метнах го на Лили.

— Провери го, Лили.

Извърнах очи от уважение към чувствата ѝ, докато тя проверяваше.

— Изтрий я — казах аз. — Просто я изтрий.

Когато отново погледнах, тя държеше телефона в ръка, екранът му беше празен. Кимна леко. Сам ѝ направи знак да му го хвърли. Той го пусна на пода и го настъпи толкова силно с десния крак, че пластмасата се разхвърча на парчета. Отново и отново скачаше отгоре му с такава сила, че подът трепереше. Усетих как потръпвам заедно с господин Гарсайд всеки път, щом ботуша на Сам се стовареше върху парчетата.

Накрая Сам се наведе и внимателно измъкна малката карта изпод радиатора, където се бе плъзнала. Огледа я и я вдигна пред очите на по-възрастния мъж.

— Това ли е единственото копие?

Гарсайд кимна. Яката му бе потъмняла от пот.

— Разбира се, че е единственото копие — обади се Дона. — Образцов член на обществото като него не би поел риска нещо такова да се появи публично, нали? Представи си какво би казало семейството на господин Гарсайд, ако мръсната му малка тайна излезе наяве?

Устата на Гарсайд се бе свила до тънка линия.

— Получихте каквото искахте. Сега ме оставете да си вървя.

— Не. Искам и аз да кажа нещо. — Гласът ми, отбелязах някак разсеяно, потреперваше от усилието да съдържа гнева си. — Вие сте

един долен и жалък човек. И ако някога...

Устните на господин Гарсайд се извиха в подигравателна усмивка. Явно беше от мъжете, които никога не са се чувствали застрашени от една жена.

— О, я замълчи, противна малка...

Нещо жестоко блесна в погледа на Сам и той скочи напред. Ръката ми се стрелна да го задържи. Дори не помня как другата ми ръка, свита в юмрук, се е дръпнала назад. Помня болката, която прониза кокалчетата ми, когато юмрукът ми улучи челюстта на господин Гарсайд. Той залитна назад, горната част на тялото му се блъсна във вратата, а аз се олюлях, изненадана от силата на удара. Когато той се изправи, бях истински шокирана от кръвта, която се стичаше от носа му.

— Пуснете ме да изляза — просъска той, стиснал носа си с пръсти. — Незабавно.

Сам примигна насреща ми, после отключи вратата. Дона отстъпи леко, правейки му място само колкото да мине. Наведе се леко към него.

— Сигурен ли сте, че не искате превръзка, преди да си тръгнете?

Гарсайд крачеше уверено пред нас, но когато вратата се затвори зад гърба му, чухме как скъпите му обувки изтрополяват в бърз бяг по коридора. Останахме мълчаливи, докато престанахме да ги чуваме. А после всички въздъгнахме едновременно.

— Отличен удар, Касиус — каза след минута Сам. — Искаш ли да ти погледна ръката?

Не можех да проговоря. Бях се превила на две и мислено ругаех, стиснала ръка до гърдите си.

— Винаги боли повече, отколкото си мислиш, нали? — подхвърли Дона, тупайки ме по гърба. — Не се тревожи, скъпа — каза тя на Лили. — Каквото и да ти е разправял, този мъж е нищожество. Свършено е с него.

— Няма да се върне повече — заяви Сам.

Дона се засмя.

— Направо щеше да напълни гащите. Мисля, че ще те заобикаля отдалече отсега нататък. Забрави го, миличка. — Прегърна Лили нежно, както се прави с някой, който е паднал от колелото си, а после ми подаде парчетата на счупения телефон, за да ги изхвърля. — Добре.

Обещах да мина през дома на баща ми преди смяната ни. Ще се видим после.

Махна с ръка и излезе, а ботушите ѝ изтрополиха енергично по коридора.

Сам започна да рови в медицинската си чанта за превръзка за ръката ми. Двете с Лили отидохме във всекидневната, където се отпуснахме облекчено на дивана.

— Справи се страхотно — казах ѝ аз.

— И ти беше доста впечатляваща.

Огледах окървавените си кокалчета. Когато вдигнах очи, лека усмивка играеше по устните ѝ.

— Той изобщо не го очакваше.

— Нито пък аз. Никога не съм удряла човек през живота си. — Погледнах я сериозно. — Не че би трябвало да ти служи за пример или нещо подобно.

— Никога не съм те смятала за пример за подражание, Лу. — Тя се ухили пряко волята си, когато Сам се появи, понесъл стерилни превръзки и ножица.

— Добре ли си, Лили? — Той повдигна вежди.

Тя кимна.

— Чудесно. Да минем към нещо по-интересно. Кой иска спагети карбонара?

Когато тя излезе от стаята, той издиша дълбоко, после за момент се загледа в тавана, сякаш се опитваше да се овладее.

— Какво? — попитах аз.

— Слава богу, че ти го удари първа. Опасявах се, че ще го убия на място.

По някое време по-късно, след като Лили си беше легнала, аз отидох при Сам в кухнята. За първи път от седмици в дома ми цареше някакъв покой.

— Тя вече е по-щастлива. Вярно, че се оплака от новата паста и остави на пода мокрите си кърпи, но за Лили това определено е напредък.

Сам кимна и изпразни мивката. Доставяше ми удоволствие да го гледам в собствената ми кухня. Загледах го за минутка, чудейки се

какво ли ще е, ако ида и го прегърна през кръста.

— Благодаря — казах вместо това. — За всичко.

Той се обърна и избърса ръце в кухненската кърпа.

— Ти също се справи много добре, Пънчи^[1]. — Той се пресегна и ме притегли до себе си. Целунахме се. Имаше нещо толкова сладостно в целувките му, в нежността им в контраст с физическата сила на тялото му. За миг се изгубих в него. — Но...

— Какво? — попита той и се дръпна. — Какво има?

— Сигурно ще ти се стори странно.

— Хм, по-странно от тази вечер?

— Все си мисля за този дихипранол. Каква доза е достатъчна да убие човек? Това е нещо, което постоянно носите със себе си ли? Просто... ми звучи... адски опасно.

— Няма защо да се тревожиш.

— Така казваш. Но ако някой наистина те мрази? Може ли да го сложи в храната ти? Могат ли терористи да се снабдят с него? Тоест колко от това вещество ще им е нужно?

— Лу... Няма такова вещество.

— Какво?

— Измислих си го. Няма препарат дихипранол. Напълно измислен е. — Той се ухили на шокираното ми изражение. — Странно, но не мисля, че някога съм работил с препарат, който да действа толкова ефикасно.

---

[1] Пънч — популярен персонаж от традиционния уличен куклен театър. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пристигнах последна на сбирката на „Кръга на продължаващите“. Колата ми отново не искаше да запали и се наложи да чакам автобуса. Когато влязох, кутията с бисквити тъкмо се прибираше, което бе знак, че истинската работа за вечерта тепърва започва.

— Днес ще говорим за вярата в бъдещето — обяви Марк. Извиних се тихичко и седнах. — О, и днес разполагаме само с един час заради извънредна сбирка на скаутите. Съжалявам за това.

Марк огледа всеки със специалния си окуражителен поглед. Много държеше на този специален трик.

Понякога толкова дълго се взираше в мен, че почвах да се питам дали нещо не стърчи от ноздрата ми. Сведе очи, сякаш събираше мислите си — или може би обичаше да чете въвеждащите си думи от предварително подготвен сценарий.

— Когато някой ни бъде отнет, ние много трудно си правим планове. Понякога хората губят вярата си в бъдещето или стават суеверни.

— Аз си мислех, че ще умра — обади се Наташа.

— Ще умреш — подхвърли Уилям.

— Това не ни помага, Уилям — каза Марк.

— Не, честно, през първата година и половина след като Олаф умря, си мислех, че имам рак. Ходих при лекаря си поне десетина пъти, убедена, че съм развила рак. Тумор в мозъка, в панкреаса, в матката, дори и на малкия пръст.

— Няма такова нещо като рак на малкия пръст — каза Уилям.

— О, и откъде знаеш? — сопна се Наташа. — Имаш готов отговор за всичко, Уилям, но понякога трябва просто да си затваряш устата, знаеш ли? Много е досадно да те слушаме как правиш саркастични забележки за всичко, което някой сподели в тази група. Мислех, че имам рак на малкия пръст. Моят лекар ме прати на изследвания и се оказа, че нямам. Може да е било само ирационален

страх, вярно, но няма нужда да осмиваш всичко, което казвам, защото, каквото и да си мислиш, ти не знаеш всичко, нали така?

Последва кратка тишина.

— Всъщност — обади се Уилям — работя в онкологично отделение.

— И все пак съм права — заяви тя след една кратка секунда. — Ти си непоносим. Нарочно дразниш хората. Истински трън в петата.

— Така е — съгласи се Уилям.

Наташа се загледа в пода. Или може би всички сведоха очи. Трудно ми беше да кажа, понеже и аз изучавах пода. Тя скри лице в ръцете си за момент, после го погледна.

— Не си такъв, Уилям. Съжалявам. Май просто имам лош ден. Не исках да ти се сопвам така.

— Но все пак не можеш да имаш рак на малкия пръст — настоя Уилям.

— И така... — подхвана Марк, докато всички се правехме, че не чуваме как Наташа ругае под нос — ... питах се дали някой от вас е стигнал до момента, в който се замисля какъв ще е животът му след пет години. Къде се виждате? С какво се занимавате? Чувствате ли се комфортно да си представяте бъдещето си сега?

— Аз ще съм доволен, ако сърцето ми още има сили да бие — отбеляза Фред.

— Да не би от толкова много интернет секс да си го претоварил? — подхвърли Сунил.

— Пфу! — възкликна Фред. — Само пари, хвърлени на вятъра. В първия сайт цели две седмици писах имейли на една жена от Лисабон — много засукана мацка — и когато най-после ѝ предложих да се видим за малко старомоден екшън, тя се опита да ми пробута апартамент във Флорида. А после един мъж с псевдоним Надарения Адонис ми прати лично съобщение, за да ме предупреди, че тя всъщност е еднокрак пуерториканец и се казва Рамирес.

— Ами другите сайтове, Фред?

— Единствената жена, която се съгласи да се видим, изглеждаше като пралеля ми Елси, която си носеше ключовете в гащите. Вярно, беше много мила и всичко останало, но горката женица беше толкова стара, че направо се изкушавах да проверя.

— Не се отказвай, Фред — каза Марк. — Може би просто търсиш на грешното място.

— Кое, ключовете ли? О, не. Окачвам си ги на вратата.

Дафни сподели, че би искала да се пенсионира и да заживее някъде в чужбина през следващите няколко години.

— Тук е студено. Болят ме ставите.

Лиан каза, че се надява да завърши магистърската си степен по философия. Останалите се спогледахме с безизразните погледи на хора, които не искат да си признаят, че всъщност са смятали, че работи в супермаркет. Или може би в кланица. Уилям се обади:

— Е, добре, Кант.

Никой не се засмя и когато той осъзна, че няма и да го направи тепърва, се облегна на стола си и може би само аз чух как Наташа измърморва: „Ха-ха“ като Нелсън от „Семейство Симпсън“.

Отначало Сунил не искаше да говори. После каза, че бил мислил за това и иска след пет години вече да е женен.

— Сякаш през изминалите две години съм се изключил от живота. Не исках да се сближавам с никого заради онова, което се случи. Какъв е смисълът да се сближаваш с човек, когото можеш да загубиш? Но един ден започнах да си мисля какво в действителност искам от живота и осъзнах, че искам да има човек, когото да обичам. Защото все някога трябва да продължим напред, нали? Трябва да имаме някакво бъдеще.

Това бе най-дългата реч на Сунил в която и да било сбирка, откакто бях започнала да идвам в тази група.

— Това е много положително, Сунил — отбеляза Марк. — Благодаря ти, че го сподели с нас.

Слушах как Джейк говори, че иска да учи в колеж и да се запише в курсове за аниматори, и се питах разсеяно къде ли ще бъде баща му. Дали още ще плаче за мъртвата си съпруга? Или ще свие щастливо гнездо с някоя по-млада? Подозирах второто. После се сетих за Сам и се зачудих дали случайно изтърваната ми реплика за връзката ни беше удачна. Зачудих се как другояче бих определила отношенията ни, ако не ги наричам „връзка“. Защото имаше връзки и връзки. И докато обмислях всичко това, осъзнах, че ако той ме попита, не бях сигурна в коя категория попадаме. Нямах как да не се запитам дали напрежението в цялата история около издирването на Лили не е

подействало като някакъв вид лепило, което ни е свързало по-здраво твърде бързо. Какво толкова общо имахме помежду си, освен падането ми от покрива?

Два дни преди това се бях отбила до Спешната помощ, за да изчакам Сам, и Дона постоя с мен до колата, за да си бъбрим, докато той си събере нещата.

— Не го разигравай.

Обърнах се, понеже не бях сигурна дали съм чула правилно.

Тя проследи с поглед как разтовариха една линейка, после потърка носа си.

— Той е свестен тип. Като за такава грамада. И много те харесва. Не знаех какво да кажа.

— Истина е. Говори за теб. А той не говори за никого. Не му казвай, че съм ти казала. Аз просто... той е готин. Исках да го знаеш. — Изгледа ме с повдигната вежда, а после кимна, сякаш току-що бе установила нещо за себе си.

— Току-що забелязах. Не си с униформата на танцьорка — каза Дафни.

Наоколо се разнесе мърморене.

— Да не са те повишили?

Изтръгнаха ме от мислите ми.

— О, не. Уволниха ме.

— И къде работиш сега?

— Никъде. Засега.

— Но облеклото ти...

Бях с късата си черна рокля с бяла якичка.

— О, това ли? Просто рокля.

— Помислих си, че работиш в бар, където всички сервитьорки се обличат като секретарки. Или френски камериерки.

— Нямах ли спиране, Фред?

— Ти не разбираш. На моите години фразата: „Използваш или губиш“ придобива особена актуалност. Може да са ми останали само двайсетина пъти, в които да ми стане.

— Някои от нас може изобщо да не са стигнали до двайсетина пъти.

Помълчахме, докато Фред и Дафни спрат да се подхилкват.

— А твоето бъдеще? Изглежда, всичко се променя за теб — отбеляза Марк.

— Ами... всъщност ми предложиха друга работа.

— Така ли? — Последва нестройно ръкопляскане, което ме накара да се изчервя.

— О, няма да приема работата, но няма значение. Имам усещането, че съм продължила напред, дори и само заради това, че получих предложението.

Уилям попита:

— И каква беше работата?

— Просто работа в Ню Йорк.

Всички ме зяпнаха.

— Получила си предложение за работа в Ню Йорк?

— Да.

— Платена работа?

— С осигурено жилище — добавих тихо.

— И няма да се налага да носиш онази противна лъскава зелена рокля?

— Едва ли униформата ми може да бъде основателна причина да емигрирам. — Засмях се. Никой друг не ме последва. — О, хайде, стига — възкликнах аз.

Всички продължаваха да ме зяпат. Лиан направо бе останала с леко отворена уста.

— Наистина ли Ню Йорк?

— Не знаете цялата история. Не мога да замина сега. Трябва да се погрижа за Лили.

— Дъщерята на бившия ти работодател. — Джейк се мръщеше насреща ми.

— Е, беше много повече от мой работодател. Но, да.

— Тя няма ли си семейство, Луиза? — Дафни се наведе леко напред.

— Сложно е.

Останалите се спогледаха.

Марк остави бележника върху коленете си.

— Какво мислиш, че си научила от тези наши сбирки, Луиза?

Бях получила пакета от Ню Йорк: купчинка документи заедно с имиграционни и здравни формуляри, както и официална покана на дебела кремава хартия, с която господин Леонард М. Гопник ми правеше официално предложение да работя за семейството му. Бях се заключила в банята, за да го прочета, после го прочетох отново, превърнах заплата в английски лири, повъздишах малко и си обещах, че няма да проверявам адреса му в Гугъл.

След като намерих адреса в Гугъл, едва се сдържах да не легна на пода в поза на зародиш. Овладях се, изправих се и пузнах водата (в случай че Лили се чуди какво толкова правя вътре), измих си ръцете (по навик) и отнесох всичко в стаята си, където го напъхах в едно чекмедже под леглото и си казах, че никога повече няма да го поглеждам.

Онази вечер тя бе почукала на вратата ми малко преди полунощ.
Може ли да остана тук? Не искам да се прибирам при майка ми.

Можеш да останеш колкото поискаш.

Тя беше легнала до мен на леглото и се бе свила на малка топка. Гледах я как заспива, после придърпах завивката над нея.

Дъщерята на Уил имаше нужда от мен. Беше много просто. И каквото и да казваше сестра ми, аз му бях длъжница. Сега имах шанса да не се чувствам напълно безполезна. Можех все пак да направя нещо за него.

А онзи плик само доказваше, че съм човек, който може да получи прилично предложение за работа. Това беше напредък. Имах приятели, нещо като гадже дори. Това също бе напредък.

Пренебрегнах пропуснатите обаждания на Нейтън и изтрих съобщенията на гласовата поща. Щях да му обясня всичко след ден-два. Може и да не бе кой знае какъв план, но по-добър нямаше как да съставя сега.

Сам трябваше да дойде малко след като аз се прибера във вторник. Изпрати ми съобщение към седем, че ще закъсне. Изпрати ново в осем и четвърт, че не е сигурен по кое време ще успее да мине. Аз се чувствах обезсърчена целия ден, борех се с апатията, която те обхваща, когато нямаш работа, за която да се приготвяш, тревожиш се

как ще си платиш сметките и си затворен в апартамент с някой, който също няма къде да иде и когото не искаш да оставиш сам. В девет и половина на вратата се позвъни. На входа стоеше Сам — още в униформа. Отворих му да се качи и излязох в коридора, като затворих вратата зад гърба си. Той се показа на стълбите и тръгна по коридора към мен с наведена глава. Беше бледен от изтощение и излъчваше странна, тревожна енергия.

— Реших, че няма да дойдеш. Какво се случи? Добре ли си?

— Викат ме пред Дисциплинарната комисия.

— Какво?

— Един от екипите е забелязал линейката ми отпред в онази нощ, когато спипахме Гарсайд. Казаха са на централата. Не можах да им дам задоволителен отговор защото сме били на адрес, който не е записан в системата.

— И какво стана?

— Измъкнах се с версията, че някой е изтичал навън и ни е помолил за помощ. И че се е оказало глупава шега. Дона ме подкрепи, слава богу. Но не останаха особено доволни.

— Не може да е чак толкова зле, нали?

— А една от сестрите в Спешното отделение попитала Лили откъде ме познава. И тя каза, че съм я прибрал до дома с линейката от някакъв нощен клуб.

Ръката ми инстинктивно се вдигна пред устата.

— Какво означава това?

— Разглеждат моя случай в профсъюза. Но ако отсъдят срещу мен, ще бъда отстранен от работа. Или още по-лошо.

Нова, дълбока бръчка се бе очертала между веждите му.

— Заради нас. Сам, много съжалявам.

Той поклати глава.

— Тя не е знаела.

Щях да пристъпя към него и да го прегърна, да обвия ръце около тялото му, да облегна лице до неговото. Но нещо ме спря: внезапно и неочаквано си представих Уил как извърща лице от мен, недосегаем в нещастията си. Поколебах се и секунда по-късно се пресегнах и докоснах ръката на Сам. Той сведе поглед към дланта ми, намръщи се леко и аз изпитах неловкото усещане, че знае какво е минало през главата ми преди миг.

— Винаги можеш да зарежеш работата и да си гледаш кокошките. Да си построиш къщата. — Чух гласа си, звучеше пресилено весело. — Имаш различни варианти! Човек като теб. Можеш да правиш каквото решиш!

Той се усмихна накриво, без веселието да стига до очите му. Продължаваше да се взира в ръката ми.

Останахме така в един дълъг неловък миг.

— По-добре да си вървя. О — възкликна той, подавайки ми един пакет. — Някой го беше оставил до вратата. Реших, че няма да се задържи дълго във входа ви.

— Влез, моля те. — Поех пакета от него с чувството, че съм го разочаровала. — Нека ти сготвя нещо ужасно. Ела.

— По-добре да се прибирам.

Тръгна си по коридора, преди да кажа каквото и да било друго.

Застанала до прозореца, го гледах как си тръгва, крачещ отривисто към мотоциклета, и отново усетих как над мен надвисва тъмен облак. Не се сближавай твърде много. А после си спомних съвета на Марк в края на последната ни сбирка: *Разберете, че тъгуващият, тревожен мозък просто реагира на пиковите в нивата на кортизола. Напълно естествено е да се страхувате да се сближите с някого.* Понякога имах усещането, че имам двама съветници, кацнали на раменете ми като в анимационен филм, и те постоянно спорят от двете страни на главата ми.

Във всекидневната Лили откъсна поглед от телевизора.

— Това Сам от Спешната помощ ли беше?

— Да.

Тя отново се загледа в екрана. После забеляза пакета.

— Какво е това?

— О, било във входа. Адресирано е до теб.

Тя го изгледа подозрително, сякаш още бе твърде чувствителна към възможността да бъде изненадана неприятно. После разгърна няколкото листа опаковъчна хартия и намери вътре албум с кожена подвързия, гравирани на корицата с надпис: „За Лили (Трейнър)“.

Отвори го бавно и ето че на първата страница, покрита с оризова хартия, имаше черно-бяла снимка на бебе. Под нея беше написано на

ръка:

Баща ти тежеше четири килограма. Бях му адски ядосана, че е толкова голям, защото ми бяха казали, че ще имам хубаво малко бебе! Беше много сърдито бебе и месеци наред не знаех къде се намирам.

Възрастните дами пресичаха улицата, за да го погалят по бузките (той мразеше това, естествено).

Седнах до нея. Лили прелисти две страници и видяхме Уил в тъмносиня униформа на частно начално училище, с шапка на глава, намръщено гледащ към фотоапарата. В бележката под снимката пишеше:

Уил толкова мразеше тази шапка, че я скри в кучешката колиба. Втората „загуби“ в езерото. Третия път баща му заплаши, че ще му спре джобните, но той просто се зае да продава футболни картички, докато си възстанови сумата. Дори и от училището не можеха да го накарат да я носи — мисля, че всяка седмица го наказваха да остава след часовете, докато не стана на тринайсет.

Лили докосна лицето му на снимката.

— Изглеждала съм като него, когато съм била малка.

— Ами да — отбелязах аз, — той е твой баща.

Тя се усмихна лекичко, после обърна следващата страница.

— Виж. Погледни тук.

На следващата снимка той се усмихваше директно на фотографа — същата онази снимка от ски ваканция, която стоеше в спалнята му, когато се срещнахме за първи път. Загледах се в красивото му лице и познатата тъга отново ме обзе. А после неочаквано Лили се разсмя.

— Виж! Виж тази!

Уил, с лице, оцапано с кал, след ръгби мач, друга, на която беше облечен като дявол и скачаше от копа сено. Страница с лудории. Уил

си прави шеги, смее се — реален, несъвършен, истински. Припомних си текста от брошурата, която Марк ми беше дал, след като пропуснах седмицата, посветена на идеализацията: „Важно е да не превръщате мъртвите в светци. Никой не може да крачи в сянката на светец“.

Исках да видиш баща си преди катастрофата.

Той беше изключително амбициозен и истински професионалист, вярно е, но аз помня и моментите, в които той се плъзгаше на стола си, смеейки се, или танцуваше с кучето, или пък се връщаше у дома целият в синини заради някакво абсурдно предизвикателство. Веднъж натика лицето на сестра си в сладкиша с крем и шери (снимката вдясно), защото тя му беше казала, че няма да посмее, и аз много исках да му се ядосам, защото ми бяха трябвали часове наред да го приготвя, но човек не можеше да се сърди на Уил дълго.

Не, не можеше. Лили прелистваше останалите снимки и бележките под тях. Този Уил, който изникваше от страниците, не беше просто два реда от вестник грижливо съчинен некролог, строга снимка за илюстрация на дълго продължаващ правен спор; беше мъж — жив, триизмерен. Гледах всяка една снимка, без да забелязвам как в гърлото ми се надигаха буца след буца и как ги преглъщам.

Малко картонче се плъзна и падна на пода. Вдигнах го и прочетох краткото послание.

— Тя иска да дойде да се види с теб.

Лили не откъсваше очи от албума.

— Какво мислиш, Лили? Готова ли си за това? Отначало тя не ме чу.

— Не мисля. Вярно, всичко това е много мило, но... — Атмосферата рязко се смени. Тя затвори кожената корица, сложи албума встрани на дивана и отново се загледа в телевизора. Няколко минути след това, без да каже и дума, тя се премести по-близо до мен и облегна глава на рамото ми.

Същата нощ, след като Лили си легна, писах на Нейтън:

Съжалявам. Не мога да приема. Дълго е за разказване, но при мен сега живее дъщерята на Уил, случиха се много неща и не мога просто да я оставя. Трябва да постъпя правилно.

Ще се опитам да ти обясня накратко...

Завърших с: *Благодаря ти, че мислиш за мен.*

Пратих имейл и на господин Гопник, с който му благодарих за предложението и споделих, че поради промяна в обстоятелствата, за мое съжаление, ми е невъзможно да приема работата. Искях да напиша нещо повече, но огромната топка, на която се бе свил стомахът ми, сякаш бе изцедила цялата ми енергия.

Изчаках близо час, но никой от двамата не отговори. Когато се върнах обратно в празната всекидневна, за да угася лампите, албумът със снимки го нямаше.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Виж ти, виж ти... И това ако не е служителят на годината.

Оставих торбата с униформата и перуката си на плота. Масите в „Шемрок енд Кловър“ вече бяха пълни за закуска; пухкав бизнесмен около четиридесетте, чиято клюмаща глава издаваше рано започнало познанство с твърдия алкохол, се загледа в мен със замъглени очи, стиснал чаша между дебелите си ръце. Вера беше в далечния край на помещението, ядосано побутваше маси и краката на клиентите, за да избърше пода под тях, сякаш гонеше някаква мишка.

Бях си сложила синя мъжка риза — бях решила, че е по-лесно да си придам увереност, ако съм облечена като мъж — и забелязах, малко разсеяно, че е в почти същия оттенък на цвета като тази на Ричард.

— Ричард, исках да поговорим за станалото миналата седмица.

Летището наоколо бе пълно с пътници в официалния почивен ден; имаше много по-малко бизнесмени в костюми от обикновено, но за сметка на това — множество малки, ревящи деца.

На стената зад касата бе поставен нов плакат, който предлагаше: „Започнете пътуването си с добро начало! Кафе, кроасан и напитка!“. Ричард заобиколи енергично бара, постави току-що напълнени чашки с кафе и увити в станиол зърнени блокчета на една табла, докато бърчеше чело съсредоточено.

— Няма нужда. Униформата чиста ли е?

Пресегна се през мен за торбата и извади зелената ми рокля. Огледа я внимателно под неоновите светлини, стиснал зъби в полуусмивка, сякаш очакваше да намери мръсни петна. Нямах да се учудя, ако я помиришеше.

— Разбира се, че е чиста.

— Трябва да бъде в подходящ вид за новия ни служител.

— Изпрана е вчера — казах аз.

Внезапно забелязах, че звучи някаква нова версия на „Келтски гайди“. С по-малко струнни инструменти. И доста по-силно изявена флейта.

— Добре. Има документи, които трябва да подпишеш в офиса ми. Ще ида да ги взема и можеш да се подпишеш тук. Това е.

— Не може ли да поговорим някъде малко... по-усамотено?

Ричард Пърсивал не ме погледна.

— Много съм зает, за съжаление. Имам да свърша хиляда неща, понеже персоналът е с човек по-малко днес. — Мина надутото край мен, като пътьом броеше на глас останалите пакетчета пържени фъстъци на бара.

— Шест... седем... Вера, би ли обслужила джентълмена, моля те?

— Ами добре, точно за това исках да говоря с теб. Чудех се дали няма начин...

— Осем... девет... Перуката.

— Какво?

— Къде е перуката?

— О. Ето я. — Бръкнах в торбата и я извадих. Бях я сресала, преди да я сложа в отделна торбичка. Лежеше там като някакво убито край пътя животинче и чакаше шанса си да накара нечия друга глава да я сърби неистово.

— Изпра ли я?

— Да изпера перуката ли?

— Да. Нехигиенично е някой друг да си я сложи, преди да си я изпрала.

— Направена е от евтина пластмаса и е по-зле и от косата на някоя кукла Барби. Предполагам, че направо ще се разтопи в пералнята.

— Ако не е в подходящ вид за използване от бъдещия член на персонала, ще се наложи да ти удържа пари за замяна.

Зяпнах го.

— Ще ми удържиш пари за перуката?

Той я вдигна, после я натика обратно в торбата.

— Двайсет и осем лири и четиридесет. Естествено, ще получиш касова бележка.

— О, мили боже. Наистина искаш да ти платя перуката.

Засмях се. Стоях в пълното с хора летище, докато самолетите излитаха, и се замислих в какво се бе превърнал животът ми, докато работех за този човек. Извадих портмонето си от джоба.

— Чудесно — казах аз. — Двайсет и осем лири и четиридесет, нали така? Виж какво, да ги закръглим на трийсет, така че да покривем и административните разходи.

— Няма нужда да...

Изброих банкнотите и ги тръснах на бара под носа му.

— Знаеш ли какво, Ричард? Обичам да работя. Ако откъснеш поглед от проклетите си нормативи и месечни цели за пет минутки само, ще забележиш, че аз съм служител, който иска да се представи добре. Работех усърдно. Носех противната ти униформа, макар от нея да ми се наелектризира косата, а малките деца да танцуват по улицата подире ми. Правех всичко, което поискаше от мен, включително да чистя мъжката тоалетна, което съм почти сигурна, че не е включено в договора ми, и което, ако спазваме закона, непременно означава, че ми се полага предпазно работно облекло. Карала съм допълнителни смени, докато ти търсеше нов барман, защото не можеш да се погаждаш с никого от персонала, и съм продала безброй пакетчета от ужасните пържени фъстъци, макар да миришат така, сякаш някой е изпуснал газове. Но не съм робот.

Аз съм човек и имам личен живот, и за известно време имах отговорности, които не ми позволяваха да бъда служител, който ти — или аз — би искал. Днес дойдох да се опитам да си върна работата — всъщност да се моля да ме вземеш отново на работа, тъй като продължавам да имам отговорности и ми трябва работа. Нужна ми е. Но току-що осъзнах, че не я искам. По-скоро бих работила без пари, вместо да прекарам още един ден в този мизерен, съсипващ душата бар с виещите гайди. Бих предпочела да чистя тоалетни безплатно, вместо да работя дори и само ден за теб. Затова ти благодаря, Ричард. Ти си причината да взема първото си позитивно решение от много време насам. — Ядосано пяхнах портмонето си в чантата, бутнах перуката към него и се обърнах да си вървя. — Можеш да си навреш работата там, където и пържените фъстъци. — После се обърнах отново към него. — О, а това, което правиш с косата си? Всичкият този гел и перфектното зализване отгоре? Ужасно е. Приличаш на герой от „Екшън мен“.

Бизнесменът се поизправи на стола си и изръкопляска. Ричард неволно вдигна ръка към главата си.

Погледнах мъжа до бара, после отново към Ричард.

— Всъщност забрави последното. Беше подло от моя страна.

И си тръгнах.

Кречех с големи крачки по пътеката между магазините, а сърцето ми биеше силно, когато го чух да вика:

— Луиза! Луиза!

Ричард не вървеше, а направо тичаше след мен. За миг се зачудих дали да не го оставя без внимание, но после се спрях пред щанда с парфюмите.

— Какво? — попитах го. — Да не съм изпуснала някое фъстъче на пода?

Той спря, дишаше тежко. Загледа се във витрината за няколко секунди, сякаш обмисляше нещо. После се обърна към мен.

— Имаш право. Ясно? Права си.

Зяпнах го.

— За „Шемрок енд Кловър“ Ужасно място е. И знам, че не бях идеалният шеф. Единствено мога да ти кажа, че за всяка глупава заповед, която съм ти давал, мен са ме притискали десет пъти по-здрави от централата. Жена ми ме мрази, понеже никога не няма у дома. Доставчиците ме мразят, понеже всяка седмица трябва да им орязвам от печалбата заради натиск от акционерите. Регионалният ми мениджър казва, че не си изпълнявам поставените цели по продажбите и че ако не се стегна и не направя нещо по въпроса, ще ме изпратят в клона на пасажерския ферибот в Северен Уелс. И тогава жена ми наистина ще ме напусне. И не мога да я виня. Мразя да съм управител. Имам социалните умения на дърво, заради което не мога да задържа никого от персонала. Само Вера стои още, но това е, защото има кожа като носорог, и подозирам, че тайничко иска да заеме мястото ми. Затова — съжалявам. Всъщност много бих искал да те върна на работа, защото, каквото и да съм ти казвал преди, ти си много добър служител. Клиентите те харесват.

Той въздъхна и погледна тълпите, които се движеха наоколо.

— Но знаеш ли какво, Луиза? Трябва да се махнеш оттук, докато можеш. Ти си хубава, умна, усърдна в работата — можеш да си намериш нещо много по-добро от това. Ако не бях натоварен с ипотека, която едва мога да си позволя, бебе на път и вноските за проклетата „Хонда Сивик“, която ме кара да се чувствам на поне сто години, повярвай ми, аз самият щях да изхвърча оттук по-бързо от

някой от онези самолети. — Протегна ръка, в която стискаше плик. — Парите за отпуската ти. Сега върви. Сериозно, Луиза. Махай се.

Погледнах малкия кафяв плик в ръката си. Около нас пътниците се движеха бавно, спираха се да гледат стоките в магазините, ровеха за липсващи паспорти, в пълно неведение за случващото се сред тях. И аз разбрах, с примирение пред неизбежното, какво ще стане.

— Ричард? Благодаря ти за това, но... може ли все пак да си върна работата? Макар и за малко? Наистина ми е нужна.

Ричард изглеждаше така, сякаш не може да повярва на ушите си. После въздъхна.

— Ако можеш да се върнеш поне за няколко месеца, би било огромно облекчение за мен. Направо съм хванат натясно. Всъщност, ако можеш да започнеш още сега, аз бих могъл да изтичам до складовете и да взема новите бирени подложки.

Сменихме си местата; леко разочарование обзе и двамата.

— Ще се обадя вкъщи — казах аз.

— О, ето — обади се той. Продължихме да се гледаме още минута и после той ми подаде торбата, в която беше униформата ми. — Май ще ти е нужна.

Двамата с Ричард установихме някаква рутина в отношенията си. Той се отнасяше с повече внимание към мен, като ме караше да чистя мъжката тоалетна само в дните, когато Ноа, новият чистач, не идваше на работа, не коментираше нищо, когато се заприказвах по-дълго с клиентите (макар да добиваше измъчен вид). На свой ред аз гледах да съм бодр и да идвам навреме и много се стараех да предлагам допълнително фъстъци винаги, когато можех. Чувствах се странно отговорна за фъстъците му.

Един ден ме дръпна настрана и ми каза, че макар твърде вероятно да е малко рано за споделяне, от централата му казали, че искат да издигнат някого от постоянните служители за асистент-мениджър и ако нещата продължавали както досега, той смятал да предложи мен. („Не мога да рискувам да повиша Вера. Тя ще ми сложи от препаратата за под в чая, за да ми вземе мястото.“) Благодарих му и се опитах да изглеждам по-благодарна, отколкото се чувствах.

Лили междувременно бе помолила Самир да я вземе на работа и той бе казал, че ще я вземе пробно за половин ден — без заплащане. В седем и половина ѝ подадох чашата с кафе и се погрижих да излезе от апартамента облечена и готова за началото на смяната си в осем часа. Когато се върнах у дома вечерта, научих, че е получила работата, макар и със заплащане от две лири и седемдесет и три пенса на час, което бе минималното позволено от закона, както научих сега. Тя беше прекарала по-голяма част от деня в местене на каси в склада отзад и в лепене на етикети с цената по разни кутии с помощта на стар пистолет с лепенки, докато Самир и братовчед му зяпали футбол на айпада. Беше мръсна и изтощена, но странно доволна.

— Каза, че ако издържа цял месец, щял да помисли дали да не ме пусне да работя на касата.

Обърнах смяната и така във вторник следобед отидохме с Лили до къщата на родителите ѝ в Сейнт Джонс Ууд, където аз я изчаках в колата, докато тя си вземе още малко дрехи и онази репродукция на Кандински, която ми бе казала, че ще подхожда на апартамента ми. Появи се след двайсет минути, лицето ѝ бе мрачно и сковано. Таня излезе на верандата, скръстила ръце пред гърдите, и се загледа как Лили отваря багажника на колата и мята вътре претъпкан сак и доста по-внимателно оставя картината. После тя седна на предната седалка до мен и се загледа право напред в пустата улица.

Докато Таня затваряше вратата зад гърба си, май забелязах да бърше сълзи от очите си.

Пъхнах ключа в стартера.

— Когато порасна — обади се Лили и вероятно само аз можех да доловя лекото трепване в гласа ѝ, — няма изобщо да приличам на майка си.

Изчаках за миг, после запалих колата и не проговорихме чак до апартамента ми.

Искаш ли да идем на кино довечера? Малко бягство от реалността би ми се отразило добре.

Не мисля, че е добре да оставям Лили сама.

Взemi и нея?

По-добре не. Съжалявам, Сам. Х

Същата вечер заварих Лили на пожарната стълба. Тя вдигна очи, когато чу отварянето на прозореца, и махна с цигарата си.

— Реших, че е гадно да пуша в апартамента ти, при положение че не си пушачка.

Подпрях прозореца, за да остане отворен, внимателно прекрачих навън и седнах на желязното стъпало до нея. Под нас автомобилният паркинг се печеше в августовската жега и миризмата на нагорещен асфалт се издигаше в неподвижния въздух. От една кола с вдигнат гюрук се носеше бумтенето на бас от уредбата. Металът на стъпалата бе наситен с топлината на цял месец слънчеви следобеди и аз се облегнах назад, затваряйки очи.

— Мислех си, че всичко ще се оправи — каза Лили.

Отворих очи.

— Мислех, че ако успея да се отърва от Питър, всичките ми проблеми ще се решат. Въобразявах си, че ако намеря баща си, ще се почувствам така, сякаш имам свое място някъде. А сега Питър го няма, както и господин Гарсайд, знам кой е баща ми и имам теб. Но нищо не е така, както очаквах.

Исках да ѝ кажа да не се притеснява излишно. Да ѝ кажа, че е изминала дълъг път за много кратко време, че вече е започнала първата си работа, има възможности, светло бъдеще — стандартните отговори на възрастните. Но ми се сториха изтъркани и високомерни.

В края на улицата няколко служители от близък офис се бяха скупчили около метална маса до задния вход на бара. По-късно вечерта мястото щеше да гъмжи от хипстъри и обитатели на Ситито, които излизаха с напитките си по тротоара и буйните им викове и смях щяха да се чуват през отворения ми прозорец.

— Знам какво имаш предвид — казах аз. — И аз още очаквам да се почувствам отново нормално след смъртта на баща ти. Имам усещането, че върша всичко формално. Още съм на мизерната си работа. Живея в този апартамент, който едва ли някога ще почувствам като свой дом. Имах близка среща със смъртта, но не мога да кажа, че това ме направи по-мъдра или по-признателна, че съм жива. Ходя на терапия за преодоляване на тъгата с група от хора, които са също така затънали като мен. Но не съм направила абсолютно нищо.

Лили се замисли.

— Помогна ми.

— Това е единственото нещо, което ме крепи през повечето дни.

— Имаш си гадже.

— Сам не ми е гадже.

— Както кажеш, Луиза.

Гледахме как колите бавно се движат надолу по улицата към Ситито. Лили дръпна за последен път от цигарата си и угаси угарката на металното стъпало.

— Това е следващата ми задача — отбелязах аз.

Тя ме погледна леко гузно.

— Права си. Ще ги спра. Обещавам.

Над покривите слънцето е започнало да слиза ниско, а оранжевото му зарево се смесва с оловносивия въздух на вечерта в Ситито.

— Знаеш ли, Лили, може би някои неща просто отнемат повече време. Мисля, че ще се справим обаче.

Тя сплете ръце с моите и облегна глава на рамото ми. Наблюдавахме бавния залез на слънцето и постепенно удължаващите се сенки, които пълзяха към нас, а аз си мислех за небостъргачите на Ню Йорк и че никой не е напълно свободен. Вероятно всяка свобода — физическа, лична — беше само за сметка на нещо друго или на някого.

Слънцето се скри и оранжевото небе започна да става петроленосиньо. Когато се изправихме, Лили приглади полата си, после се загледа в пакета цигари в ръката си. Измъкна рязко останалите вътре и ги счупи наполовина, после ги хвърли във въздуха като конфети от тютюн и бяла хартия. Погледна ме тържествуващо и вдигна ръка.

— Ето. Вече официално съм зона, свободна от тютюнев дим.

— Просто така.

— Защо не? Ти каза, че може да отнеме по-дълго време, отколкото си мислим. Е, това е моята първа стъпка. А каква е твоята?

— О, господи. Може би ще успея да убедя Ричард да ми позволи да зарежа онази противна найлонова перука.

— Това би била отлична първа стъпка. Хубаво ще е да не ме хваща ток от всяка дръжка на врата в апартамента ти.

Усмивката ѝ беше заразителна. Грабнах пакета от ръката ѝ, преди да метне и него на паркинга долу, и ѝ направих място да мине първа

през прозореца. Тя спря и се обърна към мен, сякаш внезапно се бе сетила за нещо.

— Знаеш ли, не е нужно да си тъжна само за да останеш свързана с него.

Вторахих се в нея.

— Баща ми. Просто си го помислих. — Тя сви рамене и се покатери вътре през прозореца.

На другия ден се събудих и видях, че Лили вече е отишла на работа. Беше оставила бележка, че ще донесе хляб за обяд, понеже бил останал малко. Изпих си кафето, закусих и си обух маратонките, за да изляза на разходка. (Марк: „Физическите упражнения са полезни за духа, както и за тялото!“.) И тогава звънна мобилният ми телефон — непознат номер.

— Ало!

Отне ми секунда да я позная.

— Мамо?

— Погледни през прозореца си!

Прекосих дневната и се загледах навън. Майка ми стоеше на тротоара и махаше енергично.

— Какво, какво правиш тук? Къде е татко?

— У дома.

— Дядо добре ли е?

— Дядо е добре.

— Но ти никога не идваш в Лондон сама. Даже до бензиностанцията не ходиш без татко.

— Е, крайно време беше това да се промени, нали? Да се кача ли? Не искам да си използвам всички минути от новия телефон.

Отворих ѝ входната врата и набързо обиколих всекидневната, разтребвайки снощните чинии, така че когато тя се качи до апартамента, вече стоях на вратата с разтворени широко ръце, готова да я посрещна.

Беше си облякла новия анорак, преметнала дамската си чанта през рамо като раничка („така е по-трудно да ти я открадне някой нехранимайко“), а косата ѝ беше фризирана и падаше на меки вълни около врата ѝ. Цялата грееше в усмивка, устните ѝ бяха внимателно

очертани с коралово червило и стискаше семейната пътна карта, която датираше някъде от хиляда деветстотин осемдесет и трета година.

— Не мога да повярвам, че си дошла сама.

— Не е ли прекрасно? Чувствам се леко замаяна. Казах на един младеж в метрото, че за първи път от трийсет години се возя във влак, без някой да ме държи за ръка, и той се премести с цели четири седалки нататък във вагона. Разсмях се от сърце. Ще сложиш ли чайника? — Тя седна, свали си палтото и огледа стените. — Добре, добре. Сивото е... интересно.

— Лили го избра. — За миг се зачудих дали пристигането ѝ не е някаква шега и татко няма да нахълта всеки момент през вратата, смеейки се на лековерието, с което бях приела, че Джоузи може да иде някъде самичка. Сложих чашата пред нея. — Не разбирам. Защо си дошла без татко?

Тя отпи глътка чай.

— О, чудесен е. Винаги си правела страхотен чай. — Тя остави чашата на масата, като грижливо пъхна една книга с мека корица под нея. — Ами, събудих се тази сутрин и се замислих за всички неща, които имам да свърша — да сложа прането, да измия задните прозорци, да сменя спалното бельо на дядо, да купя паста за зъби — и внезапно си казах: „Не. Не мога. Няма да си пропиляя страхотния съботен ден в същите домакински задачи, с които се занимавам вече трийсет години. Искam приключение“.

— Приключение.

— И си казах, че можем да идем на представление.

— Представление.

— Да, представление. Луиза, да не си папагал? Госпожа Казънс от застрахователния офис ми каза, че има будка на Лестър Скуеър, където продават евтини билети в същия ден на представлението, ако салонът не е пълен. Питам се дали не би дошла с мен.

— Ами Трина?

Мама махна с ръка.

— О, тя е заета. Е, какво ще кажеш? Да идем ли да видим дали ще можем да си вземем билети?

— Трябва да кажа на Лили.

— Тогава иди да ѝ кажеш. Аз ще си допия чая, ти ще си оправиш малко косата и потегляме. Имам карта за пътуване с метрото и

автобусите за целия ден! Мога да се качвам и да слизам по всяко време и където си поискам!

Купихме си билети на половин цена за „Били Елиът“. Изборът беше между това и руска трагедия, а мама заяви, че изпитва лека неприязън към руснаците, откакто някой ѝ бил пробутал студена супа от цвекло и се опитал да се оправдае, че така я ядат руснаците.

Тя седя напълно погълната от представлението през цялото време, като от време на време ме побутваше и мърмореше: „Помня истинската стачка на миньорите, Луиза. Маргарет Тачър, помниш ли я? О, ужасна жена. Но винаги носеше хубава чанта“. Когато младият Били Елиът полетя във въздуха, очевидно на крилете на амбицията си, тя тихичко заплака до мен, притиснала чиста бяла кърпичка до носа си.

Гледах учителката по танци на момчето, госпожа Уилкинсън, жена, чиито амбиции никога не са се простирали извън очертаванията на града, и се стараех да не правя паралели с моя живот. Аз бях жена, която има работа и нещо като гадже, която гледа представление в Уест Енд в събота следобед. Отбелязах си мислено всички тези неща, сякаш са малки победи срещу невидим враг, когото не мога точно да назова.

Излязохме на дневна светлина леко замаяни и емоционално изтощени.

— Добре — заяви мама, като стисна чантата си здраво под мишница (някои навици умират трудно). — Чай в някой хотел. Хайде. Ще се забавлявам цял ден.

Не можахме да влезем в никой от луксозните, но си намерихме приличен малък хотел близо до „Хеймаркет“, в който сладкишите за чай се оказаха по вкуса на мама. Тя помоли за маса в средата на салона и докато седяхме, не спря да обсъжда всеки, който влезеше, като коментираше облеклото на хората — дали приличат на дошли от „чужбина“, колко несъобразително са довели и малки деца или малки кучета, които приличат на плъхове.

— Виж ни само! — възкликваше тя от време на време, когато наоколо се възцареше тишина. — Не е ли хубаво така?

Поръчахме си чай „Английска закуска“ (мама: „Това е просто засукано име за нормален чай, нали? Без онези странни вкусове и аромати?“) и „Плато сладкиши за следобеден чай“, след което

хапнахме сандвичи с изрязана коричка на хляба, малки кифлички, които не бяха толкова хубави като мамините, и минитортички в златисто фолио. Мама продължи да говори за „Били Елиът“ още половин час, после заяви, че според нея трябвало да правим това всеки месец и как била сигурна, че на баща ми щяло да му хареса, ако можем да го доведем тук.

— Как е татко?

— О, добре е. Знаеш какъв е баща ти.

Исках да я попитам, но ме беше страх. Когато вдигнах очи, тя ме гледаше вторачено.

— Не, Луиза, не си обезкосмявам краката. И не, той не е щастлив. Но има по-важни неща на света.

— Какво каза за идването ти днес тук?

Тя само изсумтя и се опита да го прикрие с леко покашляне.

— Не вярваше, че ще го направя. Казах му за това, когато му поднесох чая сутринта, а той се разсмя и ако трябва да съм честна с теб, толкова му се ядосах, че се облякох и просто излязох.

Отворих широко очи.

— Не си му казала.

— Вече му бях казала. Цял ден ми праща съобщения на този телефон, нахалник. — Тя се взря в екрана, после грижливо го пъкна обратно в джоба си.

Седях и я гледах как деликатно прехвърля с вилица още една кифличка в чинията си. Затвори очи от удоволствие, когато я ухапа.

— Тези са просто великолепни.

Преглътнах.

— Мамо, нали няма да се развеждате?

Тя рязко отвори очи.

— Развод ли? Аз съм добра католичка, Луиза. Ние не се развеждаме. Просто караме мъжете си да страдат цяла вечност!

Платих сметката и двете отидохме заедно до дамската тоалетна — огромно помещение с мраморни плочи в цвят на орех и скъпи на вид цветя, което се поддържаше от мълчалива жена, застанала близо до мивките. Мама си изми ръцете два пъти старателно, после подуши всички различни лосиони, наредени върху мивката, като правеше

физиономия пред огледалото в зависимост от това дали ѝ харесват, или не.

— Не бива да го казвам, предвид факта, че съм против патриархалните взаимоотношения, но много ми се иска поне една от вас, момичета, да си намери свестен мъж.

— Срецам се с един човек — казах аз, преди да се усетя.

Тя се извърна към мен, стиснала шишенцето с лосион в ръка.

— Наистина!

— Парамедик е.

— О, това е страхотно. Парамедик! Това е почти толкова полезна професия, колкото и водопроводчик. Е, кога ще се запознаем с него?

Поколебах се.

— Да се запознаете ли? Не съм сигурна, че...

— Че какво?

— Ами... Просто още е рано. Не съм сигурна, че връзката ни е...

Майка ми разви капачето на червилото си и се загледа в огледалото.

— Просто правите секс, това ли искаш да ми кажеш?

— Мамо! — Погледнах към жената до мивките.

— Е, какво тогава искаш да кажеш?

— Не съм сигурна, че съм готова за истинска връзка, все още.

— Защо? С какво друго се занимаваш? Яйчниците ни не чакат, да знаеш.

— Защо Трина не дойде днес? — побързах да попитам, сменяйки темата.

— Не можа да намери детегледачка за Том.

— Преди ми каза, че била заета.

Мама погледна отражението ми в огледалото. Стисна устни и рязко затвори червилото, преди да го прибере в чантата си.

— Струва ми се, че ти е малко сърдита напоследък, Луиза. — Тя задейства майчиния рентгенов поглед. — Да не би двете да сте се карали?

— Не знам защо винаги трябва да си дава мнението за всичко, което правя. — Чух собствения си глас и нотките на нацупено дванайсетгодишно момиче в него.

Мама ме прониза с поглед.

И тогава ѝ казах. Седнах на мраморния плот на мивките, мама се настани на фотьойла и аз ѝ разказах за предложението за работа и защо не ми е възможно да го приема, разказах ѝ как бяхме изгубили Лили и как отново я бяхме намерили, и как тя най-сетне започва да излиза от дупката, в която беше затънала.

— Говорих с госпожа Трейнър и двете ще се срещнат отново. Така че имаме напредък. Но Трина просто не иска да ме чуе, макар че ако Том минаваше през нещо, макар и бегло подобно на това, тя първа би казала, че не бива да бъде оставен сам.

Почувствах облекчение, след като споделих с майка си. Тя по-добре от всички би разбрала как те обвързва отговорността към някого другото.

— Затова не иска да говори с мен.

Майка ми ме гледаше втренчено.

— Исусе, Света Дево и Йосифе, да не би да си изгубила ума си?

— Какво?

— Предлагат ти работа и всичко останало в Ню Йорк, а ти стоиш тук и работиш в онзи противен бар на летището? Чухте ли това? — обърна се тя към жената. — Не мога да повярвам, че е моя дъщеря. Бог ми е свидетел, чудя се какво е станало с мозъка ѝ.

Чистачката бавно поклати глава.

— Не е хубаво — каза тя.

— Мамо! Постъпвам правилно!

— За кого?

— За Лили!

— И си мислиш, че никой друг не би помогнал на това момиче да си стъпи на краката? Е, поне говори ли с този човек в Ню Йорк и попита ли го дали не може да отложиш започването на работата с няколко седмици?

— Не е такава работа.

— Откъде знаеш? Ако не поискаш, няма да получиш. Нали така?

Чистачката кимна бавно.

— О, господи. Като си помисля само...

Жената подаде на майка ми една кърпа за ръце и тя енергично я размаха пред лицето си.

— Чуй ме добре, Луиза. Имам една страхотно умна дъщеря, която е закотвена у дома от отговорностите си, защото е направила

лош избор на младини — не че не обичам Том до полуда, но ще ти кажа откровенно, че ми се плаче всеки път, когато си представя какво можеше да постигне Трина, ако беше родила това момче малко по-късно. Аз съм закотвена от грижи за баща ти и дядо ти и в това няма нищо лошо. Аз ще си намеря пътя. Но това не бива да е най-хубавото нещо, което да те очаква в живота, разбираш ли? Не някакви билети на половин цена и чай в луксозен хотел от време на време. Трябва да излезеш от черупката си! Ти си единственият човек от семейството, който наистина има златен шанс! И какво чувам — отхвърлила си го заради момиче, което едва познаваш!

— Постъпих правилно, мамо.

— Може и така да е. А може и да не е било въпрос на избор между едното и другото.

— Ако не поискаш, няма да получиш — обади се чистачката.

— Ето! Тази жена го знае. Трябва да се свържеш с този американец и да го попиташ дали няма начин да започнеш работата малко по-късно... Не ме гледай така, Луиза. Твърде мека съм била с теб. Не съм те притискала достатъчно, когато е трябвало. Длъжна си да се измъкнеш от онази загубена работа и да почнеш да си живееш живота.

— Предложението за работа вече го няма, мамо.

— Няма го друг път, хич не ми ги разправяй тия. Питала ли си?

Поклатих глава.

Мама изсумтя и нагласи шалчето на врата си. Извади две монети от една лира от портмонето си и ги пхна в ръката на чистачката.

— Е, длъжна съм да отбележа, че си свършила страхотна работа! Човек направо може да вечеря на пода. И мирише просто прекрасно.

Чистачката ѝ се усмихна топло, а после, сякаш тъкмо се бе сетила, вдигна показалец. Надникна през вратата, после отиде до шкафа си, отключи го бързо с един ключ от голямата си връзка. Извади оттам и натика в ръцете на мама блокче сапун с аромат на цветя.

Мама го подуши и въздъхна.

— О, това е божествено. Като малко късче от рай.

— За теб.

— За мен?

Жената затвори пръстите на мама около калъпчето сапун.

— О, колко мило от твоя страна. Може ли да те попитам за името?

— Мария.

— Мария, аз съм Джоузи. Ще се постарая да дойда в Лондон и отново да използвам точно твоята тоалетна. Видя ли това, Луиза? Кой знае какво ще стане, когато излезеш от черупката си за малко? Какво ще кажеш за това приключение, а? И получих този прелестен сапун от моята нова приятелка Мария!

Двете си стиснаха ръцете с ентузиазма на стари приятелки, които се разделят задълго, и ние излязохме от хотела.

Не можех да ѝ кажа. Не можех да споделя с нея, че това предложение за работа ме преследваше от момента, в който се събудех, чак докато заспя.

Каквото и да казвах на всички, знаех, че ще съжалявам до мозъка на костите си, че съм пропуснала шанса си да живея и работя в Ню Йорк. И независимо колко пъти си повтарях, че ще има и други предложения, други места, това ще бъде пропуснатата възможност, която винаги ще остане в съзнанието ми като хубава чанта на добра цена, която съжалявам, че не съм купила, където и да отида.

И естествено, след като я бях изпратила до влака, за да се прибере при баща ми — несъмнено изнервен и озадачен — и дълго след като бях направила салата за Лили от разни неща, които бяха останали в хладилника от пазаруването на Сам, проверих на компютъра пощата си и видях, че имам писмо от Нейтън.

Не мога да кажа, че одобрявам, но разбирам какво правиш. Предполагам, че Уил би се гордял с теб. Ти си добър човек, Кларк.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ето какво научих за родителството, без да съм станала истински родител. Каквото и да направиш, вероятно ще сбъркаш. Ако си жесток или строг, или пренебрежителен, вероятно ще оставиш белези върху отрочето си. Ако си любящ и грижовен, ако го окуражаваш и хвалиш дори и за най-малките постижения, като ставането навреме сутрин, да речем, или успешното въздържане от пушене цял ден — това го съсипва по различен начин. Научих също, че ако си де факто родител, всички тези неща важат и за теб, но без да имаш и в най-малка степен естествения авторитет, който би могъл да очакваш, когато храниш и се грижиш за друг човек.

Предвид всичко това, в един свободен ден просто натоварих Лили в колата и ѝ заявих, че отиваме на обяд. Вероятно щях да объркам тотално нещата, казах си аз, но поне щяхме да сме заедно, за да ги понесем по-лесно.

Понеже Лили бе твърде заета с телефона си и със слушалки в ушите, минаха цели четиридесет минути, преди да погледне през прозореца. Намръщи се, когато подминахме една табела.

— Това не е пътят към твоите родители.

— Знам.

— Тогава къде отиваме?

— Казах ти. На обяд.

След като ме гледа вторачено достатъчно дълго, за да ѝ стане ясно, че няма да кажа нищо повече, тя се загледа с присвити очи през прозореца.

— Господи, понякога си много дразнеща.

Половин час по-късно спряхме пред „Короната и Ордена на жартиерата“, хотел с червена тухлена фасада, разположен сред няколко декара паркова зона, на около двайсет минути южно от Оксфорд. Бях решила, че неутрална територия е за предпочитане. Лили слезе и тръшна демонстративно вратата, за да ми покаже, че още е подразнена.

Не ѝ обърнах внимание, сложих си червило и влязох в ресторанта, като я оставих да ме последва.

Госпожа Трейнър вече беше на масата. Когато Лили я забеляза, леко изпъшка.

— Но защо правим това отново?

— Защото нещата се променят — отвърнах аз и я избутах напред.

— Лили! — Госпожа Трейнър стана, за да я поздрави. Очевидно бе ходила на фризьор и косата ѝ отново бе добре подстригана и оформена със сешоар. Беше се гримирала леко и тези две неща в комбинация ѝ връщаха облика на предишната госпожа Трейнър — самоуверена жена, която разбира, че външният вид е, ако не всичко, то поне в основата на нещата.

— Здравейте, госпожо Трейнър.

— Здравсти — измърмори Лили. Не протегна ръка, но се настани на мястото до мен.

Госпожа Трейнър го отбеляза, но ѝ се усмихна леко, седна и даде знак на сервитьора.

— Този ресторант беше от любимите на баща ти — каза тя, докато разтваряше салфетката върху коленете си. — В редките случаи, когато успях да го убедя да напусне Лондон, се срещяхме точно тук. Храната е добра. Имат звезда на „Мишлен“.

Погледнах менюто — „ноазети от калкан с франджипан от миди и лангустини, пушени патешки гърди с тосканско черно зеле и израелски кускус“ — и мислено се помолих фактът, че госпожа Трейнър е предложила ресторанта, да означава, че тя ще плати.

— Изглежда ми малко претенциозно — каза Лили, без да вдига глава от менюто.

Погледнах госпожа Трейнър.

— Точно така казваше и Уил. Но храната е много вкусна. Мисля да си поръчам пьдпъдък.

— За мен — лаврак — поръча си Лили и затвори подвързаното с кожа меню.

Гледах втренчено листа пред мен. Нямах и едно ястие, което да разпознавам. Какво беше брюква? Какво беше равиоли с костен мозък и морски копър? Зачудих се дали да не си поръчам сандвич.

— Готови ли сте да поръчате? — Сервитьорът се появи до мен.

Изчаках другите да кажат какво искат. И забелязах една дума, която разпознах от престоя си в Париж.

— Мога ли да поръчам „жу дьо бьоф“?

— С картофени ньоки и аспержи? Разбира се, госпожо.

Говеждо — помислих си. — *Мога да хапна говеждо.*

Разговаряхме за незначителни неща, докато изчакаме предястията си. Споделих с госпожа Трейнър, че още работя на летището, но има вероятност да ме повишат, и се опитах да го представя като положителна стъпка в кариерата си, вместо отчаяния зов за помощ, какъвто беше в действителност. Казах ѝ, че Лили си е намерила работа, и когато чу какво върши Лили, госпожа Трейнър не потрепери от ужас, както тайничко се бях опасявала, а само кимна.

— Звучи доста разумно. Не е зле човек да си поизцапа ръцете, когато започва кариерата си.

— Няма никакви перспективи — твърдо каза Лили. — Освен ако не броим евентуалната възможност да работя на касата.

— Е, същото може да се каже и за разнасянето на вестници по домовете. Но баща ти го правеше цели две години, преди да завърши училище. Така човек се научава на трудова дисциплина.

— А и винаги има нужда от наденички в консерва — отбелязах аз.

— Наистина ли? — учуди се госпожа Трейнър и за миг изглеждаше отвратена.

Загледахме се, докато на съседната маса се настаняваха други клиенти — възрастна дама бе настанена на мястото си с много суетене и възклицания от страна на двама нейни близки мъже.

— Получихме албума — казах аз.

— О, чудесно! Не бях сигурна. Дали... хареса ли ви?

Лили колебливо я погледна.

— Много е хубав, благодаря — каза тя.

Госпожа Трейнър отпи глътка вода.

— Исках да ти покажа друга страна на Уил. Понякога имам чувството, че животът му е сведен до събитията около смъртта му. Просто исках да видиш, че той не беше само човекът от инвалидна количка. Да не го свързваш само с начина, по който настъпи смъртта му.

Последва кратко мълчание.

— Албумът е хубав, благодаря — повтори Лили.

Храната ни пристигна и Лили отново се умълча. Сервитьорите се навъртаха наоколо услужливо и допълваха чашите ни с вода дори ако нивото им спаднеше със сантиметър. Поднесоха табла с хлебчета, отнесоха я и отново я предложиха след пет минути. Ресторантът се напълни с хора като госпожа Трейнър: добре облечени, образовани хора, за които „ноазети от калкан“ беше стандартно обедно меню, а не потенциална мина в разговора. Госпожа Трейнър попита за родителите ми и се изказа топло за баща ми.

— Върши толкова добра работа за замъка.

— Сигурно е странно да не можете да се върнете — казах аз, а после потръпнах вътрешно, докато се чудех дали не съм нарушила някаква невидима граница.

Но госпожа Трейнър само се загледа в покривката пред нея.

— Така е — съгласи се тя и кимна, а усмивката ѝ стана малко по-изкуствена. После пийна глътка вода.

Разговорът продължи по този начин по време на предястията (пушена съомга за Лили, салата за госпожа Трейнър и за мен), с прекъсвания и рязко придвижване напред, както когато някой се учи тепърва да кара кола. С известно облекчение забелязах сервитьорът да се приближава с основните ни блюда. Усмивката ми обаче изчезна, когато сложи чинията пред мен. Това не приличаше на говеждо. Приличаше на меки кафяви дискове в гъст кафяв сос.

— Извинете — обърнах се към сервитьора. — Аз поръчах говеждо, нали?

Той ме изгледа за миг.

— Това е говеждо, госпожо.

И двамата се вторачихме в чинията ми.

— „Жу дьо бьоф“? — каза той. — Говежди бузи?

— Говежди бузи?

Двамата загледахме чинията и стомахът ми се обърна.

— О, разбира се — казах аз. — Аз... да. Говежди бузи. Благодаря.

Говежди бузи. Опасявах се да попитам от кой край на говедото са взети. Не бях сигурна кое ще е по-страшно.

Усмихнах се на госпожа Трейнър и се заех да гризвам по малко от ньоките.

Хранехме се в почти пълно мълчание. Двете с госпожа Трейнър бяхме изчерпали темите си за разговор. Лили се обаждаше рядко, а когато казваше нещо, почти винаги беше хапливо, сякаш провокираше баба си. Играеше си с храната като всеки намусен тийнейджър, когото са завели против волята му на официален обяд с възрастни. Аз хапвах дребни парченца, като се мъчех да заглуша гласа, който пищеше в ухото ми: *Ядеш бузи! Истински бузи!*

Накрая поръчахме кафе. След като сервитьорът се бе отдалечил, госпожа Трейнър махна салфетката от скута си и я остави върху масата.

— Не мога така повече.

Лили вдигна глава. Погледна първо мен, после отново госпожа Трейнър.

— Храната е много вкусна и е приятно да чуя за работата ви и всичко останало, но това няма да ни доведе доникъде, нали?

Зачудих се дали няма да си тръгне, дали Лили не я бе провокирала прекалено. Видях изненадата, изписана по лицето на Лили, и осъзнах, че и тя мисли същото. Но вместо това госпожа Трейнър побутна настрани чашата и чинийката си и се наведе напред към масата.

— Лили, не дойдох тук да те впечатля с хубав обяд. Дойдох да ти кажа, че съжالياвам. Трудно е да се обясни в какво състояние бях в деня, когато се появи на прага ми, но онази несполучлива среща не беше по твоя вина и искам да ти се извиня, задето запознанството ти с тази част от твоето семейство беше толкова... неадекватно.

Сервитьорът се приближи с кафето, но госпожа Трейнър само вдигна ръка, без да се обръща.

— Бихте ли ни оставили за две минути, ако обичате?

Той бързо се отдалечи с таблата. Седях напълно неподвижно. Госпожа Трейнър, в чиито глас и изражение се таеше напрежение, си пое въздух.

— Лили, аз изгубих сина си — твоя баща — и ако трябва да съм откровена, вероятно го бях изгубила още преди да умре. Смъртта му ми отне всичко, върху което се градеше животът ми: ролята ми на майка, семейството ми, кариерата, дори вярата. Чувствах се така, сякаш съм потънала в черна дупка. Но когато открих, че той е имал дъщеря — че аз имам внучка, това ме накара да се замисля, че може би

не всичко е загубено. — Тя преглътна. — Няма да кажа, че ти ми върна част от него, защото това няма да е честно спрямо теб. Ти си, както вече знам, напълно самостоятелна личност. Ти си съвсем нов човек, когото да обичам. Надявам се да ми дадеш втори шанс, Лили. Защото много бих искала не, по дяволите, бих била щастлива да бъдем заедно. Луиза ми е казвала, че имаш силен характер. Е, трябва да знаеш, че това е типично за семейството ни. Затова вероятно ще се караме понякога, както беше и с баща ти. Но в общи линии, дори и нищо друго да не излезе от днешния ден, трябва да знаеш едно.

Тя хвана ръката на Лили и я стисна здраво.

— Страшно много се радвам, че се запознах с теб. Ти промени всичко само с факта, че те има. Дъщеря ми, леля ти Джорджина, ще долети другия месец, за да се срещне с теб, и вече ме пита дали двете с теб не можем да идем в Сидни и да останем за известно време при нея. Имам писмо от нея до теб в чантата си.

Гласът ѝ стана по-тих.

— Знам, че не можем да компенсираме факта, че баща ти го няма, и съзнавам, че аз не съм... ами още се мъча да си събера ума, вместо да... но, мислиш ли... дали... би ли намерила място в живота си за една баба с труден характер?

Лили я зяпна.

— Не би ли... опитала поне?

Гласът на госпожа Трейнър пресекна на последните думи.

Последва дълга тишина. Направо можех да чуя как бие сърцето ми. Лили ме погледна и сякаш след цяла вечност отново се обърна към госпожа Трейнър.

— Бихте ли... искате ли да ви дойда на гости?

— Ако искаш. Да, много бих се радвала.

— Кога?

— Кога можеш да дойдеш?

Никога не бях виждала Камила Трейнър извадена от равновесие, но в този момент лицето ѝ се набръчка. Другата ѝ ръка полека се плъзна над масата. След секунда колебание Лили я пое и двете стиснаха здраво пръсти над бялата ленена покривка, сякаш са оцелели след корабкрушение, докато сервитьорът стоеше с табла в ръце и не знаеше кога ще е безопасно да се приближи отново.

— Ще я върна утре следобед.

Стоях на паркинга, докато Лили се мотаеше край колата на госпожа Трейнър. Беше изяла два десерта — шоколадовия си лава кейк и моя (аз вече напълно бях изгубила апетит по това време), и сега небрежно оглеждаше колана на джинсите си.

— Дали е разумно? — Не бях сигурна към коя от двете задавах този въпрос. Съзнавах колко крехък е този сърдечен съюз, колко лесно можеше да пламне вражда и всичко да се обърка.

— Ще се справим.

— Не съм на работа утре, Луиза — викна Лили. — Братовчедът на Самир му помага в неделя.

Беше ми странно да ги оставя така, макар Лили да се усмихваше широко насреща ми. Искях да я предупредя, че не бива да пуши и да ругае, а може би и да предложи: „Какво ще кажете да го направим някой друг път?“, но Лили ми помахаше и се качи на предната седалка до шофьорското място на голфа на госпожа Трейнър и повече не ме погледна.

Край. Нещата бяха извън контрола ми.

Госпожа Трейнър се обърна и също понечи да влезе в колата.

— Госпожо Трейнър? Може ли да ви попитам нещо?

Тя спря.

— Камила. Мисля, че с теб отдавна сме минали отвъд подобни формалности, нали?

— Камила. Говори ли изобщо с майката на Лили?

— О. Да, говорих. — Тя се наведе и отскубна дребна тревичка от цветната леха. — Казах й, че се надявам да прекарам доста време с Лили в бъдеще. И че напълно съзнавам, че в нейните очи аз не съм пример за майчинско поведение, но честно казано, никой от нас явно не е идеален в тази роля и би било редно и удачно тя да се замисли сериозно поне веднъж дали не е правилно да постави щастието на детето си над собственото си.

Челюстта ми май бе увиснала леко.

— „Редно и удачно“ е отлично казано — отроних аз, когато гласът ми се върна.

— Нали? — Тя се изправи. Леко веселие блесна в очите й. — Да. Точно така. Такива като Таня Хоутън-Милър не могат да ме уплашат.

Мисля, че двете с Лили ще се погаждаме добре.

Понечих да тръгна към колата си, но този път госпожа Трейнър ме спря.

— Благодаря ти, Луиза.

Тя стисна лакътя ми.

— Аз не съм...

— Напротив. Ясно съзнавам, че трябва да ти благодаря за ужасно много неща. Надявам се някога да мога да направя нещо за теб.

— О, няма нужда. Аз съм добре.

Очите ѝ се взряха изпитателно в моите и тя ми се усмихна леко. Червилото ѝ, забелязах аз, беше перфектно.

— Добре, значи, ще ти се обадя утре по кое време ще върна Лили у дома.

Госпожа Трейнър пхна чантата си под мишница и тръгна към колата си, където я чакаше Лили.

Загледах се след отдалечаващия се „Голф“, а после се обадих на Сам.

Един мишелов кръжеше лениво в лазурното небе над полето и огромните му криле изглеждаха неподвижни в искрящата синева. Бях предложила на Сам да му помогна да довърши зидането на стената, но бяхме сложили само един ред тухли (аз му подавах тухлите). Горещината бе толкова силна, че той бе предложил да изпием по една студена бира през почивката, а след това се бяхме излегнали в тревата за малко и се оказа, че не можем да станем повече. Бях му разказала за говеждите бузи и той се смя цяла минута, макар да полагаше усилия да се овладее, когато протестирах: „Ако ги бяха нарекли нещо различно...“ и „Това е все едно да ти кажат, че ядеш пилешко дупе или нещо подобно“. Сега двамата лежахме един до друг, слушахме песните на птиците и нежния шепот на тревата, гледахме как оранжевото слънце бавно се плъзга надолу към хоризонта и когато успях да се абстрахирам от тревогите си дали Лили вече не е изтърсила някоя цветуща ругатня, аз си мислех, че животът не е съвсем лош.

— Понякога в такова време си мисля, че няма защо да си правя труда да строя къщата — обади се Сам. — Може просто да си лежа така в полето, докато остареея.

— Отличен план. — Дъвчех една тревичка. — Само дето дуелът с дъждовна вода няма да ти хареса чак толкова през януари.

Долових смеха му, който приличаше на ниско ръмжене.

Бях дошла при него направо от ресторанта, необяснимо разстроена от неочакваното отсъствие на Лили. Не исках да стоя сама в апартамента. Когато спрях пред портата в полето на Сам, останах да седя в колата с изключен двигател и се загледах в него. Изглеждаше напълно доволен в собствената си компания, слагаше вар върху всяка тухла, притискаше я към съседната, после бършеше потта от челото си и докато го гледах така, нещо в мен сякаш се отпусна. Не беше казал нищо за леката неловкост в последните ни няколко разговора и му бях благодарна за това.

Самотен облак се носеше из синьото небе. Сам премести крака си по-близо до моя. Неговите стъпала бяха двойно по-големи от моите.

— Чудя се дали госпожа Трейнър е извадила отново снимките си. Нали разбираш, за Лили.

— Снимки?

— В рамки. Казах ти. Нямахте нито една снимка на Уил онзи път, когато с Лили отидохме в дома ѝ. Изненадах се, когато изпрати албума, защото се бях опасявала, че може да е унищожила всички.

Той мълчеше, мислеше.

— Странно е. Но като се замисля, и аз нямам никакви снимки на Уил в апартамента. Може би просто е нужно време да... да свикнеш да те гледат отново от снимките. На теб колко време ти трябваше, преди отново да сложиш снимката на сестра си до леглото?

— Никога не съм я махал. Харесва ми да я виждам там, особено така... както изглеждаше преди. — Той вдигна ръка над главата си. — Тя ми казваше всичко направо. Типично за всяка по-голяма сестра. Когато си мисля, че съм сбъркал нещо, поглеждам снимката и чувам гласа ѝ. „Сам, голям си глупак, просто оправи нещата“. — Обърна лице към мен. — А и знаеш ли, за Джейк е добре да я вижда наоколо. Трябва да знае, че няма проблем да говори за нея.

— Може би и аз ще извадя поне една. Би било добре за Лили да има снимки на баща ѝ в апартамента.

Кокошките бяха пуснати на свобода и на около метър-два от нас две от тях се търкаляха в пръстта, рошеха перата си и се въртяха, вдигайки облаче прахоляк. И сред домашните птици, оказа се, имаше

различни характери. Имаше една много нахална кафява кокошка, друга — с благ характер и шарен гребен, а малката от породата „Бантам“ трябваше всяка вечер да я свалят от дървото и да я прибират за сън в кокошарника.

— Мислиш ли, че е добре да ѝ пиша съобщение? Да питам как е?

— Кой?

— Лили.

— Остави ги. Ще се оправят.

— Знам, че си прав. Странно е. Гледах я в онзи ресторант и осъзнах, че прилича на него много повече, отколкото бях забелязала отначало. Мисля, че госпожа Трейнър, Камила, също го видя. Често се взираше в различни жестове и маниери на Лили, сякаш внезапно си бе спомнила, че и Уил правеше така. Например по някое време Лили повдигна едната си вежда и ние двете не можахме да откъснем очи от лицето ѝ. Направи го точно като него.

— Е, какво ти се прави тази вечер?

— О... нямам специални желания. Ти избери. — Протегнах се и усетих как тревата ме гъделичка по врата. — Може просто да си лежа тук. Ако случайно по някое време паднеш нежно върху мен, няма да имам нищо против.

Очаквах да се засмее, но той не го направи.

— Тогава... искаш ли... да поговорим за нас?

— За нас?

Той прокара тревичка през зъбите си.

— Да. Мислех си... ами питах се какво според теб става тук.

— Звучи така, сякаш сме математическа задача.

— Просто се опитвам да предотвратя по-нататъшни недоразумения, Лу.

Гледах го как захвърля тревичката и взема нова.

— Мисля, че между нас всичко е наред — казах аз. — И нямам намерение повече да те обвинявам, че пренебрегваш детето си. Или че имаш цяла тълпа въображаеми приятелки.

— Но още не можеш да ми се довериш напълно.

Каза го нежно, но го почувствах като ритник.

Надигнах се на лакът, така че да го гледам отвисоко.

— Сега съм тук, нали? Ти си първият, на когото се обаждам в края на деня. Виждаме се, когато можем. Не бих нарекла това

сдържаност и недоверие.

— Да. Виждаме се, правим секс, хапваме заедно.

— Мислех, че това е мечтаната връзка за всеки мъж.

— Аз не съм такъв, Лу.

Двамата се гледахме мълчаливо за около минута. Вече не се чувствах отпусната и спокойна. Бях объркана и настроена отбранително.

Той въздъхна.

— Не ме гледай така. Не искам да се женим или нещо подобно. Просто казвам... че никога не съм срещал жена, която да не иска да обсъждаме накъде вървят отношенията ни. — Засенчи очите си с длан и леко ги присви заради слънцето. — Няма проблем, ако не искаш връзката ни да е с перспектива. Е, добре, има проблем, но просто искам да имам някаква представа какво мислиш ти. Предполагам, че след като Елън почина, осъзнах колко кратък е животът. Не искам...

— Какво не искаш?

— Да си губя времето с нещо, което няма да стигне доникъде.

— Да си губиш времето?

— Лошо се изразих. Не ме бива в тези неща. — Той се надигна леко.

— Защо трябва да обсъждаме нещата? Забавно ни е заедно. Защо да не оставим нещата да следват естествения си ход и да видим какво ще излезе?

— Защото съм човек. Разбираш ли? И ми е достатъчно трудно да бъда с жена, която е влюбена в призрак, даже и без тя да се държи така, сякаш ме използва само за секс. — Той вдигна ръка и закри очите си. — Господи, не мога да повярвам, че го казах на глас.

Гласът ми, когато най-сетне се появи, леко пресекваше.

— Не съм влюбена в призрак.

Този път той не ме погледна. Седна и разтри лицето си.

— Тогава го остави да си иде, Лу.

Изправи се тронаво на крака и отиде към вагона, като ме остави да зяпам подире му.

Лили се появи на следващата вечер, леко изгоряла от слънцето. Влезе в апартамента, мина покрай кухненския бокс, където тъкмо

изваждах чиниите от съдомиялната и се питах за петнайсети път дали да не се обадя на Сам, след което се тръшна на дивана. Докато аз стоях до плота и я гледах, тя само вдигна крака на малката масичка, взе дистанционното и включи телевизора.

— Е, как беше? — попитах след малко.

— Добре.

Изчаках за още нещо, готова да я видя как захвърля дистанционното или хуква навън от стаята, мърморейки: „Това семейство е просто невъзможно“, но тя само смени канала.

— Какво правихте?

— Нищо особено. Поговорихме си малко. Всъщност поработихме в градината. — Тя се обърна и облегна брадичка на ръцете си върху облегалката на дивана. — Хей, Лу. Имаме ли още от онази зърнена закуска с ядките? Умирам от глад.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Говорим ли си?

Разбира се. Какво искаш да ми кажеш?

Понякога се вглеждам в живота на хората около мен и се питам дали всички не сме орисани да оставяме след себе си диря от страдание. Не само майките и бащите могат да те побъркат, нали? Озърнах се наоколо, сякаш някой ми бе подал чисти очила, и внезапно забелязах, че почти всеки носи върху себе си жестокия отпечатък на любовта, независимо дали е изгубена, изтръгната от сърцето му, или просто е потънала в гроба.

Уил бе причинил това на всички ни, сега го виждах. Не бе имал такова намерение, но дори и само с отказа си от живота ни беше наранил.

Обичах мъж, който ми бе открил света, но не ме бе обичал достатъчно, за да остане в него. А сега се страхувах да обичам друг мъж, който би могъл да ме обикне, защото... Защото какво? Премислях всичко отново и отново в тихите часове, след като Лили се бе оттеглила в стаята си и се забавляваше с дигиталните си развлечения.

Сам не се обади. Не можех да го виня. А и какво бих могла да му кажа? Истината бе, че не исках да говорим за отношенията ни, защото не знаех какви са.

Не че не ми беше приятно да съм с него.

Подозирах, че съм леко неадекватна с него — смехът ми беше лековат, шегите ми — глупави и детски, а страстта ми пламваше и изненадваше и мен самата. Чувствах се по-добре, когато той беше с мен, повече приличах на човека, който бих искала да съм. Просто бях нещо повече. И все пак.

Все пак.

Да се обвържа със Сам, би означавало да приема вероятността за нова загуба. Статистически погледнато, повечето връзки свършваха зле, а предвид душевното ми състояние през изминалите две години, шансовете ми да опровергая статистиката, бяха нищожни. Можехме да говорим много, да се зальгваме в определени моменти, но любовта, в крайна сметка означаваше още болка. Още страдание — за мен или още по-лошо, за него.

Кой има сили за това?

Отново не можех да спя добре. Затова пропуснах алармата си и въпреки безумното шофиране по магистралата пристигнах със закъснение на рождения ден на дядо. По случай осемдесетгодишния му юбилей татко бе извадил сгъваемата градинска беседка, която бяхме използвали за кръщенето на Томас и която сега се огъваше, покрита с мъх и унила на вид, в дъното на градината, откъдето през отворената вратичка, която водеше към задната уличка, много от съседите ни влизаха и излизаха, носещи сладкиши или добри пожелания. Дядо седеше в средата, на пластмасов стол, кимаше на хора, които вече не разпознаваше, и само понякога хвърляше замечтан поглед към сгънатия си брой на вестника със спортните резултати.

— Това повишение — подхвана Трина, която имаше задача да сипва чай от огромния чайник и да раздава на хората чаши — какво точно означава?

— Ами получавам длъжността. Ще приключвам касата в края на всяка смяна и ще ми бъдат поверени ключове.

Това е сериозна отговорност, Луиза — бе заявил Ричард Пърсивал, докато ми ги връчваше с толкова сериозен вид и толкова церемониално, сякаш ми поднасяше Светия граал. — *Използвай ги разумно.* Наистина го каза. Искаше ми се да попитам: „Какво друго бих могла да правя с връзка ключове? Да изора някоя нива ли?“

— Увеличение на заплатата? — Тя ми подаде чаша и аз пийнах от нея.

— Още по една лира на час.

— Хм. — Не звучеше особено впечатлена.

— И няма да съм длъжна да нося онази униформа.

Тя огледа изпитателно гащеризона на Ангелите на Чарли, който бях облякла сутринта по случай тържеството.

— Е, предполагам, че и това е нещо.

Тя насочи госпожа Ласлоу към масата със сандвичите.

Какво друго можех да кажа? Поне беше някаква работа. Известен напредък. Не й казах за дните, когато ми се струваше особено мъчение да работя на място, където съм принудена да гледам как всеки самолет рулира по пистата, набира сили като някаква грамадна птица и после полита в небето. Не й казах, че всеки ден, когато обличах онази зелена поло блуза, имах усещането, че съм изгубила нещо.

— Мама каза, че си имаш гадже.

— Не ми е точно гадже.

— И това ми каза. Е, какво е тогава? Просто си обменяте телесни течности понякога?

— Не. Много добри приятели сме...

— Значи, е някакво прасе.

— Не. Прекрасен е.

— Но е зле в леглото.

— Страхотен е. Не че ти влиза в работата. И е умен, преди да кажеш...

— Значи, е женен.

— Не е женен. Господи, Трина. Ще ме оставиш ли да обясня. Харесвам го, но не съм сигурна, че искам да се обвързвам точно сега.

— Защото има цяла опашка от други красиви, работещи и необвързани секси мъже, които само чакат да те грабнат ли?

Изгледах я ядосано.

— Само отбелязвам. На подарен кон зъбите не се гледат.

— Кога ще излязат резултатите от изпитите ти?

— Не сменяй темата. — Тя въздъхна и отвори нова кутия с мляко. — След няколко седмици.

— Какво ти става? Ще имаш най-висок резултат. Знаеш го.

— И какво от това? Нямам избор.

Намръщих се.

— Няма работа за мен в Стортфолд. А не мога да си позволя наемите в Лондон, не и ако плащам за детска градина за Том. Освен това никой не получава висока заплата още от самото начало на кариерата си, дори и да е с най-висок резултат на изпитите.

Наля чаша чай. Искях да възразя, да оспоря думите ѝ, но познавах отлично състоянието на пазара на труда.

— И какво ще правиш?

— Ще остана тук засега, предполагам. Може би ще пътувам до работа. Надявам се, че феминистката метаморфоза на мама няма да ѝ попречи да взема Том от градина. — Усмихна се, но в погледа ѝ нямаше искрица веселие.

Никога не бях виждала сестра си отчаяна. Дори и да беше потисната, тя вървеше смело напред като робот, твърд привърженик на максимата „кратка разходка и се вземаш в ръце“. Мъчех се да измисля какво да кажа, когато около масата с храната внезапно настана някаква суматоха. Обърнахме се натам и видяхме мама и татко, застанали един срещу друг, да спорят за шоколадовата торта. Съскаха си тихичко като хора, които не искат другите да разберат, че спорят, но въпреки това не могат да спрат.

— Мамо? Татко? Наред ли е всичко? — Отидох при тях.

Татко посочи масата.

— Това не е домашна торта.

— Какво?

— Тортата. Не е домашно направена. Погледни я.

Погледнах я — голяма, богато украсена с глазура шоколадова торта, с шоколадови топчета между свещите.

Мама поклати глава ядосано.

— Имах да пиша есе.

— Есе. Да не си в училище! Винаги правиш домашна торта за дядо.

— Тортата е хубава. От „Уейтроуз“. Татко няма против, че не е домашна.

— Има, естествено. Той е твой баща. Имаш нещо против, нали дядо?

Дядо погледна единия, после другия и леко поклати глава. Разговорите наоколо бяха замлъкнали. Съседите ни се споглеждаха смутено. Бърнард и Джоузи Кларк никога не се караха.

— Казва го само защото не иска да нарани чувствата ти. — Татко изсумтя.

— Ако неговите чувства не са засегнати, Бърнард, защо, за бога, трябва ти да се засягаш? Това е шоколадова торта. Не е като да съм

забравила рождения му ден.

— Просто искам да даваш приоритет на семейството си! Твърде много ли искам, Джоузи? Една домашно приготвена торта?

— Тук съм! Има торта и свещи! Ето ги и проклетите сандвичи! Не съм отишла да хващам тен на Бахамите! — Мама остави купчината чинии, които държеше на дървената масичка и скръсти ръце.

Татко понечи да каже нещо, но тя го спря с вдигната ръка.

— Ами ти, Бърнард, като си толкова отдаден на семейството, колко нещо от изложените тук си приготвил?

— Охо... — Трина направи крачка към мен.

— Ти ли купи нова пижама за татко? Ти ли? Ти ли я опакова? Не. Даже не знаеш кой размер носи, за бога. Ти и собствените си дрехи не знаеш кой размер са, защото аз ти ги купувам. Ти ли стана в седем часа тази сутрин, за да идеш да вземеш хляб за сандвичите, защото някакъв идиот се прибрал от бара снощи и решил да си направи два сандвича, след което оставил хляба навън, за да изсъхне? Не. Ти си седя кротко на задника и си четеш спортните новини във вестника. Седмици наред ми опяваш, задето съм се осмелила да отделя двацет процента от времето си за лични нужди, за да видя дали няма и още нещо, което бих могла да постигна, преди да ритна камбаната, и при това продължавам да те пера, да се грижа за дядо, да мия чиниите, и сега си седнал да ме критикуваш заради купената от сладкарница торта. Чуй ме, Бърнард, вземи проклетата купена торта, която явно е такъв символ на пренебрежение и неуважение за теб, и си я напъхай... — Тя изрева силно: — ... Напъхай си я... Точно така. Ето ти кухнята, ето ти проклетата купа за бъркане на тесто, сам си направи тъпата торта!

С тези думи мама обърна таблата с тортата така, че тя се плъосна под носа на татко, избърса ръце в престилката си и гневно тръгна към къщата.

Спря на верандата, измъкна престилката през глава и я захвърли на земята.

— О, да! Трина? Покажи на баща си къде е книгата с рецепти. Той е живял само двацет и осем години в тази къща. Едва ли може да я намери самичък.

След това тържеството за рождения ден на дядо не продължи дълго. Съседите си тръгнаха на групички, шепнейки си тихичко, като ни благодаряха на висок глас за чудесното тържество, а очите им

непрекъснато се извързваха към кухнята. Виждах, че са толкова слисани, колкото и аз.

— Това се очакваше от няколко седмици — измърмори Трина, докато разтребвахме масата. — Той се чувства пренебрегнат. Тя не може да разбере защо той не я остави да порасне малко.

Погледнах към татко, който намръщен събираше салфетки и празни бирени кутии от тревата. Изглеждаше толкова нещастен. Спомних си майка ми в хотела в Лондон, как направо грееше в новия си живот.

— Но те са вече стари! Предполага се, че отдавна са изчистили тези отношения във връзката си!

Сестра ми повдигна вежди.

— Нали не мислиш...?

— Разбира се, че не — отвърна Трина, но не изглеждаше чак толкова убедена, колкото ѝ се искаше.

Помогнах на Трина да разтреби в кухнята и поиграх десет минути на „Супер Марио“ с Том. Мама си стоеше в нейната стая, явно работеше по есето си, а дядо се посвети с облекчение на по-надеждните развлечения, предлагани от спортния канал. Зачудих се дали татко отново не е отишъл в бара, но когато излязох навън, готова да си тръгна, го видях да седи на шофьорското място на работния си бус.

Почуках на прозореца и той подскочи. Отворих вратата и се настаних до него. Мислех си, че може да слуша спортните резултати, но радиото беше изключено.

Той въздъхна дълбоко.

— Сигурно ме мислиш за стар глупак.

— Не си стар глупак, татко. — Смуших го с лакът. — Е, поне не си стар.

Поседяхме в мълчание, загледани в момчетата на Елис, които караха колелата си нагоре-надолу по пътя, и едновременно потръпнахме, когато по-малкото момче взе един завой твърде бързо и се подхлъзна лошо на пътя.

— Искам нещата да си останат същите.

— Нищо не остава същото, татко.

— Просто... просто ми липсва съпругата. — Звучеше ужасно нещастно.

— Знаеш ли, би могъл да се зарадваш, че си женен за жена, в която все още има искрица живот. Мама се вълнува. Има чувството, че вижда света по нов начин. Трябва само да ѝ оставиш малко лично пространство.

Устните му бяха стиснати в мрачна гримаса.

— Тя още е твоя съпруга, татко. Обича те.

Той най-сетне се обърна с лице към мен.

— Ами ако реши, че аз нямам искра за живот? Ами ако всички тези нови неща ѝ завъртят главата и... — Той преглътна. — Ами ако ме остави?

Стиснах ръката му. След това размислих, приведох се напред и го прегърнах.

— Няма да позволиш това да се случи.

Измъчената бледа усмивка, която ми отпрати, ме преследваше през целия път до дома.

Лили се прибра точно когато излизах за сбирката на „Кръга на продължаващите“. Пак беше ходила при Камила и се върна, както често напоследък, с черни нокти от работата в градината. Били направили цяла нова леха за една съседка, весело ми обясни тя, и жената била толкова доволна, че дала на Лили трийсет лири.

— Всъщност ни даде и бутилка вино, но аз казах на баба да я вземе за себе си. — Отбелязах си мислено непринуденото обръщение „баба“. — О, и говорих с Джорджина по скайп снощи. Тоест там беше сутрин, защото е в Австралия, но беше хубаво. Тя ще ми изпрати по имейл цял куп снимки от времето, когато с баща ми са били малки. Каза, че наистина приличам на него. Тя е много хубава. Има куче на име Джейкъб, което вие, когато тя свири на пиано.

Сложих на масата купа със салата и малко хляб и сирене за Лили, докато тя бърбореше. Чудех се дали да ѝ кажа, че Стивън Трейнър е звънял отново, за четвърти път от четири седмици насам, с надежда да я убеди да иде да види бебето им. „Всички сме едно голямо семейство. А и Дела се чувства много по-спокойна вече, след като

бебето се появи живо и здраво.“ Може би това беше разговор за друго време. Пресегнах се за ключовете си.

— О — каза тя. — Преди да тръгнеш. Връщам се на училище.

— Какво?

— Ще почна да ходя в едно училище близо до къщата на баба. Спомняш ли си? Онова, за което ти бях говорила? Което някога ми беше харесвало? Имат седмичен пансион. Само за дванайсети клас. А през уикендите ще съм при баба.

Май бях изпуснала нещо, докато подправях салатата.

— О, така ли?

— Съжалявам. Искях да ти кажа. Но всичко стана толкова бързо. Говорех си с нея за училището и просто за всеки случай баба им се обади, а те казаха, че ще ме приемат, и знаеш ли какво — моята приятелка Холи още е там! Говорих си с нея във Фейсбук и тя каза, че няма търпение да се видим пак. Вярно, не съм ѝ казала всичко, което се случи, и вероятно няма и да го направя, но беше много приятно. Тя ме познава от времето, преди всичко да се обърка. Тя е... ами свъстно момиче е, нали разбираш?

Слушах я как бърби оживено и се борех с усещането, че съм била сменена като стара дреха.

— И кога ще стане всичко това?

— Ами трябва да започна училище през септември. Баба казва, че ще е по-добре, ако се пренеса при нея в най-скоро време. Може би следващата седмица?

— Следващата седмица? — Сякаш ме бяха ударили в гърдите. — А какво... какво казва майка ти?

— Радва се, че ще се върна в училище, особено след като баба плаща. Трябваше да разкаже на училищното ръководство за предишното ми училище и че не съм си взела изпитите там, а и си личи, че не харесва много баба, но каза все пак, че всичко е наред. „Щом това ще те направи щастлива, Лили. И се надявам да не се отнасяш с баба си по начина, по който се отнесе с всички останали.“

Тя се разсмя на собствената си имитация на Таня.

— Докато го казваше, погледнах към баба, а тя само повдигна лекичко вежда, но си личеше какво мисли по въпроса. Казах ли ти, че си боядиса косата? В мек кестеняв оттенък на кафявото. Сега изглежда доста добре. Не прилича на болна от рак.

— Лили!

— Няма проблем. Тя се засмя, когато ѝ го казах. — Лили се усмихна на спомена. — Така щял да каже и баща ми.

— Добре — измърморих, когато успях да се овладеея донякъде, — изглежда, сте уредили всичко.

Тя ме изгледа.

— Не го казвай така.

— Съжалявам. Просто... ще ми липсваш.

Тя грейна в усмивка — внезапна, ослепителна.

— Няма да ти липсвам, защото ще си идвам през ваканциите и по празници. Не мога да прекарвам цялото си време в Оксфордшър със стари хора, иначе ще се побъркам. Но така е хубаво. Тя просто... имам чувството, че е от семейството. Изобщо не се чувствам странно. Мислех си, че ще е така, но не е. Хей, Лу... — Тя ме прегърна и стисна здраво. — Пак ще си ми приятелка. Ти си ми сестрата, която никога не съм имала!

Отвърнах на прегръдката ѝ и се постарях да запазя усмивката на лицето си.

— Както и да е. Ти имаш нужда от лично пространство. — Измъкна се от прегръдката ми и извади дъвката от устата си, след което грижливо я загъна в късче хартия. — Да ви слушам как правите секс със страхотния Сам от Спешната помощ, беше доста гадно.

Лили си отива.

Къде отива?

Да живее с баба си. Чувствам се странно. Тя е толкова щастлива от това. Извинявай. Не искам да говоря непрекъснато за неща, свързани с Уил, но не мога да говоря за това с никого друго.

Лили си събра багажа, като безцеремонно изтри всички следи от пребиваването си в стаята ми за гости, с изключение на репродукцията на Кандински и стъваемото легло, купчина лъскави списания и празен флакон от дезодорант. Закарах я до гарата, слушах неспирното ѝ бърбрене и се мъчех да прикрия колко съм разстроена. Камила Трейнър щеше да я чака на другата гара.

— Трябва да дойдеш някой път. Подредихме много хубаво моята стая. В съседство има един кон, който фермерът от другата страна на

пътя ми каза, че мога да яздя понякога. О, има също и много приятен бар.

Погледна таблото за заминаващите влакове и подскочи на пръсти, внезапно забелязала колко е часът.

— По дяволите. Влакът ми. Къде е перон единайсет? — Тя хукна бързо през тълпата, праметнала сак през рамо, понесена от дългите си крака, обути в черен клин.

Стоях като замръзнала на мястото си, загледана след нея. Крачките ѝ бяха станали по-широки.

Тя внезапно се обърна, забеляза ме на входа на гарата, махна, усмихната широко, с развята около лицето ѝ коса.

— Хей, Лу! — викна тя. — Искях да ти кажа нещо. Продължаването напред не означава, че си обичала по-малко баща ми. Сигурна съм, че дори той би ти го казал.

И после изчезна, погълната от тълпата. Усмивката ѝ беше също като неговата.

Тя никога не е била твоя, Лу.

Знам. Предполагам, че просто тя беше нещото, което ми даваше усещане за смисъл.

Само един човек може да ти даде усещане за смисъл в живота.

Няколко минути осмислях тези думи.

Може ли да се видим? Моля те?

Тази вечер съм на смяна.

Ще минеш ли после?

Може би по-късно през седмицата. Ще ти се обадя.

Именно това „може би“ ме довърши. Имаше нещо окончателно в него — като бавното затваряне на врата. Гледах втренчено телефона си, докато пътниците наоколо ме заобикаляха, и нещо в мен също се обърна. Можех да се прибера у дома и да се окайвам за поредната загуба или да се възползвам от неочакваната свобода. Сякаш ми светна някаква лампа: единственият начин да не бъдеш изоставен, е да се размърдаш.

Прибрах се, направих си кафе и се загледах в сивата стена. После извадих лаптопа си.

Скъпи господин Гопник,
Казвам се Луиза Кларк и миналия месец бяхте така любезен да ми предложите работа, която бях принудена да откажа.

Съзнавам, че може би вече сте намерили човек за мястото, но ако не кажа това сега, винаги ще съжалявам.

Наистина исках работата, която предложихте. Ако дъщерята на бившия ми работодател не бе изпаднала в беда, щях да приема работата без колебание. Не искам да виня нея за решението си, тъй като за мен беше привилегия да ѝ помогна да се справи с нещата. Но исках да ви кажа, че ако някога отново се нуждаете от служител, много се надявам да се свържете с мен.

Знам, че сте зает човек, затова няма да продължавам, но държа да знаете това.

С най-добри пожелания Луиза Кларк

Не бях сигурна какво точно правя, но поне правех нещо. Натиснах бутона за изпращане и след този дребен жест изведнъж ме изпълни усещането за целеустременост. Изтичах в банята и пузнах душа, съблякох си дрехите, като се спънах в панталона си от бързане да го сваля, след което се пъгнах под горещата вода. Започнах да мия косата си с шампоан, като вече планирах какво ще правя после. Щях да ида в централата на Спешна помощ, щях да намеря Сам и щях да...

На вратата се позвъни. Изругах и грабнах една хавлия.

— Дойде ми до гуша — заяви майка ми.

Отне ми около минута, докато осъзная, че на вратата наистина стои тя, стиснала малък сак. Увих се по-здраво в хавлията си, от косата ми по пода капеше вода.

— Какво ти е дошло?

Тя влезе и затвори след себе си.

— От баща ти. И непрекъснатото му мърморене за всичко, което правя. Държи се така, сякаш съм някаква развратница, само защото

искам да имам малко лично време. Затова му казах, че идвам тук за малка почивка.

— Почивка?

— Луиза, нямаш и представа дори. Все нещо мърмори и се цупи. Аз не мога да оставам една и съща като някоя статуя, нали така? Всички останали се променят. Защо и аз да не мога?

Сякаш се бях включила по средата на разговор, който продължава вече час. Може би в някой бар. Късно през нощта.

— Когато се записах на онзи курс за феминистко осъзнаване, си мислех, че голяма част от тезите им са преувеличени. Патриархален контрол над жената от страна на мъжа? Дори и подсъзнателен? Е, ще ти кажа, че те си нямат представа и за половината неща. Баща ти просто не може да ме види като личност отвъд това, което слагам на масата или правя в леглото.

— Ооопа.

— О, твърде много ли казах?

— Вероятно.

— Да го обсъдим на чаша чай. — Майка ми мина покрай мен и отиде в кухнята. — Е, така изглежда много по-добре. Но пак не съм сигурна дали ми харесва това сиво. Някак си те обезличава. Така, къде ти е чаят?

Мама седеше на дивана и докато чаят ѝ изстиваше, аз слушах търпеливо оплакванията ѝ, мъчейки се да не мисля за часа. Сам щеше да пристигне за смяната си след половин час. На мен ми трябваша двайсет минути, за да стигна до централата. А после гласът на майка ми се извиси и ръцете ѝ се вдигнаха към ушите, и аз осъзнах, че никъде няма да ходя.

— Знаеш ли колко потискащо е да ти кажат, че никога няма да можеш да се промениш? До края на живота ти? Защото никой друг не искал да го правиш? Знаеш ли колко е отвратително да се чувстваш закотвен на едно място?

Кимнах енергично. Знаех. Определено.

— Сигурна съм, че татко не иска да се чувстваш така, но чуй ме, аз...

— Дори му предложих и той да се запише на курс във вечерната гимназия. Нещо, което може да му е интересно — например поправка на антикварни мебели, рисуване на модели или нещо подобно. Нямам

нищо против да гледа голи модели! Мислех, че двамата ще остареем заедно! Ето каква съпруга се опитвам да бъда, такава, която дори няма против съпруга ѝ да гледа голи жени, стига да е в името на изкуството... А той само: „За какво ми е да ходя там?“. Сякаш той е в проклетата менопауза. Ами натякването му, задето не съм си бръснала краката! О, мили боже. Такъв лицемер е. Знаеш ли, колко са дълги космите в ноздрите му, Луиза?

— Н-не.

— Ще ти кажа! Направо може да ги топне в чинията си. През последните петнайсет години аз съм тази, която казва на бръснаря да ги подкъси, знаеш ли? Сякаш той е малко дете. Имам ли нещо против? Не! Защото той си е такъв. Човешко същество е! С космите в носа и всичко останало! Но ако аз си позволя да не съм гладка като бебешко дупе, той почва да се държи все едно съм се превърнала в Чубака!

Шест без десет. Сам щеше да излезе с линейката в шест и половина. Въздъгнах и придърпах кърпата около тялото си.

— Значи... хм... колко време мислиш да останеш тук?

— Ами не знам. — Мама пийна глътка чай. — Сега носят топъл обяд на дядо ти от Социални грижи, така че не се налага да съм там през цялото време. Може да остана няколко дни. Добре си изкарахме последния път, когато бях тук, нали? Утре можем да идем да видим Мария в онази тоалетна. Би било чудесно!

— Супер.

— Добре. Ами тогава да оправим леглото за гости. Къде ти е леглото за гости?

Тъкмо бяхме станали, когато на вратата отново се позвъни. Отворих, очаквайки да е някой разносвач на пица, но на прага стояха Трина и Том, а зад тях, с ръце, напъхани дълбоко в джобовете на панталона, като някакъв намусен тийнейджър — баща ми.

Тя дори не ме погледна. Мина край мен и влезе вътре.

— Мамо. Това е нелепо. Не можеш просто да избягаш от татко. На колко години си? На петнайсет?

— Не бягам от никого, Трина. Просто си осигурявам малко лично пространство.

— Добре, значи ще седим тук, докато вие двамата оправите тази бъркотия. Знаеш ли, че той спи в микробуса си, Лу?

— Какво? Това не ми го каза. — Обърнах се към мама.

Тя вирна брадичка.

— Не ми даде възможност с твоето бърборене.

Мама и татко стояха и не се поглеждаха.

— Нямам какво да кажа на баща ти точно сега — отсече мама.

— Седнете — нареди Трина. — И двамата.

Те се затътриха към дивана, като си хвърляха взаимно укорителни погледи. Сестра ми се обърна към мен.

— Добре. Да направим чай. А после ще уредим всичко като едно семейство.

— Чудесна идея! — заявих аз, надушила своя шанс. — В хладилника има мляко. Чаят е отстрани. Заповядайте, направете си колкото искате. Аз трябва да изляза за половин час.

И преди някой да успее да ме спре, нахлузих чифт джинси, навлякох някаква тениска и изтичах навън, грабвайки ключовете за колата.

Видях го точно когато завивах към паркинга на централата. Той крачеше към линейката, метнал чанта през рамо и нещо в мен се преобърна. Познавах сладостната сила на това тяло, очертанията на лицето му. Той се обърна и стъпките му се забавиха, сякаш аз бях последният човек, който е очаквал да види. После отново се обърна към линейката и отвори рязко задната врата.

Прекоших паркинга и отидох до него.

— Може ли да поговорим?

Той вдигна една кислородна бутилка, сякаш е флакон с лак за коса, и я закрепил на мястото ѝ.

— Разбира се. Но някой друг път. Сега излизам по работа.

— Спешно е.

Лицето му дори не трепна. Наведе се и взе един пакет с марля.

— Виж, само исках да ти обясня... онова, за което говорихме. Харесвам те. Много те харесвам. Аз просто... просто се страхувам.

— Всички се страхуваме, Лу.

— Ти не се боиш от нищо.

— Напротив, боя се. Само че не е нещо, което ти би забелязала.

Загледа се в обувките си. И тогава забелязах Дона да тича към него.

— О, по дяволите. Трябва да вървя.

Скочих в задната част на линейката.

— Идвам с вас. Ще си взема такси до дома от мястото, за което сте тръгнали.

— Не.

— О, хайде. Моля те.

— За да загазя още повече пред Дисциплинарната комисия ли?

— Червен код две, съобщение за намушкан млад мъж. — Дона метна чантата си в задната част на линейката.

— Трябва да тръгваме, Луиза.

Губех го. Усещах го в тона на гласа му, по това, че не искаше да ме погледне в очите. Слязох от линейката, проклинайки закъснението си. Но Дона ме сграбчи за лакътя и ме избута към предната част на линейката.

— За бога — каза тя, когато Сам понечи да възрази. — Цяла седмица си като мечок с болен зъб. Просто се разберете двамата. Ще я оставим, преди да стигнем до адреса.

Сам заобиколи с бързи крачки и отвори вратата на мястото до шофьора, хвърляйки поглед през рамо към прозорците на централата.

— От нея ще излезе страхотен консултант по връзките. — Гласът му стана по-суров. — Ако двамата имахме връзка, разбира се.

Нямаше нужда да ме подканят втори път. Сам се качи зад волана и ме погледна, сякаш искаше да каже нещо, после размисли. Дона се зае да преглежда екипировката. Той запали двигателя и сложи синята лампа отгоре.

— Накъде отиваме?

— Ние отиваме в един от кварталите. На около седем минути с линейката с включена лампа и сирена. Ти отиваш на главната улица, на две минути от гара „Кингсбъри“.

— Значи, имам пет минути?

— И дълъг път обратно.

— Добре — казах аз. И осъзнах, докато линейката ускоряваше устремно, че наистина нямам никаква представа какво ще кажа.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Ето какво — започнах аз.

Сам даде мигач и зави рязко на пътя. Налагаше се да викам, защото сирената беше оглушителна.

Вниманието му бе изцяло върху пътя. Погледна за секунда монитора, който беше на предното табло.

— Какво имаме, Дон?

— Вероятно намушкване. Две обаждания. Млад мъж е паднал по стълбище.

— Удобен ли е моментът да говорим? — попитах аз.

— Зависи какво имаш да казваш.

— Не че не искам връзка — казах аз. — Просто се чувствам малко объркана.

— Всички сме объркани — обади се Дона. — Всеки мъж, с когото изляза на среща, започва разговора с това, че имал проблеми с обвързването. — Тя погледна Сам. — О, извинете. Не ми обръщайте внимание.

Сам продължаваше да гледа право напред.

— Първо ме наричаш мръсник, понеже си решила, че спя с други жени. После ме държиш на ръка разстояние, защото още си привързана към друг. Прекалено е...

— Уил го няма. Знам това. Но не мога просто да скоча с двата крака като теб, Сам. Имам чувството, че едва сега стъпвам на крака след много дълго време... не знам... бях пълна развалина.

— Знам, че беше развалина. Аз събрах частите.

— Това, което мога да кажа, е, че те харесвам твърде много. Толкова много, че ако нещата се объркат, пак ще се почувствам така. А не съм сигурна, че имам сили за това.

— И как по-точно ще се объркат?

— Може да ти омръзна. Може да си промениш мнението. Ти си много хубав мъж. Някоя друга жена може да падне от покрива и да се

озове в прегръдките ти и на теб да ти хареса. Или може да се разболееш. Може да катастрофираш с мотора.

— До местоназначението остават две минути — обади се Дона, загледана в навигацията. — Не ви слушах, честно.

— Това важи за всеки. И какво? Да си седим и да не правим нищо ден след ден, за да не ни се случи някакво нещастие? Що за живот е това? — Той зави рязко наляво и се наложи да сграбча седалката.

— Още съм поничка, разбираш ли? — казах аз. — Искам да съм кифличка. Наистина. Но още съм поничка.

— Господи, Лу! Всички сме така! Да не мислиш, че докато гледах как сестра ми си отива, не осъзнавах, че сърцето ми ще е разбито и ще кърви завинаги не само заради нея, а и заради сина ѝ? Да не мислиш, че не знам какво е? Има само един отговор и мога да ти кажа какъв е, защото го виждам всеки ден. Трябва да живееш. И да се хвърляш през глава във всичко, и да се опитваш да не мислиш за страданието.

— О, добре казано — кимна Дона.

— Опитвам се Сам. Нямах представа колко далеч съм стигнала.

И тогава пристигнахме. Табелата за жилищния комплекс „Кингсбъри“ беше пред нас. Минахме под голяма арка, покрай един паркинг и се озовахме в тъмен широк двор, където Сам спря и изруга тихо:

— По дяволите. Трябваше първо да те оставим.

— Не исках да ви прекъсвам — каза Дона.

— Ще чакам тук, докато се върнете. — Скръстих ръце.

— Няма смисъл. — Сам изскочи от предната врата и грабна чантата си. — Няма да ти свалям звезди и да се опитвам да те убедя да бъдеш с мен. Мътните го взели. Проклетите табелки липсват. Може да е навсякъде.

Погледнах към строгите фасади от тъмночервени тухли. Сигурно имаше поне двайсет входа в тези блокове и никой не би посмял да се мотае наоколо, без да е придружен от едър бодигард.

Дона си сложи светлоотразителна жилетка.

— Последния път, когато бях тук — сърдечен удар — ни трябваша четири опита, докато намерим блока, а входната врата се оказа заключена. Наложих се да търсим портиера, за да отключи, преди

да можем да вкараме носилката с апаратурата. Докато стигнем до апартамента, пациентът вече беше мъртъв.

— Имаше две престрелки между банди миналия месец.

— Искаш ли да повикам полицейско подкрепление? — попита Дона.

— Не. Няма време.

Беше зловещо тихо, макар да бе едва осем часът. Жилищният комплекс бе в един от онези райони на града, където само преди няколко години децата щяха да са навън с колелата си, други щяха да пушат тайничко между блоковете и да си подвикват в мрака. Сега жителите им заключваха здраво вратите си още преди да се е стъмнило, а прозорците бяха защитени с декоративни метални решетки. Половината улични лампи бяха изпотрошени и само тук-там някоя присветваше на пресекулки, сякаш не беше сигурна дали е безопасно да свети.

Сам и Дона, вече излезли от линейката, си говореха с приглушени гласове. Дона отвори предната врата и ми подаде светлоотразителна жилетка.

— Хайде. Слагай това и идвай с нас. Той се притеснява да те остави тук сама.

— Защо да не...

— О, престанете и двамата! За бога! Виж, аз тръгвам насам, ти го последвай нататък. Ясно?

Гледах я вторачено.

— Ще се разберете после. — Тя тръгна с широки крачки, радиостанцията в ръката ѝ тихо бръмчеше.

Вървах по петите на Сам. Той мина по единия тротоар, после и по другия.

— Сейвърнейк Хаус — мърмореше той. — Откъде, по дяволите, да разберем кое е Сейвърнейк?

Радиото му изпраця.

— Диспечер, може ли да ни упътиш? Няма табели на сградите и нямаме представа къде е пациентът.

— Съжалявам — извини се гласът отсреща. — На картата няма имена на отделните сгради.

— Искаш ли да проверя ето там? — предложих аз и посочих право напред. — Така ще сме покрили три входа. Телефонът ми е в

мен.

Спряхме пред един вход, който смърдеше на урина и стара мазнина от евтина храна за вкъщи. Входовете тънеха в сянка и само някой приглушен звук от работещ телевизор зад прозорците подсказваше, че дълбоко вътре във всеки апартамент има някакъв живот. Бях очаквала далечна свада, някаква суматоха във въздуха, която да ни отведе до ранения. Но тук беше злоещо тихо.

— Не. Стой до мен, ясно?

Виждах, че присъствието ми го изнервя. Чудех се дали просто да не си тръгна, но не исках да вървя сама.

Сам спря в края на алеята. Обърна се, поклати глава, стиснал устни. От радиостанцията се чу гласът на Дона:

— Няма нищо в този край.

И тогава чухме вик.

— Там е — казах аз, следвайки гласа. От другата страна на площада, в полумрака видяхме присвита фигура на земята под уличната лампа.

— Да вървим — каза Сам и хукна натам.

Бързината е всичко в тази професия, беше ми казал веднъж. Това е едно от първите неща, които парамедиците научават — няколко секунди са критични за шансовете за оцеляване на пациента. Ако пострадалият кърви обилно, ако е получил инсулт или инфаркт, именно няколко критични секунди могат да са фатални за него. Хукнахме с всички сили по бетонната алея, слязохме по вонящите и мръсни стъпала и пристъпихме по изпотъпканата трева към проснатата на земята фигура.

Дона вече беше клекнала до нея.

— Момиче. — Сам пусна чантата си. — Сигурен съм, че съобщиха за мъж.

Докато Дона я оглеждаше за наранявания, той се обади в централата.

— Да. Младеж, около осемнайсетгодишен, афрокарибски произход — отговори дежурният диспечер.

Сам изключи радиостанцията.

— Сигурно не са чули правилно. Понякога връзката е отвратителна.

Момичето беше около шестнайсетгодишно, косата му беше грижливо сплетена на малки плитки, ръцете и краката му бяха разперени встрани, сякаш е паднало току-що. Изглеждаше странно отпуснато. За миг се запитах дали и аз съм изглеждала така, когато ме е намерил.

— Чуваш ли ме, скъпа?

Тя не помръдна. Сам провери зениците ѝ, пулса, устата и носа. Дишаше и нямаше видими признаци на нараняване. Въпреки това изобщо не реагираше. Той я прегледа внимателно втори път, вторачен в инструментите си.

— Жива ли е?

Сам и Дона се спогледаха. Той се изправи и се озърна замислен. Огледа прозорците на комплекса.

Те сякаш се бяха вторачили в нас като празни, враждебни очи. После ни махна да се приближим до него и заговори тихо.

— Нещо не е наред. Виж, ще направя теста с пускането на ръката. И след това искам да отидеш в линейката и да запалиш двигателя. Ако това е каквото си мисля, трябва да се омитаме оттук.

— Засада за наркотици? — измърмори Дона, поглеждайки зад мен.

— Може би. Или е борба за територия. Трябваше да поискаме проверка на адреса. Сигурен съм, че точно тук стреляха по Анди Гибсън.

Опитах се да овладея гласа си.

— Какъв е този тест с ръката?

— Ще вдигна ръката ѝ и ще я пусна над лицето ѝ. Ако се преструва, ще отмести ръката си, за да предпази лицето. Винаги действа. Като рефлекс е. Но ако някой ни наблюдава, не искам да разбере, че съм го усетил. Луиза, ти се престори, че отиваш да вземеш някаква апаратура, разбра ли? Ще го направя, когато ми пратиш съобщение, че вече си в линейката. Ако има някой близо до нея, не влизай вътре. Просто се обърни и се върни право при мен. Дона, събери си нещата и бъди готова. Тръгваш след нея. Ако ни видят двамата да си тръгваме заедно, ще се усетят.

Подаде ми ключовете. Взех една чанта, сякаш е моя, и закрачих бързо към линейката. Внезапно усетих погледите на множество хора,

скрити в сенките; сърцето ми биеше оглушително. Опитах се да си придам спокойно изражение да овладее движенията си.

Крачките ми отекваха по бетонната алея, която ми се стори безкрайна. Когато стигнах до линейката, въздъхнах облекчено. Бръкнах за ключовете, отворих вратата и тъкмо когато се качвах вътре, от сенките ме повика някой:

— Госпожице. — Погледнах зад мен. Нищо. — Госпожице.

Някакво момче се появи иззад един бетонен стълб, друго — след него, с качулка, закриваща лицето му. Направих крачка назад към линейката с разтуптяно сърце.

— Насам идва подкрепление — казах аз, стараяйки се гласът ми да не трепва. — Няма никакви наркотици вътре. И двамата трябва да си вървите. Ясно?

— Госпожице. Той е до кофите за боклук. Те не искат да го намерите. Много лошо кърви, госпожице. Затова братовчедката на Емека се преструва там на земята. За да ви отвлече вниманието. За да си тръгнете.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

— Той е до кофите. Трябва да му помогнете, госпожице.

— Какво? Къде са кофите?

Но момчето погледна тревожно през рамо и когато отново се обърнах да ги попитам, вече бяха изчезнали в сенките.

Озърнах се наоколо, мъчейки се да отгатна къде може да е. И тогава го забелязах оттатък до гаражите — стърчащия ъгъл на яркозелен пластмасов контейнер за боклук. Минах покрай сенките на тротоара пред сградата, встрани от открития площад, докато не забелязах отворен вход към площадката за събиране на боклука. Изтичах натам и го видях — скрит зад контейнера, с протегнати напред крака, спортното му долнище бе прогизнало от кръв. Горната част на тялото му бе наполовина под контейнера, затова прилекнах до него. Момчето извърна глава и простена тихо.

— Хей? Чуваш ли ме?

— Спипаха ме.

Кръвта се процеждаше лепкаво от две рани по краката му.

— Видяха ми сметката...

Сграбчих телефона си и се обадох на Сам с тих и напрегнат глас:

— До кофите за боклук съм, вдясно от теб. Моля те. Ела бързо.

Можех да го видя от мястото си как се озърта бавно, докато ме забеляза. Двама възрастни, самаряни от една предишна епоха, бяха застанали до него. Виждах как задаваха въпроси за падналото момиче с изписана загриженост по лицата им. Сам внимателно зави преструващата се братовчедка с одеяло, помоли ги да я наглеждат, после бързо тръгна към линейката с чантата си, сякаш да вземе още инструменти. Дона бе изчезнала.

Отворих чантата, която ми беше дал, разкъсах пакет марля и я притиснах към крака на момчето, но имаше твърде много кръв.

— Добре. Идва помощ. Ще те приберем в линейката веднага. — Звучах като герой в някой лош филм. Не знаех какво друго да кажа. *Хайде, Сам.*

— Трябва да ме махнете отгук. — Момчето изпъшка. Сложих ръка на рамото му, мъчех се да го успокоя. *Хайде, Сам. Къде си, за бога?* Внезапно чух двигателя на линейката и я видях да се движи на заден ход през гаражите доста бързо, двигателят ръмжеше в знак на протест. Спря рязко и Дона изскочи отвътре. Изтича към мен, отвори задната врата.

— Помогни ми да го вкарам — каза тя. — Да се махаме отгук.

Нямаше време за носилка. Някъде отгоре чух викове, множество стъпки. Помъкнахме момчето към линейката, набутахме го отзад. Дона затръшна вратата след него, а аз изтичах отпред с разтуптяно сърце, метнах се на седалката и заключих вратата. Сега ги видях — цяла банда мъже, тичаха към нас по стъпалата на горното ниво, вдигнали ръце с... Какво? Пистолети? Ножове? Усетих как нещо вътре в мен се разтапя. Погледнах през прозореца. Сам крачеше през откритото пространство, вдигнал лице нагоре — и той ги беше видял.

Дона го видя преди него: пистолета в ръцете на мъжа. Тя изруга гръмко и мигновено превключи на задна скорост, заобиколи гаража и пое направо към затревената площ, която Сам прекосяваше, за да стигне до нас. Едва успях да го видя, зелената му униформа постепенно се открояваше в страничното огледало.

— Сам! — викнах през моя прозорец.

Той ме погледна, после вдигна очи към тях.

— Оставете линейката на мира — викна той на мъжете, надвиквайки ръмженето на двигателя. — Стойте настрана, разбрахме ли се? Само си вършим работата тук.

— Не сега, Сам. Не сега — мърмореше под носа си Дона.

Мъжете продължаваха да тичат, надничаха над парапета, сякаш пресмятаха кой е най-бързият път до долу, безпощадни, прииждаха като вълна. Един скочи пъргаво на стената, прехвърли се бързо през парапета и изтича по стълбите. Толкова исках да се махнем оттам, че цялата бях изтръпнала. Но Сам още крачеше към тях, вдигнал ръце с открити длани.

— Оставете линейката, момчета, става ли? Дойдохме само да помогнем. — Гласът му бе овладян и ясен, нямаше и помен от страха, който изпитвах аз.

И тогава видях през задния прозорец, че мъжете са забавили ход. Вече вървяха, а не тичаха. Частица от мен си помисли: „Слава богу“. Момчето лежеше зад гърбовете ни и още стенеше.

— Точно така — каза Дона и се наведе напред. — Хайде, Сам. Влизай вече. Идвай тук. И можем да...

Звукът разкъса въздуха, усилен многократно от празното пространство наоколо, така че за миг имах усещането, че цялата ми глава се е раздула и свила наново от гърмежа. И после твърде бързо...

Бум.

Изхлипах.

— Какво по дя... — изкрещя Дона.

— Трябва да се махаме оттук, човече! — викаше момчето.

Погледнах назад, умолявайки мислено Сам да влезе.

Влизай веднага. Моля те. Но Сам го нямаше. Не, там беше. Имаше нещо на земята: светлоотразителна жилетка. Зелено петно върху сивия бетон.

Всичко спря.

Не — казах си. — *Не.*

Линейката спря със свистене на спирачките. Дона изскочи, аз хукнах след нея. Сам бе неподвижен и имаше кръв, ужасно много кръв, която образуваше бързо уголемяваща се локва. В далечината двамата възрастни побързаха да се приберат на сигурно място зад заключената врата, момчето, което уж беше неподвижно, хукна през тревата с бързината на лекоатлет. А мъжете продължаваха да настъпват, тичаха по горните тераси и идваха към нас. Усетих метален вкус в устата си.

— Лу! Хвани го.

Задърпахме Сам към задната част на линейката. Тежеше като олово, сякаш нарочно се съпротивляваше. Дърпах го за яката, за раменете, дишането ми беше накъсано. Лицето му беше бяло като тебешир, под полузатворените му очи имаше огромни черни сенки, сякаш не беше спал сто години. Кръвта му по кожата ми. Защо не съм знаела колко топла е кръвта? Дона вече беше в линейката, теглеше го нагоре, двете заедно бутахме, дърпахме, от гърлото ми се изтръгна ридание, докато дърпах ръцете му, краката.

— Помогнете! — виках, сякаш имаше кой да ме чуе. — Помогнете!

Успяхме да го набутаме, кракът му беше огънат лошо, но вратата се затръшна зад мен.

Бам! Нещо удари покрива на линейката. Изпищях и се наведох. Някаква част от съзнанието ми се запита вяло: „Това ли е? Така ли ще умра, в изтърканите си джинси, докато на няколко мили оттук родителите ми се карат за някаква си торта със сестра ми?“. Момчето на носилката викаше, гласът му бе изтънял от страх. После линейката потегли рязко, зави надясно, за да избегне мъжете, които ни приближаваха отляво. Видях как една ръка се вдигна и ми се стори, че чух изстрел. Инстинктивно се наведох.

— Мамка му! — изруга Дона и отново завъртя волана.

Вдигнах глава. Успях да различа изхода от комплекса.

Дона зави рязко наляво, после надясно, линейката направо застана на две гуми, докато вземаше завоя. Страничното огледало закачи една кола. Някой се хвърли към нас, но Дона отново завъртя волана и продължи. Чух тупването на ядосан удар с юмрук отстрани на линейката. И след това излязохме на пътя, а гневните млади мъже зад гърба ни забавиха темпото, все още бесни, но приели поражението си, те останаха загледани в линейката.

— Господи.

Синята лампа беше на покрива, а Дона викаше нещо по радиото на болницата, думите ѝ не можеха да стигнат до съзнанието ми заради бученето в ушите ми. Държах главата на Сам, гледах посивялото му лице, покрито със ситни капчици пот, замъглените му очи.

Не отронваше и звук.

— Какво да направя? — изкрещях към Дона. — Какво да направя?

Тя зави по едно кръгово кръстовище и главата ѝ за миг се извърна към мен.

— Потърси раната. Какво виждаш?

— На корема му. Има дупка. Две дупки. Ужасно много кръв. О, господи, толкова много кръв. — Ръцете ми бяха червени и лъскави. Дишането ми бе плитко и накъсано. За миг се уплаших, че ще припадна.

— Искам да запазиш спокойствие сега, нали, Луиза? Диша ли? Усещаш ли пулса му?

Проверих и усетих как цялата потръпвам от облекчение.

— Да.

— Не мога да спра. Твърде близко сме. Вдигни му краката, чуваш ли? Свий коленете му. Задръж кръвта в гърдите му. Сега разтвори ризата му. Разкъсай я. Просто го направи. Можеш ли да ми опишеш раната?

Коремът му, който бе топъл и гладък, корав, когато бях лежала до него, сега бе червена разкъсана плът. От гърлото ми се изтръгна ридание.

— О, боже...

— Не се паникьосвай сега, Луиза. Чуваш ли ме? Почти стигнахме. Трябва да приложиш натиск. Хайде, можеш. Използвай марлята от пакета. Големия. Каквото и да е, просто гледай да не му изтече кръвта. Ясно?

Тя отново се обърна към пътя и тръгна в насрещното движение на еднопосочна улица.

Момчето на носилката изруга тихо, потънало в собствения си свят на болка. Пред нас колите завиваха покорно, за да ни дадат път на осветената улица, като някакви вълни, които се отдръпваха над асфалта. Сирена, винаги имаше сирена.

— Ранен парамедик. Повтарям има ранен парамедик. Рана от куршум в коремната област! — крещеше в радиостанцията Дона. — Време на пристигане — три минути. Ще ни трябва количка за реанимация.

Разгънах превръзките и с треперещи ръце разкъсах ризата на Сам, опирайки се встрани, докато линейката летеше по завоите. Как можеше това да е мъжът, който спореше с мен преди петнайсет

минути? Как можеше някой толкова здрав да чезне толкова бързо пред очите ми?

— Сам? Чуваш ли ме? — Вече бях приклепнала над него, застанала на колене, джинсите ми — потъмнели от кръв. Очите му бяха затворени. Когато се отвориха, сякаш се спряха на нещо много далечно. Приблжих лицето си, така че да е точно пред неговото, и за секунда очите му се спряха върху моите и ми се стори, че видях някакъв проблясък на разпознаване.

Стиснах ръката му, както някога той бе държал моята в една друга линейка, преди милион години.

— Ще се оправиш, чуваш ли ме? Ще се оправиш.

Нищо. Сякаш дори не чу гласа ми.

— Сам? Погледни ме, Сам.

Нищо.

Отново бях там, в онази стая в Швейцария, и лицето на Уил се извърщаше от моето. Губех го.

— Не. Да не си посмял. — Допрях лицето си до неговото, заговорих в ухото му. — Сам. Остани с мен, чуваш ли ме? — Ръката ми притискаше марлята върху раната, тялото ми покриваше неговото, подскачаше заедно с люлеенето на линейката. В ушите ми звучеше някакво хлипане и осъзнах, че ридая аз. Обърнах лицето му в ръцете си, принуждавайки го да ме погледне. — Остани с мен! Чуваш ли ме? Сам? Сам? Сам? — Никога не съм изпитвала такъв страх. От замръзването на погледа му, от топлата влага на кръвта, надигаща се като вълна.

Сякаш се затваряше врата.

— Сам!

Линейката беше спряла.

Дона скочи отзад. Разкъса опаковката на прозрачна найлонова торбичка, извади лекарства, памук, спринцовка, инжектира нещо в ръката на Сам. С треперещи ръце му включи система и сложи кислородна маска на лицето му. Чувах клаксони навън. Цялата се тресях.

— Остани тук! — нареди ми тя, докато се отмествах да й направя път. — Продължавай да прилагаш натиск. Точно така — добре се справяш. Чудесно. — Лицето ѝ се сведе към неговото. — Хайде, приятел. Дръж се, Сам. Почти стигнахме. — Чувах сирените, докато тя

действаше, без да спира да говори, ръцете ѝ се движеха бързо и уверено по апаратурата, непрекъснато заети с нещо, непрекъснато в движение.

— Ще се справиш, стари разбойнико. Само се дръж, нали? — На черния монитор се появи зелена мигаща линия. Чуваше се пиукане.

После вратата отново се отвори и вътре в линейката блеснаха подвижни неоновы лампи, имаше много парамедици, зелени униформи, бели престилки, издърпаха момчето, което още пъшкаше и ругаеше, а после и Сам, измъквайки го нежно от ръцете ми. Кръв бликна по пода на линейката и когато понечих да стана, се подхлъзнах и протегнах ръка за опора. Вдигнах я цялата червена.

Гласовете им заглъхнаха. За миг зърнах лицето на Дона, пребледняло от тревога. Чух някой да нарежда рязко: *Направо в операционната*. Аз останах да стоя между вратите на линейката и да гледам как тичат с носилката, а обувките им стъпват тежко по асфалта. Вратите на болницата се отвориха и го погълнаха, а когато отново се затвориха, аз останах сама в тишината на паркинга.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Часовете, прекарани на някой стол в болницата, са странно разтегливи. Докато чаках Уил при редовните му прегледи, едва ги забелязвах; тогава четях списания, пращах съобщения по телефона, разхождах се до долните етажи да си взема от силното болнично кафе в скъпите кафенета, тревожех се за тарифата за паркинга. Оплаквах се без особено основание колко време отнемат тези посещения.

Сега седях на пластмасов стол с притъпено съзнание, вторачила поглед в стената, без да мога да кажа колко време съм стояла така. Не можех да мисля. Не чувствах нищо. Просто съществувах: аз, пластмасовият стол, скърцащият линолеум под окървавените ми маратонки.

Неоновото осветление бе неизменно ярко и осветяваше сестрите, които минаваха с бързи крачки, без да ме поглеждат втори път. По някое време след идването ми една от тях бе така добра да ми покаже къде има тоалетна, за да измия ръцете си, но още можех да видя кръвта на Сам около ноктите си, в оцветените кожички, които напомняха за преживения ужас. Частици от него в частица от мен. Частици от него там, където не биваше да ги има.

Когато затворех очи, чувах гласовете, резкия звук на куршум, ударил покрива на линейката, ехото от изстрела, сирената, сирената, сирената. Виждах лицето му в краткия миг, в който ме бе погледнал, и в очите му нямаше нищо — никаква тревога, нищо, освен лека почуда, че се е озовал там на пода, неспособен да помръдне.

И продължавах да виждам онези рани — не чистите малки отвърстия, каквито оставяха куршумите по филмите, а живи и пулсиращи неща, изтласкващи кръв навън, които сякаш злонамерено се опитваха да ми го отнемат.

Седях неподвижно на онзи пластмасов стол, защото не знаех какво друго да направя. Някъде в края на този коридор бяха операционните зали. Той беше там сега. Беше жив или мъртъв. Може би го отвеждаха на количка към някакво далечно отделение,

заобиколен от облекчени и усмихнати колеги, или пък някой тъкмо придърпваше зелен чаршаф да покрие...

Главата ми се отпусна върху ръцете и се заслушах в дишането си — навътре и навън, вдишване и издишване. Тялото ми излъчваше непозната за мен миризма: на кръв, антисептичен разтвор и някакви противни остатъци от първичен страх. В някои моменти разсеяно забелязвах, че ми треперят ръцете. Не знаех дали не е от ниска кръвна захар, или от изтощение, но самата мисъл да потърся храна, ми се струваше неосъществима. Не можех да си представя как изобщо ще помръдна.

Сестра ми бе пратила съобщение преди известно време.

Къде си? Ще идем да хапнем пица. Вече си говорят помежду си, но ми трябваш като представител на ООН.

Не отговорих. Не знаех какво да кажа.

Той отново повдигна въпроса за непочистените й крака. Моля те, ела. Нещата могат да загрубеят.

Тя цели страхотно с хлебчета.

Затворих очи и се опитах да си спомня онова усещане отпреди седмица, когато лежах в тревата до Сам, гледах колко по-дълги са протегнатите му крака редом с моите, вдъхвах уханието на топлата му риза, слушах дълбокия му тих глас и се наслаждавах на слънчевите лъчи върху лицето ми. Как лицето му се бе извъръщало към мен за откраднати целувки, как след всяка изглеждаше тайно доволен от себе си. Начинът, по който крачеше леко приведен напред, но толкова добре балансиран — най-здравият и солиден мъж, когото някога съм срещала, сякаш нищо не можеше да го събори.

Усетих вибрация и извадих телефона от джоба си, за да прочета съобщението от сестра ми. *Къде си? Мама се притеснява.* Погледнах колко е часът: десет и четиридесет и осем. Не можех да повярвам, че съм същата жена, която се бе събудила тази сутрин и бе откарала Лили

до гарата. Облегнах се назад на стола, замислих се за момент и започнах да пиша:

В градската болница съм. Имаше инцидент. Аз съм добре. Ще се върна, когато разбере... когато разбере...

Пръстът ми застина над буквите. Примигнах и след миг просто натиснах бутона за изпращане.

А после затворих очи и се помолих.

Сепна ме звукът от отварянето на двукрилата летяща врата. Майка ми крачеше бързо по коридора, с новото си палто, протегнала ръце към мен.

— Какво, по дяволите, е станало? — Трина беше зад гърба й, повлякла Том, който беше по пижама и с анорак отгоре. — Мама не искаше да дойде без татко, а аз реших да не оставам по-назад. — Том ме погледна сънено и махна с влажна ръчичка.

— Не знаех какво е станало с теб! — Мама седна до мен, изучавайки лицето ми. — Защо не ни каза?

— Какво става?

— Простреляха Сам.

— Простреляха? Твоя парамедик ли?

— С пистолет? — попита Трина.

В този момент майка ми забеляза джинсите ми. Вторачи се в червените петна невярващо, после безмълвно извърна очи към баща ми.

— Бях с него.

Тя само притисна ръка към устните си.

— Добре ли си? — А после, когато видя, че отговорът е положителен поне във физически план, продължи: — Той... той добре ли е?

Четиримата стояха пред мен, лицата им бяха парализирани от тревога и загриженост. Внезапно изпитах огромно облекчение от присъствието им тук.

— Не знам — казах аз и когато баща ми пристъпи напред да ме прегърне, най-сетне заплаках.

Седяхме няколко години сякаш, аз и моето семейство, на онези пластмасови столове. Или поне така ми се струваше. Том заспа в скута на Трина, лицето му изглеждаше бледо под неоновите светлини, притиснал оръфаната си плюшена котка в коприненото меко местенце между шията и брадичката си. Мама и татко седяха от двете ми страни и от време на време ту единият, ту другият хващаше ръката ми или галеше лицето ми, шепнейки, че всичко ще се оправи. Облегнах се на татко и сълзите ми потекоха мълчаливо, а мама ги бършеше с вечно готова в ръката ѝ чиста кърпичка. Понякога тя ставаше да обиколи из болницата за топли напитки.

— Тя никога не би направила това сама преди година — отбеляза татко първия път, когато тя изчезна. Не можах да реша дали го каза с възхищение, или със съжаление.

Говорехме малко. Нямахме какво да кажем. Думите се повтаряха като мантра в главата ми: *Дано само да се оправи. Нека да се оправи. Само да се оправи.*

Така става след катастрофа: тя заличава всички условности и незначителни подробности, всички онези „трябва ли наистина“ и „ами ако“. Исках Сам. Разбрах го с болезнена яснота. Исках да усетя ръцете му да ме прегръщат, да го слушам как говори, да седя с него в линейката. Исках да ми прави салата от зеленчуци, които сам е отгледал в градината си, и да усещам как топлите му голи гърди се надигат и снишават ритмично под ръката ми, докато спи. Защо не му го бях казала? Защо бях изгубила толкова много време в тревоги за маловажни неща?

И тогава, точно когато мама се появи на вратата в далечния край на коридора, понесла картонена кутия с четири чаши топъл чай, вратите към операционните се отвориха и се появи Дона с изцапана в кръв униформа, заровила пръсти в косата си. Станах. Тя забави крачка пред нас, лицето ѝ бе сериозно, а очите — зачервени и изтощени. За момент си помислих, че ще изгубя съзнание.

— Жилав е като стар ботуш нашият човек.

Неволно изхлипах, тя докосна ръката ми.

— Ти се справи добре, Лу — каза тя и въздъхна дълбоко и накъсано. — справи се добре тази нощ.

Той прекара нощта в интензивното отделение, а на сутринта го преместиха в стая за пациенти в тежко състояние. Дона се обади на родителите му и каза, че ще се отбие до дома му, за да нахрани животните, след като се наспи. Заедно отидохме да го видим малко след полунощ, но той спеше, все още блед като лист, и кислородната маска закриваше по-голямата част от лицето му. Искаше ми се да се приближа до него, но ме беше страх да го докосна, както беше овързан с толкова много тръбички и кабели за разни монитори.

— Наистина ли ще се оправя?

Тя кимна. Една сестра се движеше тихо около леглото, проверяваше показателите, мереше му пулса.

— Имахме късмет, че беше стар модел пистолет. Много хлапета вече използват полуавтоматично оръжие. Това щеше да го довърши. — Тя разтри очи. — Сигурно ще го покажат по новините, ако нищо друго не се случи. Но трябва да имаме предвид, че друг екип е бил повикан заради убийство на майка и дете на Атина Роуд снощи, така че е възможно изобщо да не стигнем до новините.

Откъснах поглед от него и се обърнах към нея.

— Ще продължиш ли?

— Какво?

— Като парамедик.

Тя направи физиономия, сякаш наистина не разбираше въпроса ми.

— Разбира се. Това ми е работата. — Потупа ме по рамото и тръгна към вратата. — Поспи малко, Лу. Той бездруго няма да се събуди до утре. В момента тялото му е осемдесет и седем процента фентанил.

Родителите ми чакаха, когато излязох отново в коридора. Не казаха нищо. Аз кимнах едва-едва. Татко ме хвана за ръка, а мама ме потупа по гърба.

— Да се прибираме у дома, миличка — каза тя. — И да те преоблечем в чисти дрехи.

Оказва се, че има един особен тон, с който ти говори работодателят ти, който само преди няколко месеца е трябвало да чуе,

че няма да отидеш на работа, защото си паднала от петия етаж на сграда, а сега разбира, че би искала да си размените смените, защото мъжът, който може да ти е гадже или пък не, е бил прострелян два пъти в корема.

— Ти... той е бил... какво?

— Беше прострелян два пъти. Вече излезе от интензивното отделение, но бих искала да съм там тази сутрин, когато се събуди. Затова се питах дали не може да си разменим смените с теб.

Кратко мълчание.

— Ясно... Хм. Добре. — Той се поколеба. — Наистина ли е бил прострелян? С истинско оръжие?

— Можеш да дойдеш да огледаш раните, ако искаш. — Гласът ми бе толкова спокоен, че за малко да се разсмея.

Обсъдихме още няколко логистични детайла — какви обаждания трябваше да се направят, посещение на централата, и преди да затворя, Ричард за миг помълча. После попита:

— Луиза, животът ти винаги ли е такъв?

Замислих се каква бях само преди две и половина години, как дните ми се измерваха в кратката разходка между кафенето и дома на родителите ми; как всеки вторник гледах Патрик да тича и редовната вечеря у родителите ми. Погледнах към коша в ъгъла, в който сега се мъдреха оцапаните ми с кръв кецове.

— Вероятно. Макар да бих искала да си мисля, че е само временен етап.

След закуска родителите ми си тръгнаха. Майка ми не искаше да ме оставя, но я уверих, че съм добре, а и не знам къде точно ще бъда през следващите няколко дни, затова нямаше смисъл да остава. Освен това ѝ напомних, че последния път, когато дядо бе останал сам за повече от двайсет и четири часа, бе изял два големи буркана малиново сладко и кутия кондензирано мляко, вместо да се храни нормално.

— Ти наистина си добре, нали — задържа тя ръка до бузата ми. Каза го така, сякаш не бе въпрос, макар че очевидно бе точно това.

— Мамо, добре съм.

Тя поклати глава и се наведе да вземе чантата си.

— Не знам, Луиза. Все ги избираш едни...

Тя се изненада от смеха ми. Може да е било заради остатъчния ефект от шока. Но бих искала да вярвам, че това беше моментът, в който осъзнах, че вече от нищо не ме е страх.

Изкъпах се, мъчейки се да не обръщам внимание на розовата вода, която се стичаше от краката ми, измих си косата, купих най-малко повехналите цветя от магазина на Самир и тръгнах обратно към болницата в десет часа сутринта. Родителите на Сам били дошли няколко часа по-рано, каза ми сестрата, докато ме водеше към стаята. После тръгнали с Джейк и неговия баща към вагона на Сам, за да му донесат личните вещи.

— Той не беше много адекватен, когато бяха тук, но вече е в пълно съзнание — каза тя. — Не е нещо необичайно, когато скоро са излезли от операция. Някои пациенти се съвземат по-бързо от други.

Забавих крачка пред вратата. Можех да го видя през стъклото — затворените му очи, както бяха и предната нощ, ръката му, завързана за различни монитори, неподвижна, отстрани на тялото. Брадата му бе набола по страните и макар още да беше блед като призрак, приличаше повече на себе си.

— Сигурна ли сте, че няма проблем да вляза?

— Ти си Луиза, нали? Питаше за теб. — Усмихна се и сбърчи нос. — Само кажи, ако ти омръзне някога. Страхотен е.

Бавно бутнах вратата и очите му се отвориха, главата му леко се завъртя. Погледна ме, сякаш ме изучаваше, и нещо вътре в мен се разтопи от облекчение.

— Някои хора са готови на какво ли не само да имат повече белези от мен. — Затворих вратата зад гърба си.

— Да. Вярно. — Гласът му беше прегракнал. — Мисля да се откажа от това състезание.

Стоях и пристъпях от крак на крак. Мразех болниците. Бих направила всичко повече да не стъпвам вътре.

— Ела тук.

Оставих цветята на масата и отидох при него. Той леко помести ръка и ми направи знак да седна на леглото до него. Седнах, но после ми се стори нередно да го гледам отвисоко, затова легнах назад, като внимателно се наместих, опасявайки се да не размества нещо или да не

го нараня. Сложих глава на рамото му и усетих приятната тежест на главата му, когато я сведе към моята. Вдигна леко ръка и ме гушна. Лежахме мълчаливо известно време, заслушани в тихите стъпки на сестрите навън, в далечните разговори.

— Мислех, че си умрял — прошепнах аз.

— Явно една страхотна жена, която не би трябвало да е в линейката, е успяла да забави кръвозагубата.

— Смела жена.

— И аз така мисля.

Затворих очи, наслаждавах се на топлината на кожата му до бузата ми, усещах неприятната миризма на химически дезинфектант, която се носеше от тялото му. Не мислех за нищо. Оставих се на момента, на дълбокото, пронизващо удоволствие да бъда там до него, да усещам тежестта на тялото му до моето, мястото, което той заемаше в пространството. Извърнах глава и целунах меката кожа от вътрешната страна на ръката му, и усетих как пръстите му нежно се заравят в косата ми.

— Изплаши ме, Сам от Спешна помощ.

Последва дълга тишина. Направо можех да чуя хилядите неща, които той предпочиташе да не изрече.

— Радвам се, че си тук — каза накрая.

Останахме да лежим така още малко, мълчаливи. А после сестрата най-сетне влезе и повдигна вежда неодобрително, предвид близостта ми до различни важни тръбички и кабели. Затова неохотно станах от леглото и приех предложението ѝ да ида да хапна нещо, докато тя приключи с медицинските грижи. Целунах го с известно стеснение, а когато погалих косата му, угълчетата на очите му леко се повдигнаха и видях с благодарност частица от онова, което бях за него.

— Ще дойда пак, след като ми свърши смяната — казах аз.

— Може да завариш родителите ми. — Каза го като предупреждение.

— Няма нищо — отвърнах аз. — Ще гледам да не съм с тениската си с надпис „Начукай го на полицията“.

Той се разсмя, а после се намръщи, сякаш смехът беше болезнен.

Помогах се наоколо малко, докато сестрите се грижеха за него, като се занимавах с обичайните неща, които хората вършат край леглото на пациента, когато просто си търсят извинение да останат

още малко. Извадих малко плодове, изхвърлих една салфетка, подредих няколко списания, които знаех, че няма да прочете. И после дойде време да си тръгвам. Бях стигнала до вратата, когато той се обади.

— Чух те.

Бях протегнала ръка, готова да отворя. Обърнах се.

— Снощи. Когато се опитваше да спреш кръвта. Чух те.

Погледите ни се срещнаха. И в този миг всичко се промени. Видях какво съм направила. Видях, че мога да бъда опора за някого, че мога да бъда причина да остане. Че съм му достатъчна. Върнах се притеснена, притиснах лицето му с длани и го целунах страстно, усетих как горещи сълзи падат обилно по лицето му, а ръката му ме притисна силно, докато отвърщаше на целувката ми. Допрях бузата си до неговата, смеех се и плачех едновременно, забравила за сестрите наоколо, забравила всичко, освен мъжа пред мен. После се обърнах и слязох долу най-сетне, бършейки сълзите си през смях, без да обръщам внимание на любопитните погледи на хората, които минаваха край мен.

Денят беше прекрасен дори под неоновите светлини в коридорите. А навън пееха птици, утрото сияеше, животът продължаваше, хората оздравяваха и се възстановяваха, гледайки към бъдещето и остаряването заедно с някого. Купих си кафе и изядох едно сладко кексче, и двете ми се сториха като най-вкусните неща, които някога съм опитвала. Изпратих съобщения на родителите си, на Трина, на Ричард, за да му кажа, че скоро ще отида на работа. Пратих едно и на Лили:

Реших, че може би е добре да знаеш, че Сам е в болница. Простреляха го, но е добре. Знам, че би се зарадвал, ако му пратиш картичка. Или поне съобщение по телефона, ако си заета.

Отговорът ѝ дойде след секунди. Усмяхнах се. Как успяваха момичетата на нейните години да пишат толкова бързо, след като вършеха всичко останало ужасно бавно?

О, боже. Казах на останалите момичета и вече съм най-готиният човек, когото са срещали. Сериозно обаче, предай му поздрави от мен.

Ако ми пратиш адреса му, ще му пратя картичка след училище. О, и съжалявам, че му се показах по бикини онзи път.

Не беше нарочно. Нищо извратено. Надявам се да сте много щастливи.

Не чаках дълго, преди да отговоря. Погледнах болничното кафене и разхождащите се наоколо пациенти, вдигнах очи към яносиньото небе навън и пръстите ми сами се задвижиха, преди да осъзная какво пиша.

Аз вече съм.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джейк чакаше на верандата, когато пристигнах за сбирката на „Кръга на продължаващите“. Валеше като из ведро; гъсти морави облаци внезапно закриха небето и се разрази буря, от която канавките преляха и заради която подгизнах до кости за десетте секунди, необходими да прекося паркинга.

— Влизаш ли? Навън е гадно...

Той пристъпи напред и дългите му тънки ръце ме притиснаха във внезапна и леко непохватна прегръдка, щом стигнах до вратата.

— О! — Вдигнах ръце, защото не исках да го измокрят целия.

Той ме пусна и отстъпи крачка назад.

— Дона ни каза какво си направила. Искам само... нали разбираш... искам да ти благодаря.

Очите му бяха измъчени и потънали в сенки. Едва сега осъзнах колко тежки са били за него изминалите няколко дни, толкова скоро след като бе загубил майка си.

— Той е корав — казах аз.

— Все едно е от тефлон — каза той и двамата се засмяхме смутено, както правят британците, когато изпитват силни емоции.

На срещата Джейк сподели необичайно словоохотливо как приятелката му не разбирала какво е скръбта за него.

— Не разбира защо някоя сутрин просто искам да си остана в леглото, под завивките. Или защо се плаша, че нещо може да се случи с хората, които обичам. На нея нищо лошо не ѝ се е случвало. Буквално никога. Дори и домашният ѝ заек е още жив, а е на цели девет години.

— Мисля, че на хората им омръзва да скърбят — обади се Наташа. — Сякаш ти е позволено да скърбиш за някакво негласно определено време — шест месеца може би, а после другите се дразнят, ако вече не си „по-добре“. Сякаш твърде много си угаждаш, ако още си в плен на мъката си.

— Да! — Останалите от кръга замърмориха в съгласие с думите й.

— Понякога си мисля, че щеше да е по-лесно, ако още беше прието да се носят вдовишки дрехи — подхвърли Дафни. — Така всички щяха да знаят, че още скърбиш.

— Може би като табелките за начинаещи шофьори, нали разбирате, така че всяка година да минаваш на друг цвят. Да кажем, от черно да минеш на тъмноораво — поясни Лиан.

— И да стигнеш чак до жълто, когато отново си щастлив — ухили се Наташа.

— О, не. Жълтото никак не ми отива. — Дафни се усмихна неуверено. — Ще трябва да си остана леко нещастна.

Слушах разказите им във влажната зала на църквата — за малките крачки в преодоляването на дребни емоционални проблеми. Фред се беше записал в един отбор да играе боулинг и се радваше, че има и друга причина да излиза във вторник, която не е свързана с обсъждането на покойната му съпруга. Сунил се бе съгласил майка му да го запознае с далечна братовчедка от Елтъм.

— Не съм голям привърженик на уредените бракове, но честно казано, нямам особен успех с другите методи. Все си повтарям, че тя ми е майка. Едва ли ще ме събере с някоя ужасна жена.

— Мисля, че е чудесна идея — обади се Дафни. — Моята майка вероятно щеше веднага да забележи накъде го тегли моя Алън, за разлика от мен. Тя много добре разбираше хората.

Гледах всички тях, сякаш аз стоях отвън и ги наблюдавах, докато те са вътре. Смеех се на шегите им, вътрешно потръпвах, когато разказвах за сълзи в неподходящ момент или неудачни коментари. Но докато седях на пластмасовия си стол и пиех разтворимо кафе, постепенно осъзнах, че някак си се бях озовала от другата страна. Бях прекосила моста. Тяхната борба вече не беше и моя. Никога нямаше да престана да скърбя за Уил, винаги щях да го обичам и да ми липсва, но сега животът ми отново се бе върнал в настоящето. И с още по-голямо удоволствие открих, че макар да седях в компанията на хора, които познавах и на които имах доверие, исках да бъда някъде другаде: до онзи едър мъж в болничното легло, когото имах огромното щастие да познавам, който вече поглеждаше към часовника в ъгъла и се чудеше колко време ще ми отнеме да стигна до него.

— Нищо ли няма да кажеш тази вечер, Луиза?

Марк ме гледаше с повдигната вежда.

Аз поклатих глава.

— Добре съм и така.

Той се усмихна, вероятно усетил нещо в тона ми.

— Добре.

— Да. Всъщност мисля, че вече нямам нужда да идвам тук. Аз съм... добре.

— Знаех си, че има нещо по-различно у теб — възкликна Наташа и се приведе напред с подозрителен поглед.

— Заради секса е — каза Фред. — Сигурен съм, че там е разковничето. Обзалагам се, че и аз щях да преодоля скръбта си по Джили много по-бързо с толкова много секс.

Наташа и Уилям си размениха странни погледи.

— Бих искала да идвам до края на курса, ако нямате нищо против — обърнах се към Марк. — Просто... свикнах да гледам на вас като на приятели. Може да нямам нужда от сбирките, но бих искала да продължа да идвам още малко. Просто за всеки случай. А и нали разбирате, за да се видя с всички вас.

Джейк се ухили.

— Може би бихме могли да идем на танци заедно — обади се Наташа.

— Можеш да идваш, когато пожелаеш — каза Марк. — Затова сме тук.

Моите приятели. Шарена групичка, но пък с повечето приятели е така.

Паста орекиете, приготвена ал денте, кедрови ядки, босилек, домашно отгледани домати, маслини, риба тон и пармезан. Бях направила салатата с паста по рецепта, която Лили ми диктуваше по телефона, а на свой ред тя получаваше инструкциите от баба си.

— Чудесна питателна храна за болен — чух гласа на Камила от далечната ѝ кухня. — Лесна за смилане, ако е принуден да лежи дълго време.

— Аз бих му купила готова храна — измърмори Лили. — Горкичкият вече е страдал достатъчно. — Тихичко се засмя. — И без

това си мислех, че го предпочиташ легнал.

Крачех по болничния коридор по-късно същата вечер и се чувствах доста горда от малката си кутия „Тъпъруеър“, символизираща домашен уют. Бях приготвила ястието предната вечер и сега го носех като някакъв почетен знак и тайничко се надявах някой да ме спре и да попита какво е. *Да, приятелят ми се възстановява в момента. Нося му храна всеки ден. Просто неща, които обича. Знаете ли, че сама съм отгледала тези домати?*

Раните на Сам вече заздравяваха, вътрешните увреждания бяха излекувани. Той се опитваше да става твърде често и мърмореше, че е прикован към леглото и се притеснява за животните си, макар че Дона, аз и Джейк си бяхме изработили отлично съгласуван график относно грижите за стопанството му.

От две до три седмици, беше мнението на консултантите. Ако спазва предписанията. Предвид сериозността на раните му, беше извадил късмет. Неведнъж бях чувала в разговор между лекарите фразата: „Само един сантиметър по-натам и...“. В тези моменти започвах да си пея наум, за да заглуша думите им.

Стигнах до неговия коридор и звъннах да ми отворят, като междувремежно разтърквах антибактериална пяна между дланите си, затова бутнах вратата с ханша си.

— Добър вечер — поздрави ме сестрата с очилата. — Закъсняваш!

— Трябваше да ида на една среща.

— Изпусна майка му за минути. Беше му донесла най-страхотния пай с месо и бира. Из цялото отделение се носеше невероятен аромат. Още преглъщаме на сухо.

— О. — Смъкнах ниско кутията си. — Много хубаво.

— Хубаво е да го види човек как си хапва. Консултантът ще мине след половин час.

Тъкмо щях да прибера кутията в чантата си, когато телефонът ми звънна. Натиснах бутона да приема разговора, докато още се борех с ципа.

— Луиза?

— Да?

— Обажда се Леонард Гопник.

Трябвах ми поне две секунди да разпозная името. Понечих да отговоря, после замръзнах на мястото си и се озърнах глупаво, сякаш можеше да е някъде наблизо.

— Господин Гопник.

— Получих твоя имейл. Беше интересно четиво. Доста се изненадах, когато отхвърли предложението ми за работа. Както и Нейтън. Изглеждаше подходяща за позицията.

— Както обясних в имейла си, господин Гопник, исках работата, но аз... ами... изникна нещо.

— Онова момиче вече добре ли е?

— Лили. Да. Ходи на училище. Щастлива е. Живее с роднини. Новите ѝ роднини. Беше просто период на... адаптация.

— Ти го прие много сериозно.

— Не съм от хората, които просто могат да обърнат гръб на някого.

Настъпи дълго мълчание. Извърнах се от стаята на Сам и се загледах през прозореца към паркинга, където един твърде голям джип се опитваше да се намести в едно твърде малко за него паркомясто. Напред и назад. Ясно виждах, че няма да успее да влезе там.

— Ето какво, Луиза. С новата ни служителка нещата не се получават. Не е доволна. По някаква причина двете с жена ми не се разбират особено. По взаимно съгласие ще напусне в края на месеца. Което означава проблем за мен.

Слушах внимателно.

— Бих искал да ти предложи работата. Но не обичам сътресения, особено когато са свързани с мои близки. Затова се обаждам и се опитвам да получа по-ясна представа какво искаш в действителност.

— О, много исках тази работа. Но аз...

Усетих нечия ръка на рамото си. Извъртях се и видях Сам, облегнат на стената.

— Аз... хм...

— Получила си друго предложение?

— Повишение.

— Искаш ли да останеш на тази позиция?

Сам наблюдаваше лицето ми.

— Не непременно. Но...

— Но очевидно трябва да премислиш всичко. Добре. Предполагам, че те изненадах с обаждането си. Но предвид написаното от теб, ако наистина още се интересуваш, искам да ти предложи работата при мен. Същите условия, бих искал да започнеш възможно най-скоро. Стига да си сигурна, че наистина искаш да го направиш. Мислиш ли, че би могла да потвърдиш в рамките на четиридесет и осем часа?

— Да. Да, господин Гопник. Благодаря ви. Благодаря за обаждането.

Чух как затваря телефона. Погледнах към Сам. Той беше с болничен халат върху твърде къса болнична пижама. Никой от двамата ни не каза нищо за известно време.

— Станал си от леглото. Трябва да лежиш.

— Видях те през прозореца.

— Един случаен повей на вятъра и сестрите ще говорят за теб чак до Коледа.

— Това човекът от Ню Йорк ли беше?

Почувствах се разкрита. Прибрах телефона в джоба си и взех кутията с храна.

— Мястото отново е свободно. — Видях как за миг той отклони поглед от мен. — Но това е... тъкмо се върна при мен. Затова ще откажа. Е, мислиш ли, че можеш да хапнеш малко паста след страхотния пай? Знам, че сигурно си сит, но толкова рядко успявам да сготвя нещо, което да става за ядене.

— Не.

— Не е толкова зле. Можеш поне да опиташ...

— Не говоря за пастата. За работата.

Гледахме се втренчено. Той прокара ръка в косата си, погледна нататък по коридора.

— Трябва да го направиш, Лу. Знаеш го, както и аз. Трябва да приемеш работата.

— Вече опитах да живея в чужбина. Само обърках живота си още повече.

— Защото е било твърде скоро. Тогава си бягала. Сега е различно.

Вдигнах очи към него. Мразех се, задето осъзнавах какво искам да направя. И мразех и него, задето го знаеше. Стояхме в болничния

коридор в мълчание. И тогава забелязах, че той рязко започна да пребледнява.

— Трябва да си легнеш.

Той не възрази. Хванах го за ръка и отидохме до леглото му. Той потръпна, докато лягаше внимателно върху възглавниците. Изчаках, докато цветът на лицето му отново стана нормален, после легнах до него и хванах ръката му.

— Мисля, че тъкмо изяснихме отношенията си. Двамата с теб. — Облегнах глава на рамото му, усетих как гърлото ми се свива.

— Така е.

— Не искам да бъда с никого другиго, Сам.

— Пфу. Това никога не е било под съмнение.

— Но връзките от разстояние рядко оцеляват.

— Значи, вече имаме връзка?

Понечих да възразя, но той се усмихна.

— Само се шегувам. Някои. Някои връзки не оцеляват. Предполагам, че някои успяват обаче. Сигурно зависи от това колко силно го искат и двете страни.

Голямата му ръка ме прегърна през врата и ме придърпа към него. Усетих, че плача. Той нежно избърса сълзите ми с палец.

— Лу, не знам какво ще стане. Никой не знае. Може да станеш някоя сутрин, да изскочиш пред някой мотоциклет и животът ти да се промени завинаги. Може да работиш някаква скучна работа и да те простреля някой тийнейджър, който си мисли, че това ще го направи мъж.

— Може да паднеш от покрива.

— Така е. Или да посетиш в болницата някой тип в болнична пижама и да получиш най-страхотното предложение за работа, което можеш да си представиш. Такъв е животът. Не можем да знаем какво ще се случи. Именно затова трябва да използваме шанса си, докато можем. И... мисля, че това може би е твоят.

Стиснах здраво очи, не исках да го слушам, не исках да приема истината в думите му. Избърсах сълзите си с опакото на дланта. Той ми подаде салфетка и изчака, докато избърша черните петна от лицето си.

— Много си сладка с очи на панда.

— Мисля, че може би съм влюбена в теб.

— Сигурно казваш така на всички мъже в интензивното отделение.

Извърнах се и го целунах. Когато отворих очи, той ме наблюдаваше.

— Ще опитам, ако и ти го искаш — каза той.

Трябваше ми малко време, преди буцата в гърлото ми да се разнесе, така че да мога да проговоря.

— Не знам, Сам.

— Какво не знаеш?

— Животът е кратък, нали? И двамата го знаем. Ами ако ти си моят шанс? Ако ти си онова нещо, което ще ме направи най-щастлива в живота?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато хората казват, че есента е любимият им сезон, мисля, че имат предвид дни като този: лека утринна мъгла, която се разнася под ярката слънчева светлина; купчини листа, насъбрани по ъглите; приятната сладникава миризма на бавно гниеца трева... Някои казват, че не можеш да усетиш истински смяната на сезоните в града, че заради сивите сгради и микроклимата, породен от изгорелите газове на автомобилите, няма голяма разлика; че има само вътре и вън, влажно и сухо време. Но на покрива беше ясно. Личеше не само по ясното синьо небе, но и по домотите на Лили, които седмици наред бяха раждали големи червени плодове, по окачените саксии с ягоди, от които винаги можеше да си набереш сладко изкушение. Цветята бяха напъпили, разцъфтели, а после листата им бяха станали кафяви, свежата зеленина на ранното лято бе отстъпила място на оголени клонки и празно пространство там, където преди това бяха листата. Горе на покрива вече можеше да се усети в полъха на бриза първият намек за предстоящата зима. Един самолет оставяше бяла диря по небето, а аз забелязах, че уличните лампи още светят от предната нощ.

Майка ми се появи на покрива, обува в домашен панталон, огледа гостите и изтръска капчиците влага, полепнали по дрехите ѝ от пожарната стълба.

— Това твое местенце тук наистина е страхотно, Луиза. Можеш да събереш поне сто души горе. — Носеше торба, в която имаше няколко бутилки шампанско, и я остави внимателно. — Казах ли ти, че смятам за много смело от твоя страна да събереш сили да се качиш тук отново?

— Още не мога да повярвам, че си успяла да паднеш — отбеляза сестра ми, която пълнеше чашите на гостите. — Само ти можеш да паднеш от толкова просторно място.

— Ами нали е била пияна като казак, забрави ли? — Мама тръгна отново към стълбата. — Откъде взе толкова шампанско, Луиза? Изглежда доста скъпо.

— Шефът ми го даде.

Няколко вечери преди това, докато приключвахме касата, двамата си приказвахме. (Напоследък доста си приказвахме, особено откакто се бе родило бебето му. Знаех за задържането на течности на госпожа Пърсивал доста повече, отколкото би й било приятно да научи.) Бях му споменала за плановете си, а Ричард излезе нанякъде, сякаш не ме бе чул.

Бях готова да го приема като признак, че Ричард продължава да е същият задръстеняк като преди, но когато малко по-късно се появи откъм склада, носеше каса с половин дузина бутилки шампанско.

— Ето, получаваш ги с шейсет процента отстъпка в цената. Последните от партидата. — Подаде ми касата и сви рамене. — Всъщност забрави. Просто ги вземи. Заслужила си ги.

Бях му благодарила със заекване, а той бе измърморил нещо от сорта, че не било добра реколта, че били стара доставка, но ушите му издайнически бяха порозовели.

— Можеш поне да се опиташ да изглеждаш доволна, че все пак не умрях. — Подадох на Трина табла с чаши.

— О, преодолях желанието си да съм единствено дете много отдавна. Е, преди две-три години.

Мама се приближи с пакет салфетки. Заговори с превъзбуден шепот:

— Мислиш ли, че тези ще свършат работа?

— Че защо не?

— Нали говорим за семейство Трейнър? Те не използват хартиени салфетки. Сигурно имат ленени. Вероятно с избродиран фамилен герб или нещо такова.

— Мамо, дошли са на покрива на бивша офис сграда в Източен Лондон. Едва ли очакват сребърни прибори.

— О — сети се Трина. — Донесох резервните завивки на Том и възглавницата му. Мисля, че е добре да почнем да носим някои вещи всеки път, щом дойдем насам. Утре имам уговорка да огледам една забавачка за след училище.

— Хубаво е, че сте измислили всичко, момичета. Трина, ако искаш, мога да гледам Том. Само ми кажи кога.

Работехме заедно, подреждахме чашите и хартиени чинии, а мама отиде да донесе още от неподходящите според нея салфетки.

Заговорих по-тихо, за да не ни чуе:

— Трина? Татко наистина ли няма да дойде?

Сестра ми направи гримаса, а аз се опитах да прикрия колко съм смаяна.

— Нещата не са ли по-добре?

— Надявам се, че когато ме няма там, ще са принудени да си говорят помежду си. Сега се избягват и говорят на мен или на Том през повечето време. Влудяват ме. Мама се преструва, че не я е грижа, задето не дойде с нас, но знам, че не е така.

— Наистина смятах, че ще дойде.

Бях се виждала с майка си два пъти след престрелката. Беше се записала на нов курс — съвременна английска поезия — в образователния център за възрастни и сега ѝ се привиждаха символи навсякъде. Всяко откъснато листо беше знак за приближаваща разруха, всяка птичка в небето — знак за надежди и мечти. Веднъж бяхме отишли на един поетически рецитал в „Саут Банк“, където тя бе седяла в унес и на два пъти бе изръкопляскала в тишината. Веднъж бяхме ходили на кино, а после — в тоалетната на луксозния хотел, където бяхме си поделили сандвичите с Мария, удобно настанени на фотьойлите от гардеробната. И двата пъти, когато останехме насаме, тя бе изглеждала странно напрегната. „Е, не си ли прекарваме чудесно?“, повтаряше често, сякаш ме предизвикваше да го оспоря. А после млъкваше или възкликваше възмутено за безобразната цена на сандвичите в Лондон.

Трина издърпа пейката отсреща, после бухна възглавничките, донесени от апартамента.

— За дядо се тревожа. Той не понася напрежението. Сменя си чорапите по четири пъти на ден и вече е повредил два от бутоните на дистанционното от прекалено натискане.

— Господи — сега се сещам. Кой ще получи попечителство?

Сестра ми ме изгледа ужасено.

— Не гледай мен — изрекохме едновременно.

Бяхме прекъснати от първите от „Кръга на продължаващите“, Сунил и Лиан, които се покатериха по железните стъпала и веднага отбелязаха колко голяма е терасата на покрива и какъв неочаквано разкошен изглед се открива към източния край на Ситито.

Лили се появи точно в дванайсет, прегърна ме бурно и лекичко изръмжа от удоволствие.

— Обожавам тази рокля! Изглеждаш зашеметяващо.

Имаше лек тен, лицето ѝ грееше, бяха се появили няколко лунички, нежните косъмчета по ръцете ѝ бяха избелели, беше облечена в бледосиня рокля и с гладиаторски сандали на краката. Видях я как оглежда терасата, явно доволна, че пак я вижда. Камила, която бавно се изкачваше по пожарната стълба, изпъна сакото си и се приближи към мен с лек укор в израза на лицето си.

— Можеше да изчакаш, Лили.

— Защо? Ти не си някоя старица.

Двете с Камила си разменихме иронични погледи, а после, някак импулсивно, аз се наведох леко и я целунах по бузата. Тя ухаеше на скъп магазин и косата ѝ бе идеално поддържана.

— Чудесно е, че дойдохте.

— Даже си се грижила за растенията ми. — Лили оглеждаше подробно всичко. — Мислех си, че си ги уморила до едно. О, виж това! Харесват ми. Нови ли са? — Посочи две саксии, които бях купила от пазара предната седмица, за да украся терасата за деня. Не исках букети или нещо, което ще умре бързо.

— Това е пеларгонииум — обясни Камила. — Не е добре да го оставиш тук горе през зимата.

— Може да ги покрие с вълна. Теракотените саксии са твърде тежки, за да ги сваля.

— Няма да оцелеят — каза Камила. — Твърде открито е.

— Всъщност — казах аз — Том ще живее тук и се притесняваме, че не е безопасно за него на покрива, предвид случилото се с мен, затова ще затворим достъпа. Ако искате, можете да ги вземете с вас после...

— Не — обади се Лили след моментен размисъл. — Да ги оставим. Би било хубаво да си го спомняме така. Както е сега.

Помогна ми да подредя една сгъваема маса, докато си говорехме за училището ѝ — била щастлива там, но ѝ било малко трудно с ученето — и за майка ѝ, която май се опитвала да сваля някакъв архитект, испанец на име Фелипе, който бил купил съседната къща в квартала.

— Направо ми е жал за Смотаняка. Не знае какво го чака.

— Но ти си добре? — попитах аз.

— Супер съм. Животът е прекрасен. — Напъха в устата си чипс.

— Баба ме накара да ида да видя бебето, казах ли ти?

Сигурно съм изглеждала доста стресната.

— Права си. Но тя каза, че някой трябва да се държи като възрастен. Дори дойде с мен. Беше направо велика. Не биваше да знам, но специално си купи ново сако от „Джейгър“. Мисля, че ѝ беше нужно малко повече самочувствие, отколкото си признава. — Погледна към Камила, която си приказваше със Сам до масата с храната. — Всъщност ми стана малко мъчно за дядо ми. Когато си мислеше, че никой не го гледа, той все поглеждаше към нея, сякаш малко съжалява за случилото се с тях.

— И как беше?

— Бебето си е бебе. Всички си приличат, нали? Мисля обаче, че се държаха много добре. Постоянно ме питаха: „Как е училището, Лили?“, „Искаш ли да се уговорим за някоя дата, когато би искала да дойдеш да ни погостуваш?“, „Искаш ли да подържиш леля си?“. Сякаш това не звучи налудничаво.

— Ще идеш ли пак да ги видиш?

— Вероятно. Не са чак толкова лоши, мисля.

Погледнах към Джорджина, която говореше учтиво с баща си. Той се засмя, може би малко прекалено силно. Не беше се откъснал от нея, откакто се бе появила.

— Обажда ми се по два пъти в седмицата, за да си говорим за разни неща, а Дела все повтаря как иска двете с бебето „да изградим връзка“, сякаш едно бебе може друго, освен да яде, да плаче и да пълни памперса. — Тя се намръщи.

Засмях се.

— Какво? — попита тя.

— Нищо — отвърнах. — Просто се радвам да те видя.

— О, донесох ти нещо.

Изчаках, докато тя измъкне малка кутийка от чантата си, после ми я подаде.

— Видях това на един адски скучен панаир на антики, на който баба ме накара да ида, и веднага се сетих за теб.

Отворих внимателно кутийката. Вътре, върху тъмносиньо кадифе, имаше гривна в стил ар деко, с редуващи се цилиндрични

мъниста от черен и жълт кехлибар. Взех я и я задържах върху дланта си.

— Доста екстравагантна, нали? Но ми напомни за...

— За чорапогащника.

— За чорапогащника. Това е от благодарност. Просто... нали разбираш... за всичко. Ти си единственият човек, който би я харесал. Както и мен, между другото. Тогава. Всъщност много си подхожда с роклята ти.

Протегнах ръка и тя я сложи на китката ми.

Завъртях я бавно.

— Много ми харесва.

Тя ритна нещо на земята, лицето ѝ за миг стана сериозно.

— Ами май ти дължа нещо за едни бижута.

— Не ми дължиш нищо.

Погледнах Лили — с новото ѝ самочувствие и очите на баща ѝ, и се замислих за всичко, което ми беше дала, без да го съзнава. А после тя ме удари доста силно по рамото.

— Добре. Стига сме се разчувствали. Иначе ще ми съсипеш спиралата. Да слезем и да качим и останалата храна. Пфу, знаеш ли, че има плакат на Трансформърите в стаята ми? И един на Кейти Пери? Кого, по дяволите, си взела за нов съквартирант?

Останалите от „Кръга на продължаващите“ пристигнаха, преодолявайки, всеки по свой начин железните стъпала — едни с трепет, други със смях. Дафни се появи на покрива с дълбока въздишка на облекчение, Фред я държеше за ръка, Уилям прескочи наведнъж последните няколко стъпала, докато Наташа вдигна очи към небето зад гърба му. Другите поспряха да се възхитят на снопчето бели балони с хелий, които кротко се рееха под бледите слънчеви лъчи. Марк ми целуна ръка и каза, че за първи път му се случва нещо подобно, откакто изобщо води такава група. Наташа и Уилям, забелязах развеселено, прекарваха доста време в разговор насаме.

Сложихме храната на съгваемата маса и определихме Джейк за барман, отговорен за разливането на шампанското, и той изглеждаше странно доволен от възложената му задача. Двамата с Лили отначало се заобикаляха отдалече и се преструваха, че не забелязват другия,

както правят тийнейджърите в компания, когато знаят, че всички очакват да се заговорят по някое време. Когато тя най-сетне се приближи към него, му протегна ръка с показна учтивост, а той я изгледа за момент, преди да се усмихне бавно.

— Половината от мен би искала двамата да станат приятели. А другата не може да си представи нищо по-ужасно — измърмори Сам до ухото ми.

Пъхнах ръка в задния му джоб.

— Тя е щастлива.

— Прекрасна е. А той току-що е скъсал с гаджето си.

— Какво стана с максимата „да живеем на пълни обороти“, драги ми господине?

Той изръмжа тихо.

— Няма страшно за него. Тя е на сигурно място в Оксфордшър през повечето месеци в годината.

— Никой не е в безопасност около вас двете. — Той се наведе и ме целуна и аз забравих всичко останало за няколко сладостни секунди. — Харесва ми роклята ти.

— Не е ли твърде лекомислена? — Разгърнах плисетата на раираната си пола.

В тази част на Лондон беше пълно с магазинчета за стари маркови дрехи. Бях прекарала предната събота заровена в безброй закачалки със старинни коприни и пера.

— Харесвам лекомислието. Макар да съм леко разочарован, че не носиш онзи секси ирландски костюм.

Сам се дръпна леко назад от мен, когато майка ми се приближи, понесла поредния пакет салфетки.

— Как си, Сам? Добре ли се възстановяваш? — Беше го посетила два пъти в болницата. Дълбоко загрижена за съдбата на онези, които трябваше да разчитат на болничната храна, тя му бе занесла домашни наденички и сандвичи с яйца и майонеза.

— Много по-добре съм, благодаря.

— Не се преуморявай днес. Никакво вдигане на тежки неща. Ние с момичетата сами ще се оправим.

— Май е време да почваме — предложих аз.

Мама погледна отново часовника си, после огледа събраните на терасата.

— Да изчакаме още пет минути? Да дадем време на всички да си изпият питието?

Усмивката ѝ — пресилена и твърде скована — ми късаше сърцето. Сам го забеляза. Пристъпи напред и я хвана с ръка.

— Джоузи, би ли ми показала къде си сложила салатите? Сега си спомних, че не съм качил подправките от апартамента.

— Къде е тя?

Събраните около масата хора се стреснаха леко. Всички се извърнахме към гръмовния глас.

— Мили боже, наистина ли са там горе, или Том пак ме праща за зелен хайвер?

— Бърнард! — Мама остави салфетките.

Баща ми се показва над парапета и огледа терасата на покрива. Изкатери последните няколко железни стъпала и изду бузи, докато оглеждаше обстановката. Челото му леко лъщеше от пот.

— Не мога да разбера, Луиза, защо ти е хрумнало да организираш това чак тук горе. Господи.

— Бърнард!

— Не сме в църква, Джоузи. Имам важно съобщение.

Мама се озърна наоколо.

— Бърнард. Сега не е...

— И това, което искам да споделя, е... Ето.

Баща ми се наведе и с огромно внимание вдигна нагоре крачолите на панталона си. Първо левия, а после и десния. От мястото си от другата страна на резервоара ясно можех да видя, че прасците му са бледи и леко на петна. На покрива се възцари тишина. Всички го зяпнаха. Той протегна единия си крак.

— Гладък като бебешко дупе. Хайде, Джоузи, пипни го.

Майка ми нервно пристъпи напред и се наведе, плъзвайки пръсти по прасеца на баща ми. Лекичко го потупа.

— Каза, че ще ме приемеш на сериозно, ако си направя коламаска на краката. Е, ето. Направих го.

Майка ми го зяпна невярващо.

— Направил си си коламаска на краката?

— Да. И ако знаех, че се подлагаш на такова мъчение, скъпа, нямаше да си отварям глупавата уста. Що за изтезание е това? Кой, по дяволите, е решил, че това е добра идея?

— Бърнард...

— Не ме интересува. Минах през ада, Джоузи. Но бих го направил отново, ако това означава, че можем отново да си оправим отношенията. Липсваш ми. Толкова много. Не ме интересува дали ще се запишеш на сто различни курса в колежа — феминистка политика, положението в Близкия изток, макраме за кучета, каквото и да е — стига да сме заедно. И за да ти докажа колко далеч бих стигнал заради теб, си записах час и за другата седмица — за гръб, триъгълник и... Какво беше другото?

— Цепка — отрони смутено сестра ми.

— О, боже. — Майка ми вдигна ръка към гърлото си.

До мен Сам бе започнал да се тресе безмълвно.

— Спри ги — измърмори той. — Ще ми се пръснат шевовете.

— Ще направя пълна програма. На оскубано пиле ще заприличам, ако това ще ти докаже какво означаваш за мен.

— О, мили боже, Бърнард.

— Сериозен съм, Джоузи. Толкова съм отчаян.

— Ето защо нашето семейство не си пада по романтиката — измърмори Трина.

— Какво е цепка, гръб и коламаска? — попита Томас.

— О, скъпи, липсваше ми ужасно. — Майка ми обви ръце около врата на баща ми и го целуна. Облекчението, изписано по лицето му, бе напълно осезаемо. Той зарови лице в рамото ѝ, а после отново я зацелува по ухото, по косата, стиснал ръцете ѝ като малко момче.

— Гадост — обади се Томас. — Значи, не трябва да правя...

Майка ми погали страната на баща ми.

— Веднага ще отменим часа ти при козметичката.

Баща ми видимо се успокои.

— Добре — обадих се аз, когато суматохата бе стихнала, и съдейки по преbledнялото лице на Камила Трейнър, Лили вече бе успяла да ѝ обясни точно на какво е планирал да се подложи баща ми в името на любовта. — Мисля, че трябва да проверим отново дали всички имат пълни чаши и после може би... да започваме?

Веселието покрай грандиозния жест на баща ми, спешната смяна на памперса на бебето на Трейнър и разкритието, че Томас е пускал

сандвичи с яйца върху балкона на господин Антъни Гардинър и чисто новия му шезлонг от „Конран“, отнеха поне още двайсет минути, преди на покрива да се възцари тишина. След тайно поглеждане на предварително подготвените бележки и прочистване на гърлото Марк застана в средата. Беше по-висок, отколкото си мислех — винаги досега го бях виждала седнал.

— Добре дошли на всички. Първо искам да благодаря на Луиза, че предостави това чудесно място за нашата церемония по случай завършването. Има нещо особено подходящо в това да сме толкова поблизо до небето... — Спря за миг, докато утихне смехът. — Това е необичайна церемония за нас — за първи път сред нас има хора, които не са част от групата, но мисля, че е чудесна идея да бъдем повторени и да отбележим събитието сред приятели. Всички тук знаят какво е да си обичал и да си изгубил любим човек. Така че всички сме почетни членове на групата днес.

Джейк стоеше до баща си, един луничав, русокос мъж, когото, за съжаление, не можех да погледна, без да си го представя как плаче след секс. В момента той се пресегна и прегърна сина си.

Джейк срещна погледа ми и вдигна очи към небето. Но се усмихна.

— Бих искал да отбележа, че макар да се наричаме „Кръга на продължаващите“, никой от нас не може да продължи напред, без да обърне поглед назад. Продължаваме, но винаги носим с нас онези, които сме загубили. Целта на нашата малка група е да направим така, че това да не е непоносим товар, тежест, която ни закотвя на едно и също място. Искаме присъствието им да бъде дар за нас. И това, което научихме, споделяйки спомените и скръбта си, както и малките си лични победи един с друг е, че няма нищо лошо в това да си тъжен. Или объркан. Или гневен. Съвсем нормално е да изпитваме цял куп емоции, които другите хора може да не разбират, и често това може да продължи дълго. Всеки има своя път. Не съдим никого.

— Освен бисквитките — измърмори Фред. — Осъждам онези чаени бисквити. Бяха отвратителни.

— Факт е, че колкото и невъзможно да ни се струва отначало, всеки ще стигне до момента, в който ще оцени и ще бъде благодарен за това, че всеки човек, когото сме обсъждали и за когото сме скърбили заедно, е бил тук сред нас — и независимо дали ни е бил отнет след

шест месеца или шейсет години, сме били щастливи да го имаме в живота си.

Погледнах лицата наоколо, които бях заобичала, всички заслушани внимателно, и си спомних за Уил. Затворих очи и в мислите ми изникна лицето му, усмивката му, смехът, спомних си какво ми беше струвала любовта ми към него, но и преди всичко какво ми беше дал.

Марк огледа малката ни група. Дафни тайничко попи ъгълчето на окото си.

— И така... обикновено сега казваме няколко думи, с които отбелязваме къде сме. Няма нужда да бъдем многословни. Просто сякаш затваряме вратата на този етап от пътуването ни. И никой не е длъжен, но ако го направи, би било нещо хубаво.

Сред групата се размениха смутени усмивки и за кратко изглеждаше, че никой няма да каже нищо. После Фред пристъпи крачка напред. Нагласи кърпичката в предния джоб на спортното си сако и се изпъна леко.

— Искам само да кажа: „Благодаря ти, Джили. Ти беше прекрасна съпруга и аз бях истински късметлия цели трийсет и осем години. Ще ми липсваш всеки ден, любима“.

Той се дръпна леко смутено, а Дафни тихичко му каза само на него: „Много мили думи, Фред“. Тя оправи леко копирения си шал и после също пристъпи напред.

— Исках само да кажа... съжалявам. На Алън. Ти беше толкова добър човек и ми се иска да бяхме успели да сме откровени помежду си за всичко. Искан ми се да бях в състояние да ти помогна. Искан ми се... ами надявам се, че сега си добре и че... че имаш добър приятел, където и да си.

Фред потупа ръката на Дафни.

Джейк разтри леко врата си, после пристъпи, изчерви се и се обърна към баща си:

— Липсваш и на двама ни, мамо. Но ще се оправим. Не искам да се тревожиш за нищо.

Когато свърши, баща му го прегърна, целуна го по косата и примигна няколко пъти. Двамата със Сам си размениха разбиращи усмивки.

Лиан и Сунил бяха следващите, всеки каза по няколко думи, вперил поглед в небето, за да прикрие смущаващи сълзи, или пък на свой ред кимаше окуражително на другия.

Уилям пристъпи напред и мълчаливо положи бяла роза в краката си. Необичайно смълчан, той остана загледал в нея за миг, с безизразно лице, после направи крачка назад. Наташа нежно го прегърна, а той внезапно преглътна задавено, после скръсти ръце пред гърдите си.

Марк ме погледна и аз усетих как Сам стиска ръката ми. Усмихнах му се и поклатих глава.

— Аз — не. Но Лили би искала да каже няколко думи, ако може.

Лили дъвчеше устни, когато застана в средата. За миг сведе очи към листче хартия в ръцете си, после явно размисли и го смачка на топка.

— Хм, попитах Луиза дали мога да направя това, макар че, както знаете, не съм член на вашата група. Не познавах баща си лично и не съм имала възможност да се сбoguвам с него на погребението, затова си помислих, че би било хубаво да кажа няколко думи сега, когато имам усещането, че го познавам малко по-добре. — Тя се усмихна притеснено и отметна кичур коса от лицето си. — И така. Уил... татко. Когато за първи път научих, че си моят истински баща, честно казано, бях малко ужасена. Бях се надявала истинският ми баща да е някой мъдър, красив мъж, който ще иска да ме научи на разни неща и ще ме защитава, ще ме води на екскурзии и ще ми показва красивите места, които той обича. А това, което в действителност получих, бе един гневен мъж в инвалидна количка, който просто, нали знаете, сложил край на живота си. Но заради Лу и семейството ти през последните няколко месеца успях да те опозная малко по-добре. Винаги ще тъгувам и малко ще се ядосвам, че не съм имала шанса да те срещна, но искам и да ти благодаря. Ти ми даде много, без да го знаеш. Мисля, че приличам на теб по някои добри качества — и някои не толкова добри. Наследила съм твоите сини очи и косата ти, както и отвращението ти към соления мармалад, уменията да се спускам по черни писти... И да, явно съм наследила известно твърдоглавие и променливите ти настроения — това е мнение на други хора, между другото. Не е мое.

Наоколо се разнесе смях.

— Но преди всичко ти ми даде семейство, за което не подозирах. И това е супер. Защото, честно казано, не се справях особено добре, преди всички те да се появят. — Усмивката ѝ бе колеблива.

— Ние сме много щастливи, че ти се появи — викна Джорджина.

Усетих пръстите на Сам да стискат моите. Той не биваше да стои прав толкова дълго, но типично в негов стил, бе отказал да седне. *Не съм инвалид*. Облегнах глава на гърдите му, борейки се с буцата, заседнала в гърлото ми.

— Благодаря, Джи. Така, хм, Уил... татко, няма да говоря дълго, защото речите са досадни, а и защото бебето всеки момент ще ревне, което тотално ще скапе атмосферата. Но исках само да кажа благодаря ти, като твоя дъщеря, и че аз... те обичам и винаги ще ми липсваш, и се надявам, че ако сега ме гледаш отгоре и можеш да ме видиш, си доволен. Че ме има. Защото това, че мен ме има, донякъде означава, че и ти още си тук, нали? — Гласът ѝ пресекна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Погледът ѝ се плъзна към Камила, която кимна лекичко. Лили подсмръкна и вдигна брадичка. — Мисля, че сега е моментът, в който всички да пуснем балоните си, нали?

Разнесе се едва доловима колективна въздишка, няколко души се размърдаха неловко. Зад гърба ми членовете на „Кръга на продължаващите“ замърмориха нещо помежду си, докато се протягаха да уловят нежно полюшващите се балони за панделките им.

Лили първа пристъпи напред, уловила в ръка бял балон с хелий. Вдигна ръка, после, сякаш тъкмо ѝ бе хрумнало, откъсна синя метличина от една от саксиите и завърза цветчето внимателно с панделката. После протегна ръка и след секунда колебание пусна балона.

Видях как я последва Стивън Трейнър и как Дела нежно стисна ръката му. Камила пусна своя балон, после и Фред, Сунил, след това Джорджина, хванала под ръка майка си. Моята майка, Трина, татко, бършейки нос шумно в кърпичката си, а после и Сам. Стояхме смълчани на покрива и ги гледахме как се носят нагоре един по един в ясното синьо небе, как стават все по-малки и по-малки, докато накрая се изгубиха невидими в безкрая.

Пуснах моя балон да си отиде.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Мъжът с ризата в цвят на съомга хапваше своя четвърти датски сладкиш, тъпчейки огромни парчета с глазура в отворената си уста с пухкавите си пръсти, и сръбваше периодично от халбата студена бира, за да преглътне по-лесно.

— Закуска за шампиони — измърмори Вера, докато минаваше край мен, понесла табла с чаши, при което издаде звук, сякаш ѝ се гади.

Внезапно изпитах инстинктивна благодарност, че вече не съм отговорна за хигиената в мъжката тоалетна.

— Е, Лу! Какво трябва да направи човек, за да го обслужат тук? — Малко встрани, татко се бе настанил на един от столовете до бара и се облягаше на плота, разглеждайки различните видове бира. — Трябва ли да покажа бордна карта, за да си купя питие?

— Татко...

— Едно кратко пътуване до Аликанте? Какво ще кажеш, Джоузи? Искаш ли?

Майка ми го смушка с лакът.

— Трябва да го планираме тази година. Наистина би било хубаво.

— Знаеш ли, това място никак не е лошо. След като преодолееш шока от това, че пускат деца в истински бар. — Татко потръпна и хвърли поглед през рамо към едно младо семейство, чийто полет явно бе отложен и сега бяха пръснали по масата си купчина леги и стафиди, докато бавно пиеха две кафета. — Какво ще ми препоръчаш, скъпа? Какво хубаво пиво се лее от тези помпи на бара?

Погледнах Ричард, който приближаваше с папката си.

— Всичко е хубаво, татко.

— Освен тези униформи — отбеляза мама, оглеждайки твърде късата лъскава пола на Вера.

— Нарездане от централата — оправда се Ричард, който вече бе изтърпял два разговора с мама на тема предметяването на жените на

работното място. — Нямам нищо общо.

— Имаш ли тъмно пиво, Ричард?

— Имаме „Мърфис“, господин Кларк. Не е като „Гинес“, макар че не е редно да го казвам на познавач като вас.

— Никакъв познавач не съм, синко. Стига да е мокра и да пише „бира“ на етикета, става за мен.

Татко млясна одобрително и пред него се появи чаша. Майка ми прие предложеното ѝ кафе със „светския“ си тон. Използваше го навсякъде из Лондон напоследък, сякаш бе кралска особа на посещение в производствено помещение: *Значи, това е лате, така ли? О, изглежда просто прелестно. И колко хитроумна машина.*

Баща ми потупа табуретката до нея.

— Ела и седни тук, Лу. Хайде. Нека те почерпя едно питие.

Погледнах към Ричард.

— Ще пийна едно кафе, татко — казах аз. — Благодаря.

Седяхме мълчаливо на бара, докато Ричард ни сервираше напитките, а баща ми видимо се чувстваше като у дома си, както беше с всеки бар, в който някога бе сядал — кимаше на останалите посетители, настани се на табуретката си, сякаш е любимият му фотьойл. Сякаш присъствието на няколко реда бирени помпи и бутилки по рафтовете, както и корав плот, на който да облегне лакти, му създаваше мигновено усещането за духовно равновесие. И през цялото време стоеше само на сантиметри от майка ми, като ту потупваше леко крака ѝ, ту улавяше ръката ѝ. Двамата рядко се откъсваха един от друг напоследък, привели глави заедно, смееха се като тийнейджъри. Беше направо отблъскващо според сестра ми. Преди да тръгне за работа, ми бе казала, че предпочитала времето, когато не си говорели. „Наложил се да спя с тапи в ушите миналата събота. Представяш ли си какъв ужас? Дядо изглеждала доста блед на закуска.“

Навън малък пътнически самолет забави рулирането си и се отпрати към един от терминалите, докато мъж в светлоотразителна жилетка размахваше палки, за да го насочва. Мама седеше, стиснала чанта в скута си, и го гледаше замислено.

— На Том много ще му хареса — каза тя. — Нали, Бърнард? Мисля, че може цял ден да изкара залепен за прозореца.

— Е, сега може да дойде, нали, след като живее съвсем наблизно? Трина може да го доведе през уикенда. И аз бих могъл да се отбия, ако бирата си я бива.

— Хубаво е, че постъпи така и им позволи да се нанесат в апартамента ти. — Мама гледаше как самолетът се скрива от погледите ни. — Знаеш, че това е огромна помощ за Трина с нейната начална заплата и всичко останало.

— Ами беше съвсем разумно.

— Колкото и да ни липсват, знаем, че тя не може вечно да живее с нас. Знам, че тя оценява високо жеста ти, скъпа. Макар че не го показва.

Не ме интересуваше особено, че не го показва. Бях осъзнала нещо в момента, в който тя и Том бяха влезли през входната врата с куфарите си, с плакатите и татко, понесъл пластмасовата кутия с всички любими Предакони и Автоботи на Том. Точно в този миг най-сетне приех апартамента, за който бях платила с парите на Уил.

— Луиза спомена ли ти, че сестра ѝ се мести да живее тук, Ричард? — Майка ми сега се ръководеше от принципа, че почти всеки, който среща в Лондон, е неин приятел и следователно няма търпение да научи последния развой на събитията в семейство Кларк. Тази сутрин бе прекарала десет минути да съветва Ричард относно мастита на жена му и не виждаше защо да не отскочи и да види бебето им. А с Мария от хотелската тоалетна имаше уговорка да я посети с дъщеря си в Стортфолд на чаша чай, така че май не бъркаше много. — Нашата Катрина е чудесно момиче. Умът ѝ сече като бръснач. Ако някога се нуждаеш от помощ за сметките, тя е твоят човек.

— Ще го имам предвид. — Ричард само ме погледна и извърна очи.

Аз погледнах към часовника. Дванайсет без четвърт. Нещо вътре в мен потрепна.

— Добре ли си, скъпа?

Трябваше да ѝ се признае. Майка ми никога не изпускаше нищо.

— Добре съм, мамо.

Тя стисна ръката ми.

— Толкова се гордея с теб. Знаеш го, нали? С всичко, което постигна през последните няколко месеца. Знам, че не ти беше лесно.

— И тогава посочи. — О, виж! Знаех си, че ще дойде. Хайде, скъпа. Върви!

И наистина беше той. С цяла глава по-висок от останалите, крачеше малко неуверено сред тълпата, с ръка леко пред тялото, сякаш още се притесняваше, че някой може да се блъсне в него.

Видях го, преди той да ме забележи, и лицето ми грейна в спонтанна усмивка. Размахах буйно ръце, той ме видя и кимна.

Когато се обърнах отново към майка ми, тя ме наблюдаваше с лека усмивка на устните.

— Този мъж е от добрите, определено.

— Знам.

Тя ме изгледа продължително, а по лицето ѝ се четеше смесица от гордост и нещо доста повече. Потупа ме по ръката.

— Добре — каза тя и слезе от стола си на бара. — Време е да изживееш своето приключение.

Оставих родителите си до бара. Така беше по-добре. Трудно беше да показваш емоции пред някой, който обичаше да цитира на шега цели пасажии от наръчника за мениджъри на компанията. Сам размени няколко думи с родителите ми — татко все се включваше с имитиране на сирената на линейката — а Ричард се поинтересува как заздравяват раните на Сам и се изсмя нервно, когато татко подхвърли, че поне е по-добре от предишното ми гадже. Наложих се три пъти да му повтори, докато Ричард схване, че не, татко не се шегува за клиниката „Дигнитас“ и че всичко било ужасно тъжна история. Това може би беше моментът, в който Ричард си каза, че действително се радва, че се махам.

Изтръгнах се от прегръдките на мама и тръгнахме мълчаливо покрай магазините. Бях хванала Сам под ръка и се мъчех да не обръщам внимание на разтуптяното си сърце и на факта, че родителите ми вероятно още ме гледат. Обърнах се към Сам леко паникьосана. Бях си представяла, че ще имаме повече време.

Той погледна часовника си, после таблото за заминаващите.

— Обявиха твоя полет. — Подаде ми дръжката на малкия куфар на колела. Поех я и опитах да се усмихна. — Готин екип за пътуване.

Сведох очи към леопардовата си риза и огромните очила с дебели рамки в стил Джаки Онасис, които бях пъхнала в горния джоб.

— Исках да постигна визията на луксозните пътувания с частни самолети от седемдесетте години.

— Хубава визия. За пътник в луксозен самолет.

— И така — казах аз. — Ще се видим след четири седмици... Казват, че било хубаво в Ню Йорк през есента.

— Ще бъде хубаво, каквото и да е времето. — Той поклати глава. — Господи. „Хубаво“. Мразя тази дума.

Сведох очи към сплетените ни пръсти. Установих, че съм се вторачила, сякаш искам да запамята какво е да ги усещам до моите, сякаш съм пропуснала да преговоря нещата за важен изпит, който е дошъл твърде скоро. Дълбоко в мен се надигаше странна паника и мисля, че и той го усети, защото стисна пръстите ми.

— Взе ли всичко? — Кимна към другата ми ръка. — Паспорт? Бордна карта? Адресът, на който отиваш?

— Нейтън ще ме чака на летище „Кенеди“.

Не исках да го пускам. Имах чувството, че съм като магнит, който се разкъсва между два полюса. Стоях встрани, докато другите двойки пристъпваха към изхода заедно, поели към общи приключения, или се откъсваха през сълзи от прегръдките си.

Той също ги гледаше. Нежно се отдели от мен и целуна пръстите ми, преди да пусне ръката ми.

— Време е да тръгваш — каза той.

Имах да му казвам милион неща и не знаех как да изрека и едно от тях. Пристъпих напред и го целунах, както се целуват хората на летищата — с много любов и отчаян копнеж, целувки, които трябва да се отпечатат в съзнанието на другия за времето на пътуването, седмиците и месеците занапред. С тази целувка се опитвах да му покажа какво огромно значение има той за мен. Да му кажа, че е бил отговорът на въпроса, който дори не бях съзнавала, че си задавам. Да му благодаря, защото искаше да бъда себе си повече, отколкото искаше да ме накара да остана. В действителност вероятно само му показах, че съм изпила две големи кафета, без да си измия после зъбите.

— Внимавай — казах му. — Не бързай да се връщаш на работа. И недей да строиш нищо.

— Брат ми ще дойде утре и ще се заеме със зидането на стените.

— А когато се върнеш, гледай да не пострадаш. Никак не те бива да се пазиш от куршуми.

— Лу. Всичко ще е наред.

— Сериозно. Ще пиша на Дона веднага щом пристигна в Ню Йорк, и ще ѝ кажа, че ще я държа лично отговорна, ако ти се случи нещо. Или може би по-добре да кажа на шефа ти да те сложи на някое бюро. Или да те прати в някой заспал участък в Северен Норфолк. Или да те накара да носиш бронирана жилетка. Дали са мислили да ви зачислят бронирани жилетки? Сигурно мога да ти купя някоя много добра в Ню Йорк, ако...

— Луиза.

Отметна кичур коса от очите ми. И усетих как лицето ми цялото се сви. Допрях го до неговото, стиснах зъби и вдишах уханието му, опитвайки се да попия част от неговата солидност. А после, преди да имам време да размисля, пророних едно зададено „довиждане“, което може да е било хлипане или кашлица, или задавен смях, не знам дали аз самата бих могла да кажа. Обърнах се и бързо закрачих към охраната, теглейки след себе си куфара, преди да си променя решението.

Показах си новия паспорт и разрешителното за влизане в Съединените щати, което бе ключът към новото ми бъдеще, на един униформен служител, чието лице едва различавах през сълзите. И точно когато ми махаше да мина, някак импулсивно се завъртях на пети. Видях го да стои там, точно до бариерата, все така загледан в мен. Очите ни се срещнаха и той вдигна ръка с обърната напред длан. Аз бавно вдигнах своята в отговор. Запечатах този образ в съзнанието си — как стои леко приведен напред, светлината в косите му, неотклонния му поглед — така че да мога винаги да си го спомням и да черпя сили от него в самотните дни. Защото щеше да има самотни дни. И лоши дни. И такива, в които щях да се чудя какво, по дяволите, съм се съгласила да направя. Защото и това бе част от приключението.

Обичам те, изрекох само с устни, без да съм сигурна дали изобщо може да види думите ми оттук.

И после, стиснала паспорта в ръка, се обърнах.

Той щеше да е там, да гледа как самолетът ми набира скорост и се издига в синия безкрай. И с малко късмет щеше да бъде тук и да ме чака, когато отново се върна у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.